

becsey zsuzsa

tenyérvnyi magocskák

napló

7. könyv:

kilengés

avagy-e az utolsó tánc

becsey zsuzsa
1969

képző- és
médiaművész
rajzfilmkészítő
író
könyvszerkesztő
tanár

korábbi könyvei:

Rózsaszín Nyúl
Nyuszi álma, 2010

becsey zsuzsa

tenyérfnyf magocskák

napló

7. könyv:

kilengés

avagy-e az utolsó tánc

kilengés

avagy-e az utolsó tánc

becsey zsuza

napló

7. könyv

aki szavakból olvas, és aki mögé lát

arcokból foszlunk

*9 könyvet megírtam, és,
más: 9 könyvet kellett megírnom (20 év, több?), hogy rájöj-
jek, nagyobb varázslat? nem, szebb dolog, nem, jobb dolog
látni, egyszercsak ott, egy 18 éves felnőtt, akit lám, mivé
lett, honnan, honnan nem, felnőtt, és ott áll előtted, ami
belőled, ami továbbvisz, hogy nagyszerűbb dolog életet
adni egy másik életnek, mint a halált megszűlni életből.
Élet? mennyi verejték, mennyi kín, mennyi gyönyörűség az
úton, és semmi. végén minden elmegy. elhagy. belőled nem
marad semmi. 9 könyv. 9 könny. 9 babaruha? hány
babaruha is volt, aminek megszűnni. megszűlni. hány
szárny? igen, bizonyára 9 volt. 9 babaruha... 9 szárny.
mégis maradjon valami életből.*

megjelenik elektronikus formában

ISBN 978-963-08-4262-4

kiadja Becsey Zsuzsa, Budapest 2012

1 szerzői mintapéldányban kinyomtatta a Rózsadomb Contact Kft, 2012

*a könyvet írta, rajzolta, szerkesztette és nyomdára előkészítette a szerző
© becsey zsuzsa, 2012*

köszönet mindazoknak, akik létező vagy rejtett jelenlétükkel segítették, hogy ez a 7 könyv megtörténhessen. azoknak is feloldozást és békességet hozzon, akik az út során név szerint említettnek, mindazzal, amit felidéznek felejtendő, rossz emlékeimből, és akik szépeket hordoznak.

kilengés

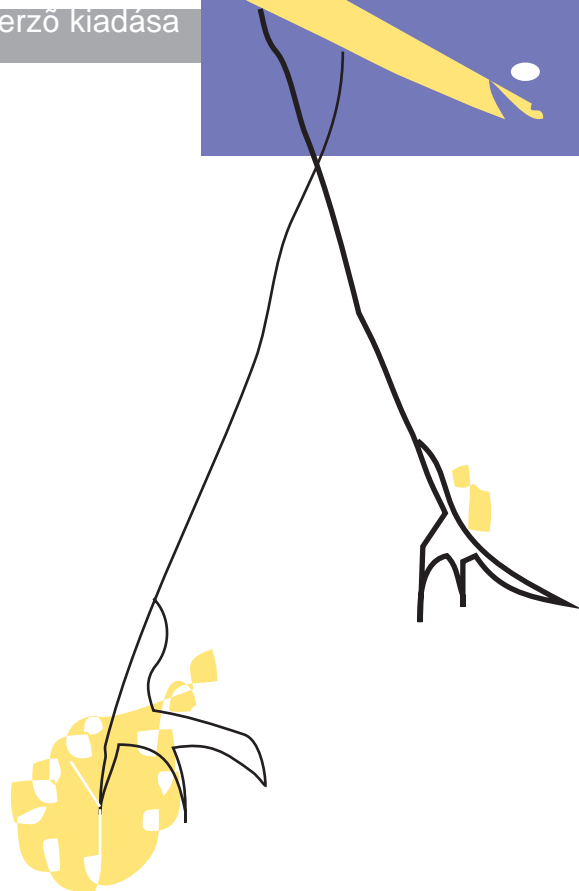
avagy-e az utolsó tánc

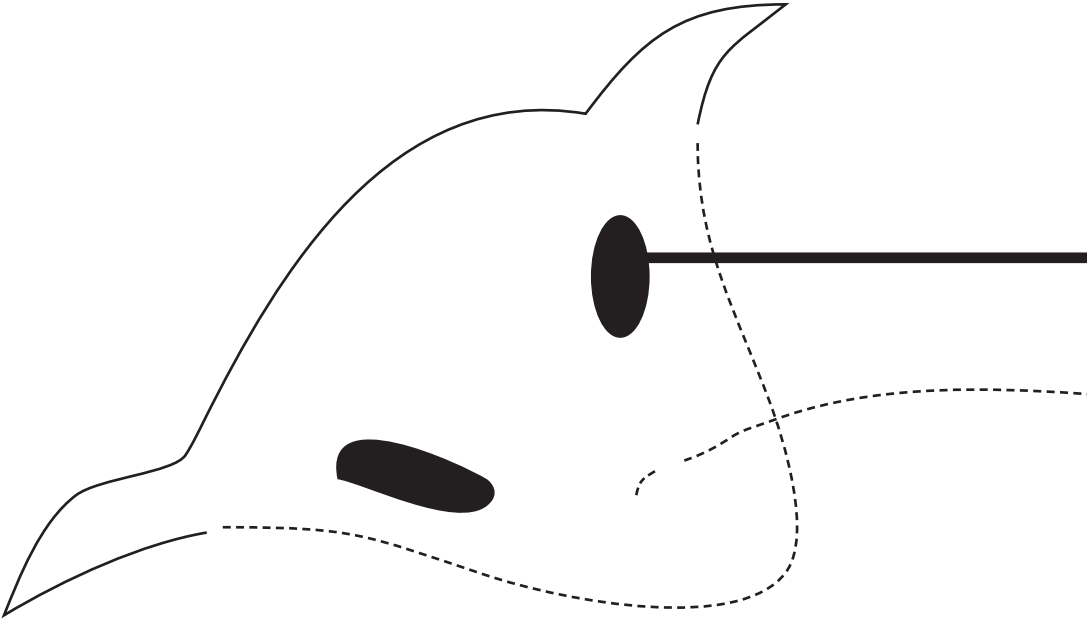
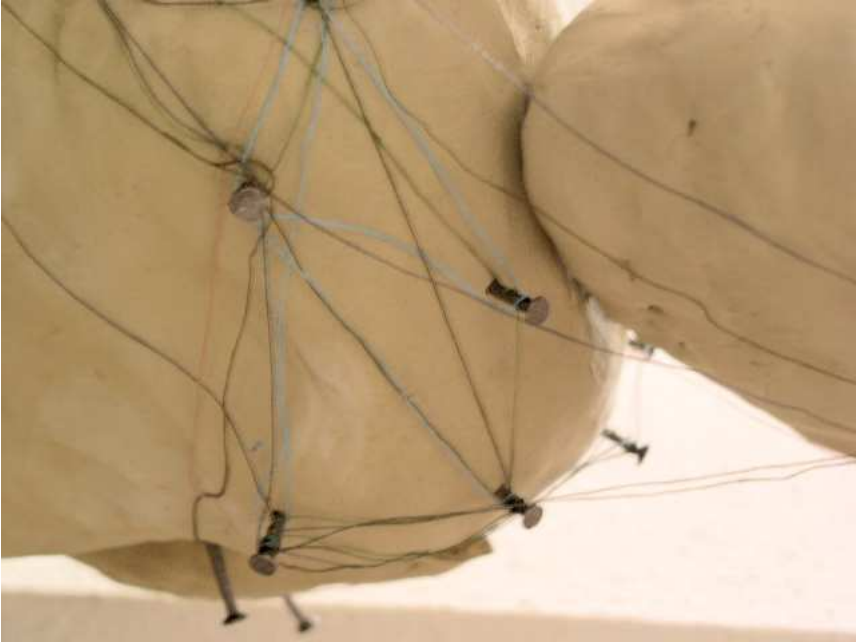
becsey zsuzsa

napló

7. könyv

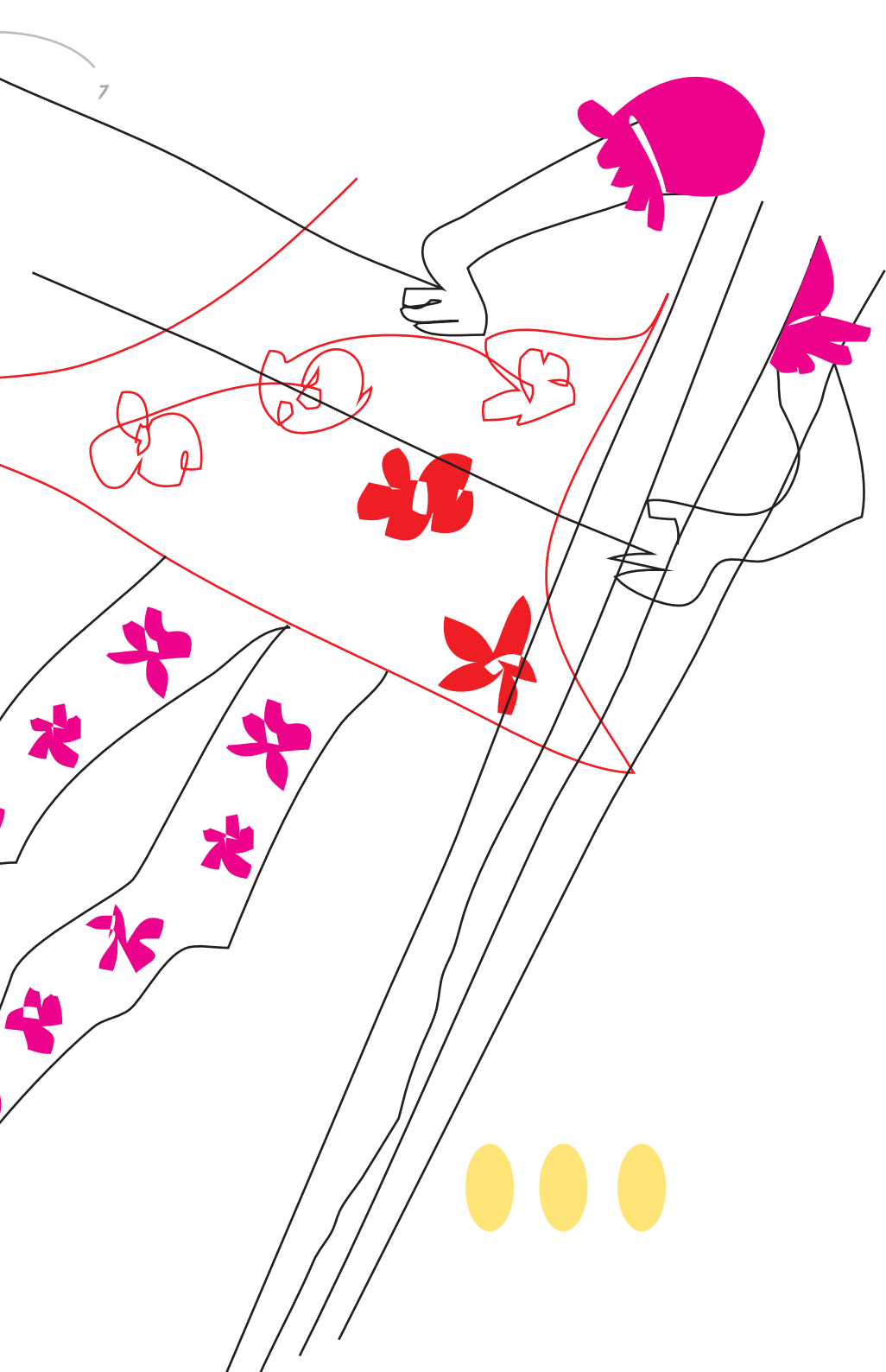
a szerző kiadása

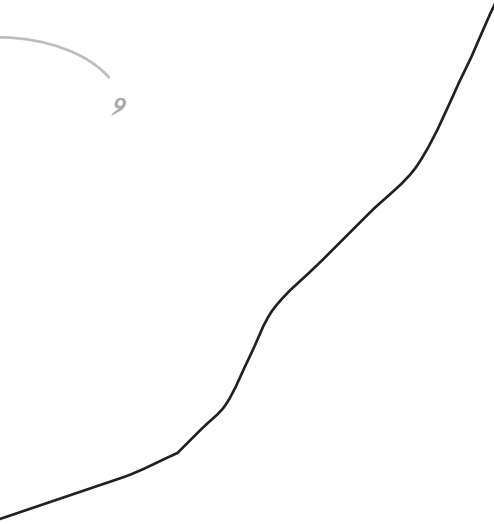

tekintet ég szív elenged
Emlék Kántor Péternek

tejbe áztatott angyalkörmök
magukban vörös pohárban csücsülő néma szárnyak

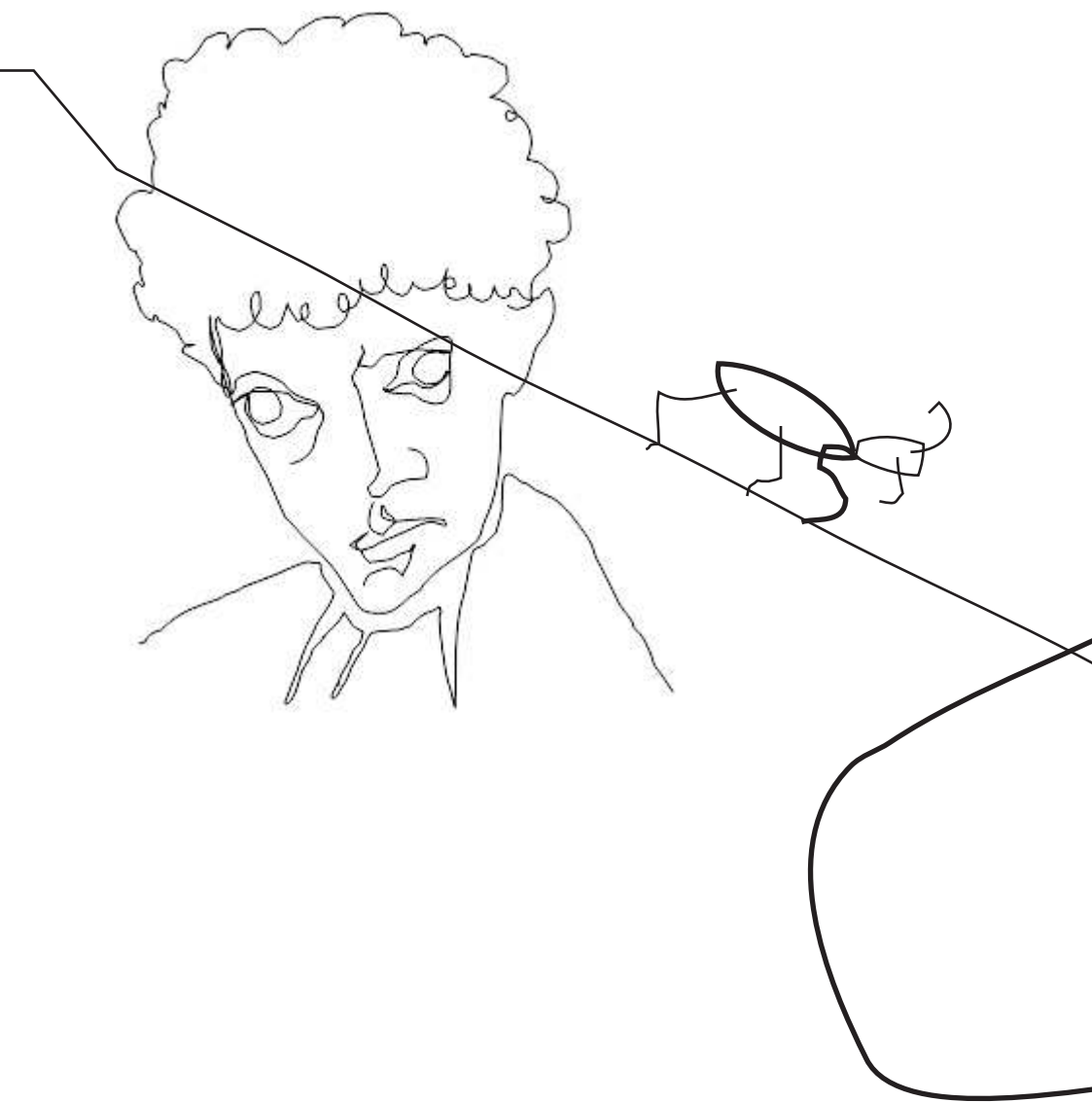

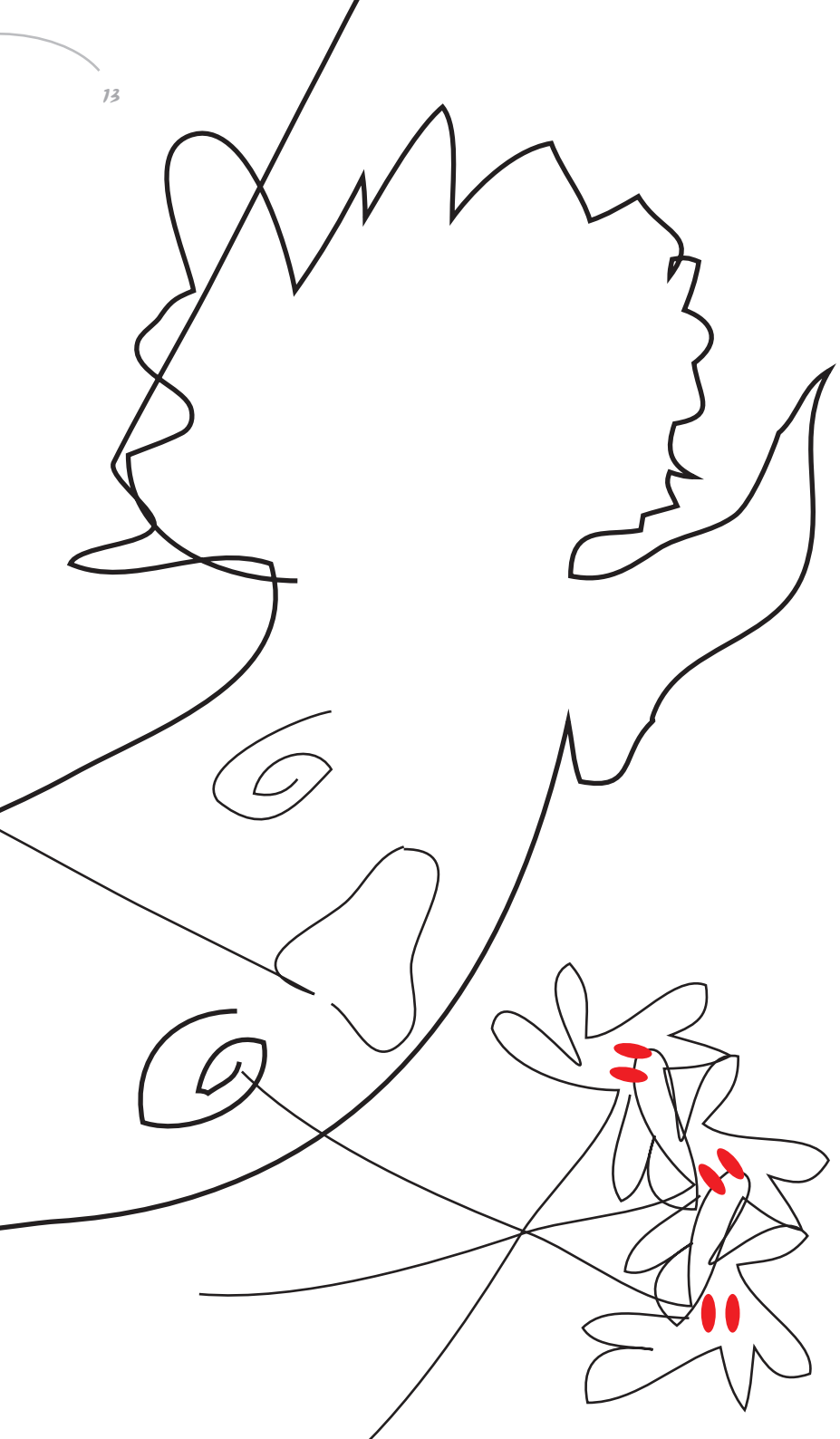

“ ilyenkor azért szomorodom el, mert a nézőpont bármelyik oldalról felcserélhető. lehetek magam az alany, lehet valaki más, nem vagyok boldog ilyenkor, hogy ember vagyok. hogy talán ha mélyére nézünk, semelyikünk sem jó ember. ha én vagyok az áldozat, akkor sem, ha más. honnan nézünk. kik vagyunk áldozatok. aztán mégiscsak ott állok egyedül, és senki nincs aki megfogja a kezem.”

Szilágyi Ákosról Nektek- (magamnak)

Portré: Feketén állva...

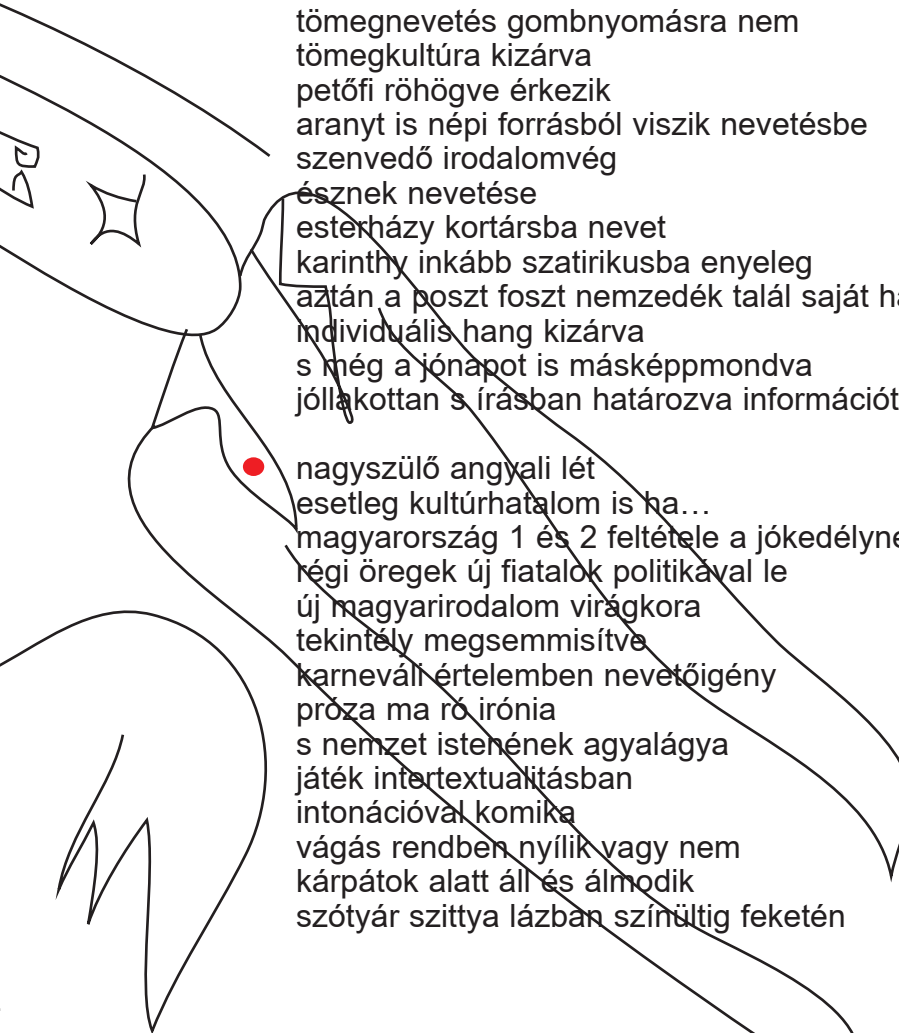
(emlék egy előadásról)

Egészen feltöltődtem életkedvvel itt benn
a szilágyi aurából-
nem csoda... nevetést emberrel
kapcsol össze
nincs értelme nincs halála mindnek
mi nem emberi
állat isten egyre megy nála
s a nevetésen túli nevetés is...

na és aztán hogy komoly-e ez az
istenalak
amikor komolyság nevetés nélkül
elviselhetetlen
e kettő együtt ma a módi
sztár politikus el
egyház egyedül ami lehet
s hogy ház már azon is nevet
H-ból hákat is kinevet
halállal ki állhat ellen
de ha nevet
szolgák fel urak le
világrend változóban
s isten sem nevethető ki
halál értelem sorcsapás el
színjáték komédia paradicsoméden
hol csak állatok maradhatnak édesen
mert az állatisten egy
aztán vicc rombol* komolyságot
s egyébként is hagyjanak békén!
mi az élő halottnak beszéde?

*(*tombol)*

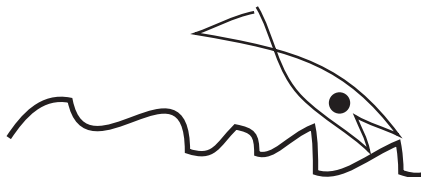

s a halál is csak boldogság
lélek élő
tömegnevetés gombnyomásra nem
tömegkultúra kizárva
petőfi röhögve érkezik
aranyt is népi forrásból viszik nevetésbe
szenvedő irodalomvég
észnek nevetése
esterházy kortársba nevet
karinthy inkább szatirikusba enyeleg
aztán a poszt foszt nemzedék talál saját hangot
individuális hang kizárva
s még a jónapot is másképpmondva
jóllakottan s írásban határozva információt

● nagyszülő angyali lét
esetleg kultúrhatalom is ha...
magyarország 1 és 2 feltétele a jókedélynek
régii öregek új fiatalok politikával le
új magyarirodalom virágkora
tekintély megsemmisítve
karneváli értelemben nevetőigény
proza ma ró irónia
s nemzet istenének agyalágya
játék intertextualításban
intonációval komika
vágás rendben nyílik vagy nem
kárpatok alatt áll és álmodik
szótyár szittya lázban színültig feketén

(Kicsit most leszállok.
...persze ez nem jelenti azt hogy
eltávozott volna belőlem a pátosz
korántsem
mégis

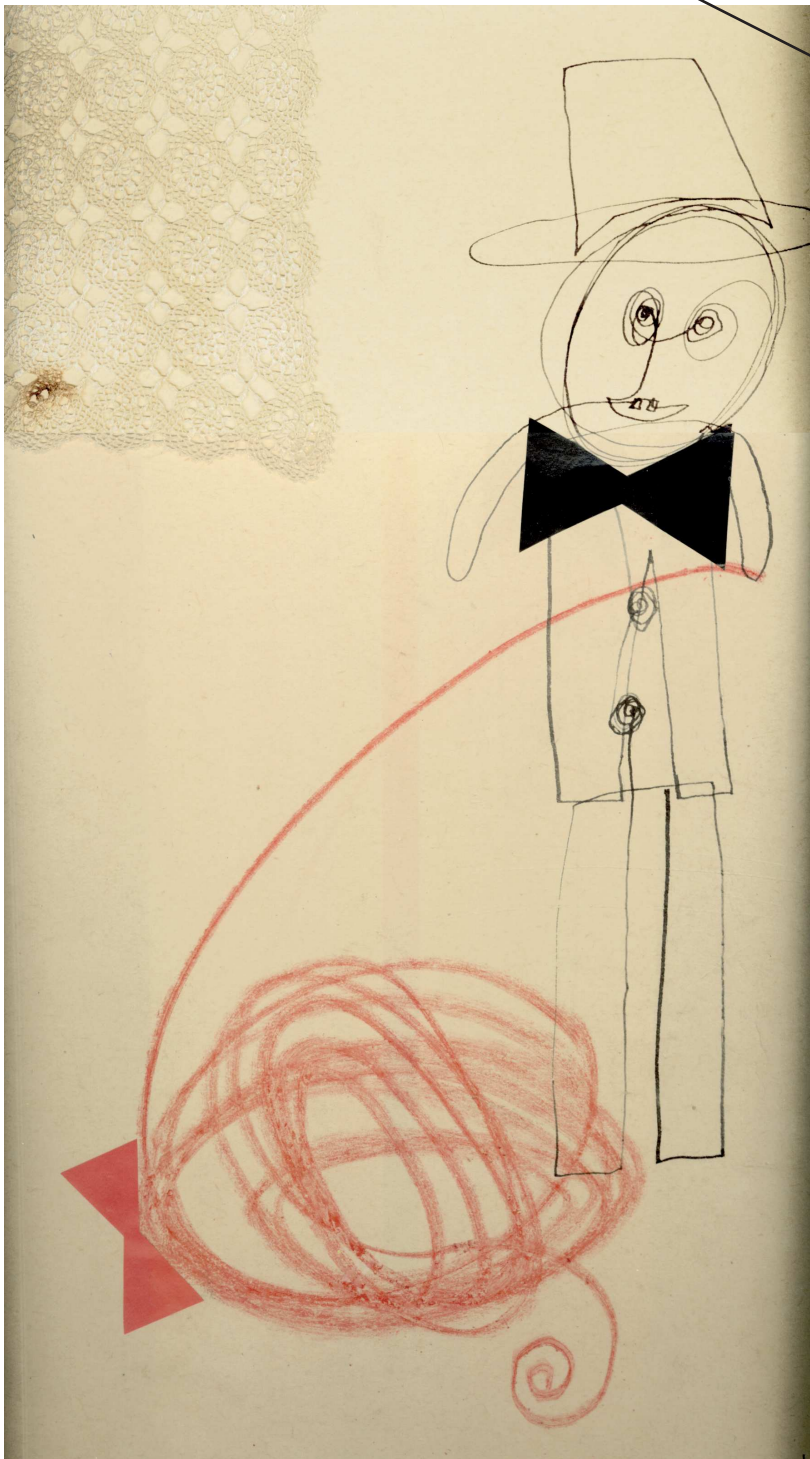
s a szenvedés is a régi
 megpróbálom újra letről gyűjteni a magocskákat tenye-
 rembe
 amik persze nem magocskák s nem is az én tenyerem
 a hegy tetejéről tehát leléptem
 egyszerűen csak így
 már nem kiáltom fájdalmamat az égbe holdba sötétségbe
 elér mindezt csak este
 fegyelemmel próbálok szólni
 igen nehéz
 de nem lehetett kimondani hogy megkönnyebbüljek
 semmit nem mondhattam s ez megőrjít
 az ilyenbe nem csodálom sokan halnak.

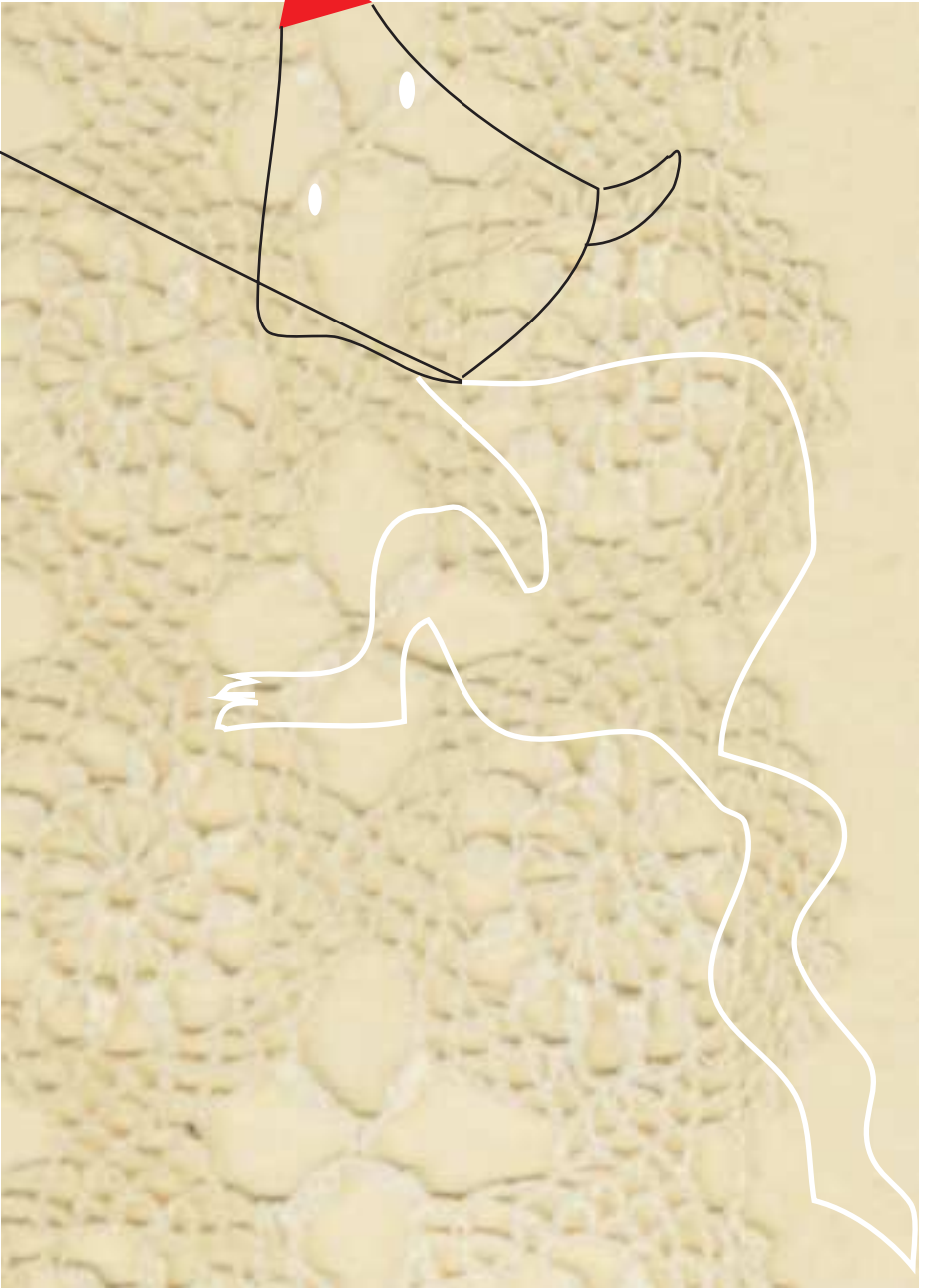
Így marad tehát:
 játék komoly dolgokkal
 mondanám végül valahogy így
 ellentétek kivonása összeadással
 ahogy teljes mű játszik a *nemjővel*
 a megfogom nemfogom megfoghatommal
 foghatalommal
 hogy van is nincs is
 lehet is nem is
 így teljes a hamis
 hogy az igaz boldogságában magára leljen
 napszitta talajába hogy víz csurogjon
 s itassa földet általa
 nyelvek találjanak össze magukba
 csókolózzon a világ kedvére
 s a napnak is csak fényét érezve
 ájuljunk bele a jólétbe
 őszinteség és humor is ellentmondás
 jó mű kategória is hit kérdése
 szeretetfakasztó életvégig tartó inkognitó
 senkise tudja ki
 arcom hangom azonosítáása nullaértékű
 titok igazsággal egyenértékű

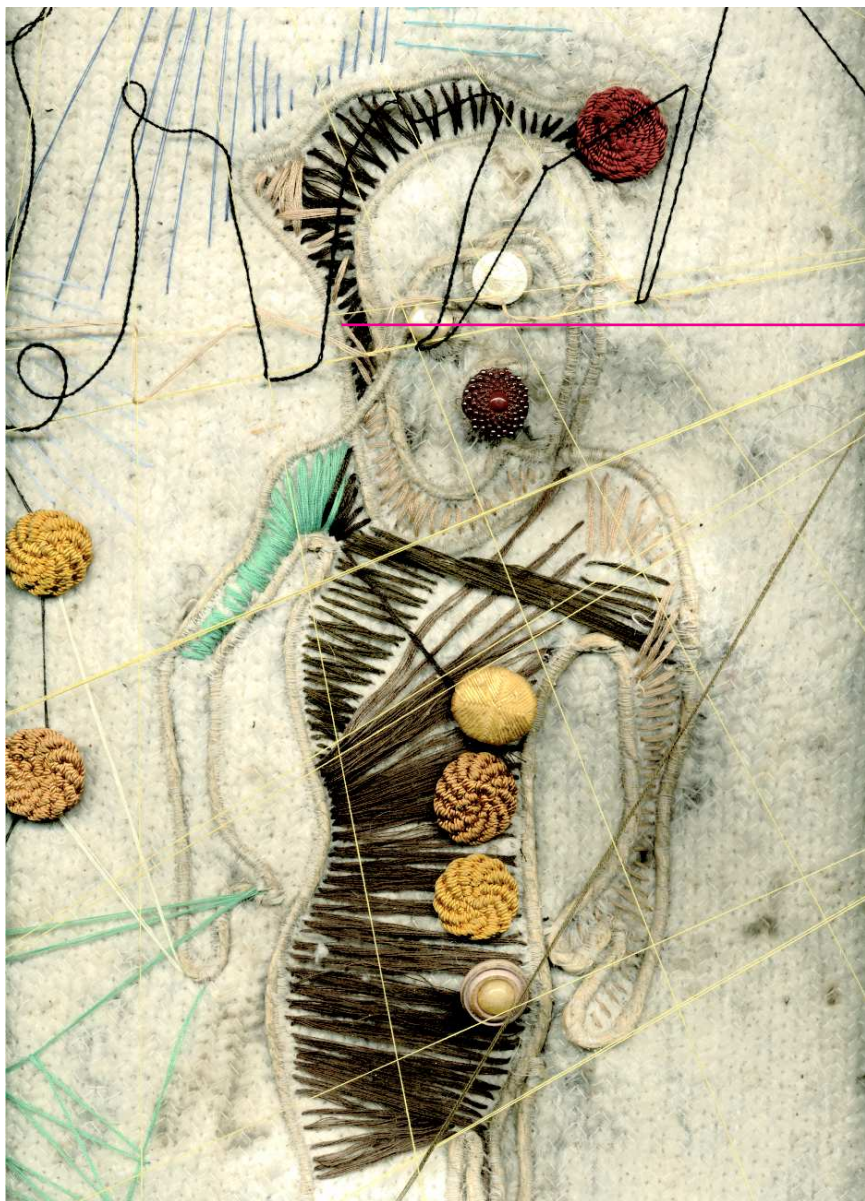
akarom is meg nem is de mit akarok én itt
árspoétika kizárva
magyarázkodás be
dolgok beszéde magáért
s ki is ne csodálkozhatna önmagára...

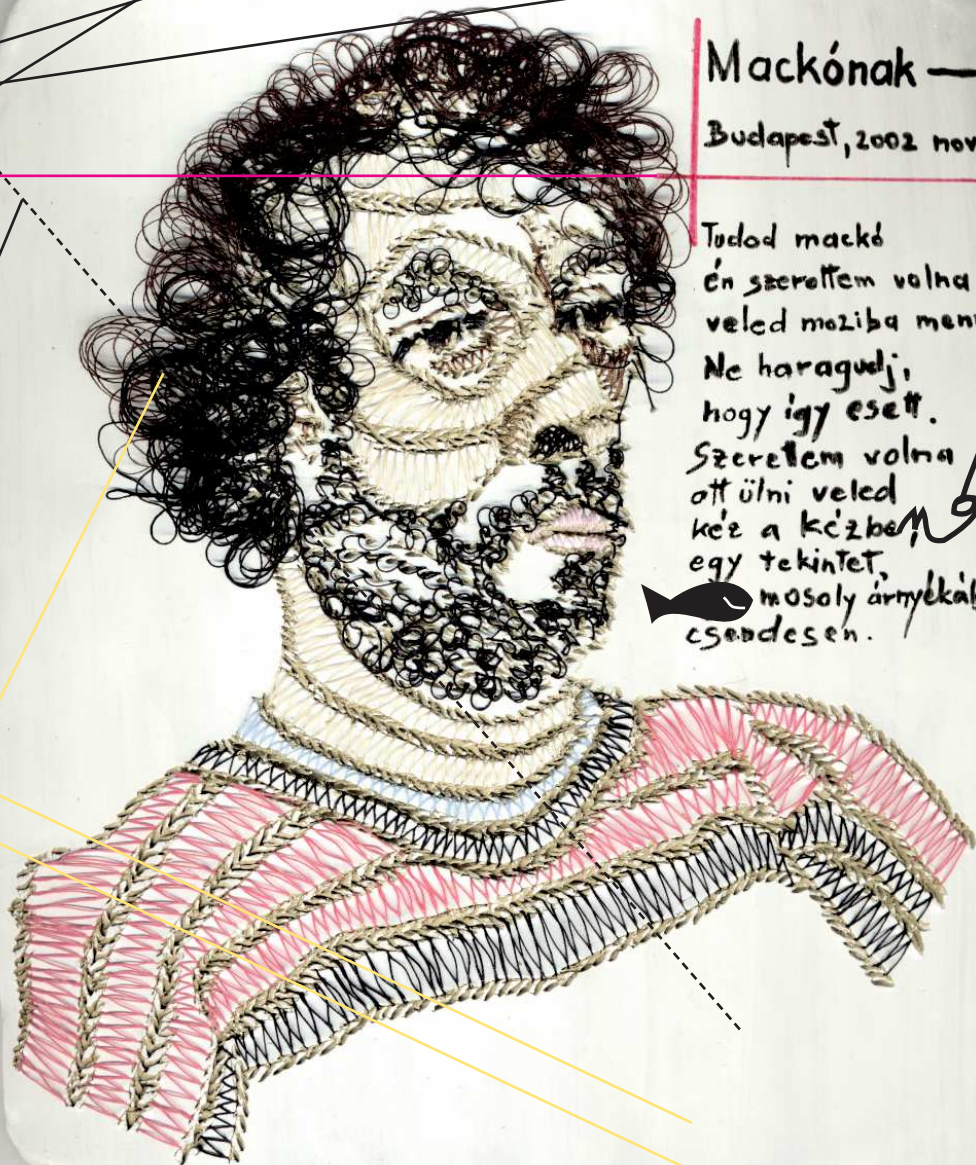
2007 03 03: *MIA írókurzus*
(Naplóból, részlet)

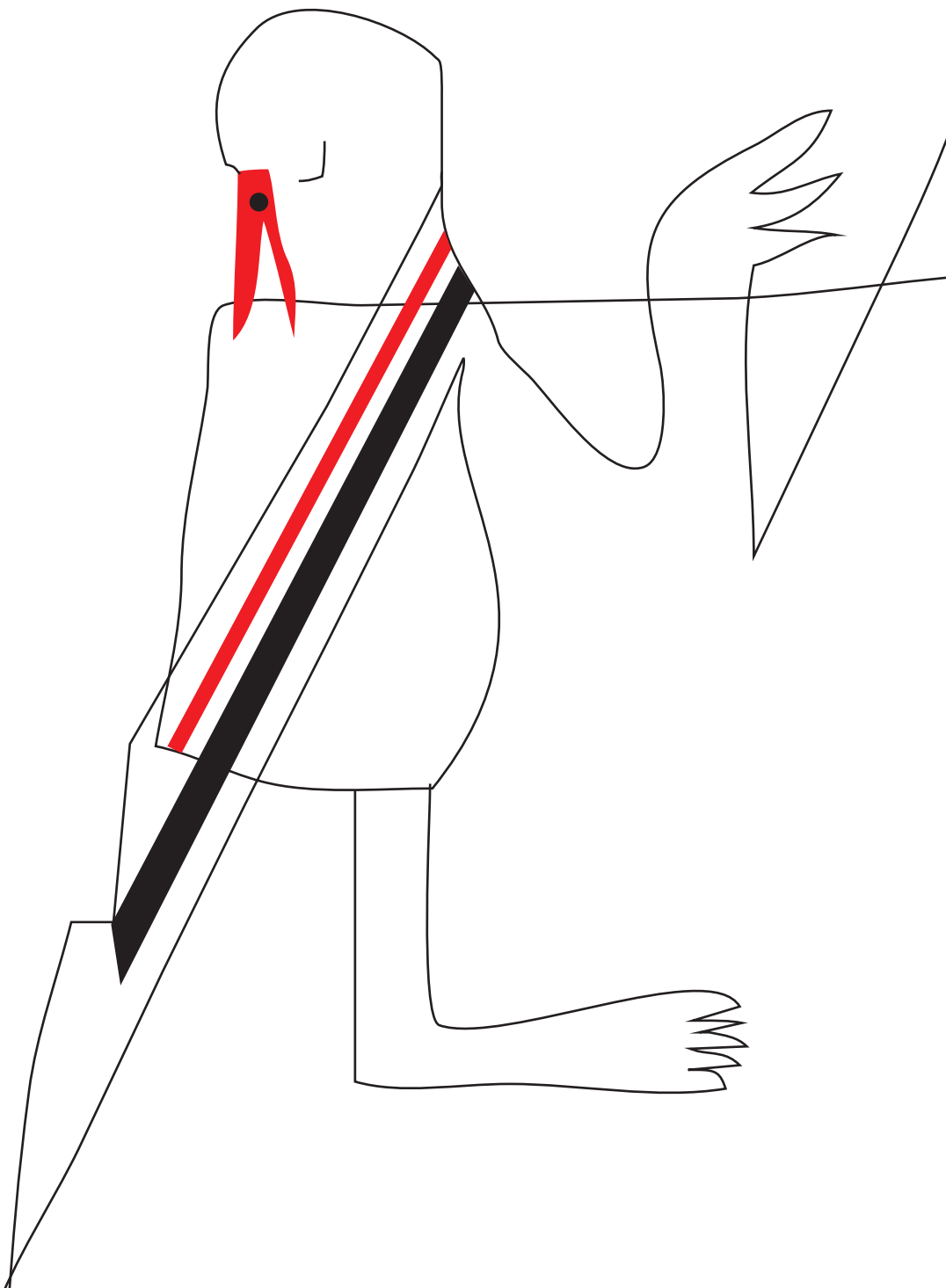

Mackónak —

Budapest, 2002 nov.

Tudod mackó
én szerettem volna
veled moziba menni.
Ne haragudj,
hogy így esett.
Szerettem volna
ott ülni veled
kéz a kézben,
egy tekintet,
mosoly árnyékában,
csendesén.

“egy vers vágóasztala”

Tandori Dezsőhöz

szerelem az embereket. (csak el messze.
!juttassátok el verseimet az összes embernek
nyurgának kicsinek
nyomoréknak fessnek
hazug gentlemannak
hamiskártyás angyalnak
besúgónak harcban elesettnek
börtönőrnek
börtönszenvedőnek
fordítsátok le minden nyelvre
el kinn a négerföldekre is
feketékhöz fehérékhez sárgákhoz
juttassátok el mindenkihez verseim
álmodozókhoz
agresszív bérgyilkosokhoz
szeretők gyerekeihez
némákhoz bénákhoz
fényben fürdő vakokhoz
boldogok elesettjeihez
szerelmesekhez
álomhordozókhoz
fájdalomgörcsökhöz.
csak Engem ne keressetek.
vigyétek el messze tőlem távol
csak én ne)
hogy ők csak ŐK láthassanak napvilágot!

Tandori Dezsőnek

(szeretem az embereket)

juttassátok el verseimet az összes embernek!

nyurgának kicsinek
nyomoréknak fessnek
hazugnak gentlemannak
hamiskártyásnak angyalnak
besúgónak harcban elesettnek
betörőnek
börtönőrnek
börtönben elesettnek.

fordítsátok le minden nyelvre ott kinn négerföldeken...

keleten a ferdenézésűekhez
feketékhez fehérekhez sárgákhoz
mindenkihez juttassátok el verseim
álmodozókhoz
agresszív bérgyilkosokhoz
szeretőkhöz gyerekekhez
némákhoz bénákhoz
fényimádókhoz vakokhoz
boldogokhoz szenvedőkhöz
csak engem ne keressetek.

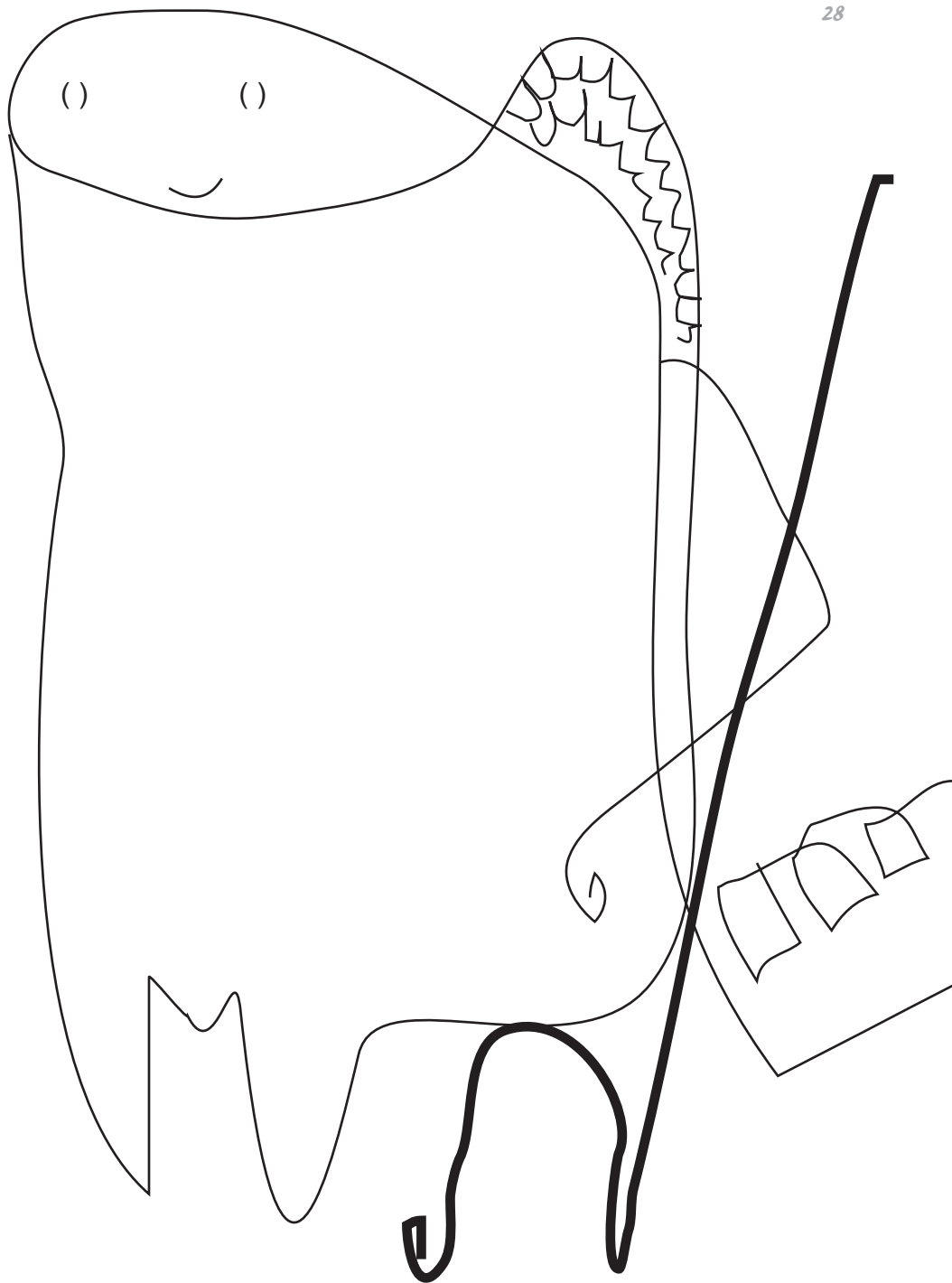
vigyétek el messze tőlem távol

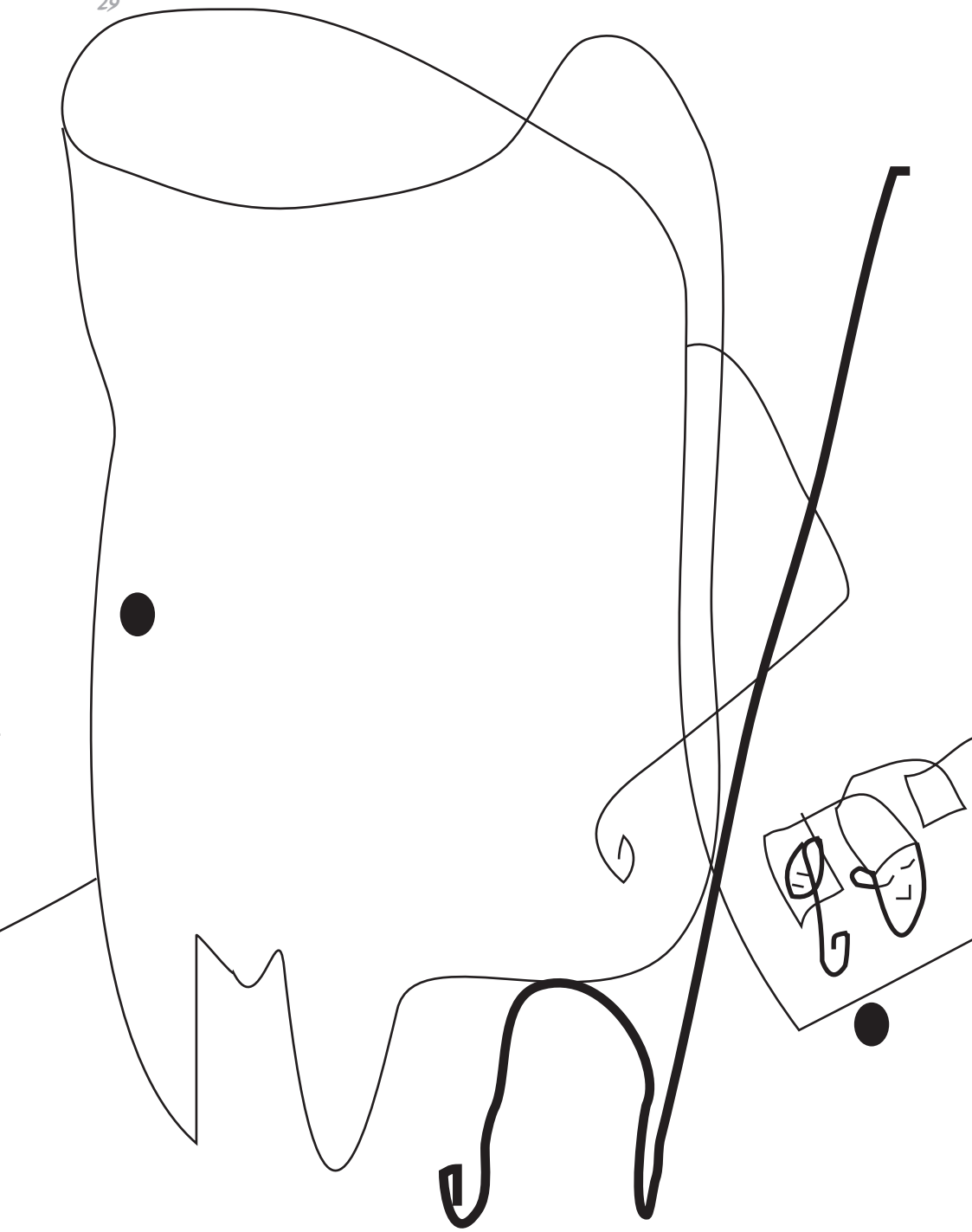
csak én ne láthassam
hogy ők csak Ők láthassanak napvilágot!

()

()

szeretem az embereket.
juttassátok el verseimet az összes embernek.
nyurgának kicsinek
nyomoréknak fessnek
hazugnak gentlemannak
hamiskártyásnak angyalnak
besúgónak harcban elesettnek
betörőnek
börtönőrnek
börtönben elesettnek.
fordítsátok le minden nyelvre ott kinn négerföldeken
keleten a ferdenézésűekhez
feketékhöz fehérekhez sárgákhoz
mindenkihez juttassátok el verseim.
álmodozókhoz
agresszív bérgyilkosokhoz
szeretőkhöz gyerekekhez
némákhoz bénákhoz
fényimádókhoz vakokhoz
boldogokhoz szenvedőkhöz
csak engem ne keressetek.
vigyétek el messze tőlem távol
ne láthassam
csak Ők láthassanak napvilágot!

... addig petárdázik, míg nem gondolja pontos a célbaérés

Parti Nagy Lajos kezdetben nehezen talál magára, annyira elveszti önbizalmát, hogy szerinté még a "Miskolci Márványtáblát" sem ő, hanem a városvezetők kapják. Érdem az övék, az irodalom presztizse csupán álca. Majd szabadkozik, hogy neki most itt valami okosat kellene produkálnia, tudja, milyen lenne egy jó előadás, de erre neki nincs ideje. Pontosabban ő nem az a fajta ember, aki előadásokra szokott készülni. A lényege ennek az, hogy ő nem tanár, hanem alkotó ember. Művész. Igen, hiszen eredetileg is festő vagy szobrász (esetleg színész) szeretett volna lenni, azonban ez hosszú idő lett volna, mert a deformáláshoz előbb meg kellett volna tanulnia a formát. Mégis leszögezi, hogy az író nem művész. Valaki hozzáteszi, legfeljebb mester, de Parti ettől idegenkedik. Az író az író. És hát igaz ami igaz, ebben a szakmában is (hiába hogy "mindenki tud írni") hosszú út vezet az íróvá váláshoz. Nála is 10 év, amíg a firkálgató megérik arra, hogy írónak mondhatja magát. És itt továbbá felmerül az anyagszerűség kérdése. Hogy a nyelv megfoghatatlan, nincs kézzel tapintható érzékelhetősége. Ő csak nevezni tudja a nyelvet anyagnak, igazából az író anyagtalan anyaggal dolgozik, absztrahál. Nem úgy mint a festő, szobrász, akinél az anyag látványos, és szaga van. Mert a metafora az nem olajfesték. Csupán csak azt az illúziót, képzetet keltheti.

Szó esik arról is, hogy a képzőművészek is szeretnének írni, de hát egy festő, ha már ír és meg tudja fogalmazni, ha el tudja mondani miért fest, akkor már mi szükség megfesteni. És fordítva. Ő is, mint író, ha esszébe tudná foglalni ver-

seit, akkor inkább pszichológus lenne. A profi író főfoglalkozásban nem is szeret írni, míg a festő imád. Jót rosszat grafomán módon ír. Az írónak az a rossz, hogy ki kell adnia kezéből. S így már különösen nem szeret írni. Fölkérések, alkalmi írások esetében nincs meg az az öröm, mint a spontán, szabad fogalmazásban. Szerinte a festő boldogabb a munkafolyamatban, mint az író.

Még előadása kezdetén újságírókat fedez fel a hallgatóság között, arról beszél, hogy nem úgy kellene megírni egy interjúból cikket, ahogy elhangzik, hanem átírással autorizálni. Egy jó cikknek félesszé karaktert kellene felvennie. Saját írói nyelvezetéről továbbá pedig úgy fogalmaz, hogy nyugati nyelvezetet képvisel, ahol rétegnyelvek egymásba folynak, a megszentelt nyelvet a csúnyával keveri (itt kérdőre vonja, akik ebben kételkednek vagy rosszállóan reagálnak, hiszen mi is az, hogy csúnya), ahol együtt akadémiai magyar, szleng, "tűzijáték". Ez utóbbi az ő saját-sága, addig petárdázik, míg nem gondolja, hogy pontos a célbaérés. Van író, aki ezt nem szereti, ő éppen ezt gyakorolta ki. Játékos attitűddel fordul a nyelvhez, folyamatosan kísérletezik vele. Én írom a nyelvet, a nyelv ír engem. Aztán valahol megállapodunk. Könyvbe kövül, s ott nyugton marad. Ő nem gondolja, hogy azt ír, amit akar. A nyelv nem cifra szolgál. Aki így gondolja, csak erős tartalmat tud kifejezni, de nem fog irodalmat csinálni. A nyelv örök törekvés a halál felé, be akar teríteni valami hiányt, közben rájön, hogy nincs pontos szó. Az író a saját lelke mélyén létező hiányt írja körül. Művelete a fájdalom körbekerítése. Egyébként nincs tiszta szleng sem, 5 perc után kipukkad diákoknál is.

Nincs egy norma, amihez viszonyulni lehetne, vagy kellene, mert kihez kellene: Kosztolányi, Ottlik, Illyés, Nádas? A nyelv alakul. Bizonyos eszközök nem léteznek már a nyelvben. Szerinte Eszterházy Kis magyar pornográfijában is kezdenek elkopni szavak. Tandori is átírta a Tulajdonságok nélküli embert. A Test anygala lányregény paródiában kevesebb a kopékony elem, nyelvi bornírsága

működik. Ő is többször átírta A fagyott kutya lábat és a grafifneszt. Felmelegíti, hogy be- és kinyithasson, bármikor hozzányúlhasson. A nyugat nyelve időtálló, mert kever. S ha baj van az értelmezéssel, mindennek utána lehet nézni. Tamási Áronnál is például tájszótárt kell kézbe venni. Megemlíttődik Salinger igekötőhasználat, mely bevándorolt a magyar nyelvbe. Parti szerint a nyelvi képződményt valakire rásütik (szerény, amikor ezt órá hivatkozva is megjegyzik), pedig ha valaki úgy érzi talált valami újat, előbb meg kéne nézni az elődöknél, ha Kosztolányinál nincs, akkor Aranynál, ha ott sincs, valószínű már Vörösnél megvan.

A teljesség kedvéért még összeveti a kézi írást az írógéppel és a számítógéppel. Verset praktikusabb kézzel írni (így az előző változatok visszanezhetők), prózát számítógéppel. Az írógép hideg eszköz, hiába szép darab.

Kifejti, hogy bűn nélkül nem lehet a szövegmenyiséget csökkenteni, ha állandóan nyomdakész anyag van az ember szeme előtt, azt az illúziót kelti, hogy milyennek is kell lenni a kész szövegnek. Ez az alkotónak nem jó.

Nála papíron dől el a szöveg, csak papír közelében tud gondolkodni, nincs előtte a fejében semmi. Nulláról indul el, amikor még nincs mondat, semmi, egyszer csak lesz egy motívum, ül a fenekén, csiszolja, amíg lesz belőle valami. A műbe befektetett munka hozza meg a gyümölcsöt. Ilyen értelemben is a képzőművészethez hasonul, úgy ír, mint a festő ahogy dolgozik, óvatos kicsi gesztusokat tesz a vászonra, szöszöl vele, innen érzi, hogy az övé. Bár napokig dolgozik rajta, mégis lehet, hogy ugyanoda jut vissza, csak két szót cserélt ki. A szobrász is hetekig csiszolgatta a márványgolyókat, mígnem komódfiókba tette őket, aztán a komódot állította ki. A műnek "át kell sütnie", mondta. Összegezve: az íráság legfontosabb elemei szerint, egyik hogy tehetségesnek muszáj lenni, másik a befektetett munka.

Közben becsúszik egy félreértés, ami szekszárdi születéséhez kapcsolódik, azaz éppen hogy a probléma,

hogy személy szerint ő nem kapcsolódik, ez csak egy véletlen (mármint az, hová születik az ember). Szekszárd kapcsán felhozza pozitív példának a nyelvi érzékenységet Babits, Mészöly, Baka által, de ez régen volt, ma nincs igazán irodalmi élet ott, és valójában neki nincsen köze Szekszárdhoz. Ezt egy felszólaló hölgy mindjárt zokon veszi és továbbgondolva (mint ahogy öntudatos újságírók szokták) kérdőre is vonja az előadót: miért gondolja hogy a valódi irodalom Pesten van. Felmerül a vidéki és pesti irodalom különbözősége. Parti helyesbít (tetszik, hogy nem ironizál, egy nővel figyelmes és megértő), tisztázódik a félreértés. Ő inkább Pécshez kötődik, a Jelenkor közelében bontakozott ki, ő választotta magának 17 évesen ezt a várost. Pécs az ő irodalmi városa, beleszeretett, szíve csücske.

Parti az a személyiség, aki megjelenésével nyugalmat és férfiasságot sugall. De nem a macsóét, hanem az érzékeny férfiét, aki a nőt is egyenlő partnernek tekinti. Ez sugárzik lényéből, őszinteségéből, könnyedségéből, közvetlenségéből.

*Becsey Zsuzsa
tudósítás MIA előadásról*

utójegyzet 5 év távlatából:

ím hol egy köztes út... elevenedik meg előttem egyre fényesebben. visszatekintve?előre

külön írók és külön festők egymás felé közelítésére

nemrég történt, hogy észrevettem, ezen a különös, szokatlan úton haladok (mert a dolgokat is nem-e akkor vesszük észre, útolag?, de mindenképpen akkor, amikor már nyakig benne, azaz még féllábbal bent, de még nem egészen kint, kilépve), nos, hogy egy olyan úton haladok, ahol együtt lélegzik a rajz (vonal) a szöveggel. nem külön-külön, mint illusztráció, hanem egészen szokatlan módon együtt lépdelve a hol felfénylő, hol becsukódó szemű útfolyamon. hol a vonal vezeti a hangot, értem hangsúly (ütem,... honnan fogni meg), hol a szöveg, hol egészen kifürkészhetetlen, melyiké az elsőbbség. összemosódnak a motívumok, néhol a vonal emel ki, máshol a szöveg. mikor melyik hangsúlyosabb, mikor melyik az, amelyik rámutat.

van, hogy egyikből átlépünk a másikba, vannak homlokegyenest ellenpontozások, máshol zuhanások, visszafordulások, átfordulások (egyik kontextusból a másikba), átjárások, ellentmondások,

egyik komolyan állít, másik

visszahúz, felülír, átír (átfordít, átlendít), a mérleg folyamatosan játszik a függőleges tengely (tartóelem) és a vízszintes fel-lebillenő (imaginárius?) tengely között.

mi az, ami megfogható, akkor, mint végeredmény?

egyik műfaj a másik kritikus? vagy inkább együttműködnek a kölcsönös összehangolás (kölcsönhatás) érdekében. egyúttal a megértés, a többértelműség, a több oldalról való megfoghatóság elősegítésében.

ilyen különleges, szokatlan esetben, amikor a vonal a szóval kar kart öltve, lehet-e összhang egyik a másika nélkül?

talán igen, némely esetben meg nem. itt mindenképpen elmarasztalhatatlan a szerep: egymás kiegészítői.

hol van itt akkor a baj? kell-e keresni? ott ahol karöltve képes (mankóval?öregesen? vagy –nélkül, fiatalos lendülettel) két ilyen lény az úton együtt haladni.

válasszuk szét, nézzük, vizsgáljuk meg külön? amikor együtt olyan jól működnek.

igaz, miért is ne, vizsgálgatni, incselkedni, lehet, hol ide-hol oda a mérőtálca, súlyok hol fenn hol lenn, mindvégig játékban maradva (értem, mérkőzés, máshol könnyed, felszabadult játék), a keretek között.

kilépés, kibillenés –lengés folyamatosan az,
ami mozgásban tart.

a vonalak és a betűk (szavak)
mögött.

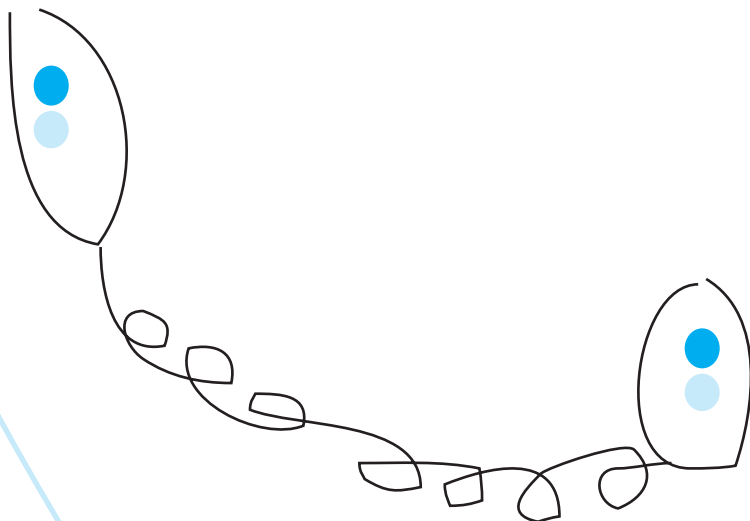
külön-külön, igen, van hogy
meg kell, szükségszerű,
szenedni egy-egy
nehezebben megfogható
szöveggel, de a vonal, ami bírál
is, felülbírál vagy éppen ellenkező-
leg? akár szintézisben, fölszabadít,
kibillent, feloldoz, átvezet, a súlyokat
szinte szempillantás alatt felhőpihéké
fújja, nos, ez a varázs, számomra. a
vonal, ami a súlyos szöveget feloldozza.
mert vannak, igen,
könnyebb anyagú, **lehelle**tyszerű szövegek
is, szinte mint egy levél, amit ide-oda
lenget a szél, pályáját nem saját súlya
határozza meg,
tömege, útja eleve elrendelt, függő
helyzetben, mégis milyen szabad,
amikor így mozog, a láthatatlan
kézben (mögött, hátul, valahol).

nos, amikor ilyen könnyű, szinte
elfújható szöveg, itt szinte alig
jelennek meg a vonalak,

nincs amit
feloldozni, na igen,
kibillenteni, átfordítani,

kifordítani kontextusából (most szándékosan nem beszélek az irónia, groteszk megnevezésekkel, megmaradva inkább hasonlatoknál, szellősebb, levegősebb a megközelítés), a mérlegnek tehát folyamatosan együtt kell (lehet, mint lehetőség, akár automatizmus) működni.

levegőt ír. a súlyok felett.

a betű, a szöveg szabadsága. amikor a betű, a szöveg kivívja a maga szabadságát. segítséggel? nélkül?

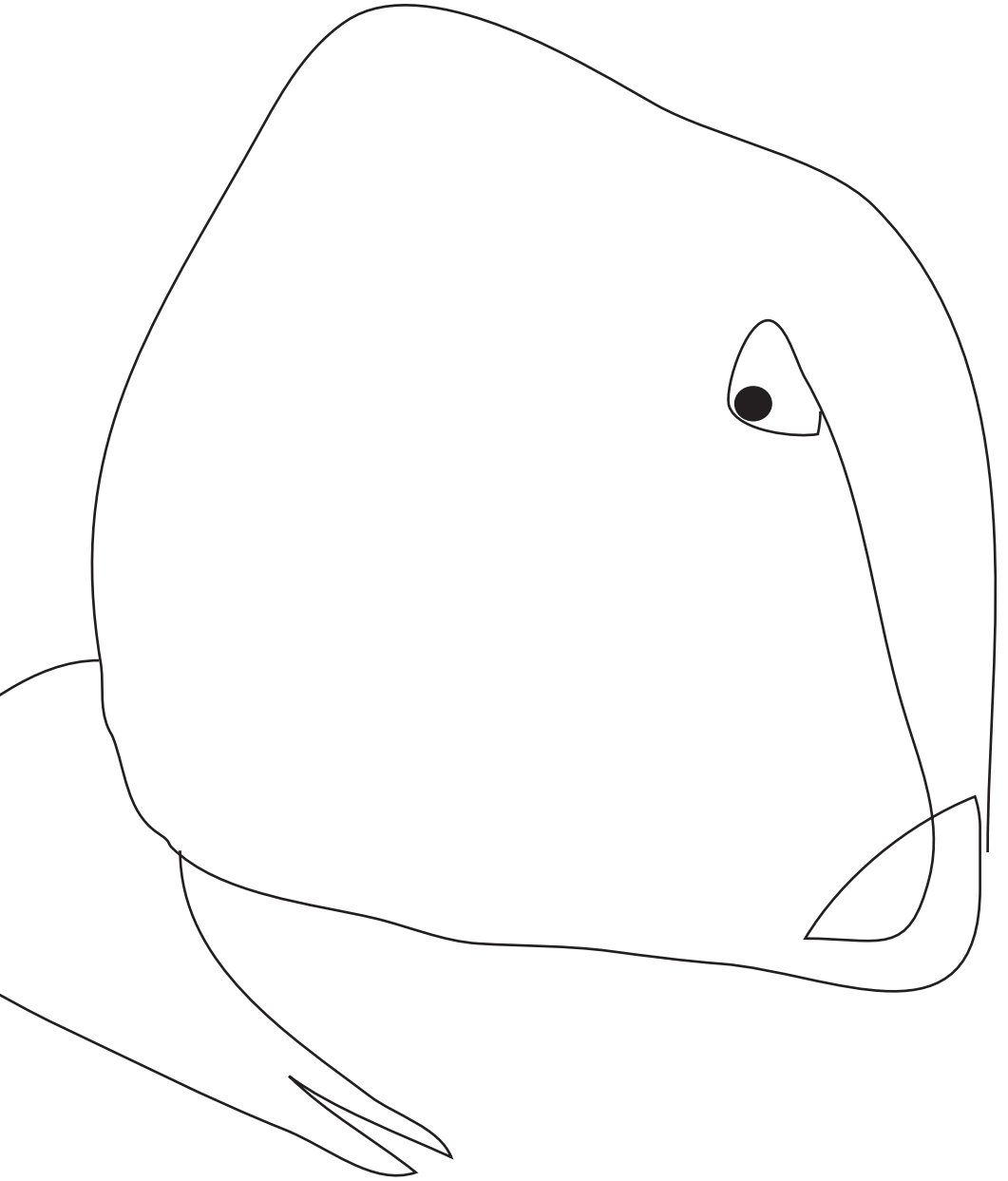
a nyelv, a szöveg, amikor önmagában súly, súlyok, teher. kell lennie, aminek feloldja. amit fel kell (lehet) oldani.

nos, szinte innen már élvezni lehet a folyamatot. az egymásra hangolódás, egymás segítése vagy kioldása, olyan automatikus ez az együttlélegzés, hogy előre teljességgel kiszámíthatatlan mikor, melyik következik be. innen már olyan, mint a művészet, mint maga az alkotó-

folyamat a papíron, festővásznon, akár számítógépen egerrel. ó, igen, értem én, ez is csak most világosodik meg, hiszen azért lehet, tud együttlélegezni a vonal a szöveggel, mert mindkettőt ugyanazzal az eszközzel. ugyanaz az eger, ami a

szöveget vagy a

vonalat formálja. és teljességgel tenyeremhez idomult mindkettő. ugyanahhoz a tenyérhez.

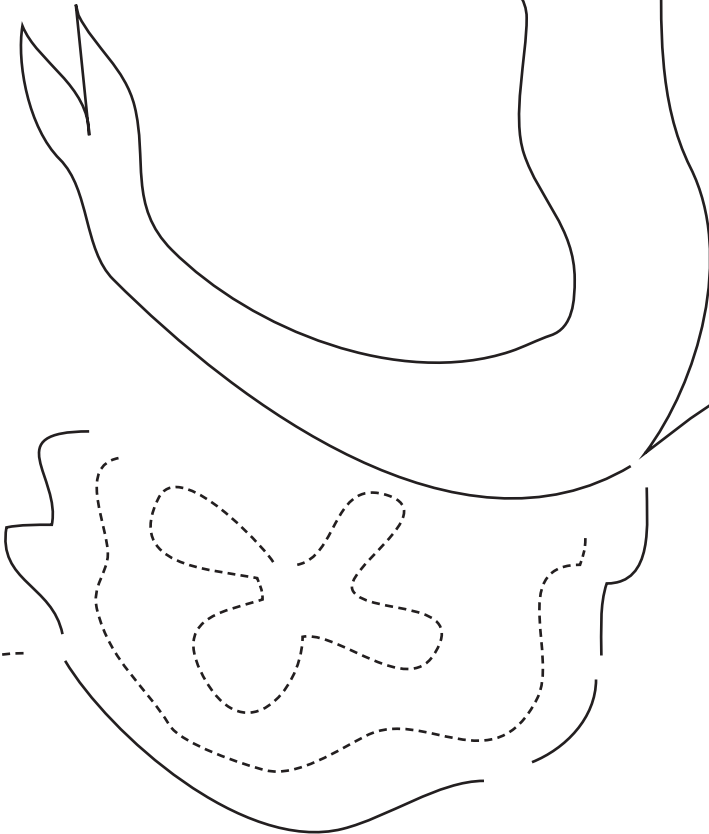

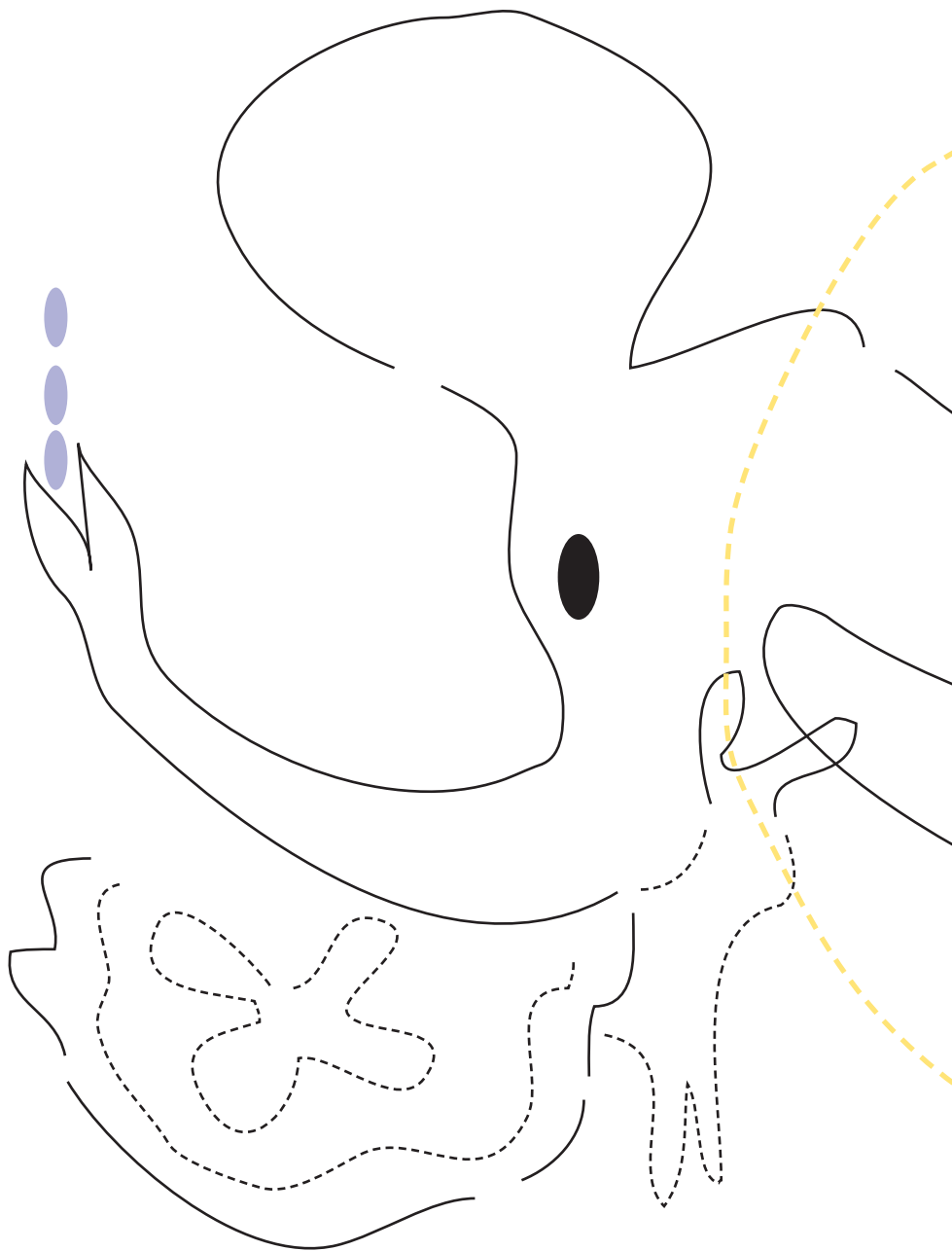

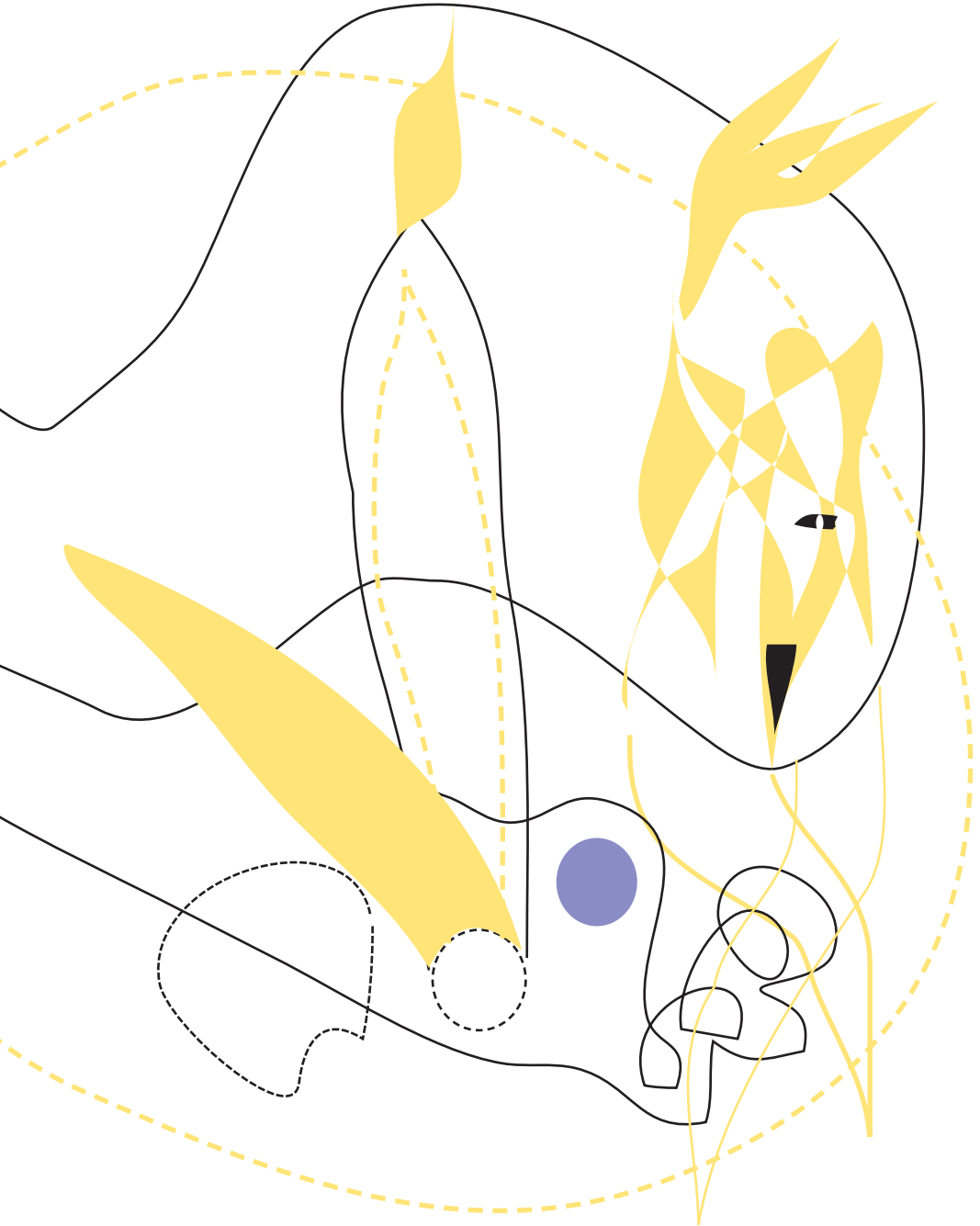
köszönöm, hogy együtt gondolkodhattunk. sokat segített a
célbaéréshez.

becseyzsuzsa
2012,02,9.

meg aztán, ki gondolta volna, hogy ezzel is meg kell dolgozni:)

04 15 délután

N. Á. -nak

azonos töltésű részecskék

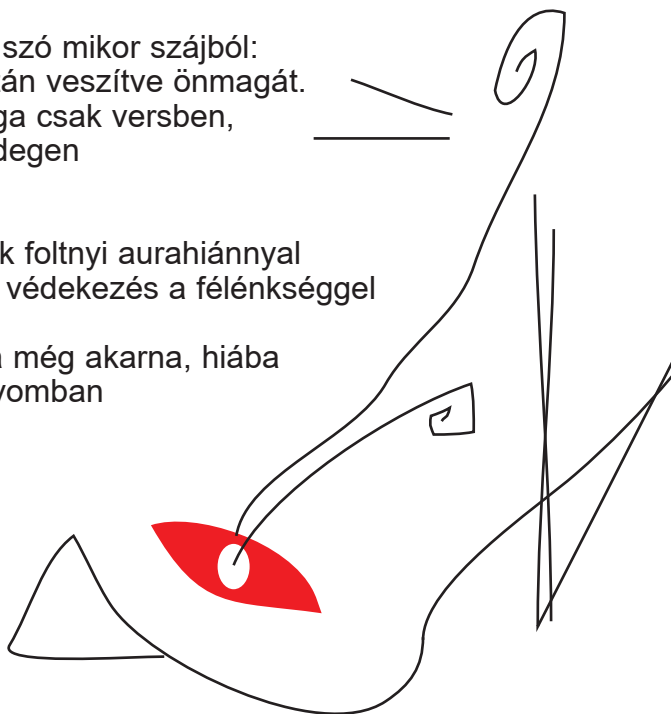
taszítják egymást.

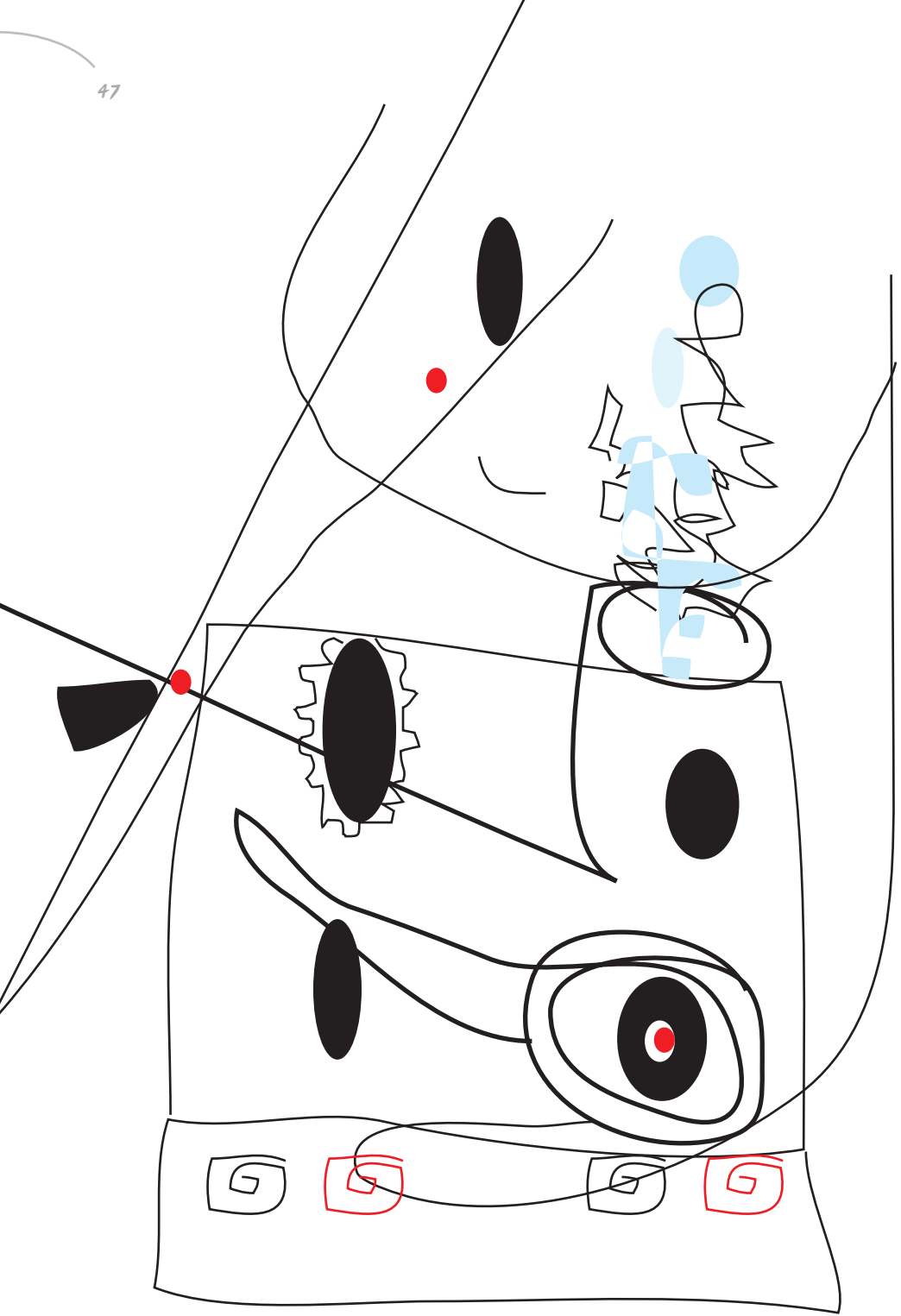
jövök rá tegnap a rejtélyre,
pedig élő s múcsokorban együtt minden:
hol érzékenység mártva noszogató lapos tepsibe hogy
kifülledjen belőle fölösleges erózió,
másszor absztrakció jelbeszéddel üres
terek közt itt-ott pontokkal
szétbontatlan szerkezetben vagy szétesve hanyagul,
végül játékszerek szavai fűznék egymást kergetve-lapulva
bújva el apró golyószemekben.

és hogy miért is nem juthatott két hasonló részecske
közösnevezőre...

hogy mennyire más a szó mikor szájból:
kapaszzkodó nélkül sután veszítve önmagát.
szavak magabiztossága csak versben,
mikor szájból milyen idegen
mintha nem az.
nem is az.

és a beírás is akárcsak foltnyi aurahiánnyal
itatva, mozdulatokban védekezés a félnépszerűvel
taszításban,
zárlatmosolyos mintha még akarna, hiába
szétpattannak azon nyomban
golyószemekből.

Hogy jut itt eszembe, miért is írom mindezeket.

Apám szerint csak történelmi írásban gyökerező "szépirodalom" létezik, ha valami nem a hazafiasság jegyében, történelmi (ihletésű és feltárással bíró) emlék, akkor értéktelen bővli. Legyen az nyelv vagy költészet, bármilyen más műfaj, amiben a lélek útja, akár az önismeret legmélyebb bugyraiban kutat az író, onnan tárva fel összefüggéseket, akár korszaklélektani problémák az egyén és társadalom összefüggéseiben, amivel szembenézni, nem, az nem, ezzel szemben az az érték ami kézzelfogható bizonyíték a szemnek, valamilyen konkrét tényen alapszik. Szerinte csak az a művészet érték. Legyen az képzőművészet vagy irodalom. Na igen, helyel-közzel ez rendben is lenne, csak hogy: legyen továbbá egynézőpontú, ne hogy többszemzőgből (netán több műfaj összefonódásából) közelítsen dolgokat, legyen célszerű, egyértelmű. Ha egy nagyobb író bír a fenti felvázoltak valamelyikével a "negatívumok" jegyében, arra csak azt mondja elismerően, hogy nagy író, igaz, nem érti szövegeit, de hogy a saját lánya bírjon valamelyikkel, az eleve kizárt, mi több, amit ő nem ért, az igenis középszerű, ha nem inkább silány, értéktelen.

A szépirodalom műfaji sajátosságai, gazdagsága, a stílus mint olyan, forma, ami számára nem elérhető, nem érhető, az mind értéktelen, másodrangú.

Az, hogy egy kiadó hogyan épít fel egy arcot, hogyan választódnak ki az arcok a tömegből, vagy hogy a jobb kiadókban is vannak íróknak erősebb vagy gyengébb írásai, másrésről hogy vannak jobb vagy gyengébb írók, de hogy az arc, az arcok számítanak, amik a semmiből felépítődnek, hogyan is lesznek a kiválasztottak, fogalma sincs, meg hogy nem a "jó íráson a lényeg", mit is nevezünk jó írásnak, főként ha apám a válogató, de maradjunk az előbb vázoltaknál, fogalma sincs, hogyan maradnak tabuk egy-egy "arcok", egy -egy elsüllyesztett

arcok a tömegben. Vagy azt, ha egy író felvállalja teljességében arcát (*nem az eladásnak ír, nem a szórakoztatásnak, esetleg divatos, menő témák, amelyekről éppen akkor szeret a közeg hallani*), netán még olyat is felvállal, amiben felfedődnek más arcok az út során, ami szintén a legsötétebb tabu alá esik (*túl merészet nem akármelyik író, aki abban a korban, melyben él, érvényesülni kíván, mer felvállalni, sőt attól tartok Magyarországon akár másutt sem? tisztelet a kivétel, ha mégis akad*), akkor bizony a süllyesztés árnyéka egész életében fölötte lebeg. Csak hogy "azt mondták, nem jók az írásaid". Azt mondták (...) de hogy kik és miért mondták... hogy mi van a dolgok mögött, egy ilyen agy nem képes mögé látni. Mi van azzal, hogy esetleg "nem vállalható fel". Melyik "kiadó" mer az alkotóval szembenézni, és megmondani így. A kiadónak is "élni" kell. Komoly arcot vágni, kiügyeskedni a "szép arcot".

Ha azt mondták, bizonyára úgy van. Amit fönnt mondanak, minden bizonyára pontosan úgy van. Az igazság jegyében.

Az írók művei hullámzanak, nem az a lényeg, melyik jobb vagy rosszabb, hanem az út. Mivé kerekedik az idők tengelyén. **Az arc.** Milyen is az az arc, amit kezeinkkel megformálunk és kiállítunk a nyilvánosság elé, vállalva, felvállalva ezt az arcot. Nem mint a mi arcunk, hanem mint az az arc, amit kikerekítettünk. Felépítette-e önmagát, vagy szereti mindenki (itt legyen a kiadói kéz) maga alakítani, feltalálni, felépíteni a semmiből. Vagy jobban szereti azt, akit már eleve felépítettek így-úgy, és tetszik az arc, továbbvinni.

 Hogyan milyen ember az apám? Egyszerű ember. Tisztességes és egyszerű. (együgyű) (legalábbis a naivság és együgyűség felől mindenképp tisztességes). Mert az egyszerű, jó felé törekvő ember tisztességes. Ez így van rendjén. Amit és a hogyan jegyében? Mint irodalom? Netán kortárs irodalom? Innen levezetve is ki tudja hol kötnék ki. De most maradjunk a hullámoknál. Engedni a csónakot, szabadon. Elengedni.

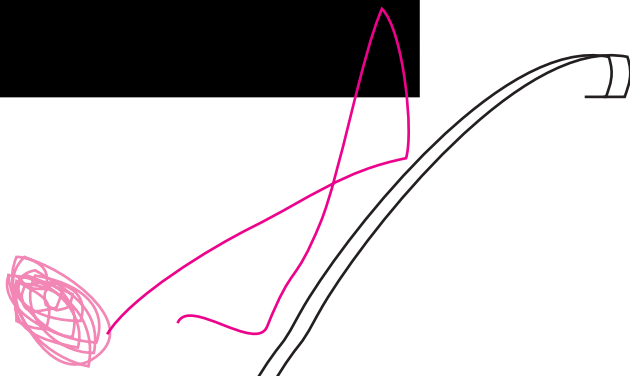
Budapest IX. kerület
Kinizsi u. 28
radio@tilos.hu
06/205290375

szilveszteri TILOS party

ilos RÁDIÓ

2002

2

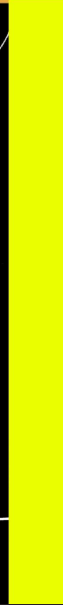

Gyertek!
szilveszteri TILOS party
Gyertek!

Budapest IX. kerület
Kinizsi u. 28
radio@tilos.hu
06/205290375

ilos RÁDIÓ

ilos RÁDIÓ

szilveszteri TILOS party

Budapest IX. kerület
Kinizsi u. 28
radio@tilos.hu
06/205290375

2002
szilveszteri TILOS party
szilveszteri TILOS party

versre ébredve

2007 02 16

bukdácsolok fejfelé egy faágon
és a tükörben nézem
hol vagyok?
félek magamtól
gonosz vagyok
nagyon nagyon
az ördögnél is
százszor kegyetlenebb
bele tudnám forgatni a világot
a tükörbe
s szétfolyna
nem lenne más semmi csak
víz
elárasztana mindent
halak lepnének el
mindenféle tengeri lények
mászkálnának
színes lenne a világ
díszes
absztrakt
eltűnne a földkerekségről
a lé
beszippantaná egy bálnalény
a formák aztán bekebeleznék
egymást
s nem maradna más
csak egy utolsó lény
én

(angyalok leszállhatnak

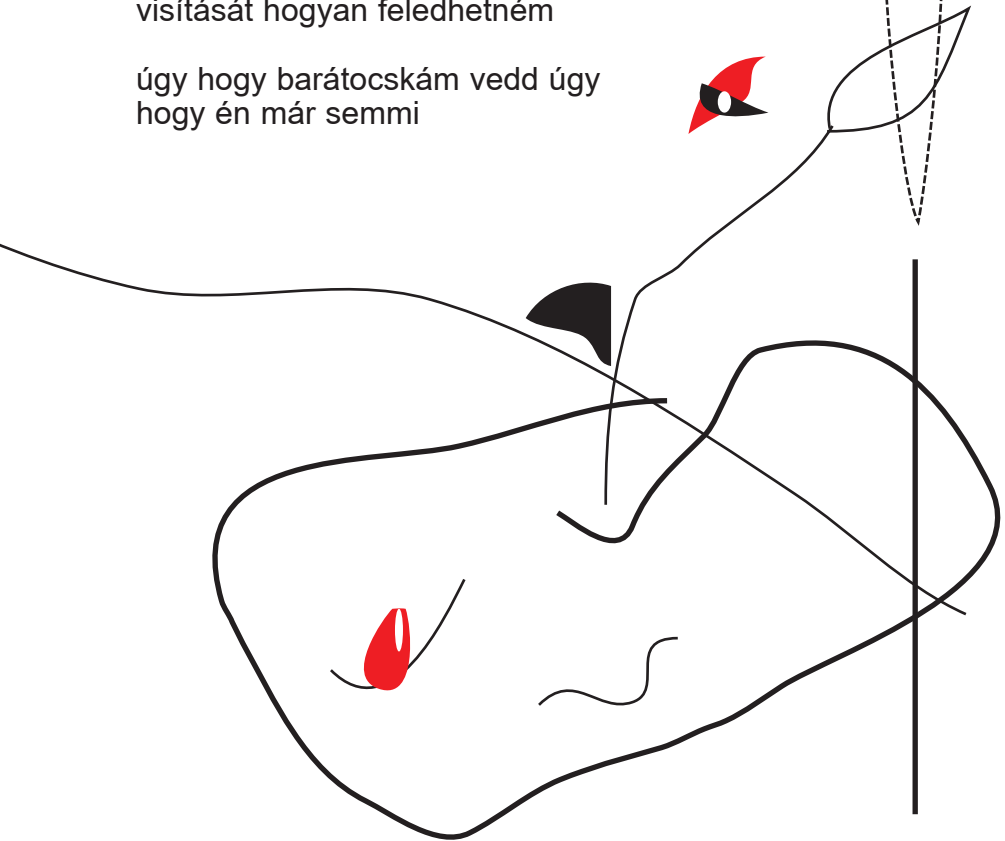
van gogh kése

2007 02 16 reggel

ismerem én már a hídról lelógatást
s mi nekem a kés is
van gogh kése goggenhez semmi

s az akkoriban szótlan aprócska kanári végenemérhetetlen
visítésát hogyan feledhetném

úgy hogy barátocskám vedd úgy
hogyan én már semmi

Becsey Zsuzsa

van volt nekem

2007 02 24 (?...

volt
van
nekem
ördögöcském
hatalmas
számolgatja portáján a hatalmat
ez ide az amoda
ez középre
az amarra
fölülre
az a sárgába
ma gonoszba
estére rózsaszín vagy szénkék
fekete

mondd ördögöcske
szeretsze-te engem szeretni

hol szürkére festi a barnát
bepancsikolva vöröset sárgát
kéket egybe
holnap ebédre
azt tűnteti el akire kedve van
s azt borítja rózsaszírommal
melyik rálehel
lehelem lehelem míg nem lelem
ó míg nem lelem
meglelem
nemlelem
lellefüty

hogy idesüss
jőjj örökre
de megijed a lehelettől
eltolja
s én hiába is kényeztetem
kereshetem
keres-tetem a nem jója
neurója felrója

diegetikus vagy diabetikus
kérdezte egyszer egy képzeletbeli barátom
ennek semmi köze a homokzsákhoz

lehellni jó ó be jó
végenemérhetetlen homokzsákom

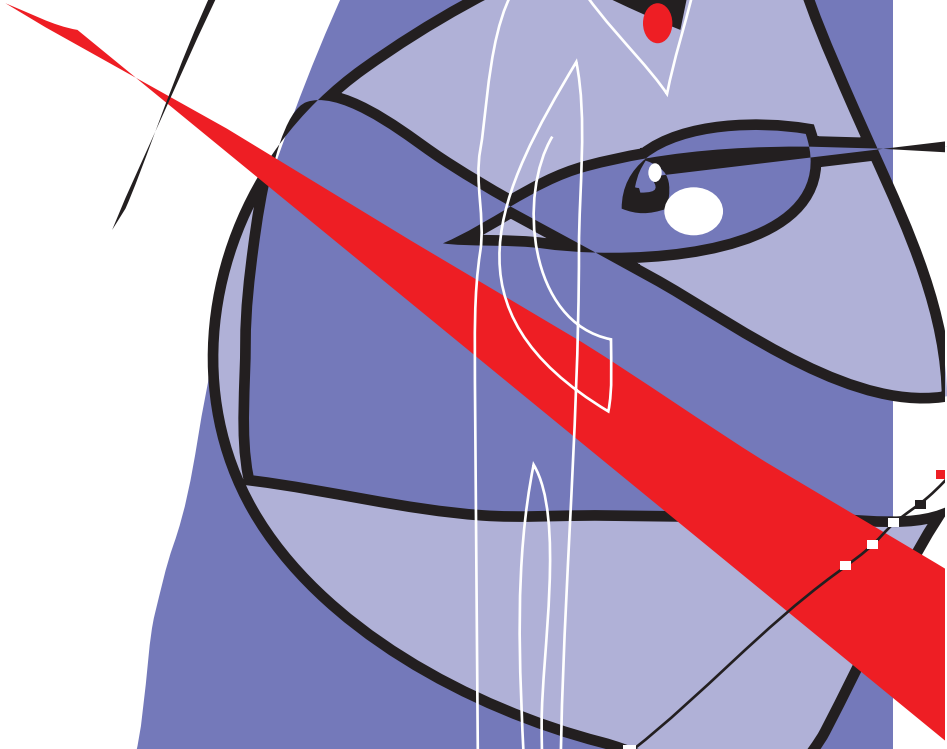
de lehet-e szeretni az ördögöt

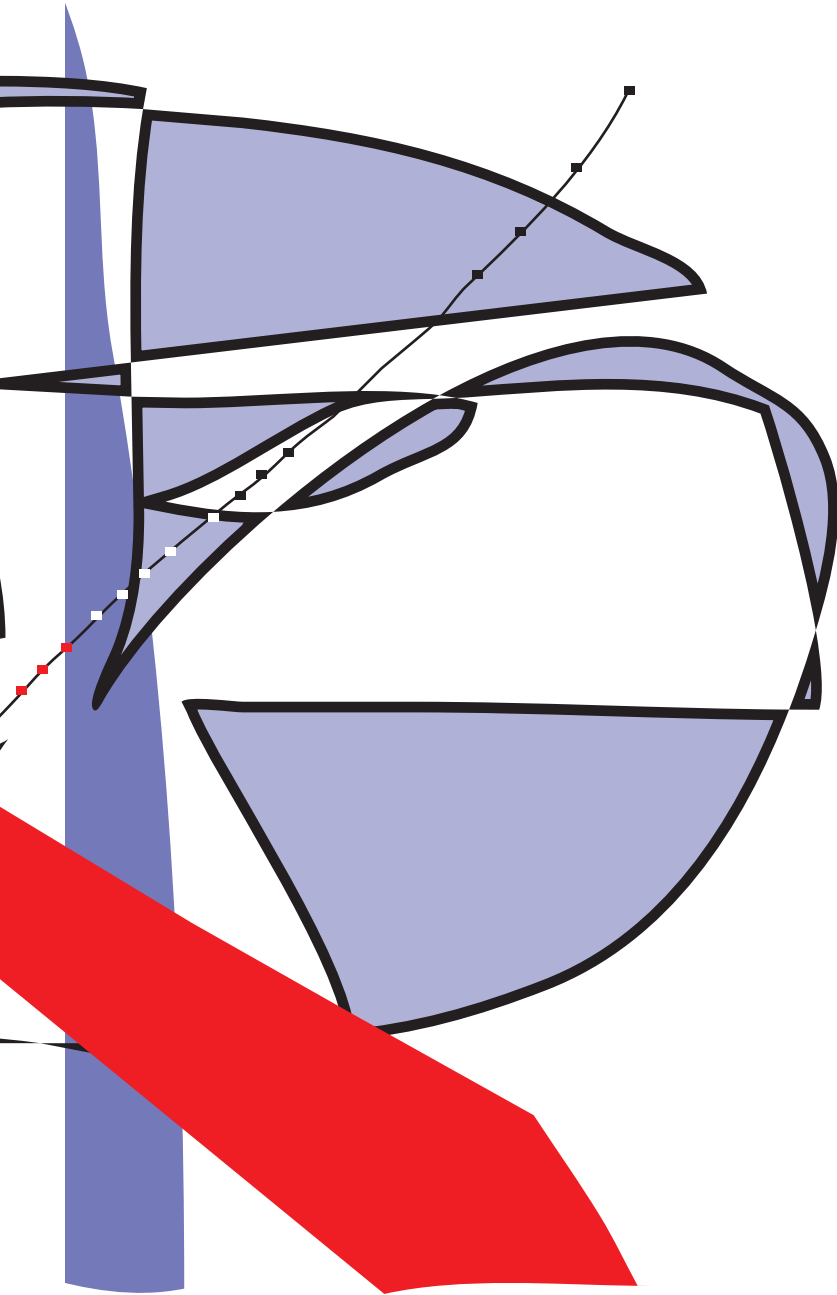
mondj ördögöcske
te szeretnéd-e az ördögöt

én igen ó
igen

angyal-
szárnyakon
vinne ölibe

2

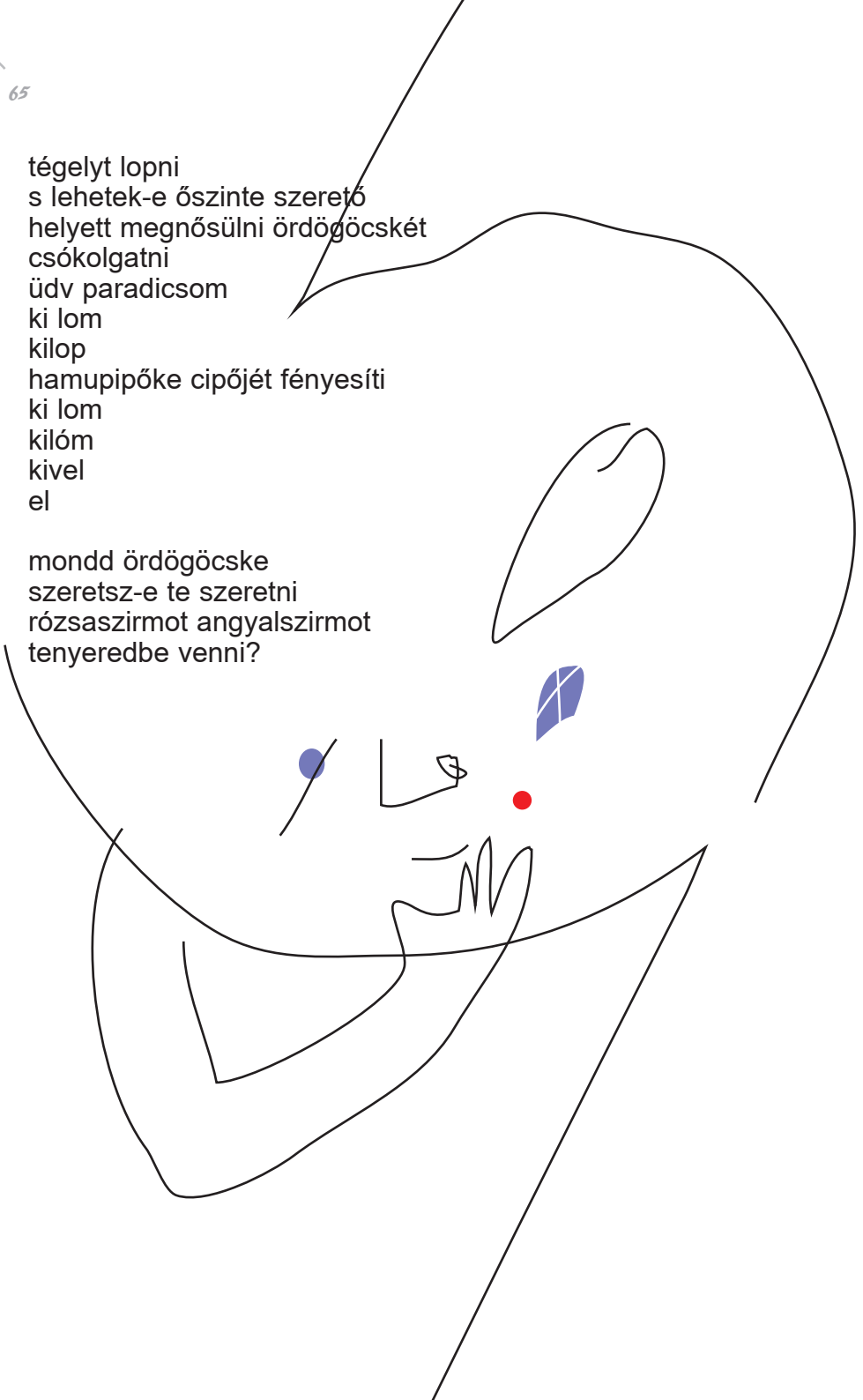

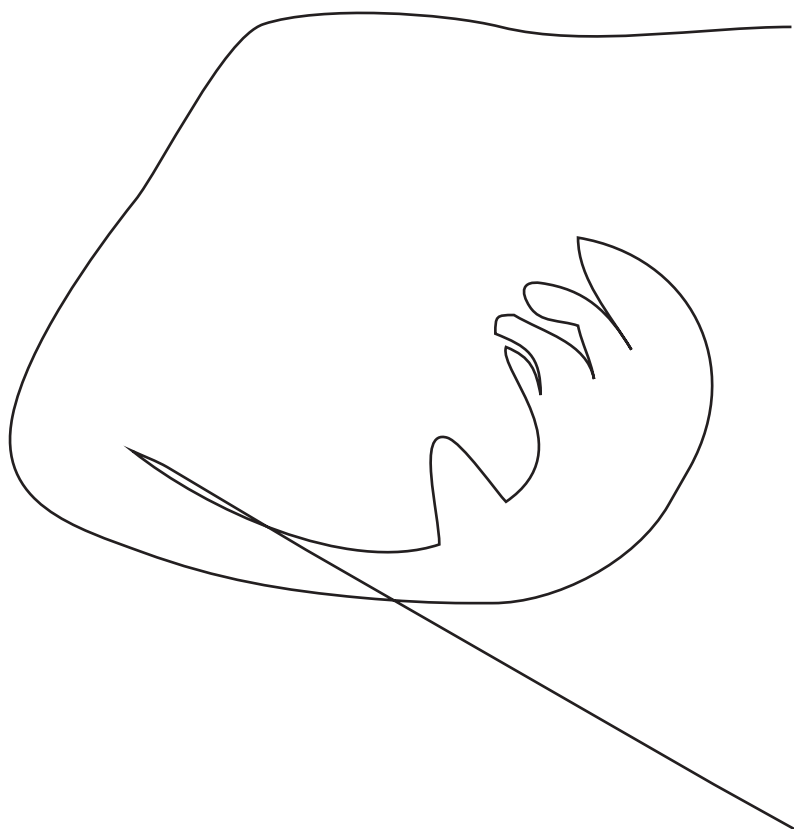

van nekem egy ördögöcském
csak az enyém
emberevő
ízlelget minden húst
mígnem kihány
könnyed látványtervező
szerre egyszerre mikor hogy
néha megvacsorálgat velük
elbeszélget mint kopótárs
mint bérlőtárs
vagy mint cinkostárs
ülök a padon szédelegve
hogy megkottyant
s boncolgatom kinek kivel s hogy
illik
illemhely külön
angyalóvhely
napon szárítgatom a tégelyt
összesűrítem a tegnapot holnapot
s benne áztatom a lapot
színek elfolyva
tócsa ki
ékezet marad
szeretem-e én a napot
havat s papot
mehetek-e rolniba

tégelyt lopni
s lehetek-e őszinte szerető
helyett megnősülni ördögöcskét
csókolgatni
üdv paradicsom
ki lom
kilop
hamupipőke cipőjét fényesíti
ki lom
kilóm
kivel
el

mondd ördögöcske
szeretsz-e te szeretni
rózsaszírmot angyalszírmot
tenyeredbe venni?

sok sok más történet, aztán értjük egymást.
különben túlélés vagy nem, az álmok is kellenek. csak mert
a szív az gyenge, ha nincs valami erősebb, ami motiválja.
látod? oda-vissza működik. különben ezek itt mind tőlem is
messze. magam is éppen hogy csak vegetálok.

*“piroscipő
Mi kell a túléléshez?”*

A túléléshez kell a jó szív”

még mindig 2007? ...2008

Kedves Gabi,

köszönöm, igen, olvasgatom olvasgatom a Centrifugát, mert valaki jóvoltából ideje szépen kapogatom e-mailen. Jó ötlet, érdekes. Szellemével sincs gondom, abszolút liberális vagyok (emberpárti). Remélem ez sem jelent mást, mint maga a szó, tudod nem politizálok. Elvagyok a magam kis világával. Igaz, mint gyermekkort határon túl megélt, vannak tapasztalataim, ez is hozzátartozik. S hogy bizonyos dolgok iránt nem vagyok indifferens, azt hiszem a látszat ellenére is határozott öntudattal vagyok megáldva. Kicsi álm-kicsi valóság. Még az egyengetésen lenne mit dolgoznom. Bódis Krisztát ismerem, egyszer a JAKban volt szerencsénk egy szemináriumi óra keretében találkozni Telkes Margit által (őt még Márton Lászlóról, úgy ajánlott). Nos szokogattam a szeminaristák (vagy az onnan kibontakozó írók) felolvasóestjein is részt venni, melyeket Kriszta szervez, olyan éles a figyelőkéje, azt hiszem egyszeri hallásra még a nevem is megjegyezte... aztán a Centrálba is járogattam, kaptam a meghívókat. Agátát ezekről az

estekről ismerem. Úgyhogy örülök, hogy gondod van rám, tényleg.

A szövegem, valóban nem egy nagy szám, egyetértek amiket írtál róla, majd egyszer kipofozok számodra másmi-lyen szöveget is, novella, szépirodalmi kategóriásat.

Tényleg az a jó, hogy általad, kis rásegítéssel, a litera pro-filok is jobban átláthatóak. Mármint hogy mi is az, ami beleillik. Igen, sokkal tudatosabban kell kezelnem a szövegeimet, leszögezmem, melyik tulajdonképpen micso-da. Hova illeszthető. Mert egyelőre valóban nagy általánosságban (mert azért vannak kiugró terveim) jellemzően tipikus napló-blogos hangú, mozgásterű. Valaki határozottan is becsücsültetett egy ilyen karosszékbé.

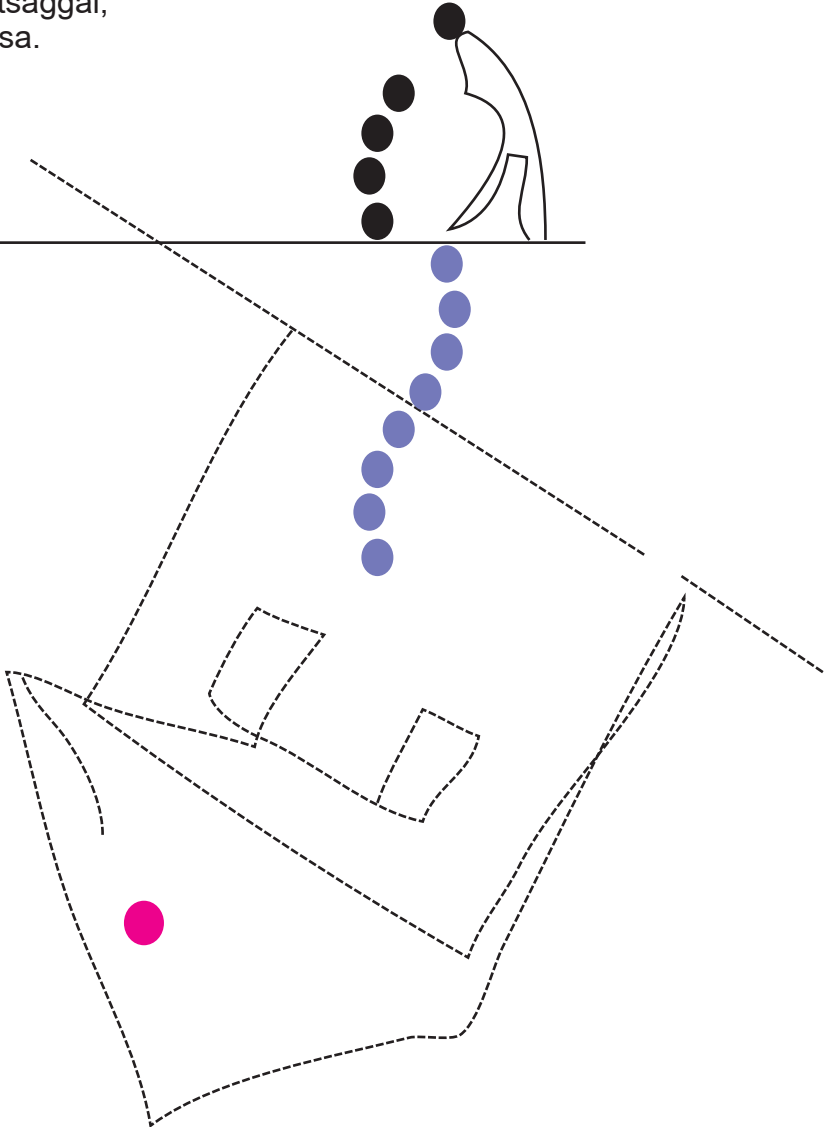
Tudod pl. Márton László, Bárdos László... akikhez szemináriumú órákra jártam, is sarkallnak az írásra, hogy folytatnom kell, de ők is valami ilyesmit mondanak, hogy letisztázni. Mert hatni, állítólag hatok. Különben te sem foglalkoznál velem, nem igaz? Ez csupán bátorítás magam-nak.

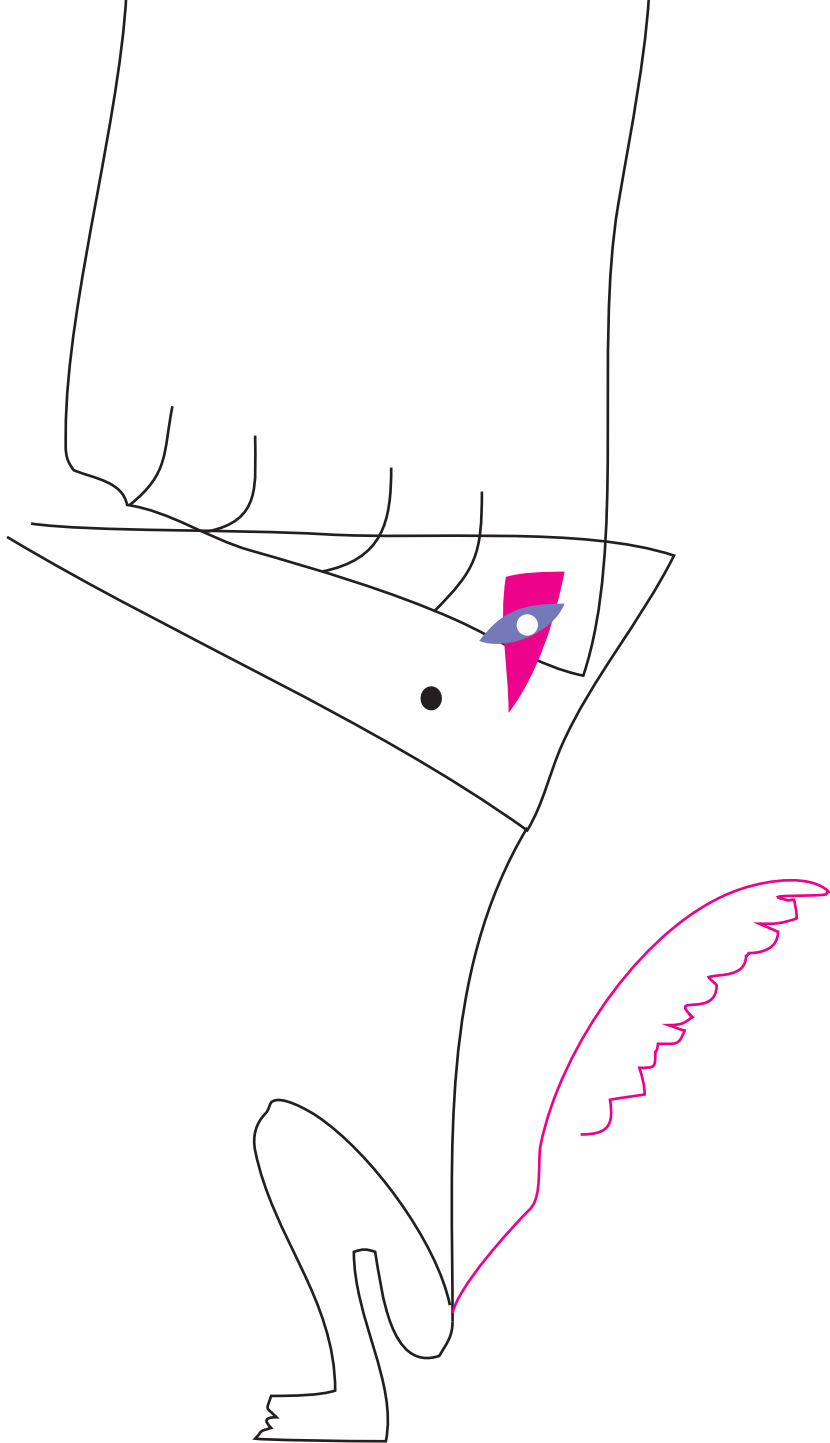
De tényleg, tedd be ahogy jónak látod a szövegem, egyelőre úgysem nagyon ugrálhatok, valóban hálás vagyok, hogy kitaláltad ezt a helyet neki. Csak a vége felé találtam két szóban betűhibát, azt korrigáltam, meg a legvégén 1-2 szót, alá is húztam ezeket, hogy lásd, ezt akkor visszaküldöm. A Centrifugába már a képet is be tudod szerkeszteni, gondolom, ebben neked sem volt kifogásod, legalábbis az dobna rajta, abban van egy kis humor is. Talán nem rajzok rosszul. És ebben már van egy kis becseyzsuzsa is. Legalábbis remélem. Ha a szövegeim még botladoznak is. Csak nem tudom, lehet, hogy konvertálni kell, képként, mert itt a Wordben most együtt a szöveggel... ha ez ügyben szükség van besegítésre, csak szólj.

Ja és szép volt a legutóbbi Godot irodalmi est, a fiúkkal... Ruttkai Borival... kicsit érted is mentem, hogy meggyőződ-

jek, jól emlékszem-e az arcodra, hogy te vagy a Györe
Gabi. Tudni akartam, kivel levelezek. Mert a párom már
beazonosított, régen járunk, pl. Sirály is... ezekre a
helyekre.

Én köszönöm! törődésed, önzetlen pátyolgatásod.
Barátsággal,
Zsuzsa.

Kedves Gabi,

örülök, hogy már vagy, megérkeztél a szabadságról, köszönöm, igen, olvasgatom olvasgatom a Centrifugát, mert valaki jóvoltából ideje szépen kapogatom e-mailen. Jó ötlet, érdekes. Szellemével sincs gondom, abszolút liberális vagyok (emberpárti). Remélem ez sem jelent mást, mint maga a szó, tudod nem politizálok. Elvagyok a magam kis világával. Igaz, mint gyermekkort határon túl megélt, vannak tapasztalataim, ez is hozzátartozik. S hogy bizonyos dolgok iránt nem vagyok indifferens, azt hiszem a látszat ellenére is határozott öntudattal vagyok megáldott. Kicsi álom-kicsi valóság. Még az egyengetésen lenne mit dolgoznom. Bódis Krisztát ismerem, egyszer a JAKban volt

szerencsénk egy szemináriumi óra keretében találkozni Telkes Margit által (őt még Márton Lászlóról, úgy ajánlott). Nos szokogattam a szeminaristák (vagy az onnan kibontakozó írók) felolvasóestjein is részt venni, melyeket Kriszta szervez, olyan éles a figyelőkéje, azt hiszem egyszeri halálra még a nevem is megjegyezte... aztán a Centrálba is járogattam, kaptam a meghívókat. Agátát ezekről az estekről ismerem. Úgyhogy örülök, hogy gondod van rám, tényleg.

A szövegem, valóban nem egy nagy szám, egyetértek amiket írtál róla, majd egyszer kipofozok számodra másmilyen szöveget is, novella, szépirodalmi kategóriásat. Tényleg az a jó, hogy általad, kis rásegítéssel, a litera profilok is jobban átláthatóak. Mármint hogy mi is az, ami beleillik. Igen, sokkal tudatosabban kell kezelnem a szövegeimet, leszögezmem, melyik tulajdonképpen micsoda. Hova illeszthető. Mert egyelőre valóban nagy általánosságban (mert azért vannak kiugró terveim) jellemzően tipikus napló-blogos hangú, mozgásterű.

Valaki egyszer becsücsültetett egy ilyen karosszékbe. Mármint hogy illik hozzám.

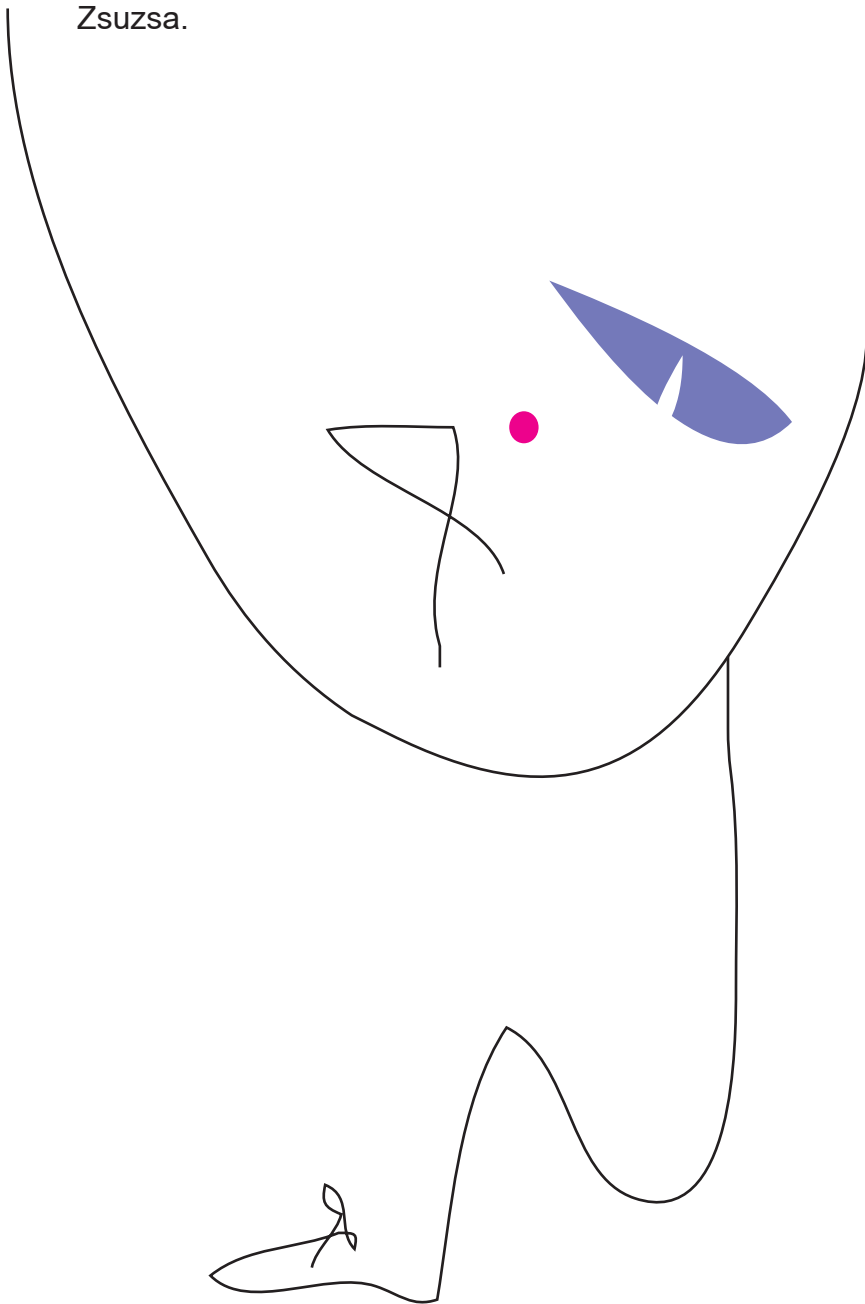
Tudod pl. Márton László, Bárdos László... akikhez szemináriumi órákra jártam, is sarkallnak az írásra, hogy folytatnom kell, de ők is valami ilyesmit mondanak, hogy letisztázni. Mert hatni, állítólag hatok. Különben te sem foglalkoznál velem, nem igaz? Ez csupán bátorítás magamnak.

De tényleg, tedd be ahogy jónak látod a szövegem, egyelőre úgysem nagyon ugrálhatok, valóban hálás vagyok, hogy kitaláltad ezt a helyet neki. Csak a vége felé találtam két szóban betűhibát, azt korrigáltam, meg a legvégén 1-2 szót, alá is húztam ezeket, hogy lásd, ezt akkor visszaküldöm. A Centrifugába már a képet is be tudod szerkeszteni, gondolom, ebben neked sem volt kifogásod, legalábbis az dobna rajta, abban van egy kis humor is. Talán nem rajzolok rosszul. És ebben már van egy kis becseyzsuzsa is. Legalábbis remélem. Ha a szövegeim még botladoznak is. Csak nem tudom, lehet, hogy konvertálni kell, képként, mert itt a Wordben most együtt a szöveggel... ha ez ügyben szükség van besegítésre, csak szólj. Elküldhetem a képet valami más formátumban is. Igaz, jpg-re konvertáltam a wordból, de már nem volt olyan jó minőség, mint itt, talán valami más formátumra kell, hogy megmaradjon ez a minőség, ha így wordként nem lehet.

Ja és szép volt a legutóbbi Godot irodalmi est, a fiúkkal... Ruttkai Borival... kicsit érted is mentem, hogy meggyőződjek, jól emlékszem-e az arcodra, hogy te vagy a Györe Gabi. Tudni akartam, kivel levelezek. Mert a párom már beazonosított, régen járunk, pl. Sirály is... ezekre a helyekre.

Én köszönöm! törődésed, önzetlen pátyolgatásod.
Barátsággal,

Zsuzsa.

Bocsáss meg, hogy most, ezúttal is, magamról beszélek. Valahogy adja magát témafelvezetésed, Én, Te, Ő... (mindegyik valahol bennünk), abban is, amit másként gondolok (vagy inkább csak felvetek más nézőpontot), vezet, segít. Pontosabban nem zárja ki, hogy másként gondolkodhassak. És ez jó.

Kedves Zsuzsa. Itt van az a pont, ahol szét is válnak, meg is maradnak egymás mellett útjaink. Lássuk ami közös, és ami szét is (tart).

Mert mi is az, hogy jó. Magunkkal szemben és magunkról. Ti. A teljesség utáni vágy nem maga a teljesség.

Helyzetünk hasonló, csupán én (koromat tekintve is) 11 évet húztam le... tanítással. Nagyon sok idő. És még mindig tartana, ha a sors keze nem szól bele, s nem mondja: Elég! Én nem bírtam kimondani. Pontosán egy éve vagyok szabad, 11 év után. Pedig istenúgyse, szerettem a gyerekeket, talán szerettek ők is. A szeretet titka az volt, valami ami belőlem sugárzott, senki nem tökéletes, min-

denki hibázhat. Hogy mindannyiunkat hibáinkkal együtt kell elfogadnunk. (Természetesen a rosszindulatúság, szándékos rosszakarás más, az másfelőlről kezelendő.) Nos, ez még párom esetében is hosszú folyamat volt, ő még hiszi, bár már elbizonytalanodva, hogy az embernek tökéletesnek kell lenni. Pedig ő se az, mint semelyikünk. Erre mindannyiszor rámutatok, ha küzdelem árán is. Hiszen ő is csak ember. Természetesen nehezebb volt tanítanom is ennek okán (ebből kifolyólag), és ki ne választaná tanárként a könnyebb utat. Ami járhatóbb. Ez csak természetes, senkinek nem rovom fel, utólag se. Viszont a saját meggyőződésből fogant másként hozzáállás módszeréért nekem magamnak kellett vállalnom a következményeket is. Ám mindez igen sok energiát követelt, embert felemésztő energiákat. Mert törekedni a jóra nem ugyanaz, mint eleve rendeltetésszerűen jónak lenni. Hogy a jóság küzdelem volna? Valami állandó figyelem? Ezt is modorosság lenne állítani, de naivság lenne ugyanakkor azt is, hogy a jó valami természetes, magától értetődő. Pedig magam hajlamos vagyok az utóbbiban hinni, főleg amikor alkotok. Olyankor szárnyal igazán az ember. Mintha már nem is ember, valami szellem, test nélküli isten. De aztán mindig szükséges lehozni magát az embernek a földre. És itt van valahol a lényeg, az egyensúlyra billenés. Ha ezt képes az ember iróniával, humorral kezelni, annál jobb. Természetesen, és itt van ahol közös utunk, bizonyos helyzetben azt szükséges plántálni az önbizalmatlan, útkereső gyermekben, hogy ő jó. És ettől ő maga is jó lesz, mert elhiszi ezt. Számtalan esetben, és ha gyermek, valóban legtöbb helyzetben, ez a természetes. Tulajdonképpen ez a másik lényeg a kettős felvezetésemben. Igen, e kétpólusú (kétpólusú) szerettem alkalmazni mindvégig a gyerekekkel való foglalkozásban, együttléteinkben. Hogy képes jó lenni az ember, mindig, ha akar, azonban rögtön másik oldalról, hogy tudatosuljon, nem vagyunk tökéletesek. Hibázni akaratlan is, bármikor hibázhatunk. Gyerekként is bánni,

meg felnőttként is, egyszerre, az út-és önazonosságot kereső fiatallal. Ezt azonban, és innen a megnyomorításom, nem tudta elfogadni az igazgatói közösség. Mert az iskola tökéletességet vall. Nem bír semmilyen választási lehetőséget, kettős arcot. Ebben a szellemben kívánja oktatni, s útra bocsátani gyermekeit. Itt most kifejezetten egyik iskolai tapasztalatomról beszélek, igen sokféle iskolában tanítottam, voltak e tekintetben jó, kellemesebb tapasztalataim is. Iskolája (szellemisége, tanári és igazgatói közeg) válogatta. Viszont huzamosabb ideig ez előbbi iskolai hozzáállás nyomta rá bélyegét közérzetemre, tudatomra. Innen igen sok, életre szóló tapasztalatokat szerezhettem, többek (különböző iskolai szervezeti működési módszerek) közt az emberi természetről. Talán ez is szükséges az írói tapasztaláshoz, s nem vezett egészen kárba ez a 11 év. Mégis sok, ha egy átlagos emberöltőt tekintek. Én pedig az iskolában is, akárcsak az életben sosem fogadtam el semmit eleve elrendeltetettnek. Kétkeltem. Gondolkodtam, és a gyerekeket is gondolkodásra serkentettem. Ez közelszem szándék volt részemről, csupán valamiféle hűség, mint ami önmagamhoz. Tudatlan folyamat, következmény. Egy iskolának viszont (és itt akkor még mindig egy bizonyos fajta iskolának) nem jó az, ha a gyermek gondolkodik. Önállóan. Pedig a legmagasabb tanártovábbképző tanfolyamok is engem igazolnak. Papír szerint. Az előadók, akik szintén gondolkodók, oldaláról. De az alkalmazás, mintha nem akarna erről tudomást venni. (te alapítványi iskoláról szólsz, ott kicsit másról van szó, de nem olyan távol, ahogy szavaid alapján is). Mert a gyermek itt igenis tanulja azt, vesse be, attól lesz kiegyensúlyozott, s nemzetének hasznos polgára, ha elsajátítja feltételek nélkül, amit ráérnek. S viszi tovább, adja át az elkövetkezőknek. 8 éven át emiatt "ellenség" voltam, pontosabban nem kívántként kezelve, ennek az iskolának. És csupán 8 év múltán volt alkalom, megszabadulni tőlem. Hálás vagyok ettől a felszabadításért, amit magam erejéből nem tehettem. Tehát egy szó mint sok

(több), jónak lenni, miközben nem adatott meg nekünk emberiségünk óráin mindig jónak lenni. Egyezzünk meg abban, törekedni a jóra. Ez egyfelől sem zárja ki a kettős utat, a vagy már eleve feltételezett jót, miről magad is írsz, vagy kivívni azt küzdelem árán. A tapasztalás útja, valami olyan, amit nem eleve kapunk. Nem készen. És ez általában valahogy, ami mélyebben megmarad. Mert bizony akad, sajnos, akinek meg kell mutatni a jót, mert sosem tapasztalhatta. Igen, a jót valóban úgy a legtermészetesebb megmutatni, hogy a gyermek saját tetteiben mutatni ki, tehát eleve a jóból kiindulni. Egyiknél ezt a módszert, másiknál azt ajánlatosabb alkalmazni. Gyerekeknél és útbaigazítást igénylő, tapasztalatlanabb felnőtteknél, utóbbi, hogy tehát eleve jó az ember, másikon, a gondolkodó felnőttéről, s mint ilyen, miért ne a gyermek is (sose becsüljük alá), hogy jónak lenni, kiérdemlés is, küzdelem. Mindehhez, mikor melyiket jobb alkalmazni, igen sok tapasztalatot igényel. De a pakliban mindig ott, bármikor hibázhatunk. Minden jószándék ellenére. Persze 11 év sokra megtanít, sok tapasztalatra tesz szert az ember. S hogy melyik korosztály hogyan reagál erre, is kényes szempont. Csupán remélni tudom, hogy végül amikor ezek a gyerekek felnőnek, vitáink, órákon megesett küzdelmeink gyümölcsözőek lesznek, s hogy mire saját gyerekeik lesznek, ez a küzdelem engem igazol. És mégis. Tévedhetek. S ha innen, sem bánom végül, hogy kevesebb munkával, ál- vagy féligazságokkal ez a 11 év kellemesebben, könnyebben is eltelhetett volna.

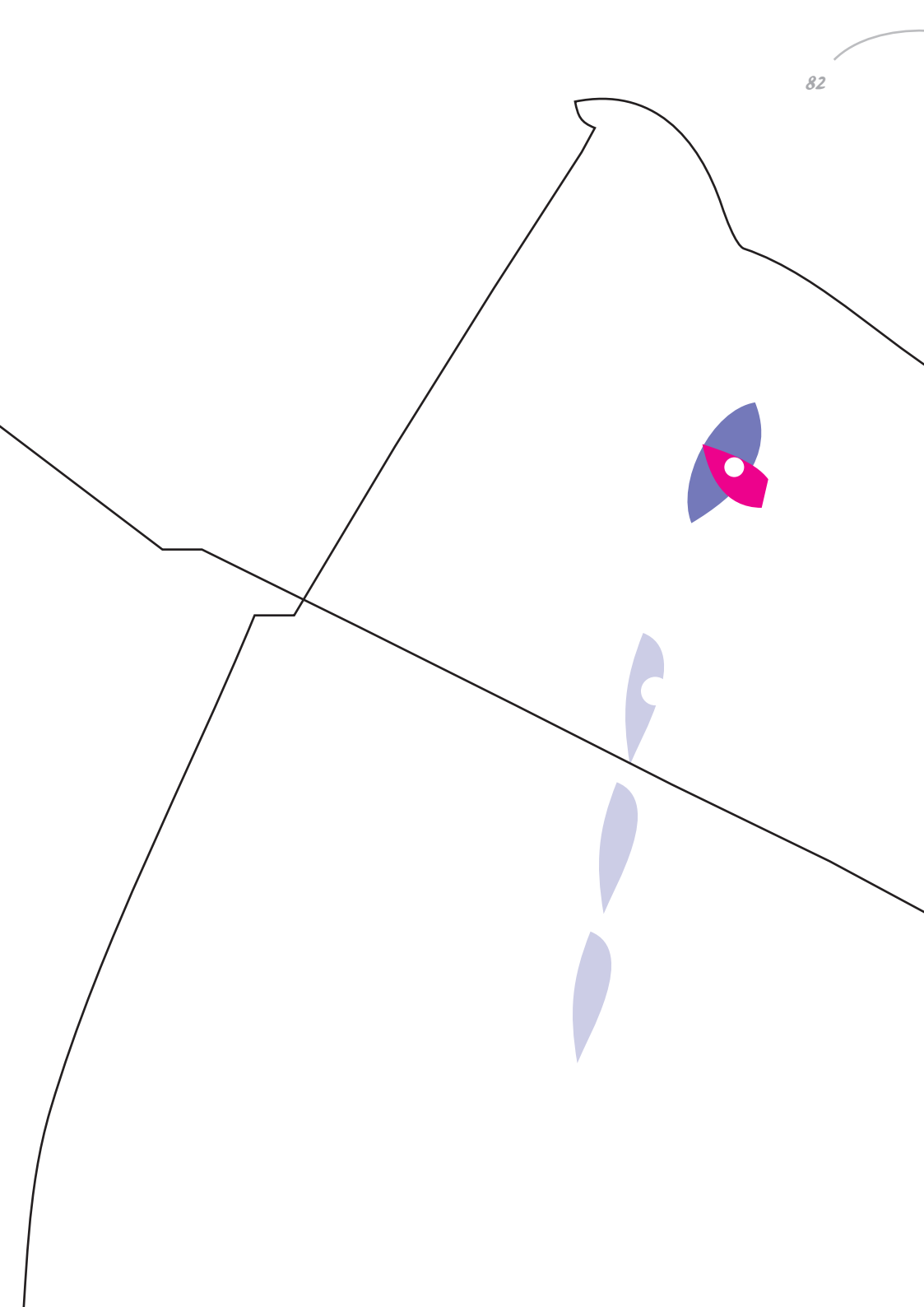
Kérlek bocsáss meg, ha valamiben túl messze mentem, esetleg ellenszenvet váltottam ki, nem volt szándékomban. Igazán elgondolkodtató, amiket írsz. Saját tapasztalataid... Meg az is meglehet, mindkét út ugyanarra vezet, ha szöveged is, csupán csak hogy leírhasam mindezt, választottam szét (önérdekből?) az utakat.

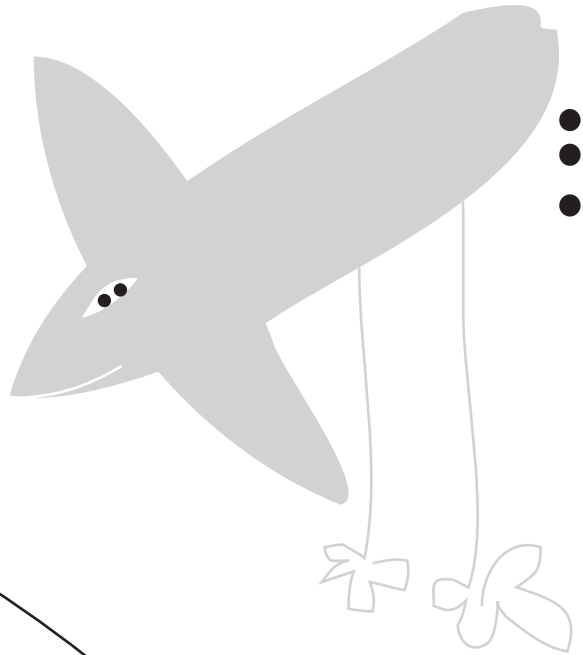
(elnézést a hosszúságért, különben válaszom egyszerű levélnek, ill. hozzászólásnak szántam, természetesen nem tartalmazva teljességet, csupán közelítve azt)

És akkor ezzel búcsúzom, hogy a közös út reménye maradjon, ami mindig nemesebb, szebb, mint a sajátos úté: Minden emberben eleve ott a jó, csak az ember hajlamos olykor elnyomni. És akkor milyen jó az is, hogy erről beszélhettünk.

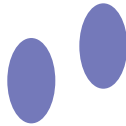
Szeretettel,

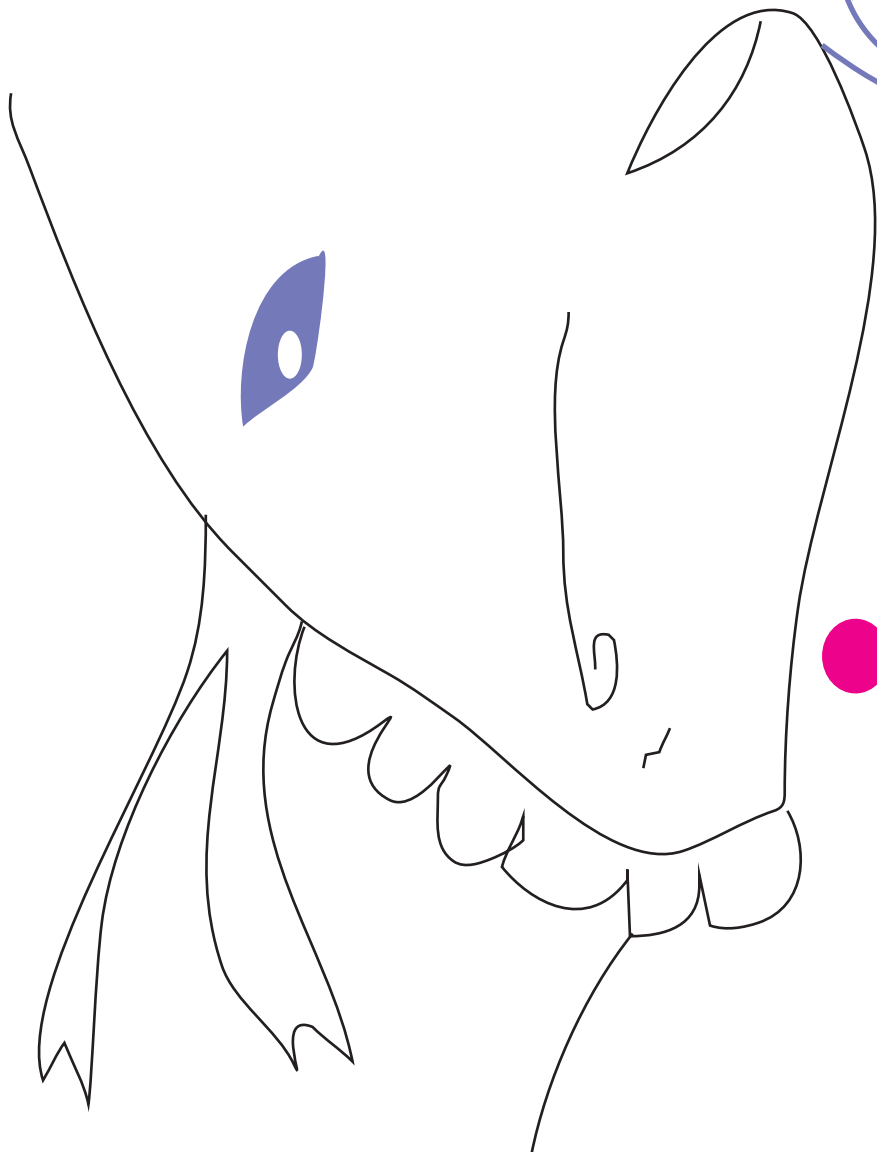

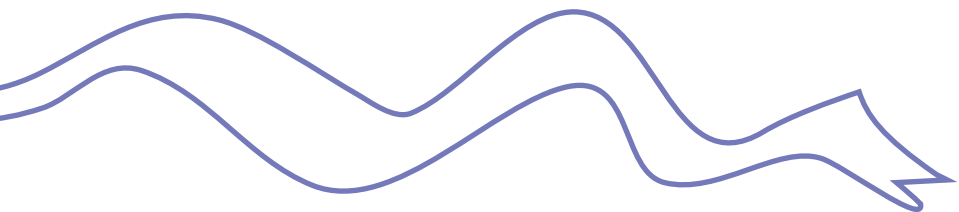
1.

De hát Zsuzsa, ez a mese akkor is mese marad. Hiszen akárhogyanis szépítjük a dolgot, a valóságban a lány nem vált férfivá. Értem én, persze, a mese szimbolikus. Van viszont egy másik mesém, ami valóság, és hová fordulhatnék, mint újra csak saját példán, hogy amikor a legnehezebb pillanatokát éltem át egykoron, a kollégium folyosóján, amikor a fiú akivel laktam (életem egyetlen és igaz rossz lépése, minthogy a legnagyobb tapasztalatlanságban, valós életet nem ismerve) italtól teljes megszállottságban, folyamatosan bántalmazott, s hiába fordultam segítségért, amikor a legnehezebb pillanatok egyike is, hogy tanuk, hátat fordított mindenki, hogy ő nem mártja magát, ő nem, **nem is látott, nem is hallott**, csak aztán volt aki később rám mutogatott, pedig amikor ott, segíthetett volna. Nos, egyetlen aki segített, a folyosó legvégén lakott leszbikus pár lányai. Ők vállalták, hogy hivatalosan is segítenek, pártomra állanak. Tehát ebből is tanulság, hogy

aki mellőzött, volt megalázott helyzetben, tudja átérezni, milyen is az. Amikor valóság. Ez egyik legszebb történet, majdnem olyan szép, mint amikor egy román egyetemista lány mentette meg az életemet.

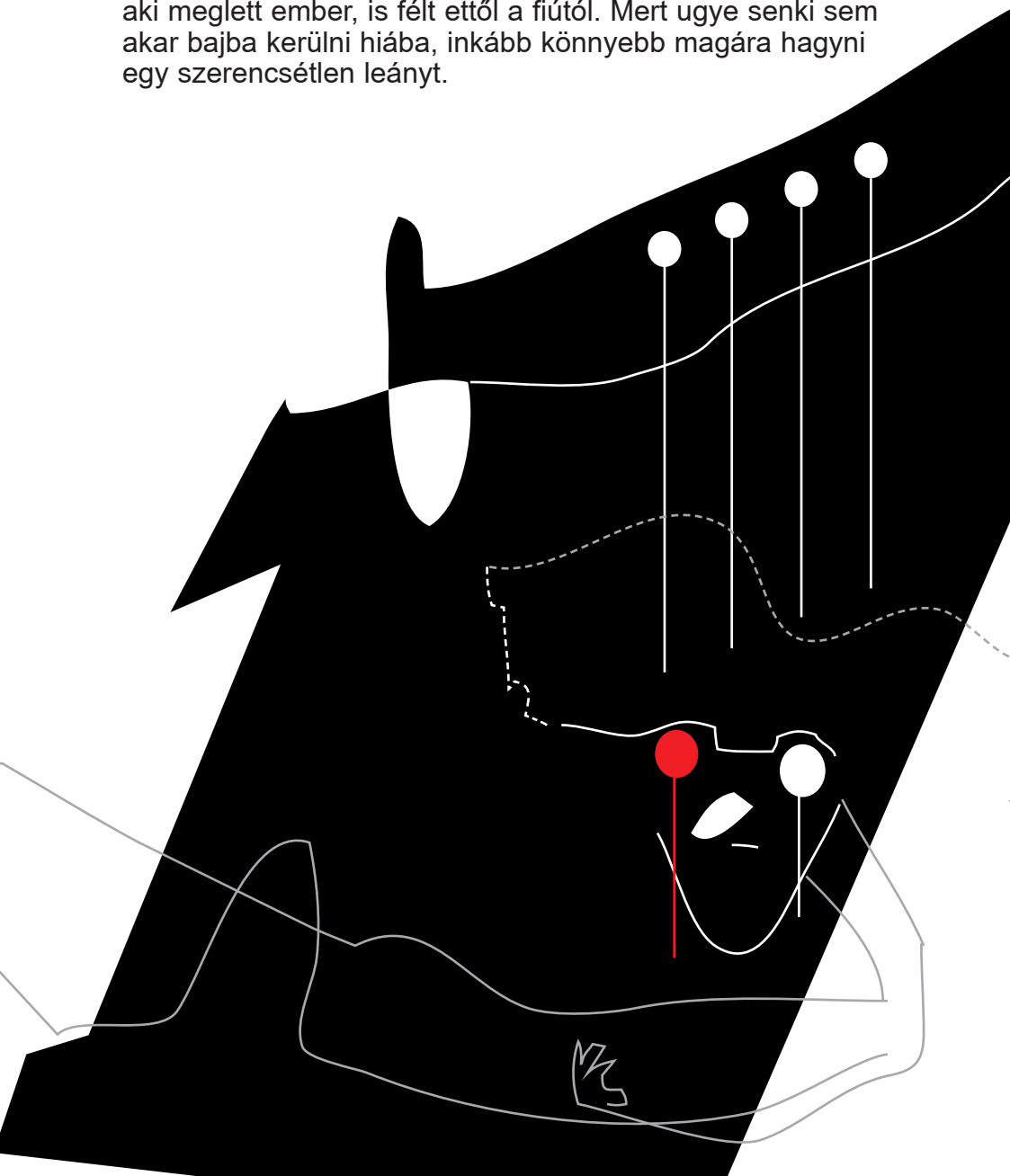

2.

De hát Zsuzsa, ez a mese akkor is mese marad. Hiszen akárhogyanis szépítjük a dolgot, a valóságban a lány nem vált férfivá. Értem én, persze, a mese szimbolikus. Van viszont egy másik mesém, ami valóság, és hová fordulhatnék, mint újra csak saját példán, hogy amikor a legnehezebb pillanatokát éltem át egykoron, a kollégium folyosóján, amikor a fiú akivel laktam (életem egyetlen és igaz rossz lépése, minthogy a legnagyobb tapasztalatlanságban, valós életet nem ismerve), italtól teljes megszállottságban, folyamatosan bántalmazott, s hiába fordultam segítségért, amikor a legnehezebb pillanatok egyike is, hogy tanuk, hátat fordított mindenki, hogy ő nem mártja magát, ő nem, nem is látott, nem is hallott, csak aztán volt aki rám később mutogatott, pedig amikor ott, segíthetett volna. Nos, egyetlen aki segített, a folyosó legvégén lakott leszbikus pár lányai. Ők vállalták, hogy hivatalosan is

segítenek, pártomra állanak. Tehát ebből is tanulság, hogy aki mellőzött, volt magalázott helyzetben, tudja átérezni, milyen is az. Amikor valóság. A legviccesebb, még a portás aki meglett ember, is félt ettől a fiútól. Mert ugye senki sem akar bajba kerülni hiába, inkább könnyebb magára hagyni egy szerencsétlen leányt.

3.

De hát Zsuzsa, ez a mese akkor is mese marad. Hiszen akárhogyanis szépítjük a dolgot, a valóságban a lány nem vált férfivá. Mondom én, aki bizony (valljuk be) szereti a belevaló férfiakat. (legalább képzeletben). Értem én, persze, a mese szimbolikus. S van is egy példám viszont, egy másik mesém, ami valóság. (?)

Hogy volt egyszer, talán igaz se, egy leány, ki egy kollégiumban lakott egy fiúval, s akit szerelemből-e vagy más okán, nem tudni, jóhiszeműen befogadott, igen nehéz pillanatokat élve át ezidőtájt. Mindez élete egyetlen és igaz rossz lépése okán, s azt is nem tapasztalatlansága mián-e, hívéen hogy mindenki jó ember, mert miből másból indulhatna ki egy ilyen ártatlan leány, mint saját magából, valós életet nem ismerve, csak az álmokból. Nos ez a fiú, nem sok időre italtól teljes megszállottságban e leányt, mert kit mást, mint aki éppen ott, folyamatosan bántalmazott. A

leány amikorra már a szégyent is félretéve a megalázottságtól, a kollégium folyosóján hiába kopogtatott be szobákba, ahol fiúk, lányok, vegyesen s boldogok, hogy tanuk, hátat fordított mindenki, hogy ő nem mártja magát, ő nem, nem is látott, nem is hallott, csak aztán volt aki rá később mutogatott, pedig amikor ott, ugye milyen egyszerűn is, segíthetett volna.

Nos, és ez a mese tanulsága, mert minden mese jobb híján tanulsággal, befejezett, vagy kacifántos körkörös ügyeskedéssel modorosán, ha éppen a szükség is úgy kívánja, s látszólagos befejezetlenséggel, hogy legyen min gondolkodni, mert ugye van, hogy nem kapjuk a tanulságot se készen, mint a jó modort is, történt hát itt, hogy egyetlen olyan vállalkozó akadt, hol nyitott ajtó (s az is a kollégiumi folyosó legvégén megfekvő szobában, hová nem is igen járt senki, inkább elkerülvén), melyben egy leszbikus leánypár lakott. Ők vállalták, hogy hivatalosan is segítenek, s a szerencsétlenül járt leány pártjára állanak. Tehát ebből is tanulság, hogy aki más, s mellőzött, s mint ilyen úgyszintén nem jó szemmel, s akik maguk is elszenvetett, megalázott helyzetben, tudták egyedül átérezni, milyen is az, amikor az ember megszégyeníttve. Amikor valóság. Mert ugye hiábavalóságért, más bajáért senki sem akar gondot magának, mit számít ide vagy oda egy szál leány, aki már amúgyis igen nagy bajban, s úgysem árthat senkinek egymagában, könnyebb inkább magára hagyni.

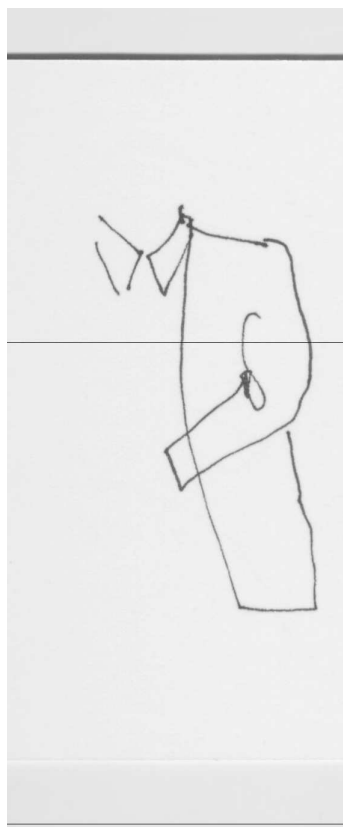
Hm... különös, akkor én azért vagyok ilyen muja (ezt magam felé is csak szeretetből), mert nem mertem enni arról a fáról. Tehát nem is vagyok nő, hogy lehetnék akkor asszony, nemigaz? "...meg kell halnia", igen, azt hiszem mindigis ettől féltem tudat alatt, hogy ha csak egyszer is belekóstolok abba az almába, meghalok. Hát ezért. Hát minden innen, akkor. És a tiltás is, mint ami legtermészetesebb, magamból. Úgy tűnik, mindig jó valamire nekem amit írsz. Na itt sem vagyok, csupán csak bent gondolkodtam. Még szerencse, nincs válasz. Majd Ő. Nemigaz? Valahonnan csak megkapom a magamét. Talán a Ti... De minek is előre türelmetlenkedni.

Nem-el fertőzött, és a szégyen... most olvasom itt a végét. Innen akkor lehet hogy minden fertőzött, amit írok is? Hiszen mind a *nem*-ből. Minden ami születik a papíron, az

a *nem*-nek, mint megtagadásnak következménye. Borzasztó ebbe belegondolni is. És akkor Nádas is? Aki megtagadja az életet... aki csak ír, aki csupán másodkézből fogan életet? Most akkor mind kik írunk, kik lemondunk, fertőzöttek?

Persze hogy nem, megvan a válasz is, ugyanitt (olvasatomban:), csak elsiklottam felette. A szabad választás. Hiszen szabadon választottuk az írást. Írás, akárcsak alma. Maga a szabadság pedig felszabadít e fertőzöttség alól. Máris megnyugodtam (időre), de kivárom a végét.

mutass egy jó fogalmazást, kedves Iska. mert én utoljára még elemista koromban... na persze maradtam volna ott, nem igaz? mintsem tollat fogjak. különben ezeket itt nagyjából úgysem magam fogalmaztam, csak a szűrő az enyém. persze lehet igazad, most úgyis mindent magam is rossznak látok. bocs, nem vagyok jó kedvemben, haragszom a világra, emberekre akiknek mindig megbocsátok. mert végül benn, úgyszincs feloldás. azt hiszem nyitnom kellene egy naplót, ami csakmagamnak, kizárólag különbejárattal. s a kulcs is elzárva. hiszen a napló nem a legnagyobb titkoké-e. nem azért napló-e a napló, hogy az ember feszélyezetlen vallhasson önmagának. hogy szemtől szembe azzal, amit nemhogy másnak, de még magának is nehéz befogadni. és akkor ott még a fogalmazás is... na de bocs, hogy most éppen neked panaszolok, s az is tény, hogy a legkevésbé érdekel ilyen pillanatokban, hogyan is a

fogalmazás. de az viszont kedves, hogy téged érdekel. szinte felvidít ebből a kórságból. mi is amit kifogásolsz tulajdonképpen?

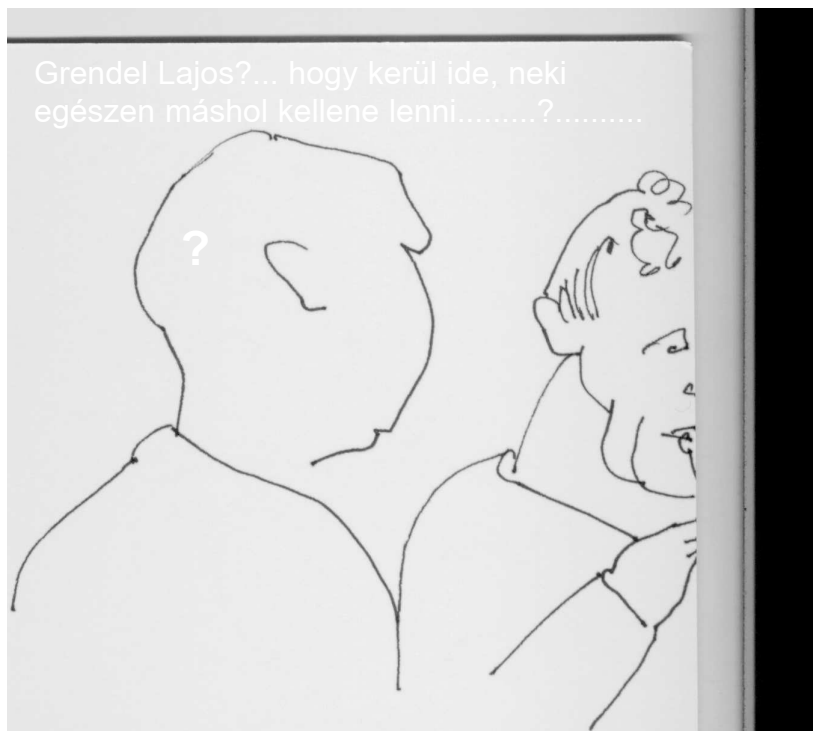
legújában különben a technika ördögével küzdök... kifog, állandóan kifog rajtam, s én csak eszköz. hál'isten íráshoz csak én kellek. ha olykor pocsék is ami kijön abból a tollból. na persze, csodálkozol, hogy rosszul fogalmazok?

jaj, teljesen másról beszélek, mellé, talán nem szabadott volna ma egyáltalán tollat ragadnom, ilyenkor nemcsak rossz, hanem közönséges is.

...de az is megeshet, hogy csak zavarban.

Még egyszer kösz, hogy erre. És bocs a szavakért... már integetek. Szia.

(kilengés. ezt a címet adnám ennek a kurtafarknyi elbeszélésnek. fricskának, vagy mi. legalább ma is írtam valamit.)

Újra csak ismételni tudom magam. Mutass rá. Szóval *"mi is az amit kifogásolsz?"* mert ez így csak személyeskedés és mellébeszélés. Olvasás ide vagy oda. Mert ugye olvasni is más-más képesség. Azért nem baj, ha mindenben nem értünk egyet. Különben hallgasd meg az interjút is, mielőtt kifogásolsz. Ha már ilyen komoly, legyenek meggyőzőek a támpontok is részedről. Nekem elég, ha hallgatom és az arcát nézem annak, aki beszél. Az ilyenek, mint például Nadas, tökéletesen kielégít. Ahogy Heller Ágnes is mondaná, na persze nem tudom, Nadas kapcsán is így van-e ezzel. Mert tulajdonképpen amikor mást hallgatok, is rólam van szó. Valahogy minden bennem történik meg. Talán ezt érezheted a fogalmazás kapcsán is, hogy valahol az én arcom. Hogy miért is nem Nadasé? Amikor közben minden szó látszólag szájából? Másképpen fogalmazva, csak azt dolgozom fel egy íróból (azonban ez minden másra is

érvényes), ami engem megérint, és ami eleve bennem. Különös szűrőm van, elismerem. Mindenki szűrője más. Mint innen érzékelhető, a tiéd is. Olvass csak el egy előadás jegyzetet három különböző embertől. Szinte mintha nem is ugyanaz az előadás. És ez jó. Szerintem. Annyi arc, ahány olvasó. De hát mi a baj ezzel? Nemigen hiszem ezek itt és most ilyen egyszerűen elintézhetőek fekete-fehérral. Az árnyalatok igen sokszínűek. Olvasni? Mind másként olvasunk. És ez nem baj. Éppen ellenkezőleg. És még csak nem is a mennyiségen múlik. Az én vallomásaimon pedig át is léphetsz. Nemigaz? Ha amúgyis "rosszul fogalmazok".

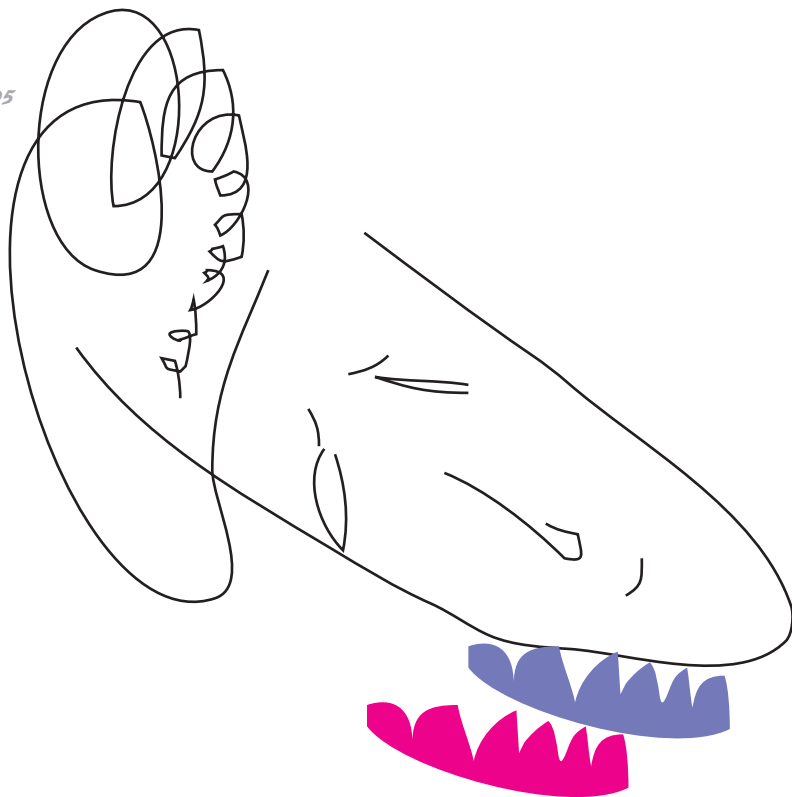
Különben meg mindennel játszom, a szó legkomolyabb értelmében, amihez nyúlok. Legyen az kínos, szenvedélyes, vagy szórakoztató.

Azonban meglehet hogy itt magad egészen másokra gondolsz. (?) Információ híján ezt nem tudom megítélni.

És még egyszer: Mutass és ne okíts!*

(ez itt csupán egy arc volt, vallomás, ha úgy tetszik. nem szükséges tehát elfogadnod.)

** jóllehet, az hosszabb időbe tellene, és valljuk be, némi bölcsesség, ami nem is akármilyen képesség. másképpen (mert minden is többoldalról): Olvass, ne okíts!*

Nem tudom, nekem nincs doktorátusom, de ha igen, sem hiszem, lenne jelentősége.

Vagy változnék tőle. Emberek vannak, mindenféle emberek. Nem szívesen kategorizálnám végzettség szerint. Jellem szerint inkább. Azt teszem is szívesen, úgy érzem íróként dolgom. A többi nem rám tartozik. Én írni szeretek. Hogy ki olvassa?

Erzsike, szeretném megköszönni a bizalmat. Újra benézegettem, nosztalgiáztam beírásaim között.

Csak akkor olvass, ha kíváncsi vagy odaátra. Ha nincs ilyen belső indíttatás, akkor inkább tényleg ne tedd. Különben, mint ahogy más írónál is, neki se mindegyik olyan jó. Na semmi gáz. Tényleg nem nagy baj, hogy nem szereted. Én attól még szeretek embereket, mert nem kedvelik, amit én. Dehát én ismerem azokat a tájakat, azokat az embereket... nekem wass nosztalgia. Emlék a múltból. Nála eszembe nem jut keresni nyelvi újítást. Megelégszem azokkal, amiket már említettem, elsősorban a humorával. Sosem jutna eszembe, hogy a szakma csúcsára kellene vagy lehetne helyezni. De attól még lehet szeretni. Nekem. És itt akkor tényleg az írás. Különben nem lehet állítani, hogy igénytelen lennék forma terén, sőt. Azonban, ha van ami anélkül is leköt, eszembe nem jut erőltetni. Tényleg semmi gáz. Wass inkább emlékiró. De azt azért nem lehet állítani, és itt megint csak magamról, hogy nem érdekes.

Dehát régivágású. csupán ismétetni tudom, valóban akkor érinthet, ha van valami hazai kötődésed, de legalább némi ismeret, tapasztalat odaíráról. Bambi, én veled szemben, tényleg nem haragszom rád. Ha most a szemembe néznél, láthatnád is. Ne haragoskodjunk. Unalmas neked, és én ezt elfogadom. S most még csak kámpicsorodni se. Felmentés? Minket csak akkor mentettek fel valami alól, ha betegek voltunk. Azonban a gód nem bennünk fogant, mi csak örököltük. Azok tudnak erről többet, hiteleset, akik valóban megélték. Ki így, ki úgy, mindenkinek valahol igaza.

"*Dicsőhimnusz? Náci*" amit írsz, tőlem tényleg idegen. Én, és itt most bocsásd meg nekem, nem innen szemlélem az embereket. S még rajtam kívül is, mennyi sok más szemzőg. Én tényleg nem dőlök be egy képnek, ... és mindazok a példák, amiket felhoztam. Az az érzésem, nem értetted meg, vagy nem akartad, amit az előző levelemben szerettem volna hozzád, neked küldeni.

Ami nem megy, nem kell erőltetni, attól még nem bűn. Üdv-szeretet-nyulacska

A minap jutott eszembe, bambi tulajdonképpen aranyzarvas fiú.

Azt hogy csak akkor olvass... természetesen wassra értettem, engem akkor is olvashatsz, sőt olvass, ha... mit is akartam?

Nekem sok más arcom, nem csak ami odaátrol :) 2 nap, máris ideát.

A minap jutott eszembe (*csakhogy ez se maradjon ki) bambi tulajdonképpen aranyzarvas fiú.

Azt meg, hogy csak akkor olvass... természetesen wassra értettem, engem akkor is olvashatsz, sőt olvass, ha... mit is akartam?

Nekem sok más arcom, nem csak ami odaátrol:) 2 nap, máris ideát.

(knben pedig mindegy. L;nyeg, hogy ;l-nk, l;tez-nk)**

bambinak még literába

egy kicsit most magamnak, hogy ez se benn. pedig ezt a naplót már igazán abba kéne hagyni.

A minap jutott eszembe, hogy a bambi... igen, a bambi tulajdonképpen aranyszarvas fiú. Na és, hogy csupán ott legyen szövegem többértelmű, ahol kell, azt hogy csak akkor olvass... (itt lentebb közvetlen) természetszerűen wassra értettem. Engem akkor is olvashatsz, sőt olvass, ha... de mit is akartam? A sok más arcom pedig 2 nap múlva ott vár odaát. PI a Rózsaszín nyúl is. Ők már mind kint születtek. Ahogy nyulacska is. S ha már mindenképp hasonlítani kéne valakihez, is inkább Janikovszki Éva. Na de szerencsére nyulacska nem hasonlítható senkihez. Azonban már nekem is sokk. Ezért akarom már kiadni gyorsan. Hogy felszabadulhassak, hogy végre más. A többi arc.

Mikor itthon vagyok, évente egyszer két hét, mint ez a nyár is, minden olyan más lesz. Jobban összekeveredik, mint amúgyis.

Különben meg az a lényeg, hogy élünk, létezünk. Néha boldogan, másszor szomorún. Hogy mit-hol-mikor-kit szeretünk... na és olvasni... szinte lényegtelen, ilyenkor.

bambinak még literába

egy kicsit most magamnak, hogy ez se benn.

A minap jutott eszembe, hogy a bambi... igen, a bambi tulajdonképpen aranyszarvas fiú. Na és hogy csupán ott legyen szövegem többértelmű, ahol kell, azt hogy csak akkor olvass... (itt lentebb közvetlen) természetszerűen wassra értettem. Engem akkor is olvashatsz, sőt olvass,

ha... de mit is akartam? A sok más arcom pedig 2 nap múlva ott vár odaát. PI a Rózsaszín nyúl is. Ők már mind kint születtek. Ahogy nyulacska is. S ha már mindenképp hasonlítani kéne valakihez, is inkább Janikovszki Éva. Na de szerencsére nyulacska nem hasonlítható senkihez. Azonban már nekem is sokk. Ezért akarom már kiadni gyorsan. Hogy felszabadulhassak, hogy végre más. A többi arc. Mert jelenleg nyulacska mindent elnyom. És különben ő is múlt. Még a kacifántos nyelvével is. Forma? Első arc. Azonban úgy szeretnék elválni nyulacsuktól, hogy boldog. Hogy boldoggá tehessem. Ezért kell olyan arcot formálnom neki, pontosabban arcát finomítanom rajzban, szövegben, hogy örökké csodálhassa bennük magát. A tükörben.

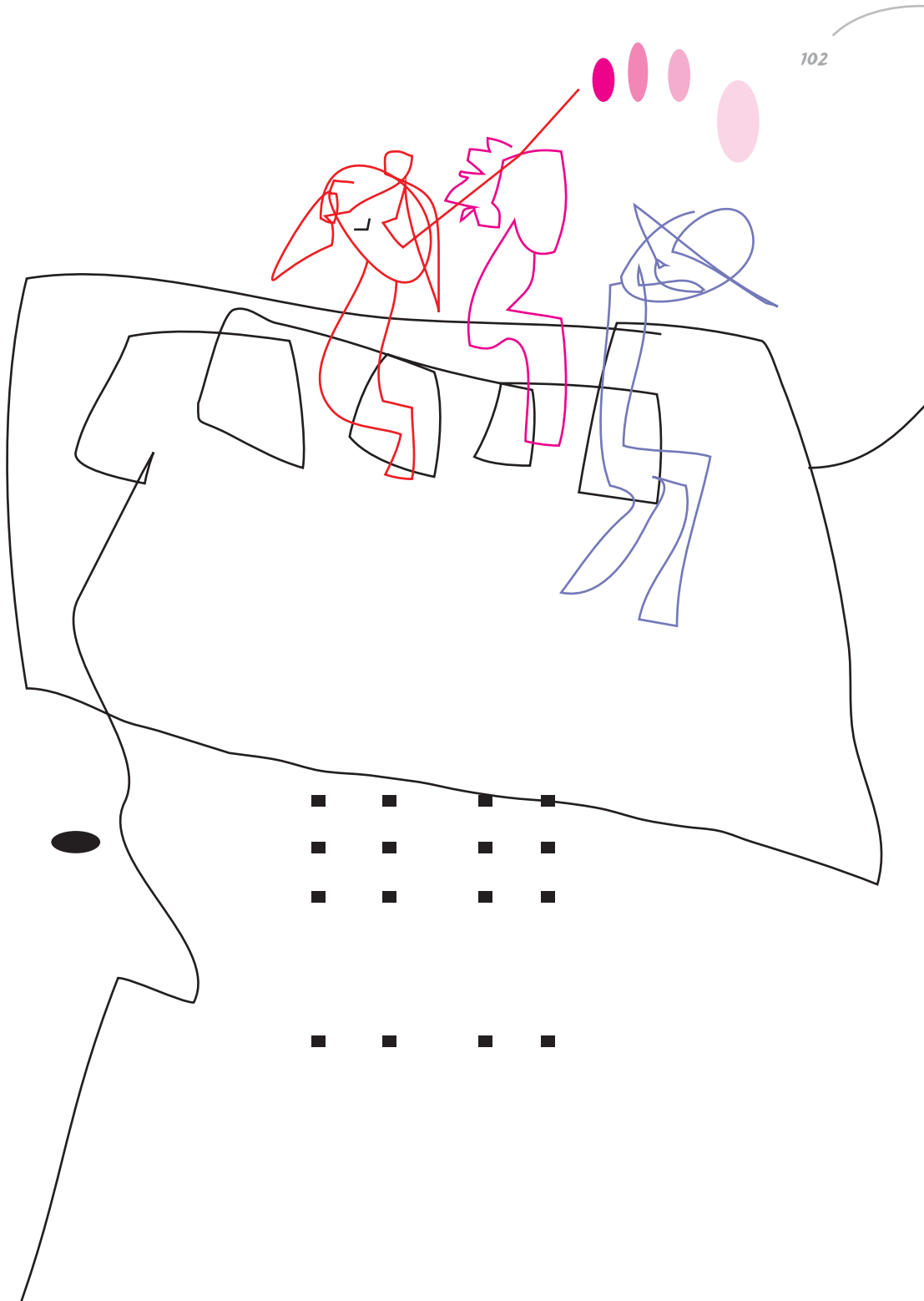
Mikor itthon vagyok, évente egyszer két hét, mint ez a nyár is, minden olyan más lesz. Jobban összekeveredik, mint amúgyis.

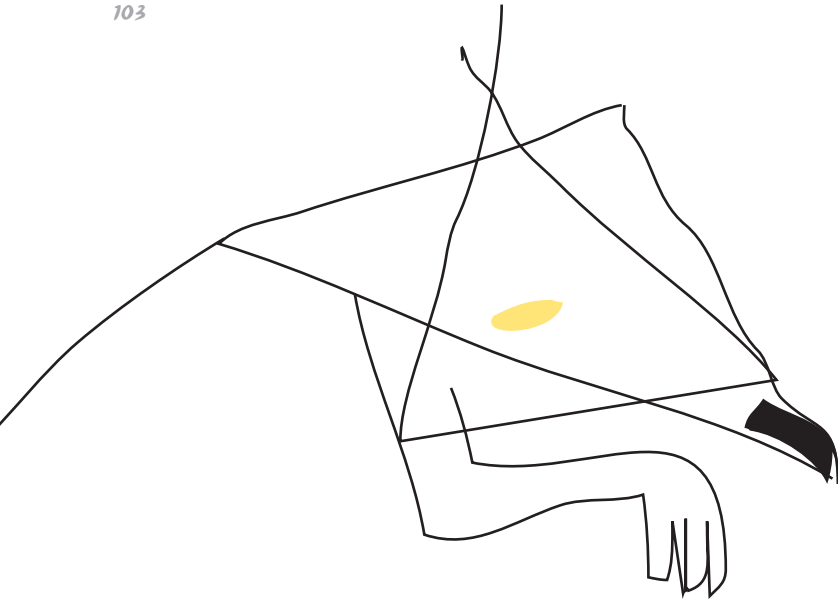
Különben meg az a lényeg, hogy élünk, létezünk. Néha boldogan, másszor szomorún. Hogy mit-hol-mikor-kit szeretünk... na és olvasni... szinte lényegtelen, ilyenkor.

(Szerelmes vagyok a világba. Emlékszel, nyulacska?
...milyen boldog.)

Szervusz, üdvözöllek, Rózsaszín hús. Olvasgatlak, kicsikét, a Rózsaszín nyúl.

nyulacska
olvasgatlak, kicsikét, Rózsaszín hús.
(Rózsaszín nyúl) avagy,

Valahol valami nagyon elromlott. Nagyon igaz.
 De mit igazol egy fotó, mégha létezik is? Szőke Andrist, ha arról a fotóról ítélnék meg, amint éppen mussolinivel fog kezét... ugye ő egy humorista. Wass albertől ha olvasnák az emberek előbb, és aztán ítélnék, valóban igen nagy érzéke van a finom humorhoz. Tessék szíves megfelelő műveit olvasni, móríciz zsigmondnak sem minden műve jó, ezt Spirótól idézem, hogy hitelesebb, engem pl. ha valahol titokban erdő szikláján meztelenül napozom, s véletlenül egy arra járó lefotóz az erdőben, amikor a párom éppen málnászik, *egyedül maradva*, s kiteszi egy honlapra, onnan akkor én pornósztár vagyok?

Ha wass albert, először is az irónia, önirónia mögött a jókedély jut az eszembe. Minden politikai kisajátítás, magyarkodás ellenére. A média hatalmas manipulátor. Mindenkiről ki lehet olyan képet formálni, hogy jó vagy éppen rossz képet alkothassunk róla. Az alany pláne halottként, csupán kiszolgáltatott.

Szeretni bambi, azt jelenti szeretni kiselefánt. Szeretni kedves kis elefánt, aki nevét hordozza is. Amiért nem

szereti wass albert. Szereteni nyulacska bambit. Tisztelet ági is. Tisztelet és szeretet. Nyulacska szeretni mindenféle ember. Minden ember, aki a földön él.

Párom pl, akinek szintén nagy a humora, mackó, nos egy ismerős a zsidókat bántotta, ócsárolta, s nevetve tette hozzá, ő is zsidó. A fickó telejesen elhűlt, hogy nem is hasonlít a zsidókhöz, hitetlenkedett. Nos, ilyen mackó, mindig azt védi, akit bántanak. Pedig igazán semmi köze a zsidókhöz. A mai napig ez a fickó abban a hitben, hogy mackó zsidó.

Nem érdekel a pletyka, az emberek azért vannak, hogy mindenfélét beszéljenek. Én az írásnak hiszek. Annak az írásnak, amit magam is tapasztaltam.

Pl. kezet fognék az istennel és a sátánnal egyaránt. A sátánnal azért, mert hinném, isten vagyok, istennel, mert istennel jó kezet fogni. Ha Wass Albert neve, hangsúlyozom mint író, valahol felmerül, első ami eszembe jut a humor, második az, hogy csak egy igen érzékeny ember tud ilyen gazdagsággal karaktert formálni, elfogulatlan, együtt egy arcban a jót is rosszat is, harmadik, hogy az író, aki ennyi évtizednyi időt tud ilyen tapasztalattal és fantáziával ellátni negyvennyi regénnyel háta mögött...
Csinálja meg valaki utána.

Más, erdőben eldugott szikla mögött napozgatók meztelen, párom éppen a málnabokorban csemegéz, arra jár egy vándor fényképezőgéppel, s levesz, oszt mutogat a tévében, akkor most én tévésztár vagyok? Értem, pornósztár? Vagy csak egy szerencsétlen balek.
Bocsánat, kérem ezt én ebben a pillanatban csak kitaláltam. (?)

Párom, aki olykor (megezik) bővelkedik humorban (egészen abszurd humorral áldott ilyenkor), nos melleslegződik utcán egy tétova ismerős, s véletlen vagy ki

tudná, valami oknál fogva, ecsetelni kezdi a zsidókat, s honnan ismerni fel, aztán csak kacagva lazán teszi hozzá mackó, ő is zsidó. Zavarba jön a krapek, hitetlenkedik, hogy ő nem is... hogy az nem lehet, sose gondolta volna.
...a mai napig abban a hitben, párom zsidó.

Az, hogy valaki a sátánnal kezét fogott, vagy besúgó volt, semmire nem bizonyíték. A pletyka se semmi, régen is, na de mióta média... ma már a technika, az sem mindegy egy kézfogást milyen szemszögből. Hogy kép? Ki az, aki még hisz egy képnek. Hogy a kép valóság? Bizonyítsa nekem be valaki. Még a valóságban sem valóság, nemhogy egy író esetében. hogy a látszat, valóság.

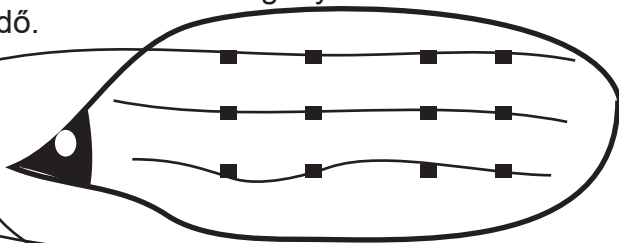
Na és ki az, aki hisz ma a politikában?

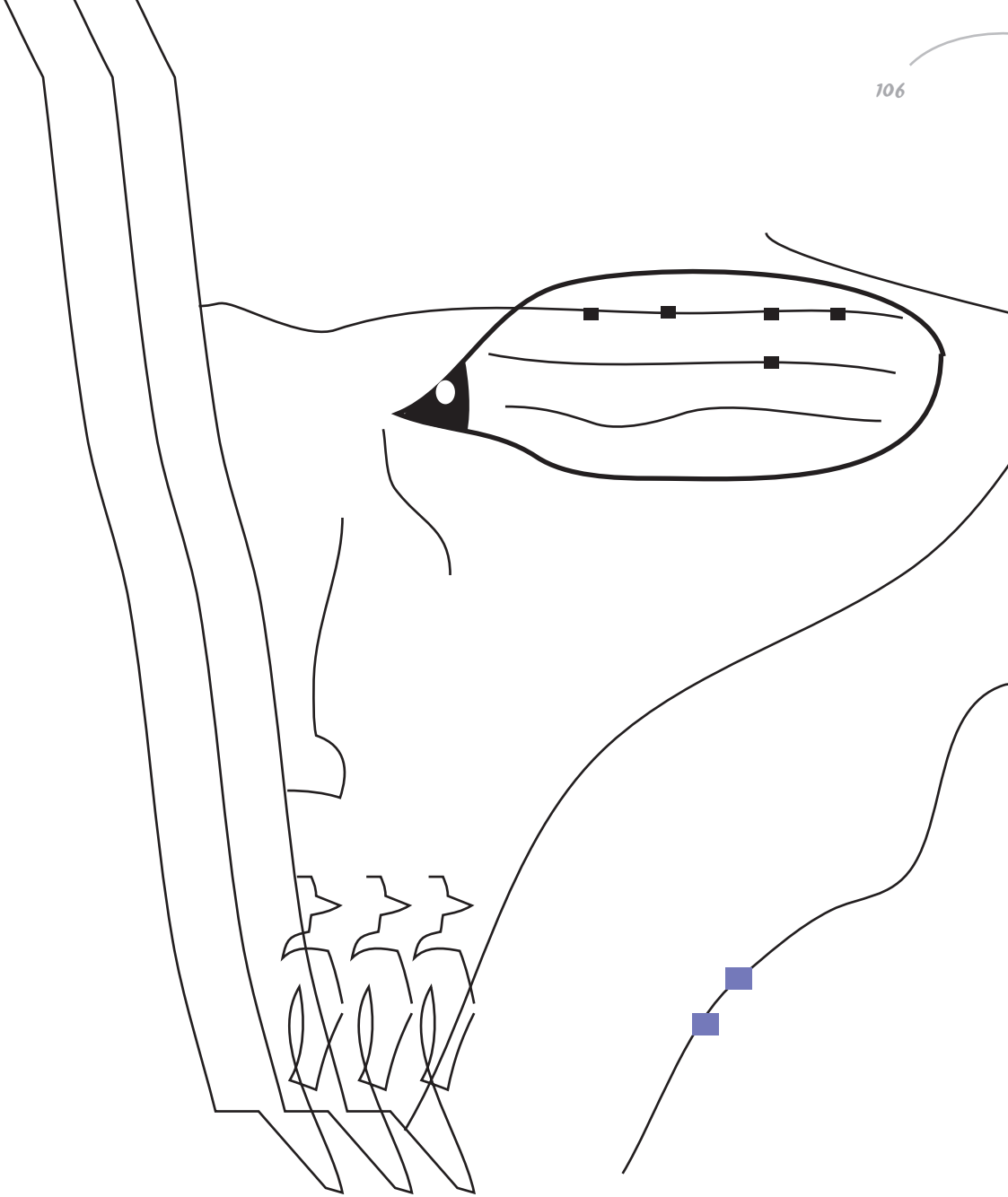
Hiszek az alkotásban, önmagában, az irodalmi alkotásban, hiszek az ízlésemnek. Csak mert hinni jó. Kiben hinnénk elsősorban, mint önmagunkban. De mind csak önma-

gunknak hiszünk-e elsősorban?

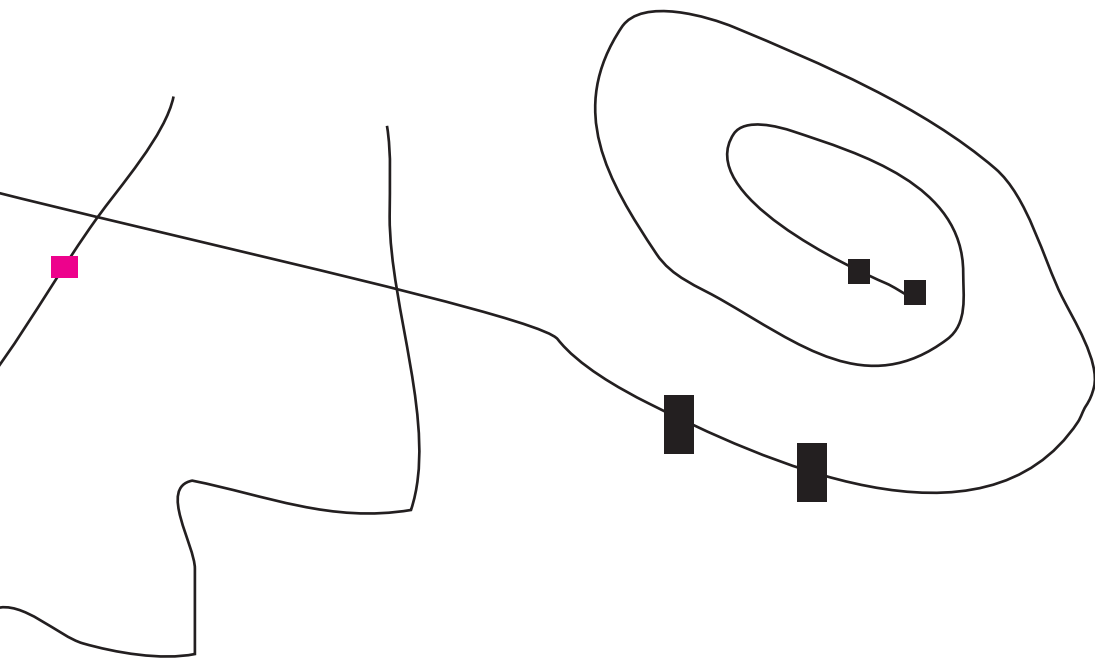
- ■ ■ Jaj és mondjuk pl a Szőke sztár mussolinivel fog
- ■ ■ kezét, akkor most ő humorista?mindigis imádtam
- ■ ■ az algebrát, kombinatorikát.

s ha kell, mindkettőt kifigurázni. Ha valaki ezt a humort nem képes felismerni, az egyszerűen csak előítéletes. Ezt is lehet kezelni. harmadik, hogy csak aki élt ott, és aki hozzá álmódott, emlék, valóság, fantázia, tud ilyen egységet alkotni. Wass albert regényeiről beszélek, és arról a világról, ami több mint 40 regényben feltárul. Több évtizednyi idő.

?

ZÁRÓVIZSGA TESZT-Becsey Zsuzsa

1. Rövid ajánló választott kortárs lírai műhöz:

kiss ottó: Aki teljesen be volt vásárolva

finom, könnyed humor, toll lazán, maga útján fut. kiss ottó verseiben szavak alignyi érintéssel, filozofikus közegben találják meg mozgásterük, látszólag minden nyomás, erő nélkül gördülve előre. pedig bizonyára nem egylélegzetre születtek. ha igen, örök életűre sikeredett művek. mint ahogy a szerző tollából minden. elfogult vagyok? bizonyára, lehet. nem ismerem, csak az arcképét. mindegyik verse olyan titok, ami egészen mélyről, mégis úgy játszik a felszínen, szinte lehetetleni könnyedséggel

körkörösze, minthacsak labdát gurítana. mindig a néző fele gurít, sose magába. a biztos megfoghatóság küszöbén adogat, nem hagy semmit homályban, nem úgy jár körbe, mintha csupán álomban. biztos fogása, rátalálása égít és földit kapcsol össze, képzeletet a valósággal egyesít. keresése nem pusztán magábazárt, vagy értelmetlen keresés. esetében nem pusztán költői érzékenységről beszélhetünk, hanem inkább a látó ember érzékenységéről. ami őt az égből mindenképp földre emeli. olyan jelképei, szimbólumai, metaforái vannak, melyek által e földi érkezés kézzelfoghatóvá, tapinthatóvá, lágyan morzsolhatóvá válik. nem olyanok, mint a szobor a kiállítóteremben. és ettől nemcsak szép, hanem igaz. tehát kiss ottó versei nem fellengzősek, nem feltűnőek, nem felülről kezelnek, továbbá ezeken túl teljességgel stilizált póztól mentesek, megmaradva gyermekded egyszerűségénél, miközben a felnőtt ezekből a zsenge hajtásokból eresztve ki friss, kacér rügyeit, egyszussra kápráztatja el olvasóit. a rejtettet úgy leplezi, hogy közben kicsalogatja. de mindenképp csak annyit hagy a felszínen nekünk olvasóknak, amennyire épp szükség van. semmivel se több, vagy kevesebb. de mondhatnám úgy is, és akkor sem mondanék ellent magamnak, nála a kevesebb több, a több, az pont annyi. mintha nem ceruzával, hanem szívvel, de inkább csak levegővel írta. azzal amit beszív, majd kipumpál magából. miközben az élet sötét bugyraiban a tudatlanban kószál, titkokban talányok felett tudásbirtokán biztosan száll, alapos élvezettel kíváncsin mereng, nem tátott szájjal, inkább csukva. mosolyog, s én közben képzelem, ahogy arca is kinéz a képből, felénk, tudatosan megfontoltan, de ezt is úgy, hogy kívülről nem látszik igazán mosolynak. inkább csak szeme somolyog. majd mindent onnan a mélyből felszínre irányít, fényre, aztán valahogy úgy ügyeskedik, hogy minden bokorból kicsalogat valami rejtettet, feltáratlant, esetleg megment egy szegény védtelent. verseiben mindenképp a sötétből világosra ébredünk. bárhová téved.

mindegyik műve életszerű, de keserű is, mégis játékos hangvételével ötvözve, a mérleg középpontján marad, egyszer sem billen ki a végeredményt illetően, megtartva az életszerűség határait.

a mérleg egyik oldalán a csalódásokból, keserű tapasztalatokból szőtt keserűség, másikon az ezt feloldozó komikus tehetetlenség groteszkje, mely így együtt az eleve elrendeltetett sorsszerűség

esendősége által a mérleg középpontjától elszakadt negatívumokat piedesztára emeli. mindezt finom iróniával (öngúny? szatíra?), felszabadult játékosággal, mély

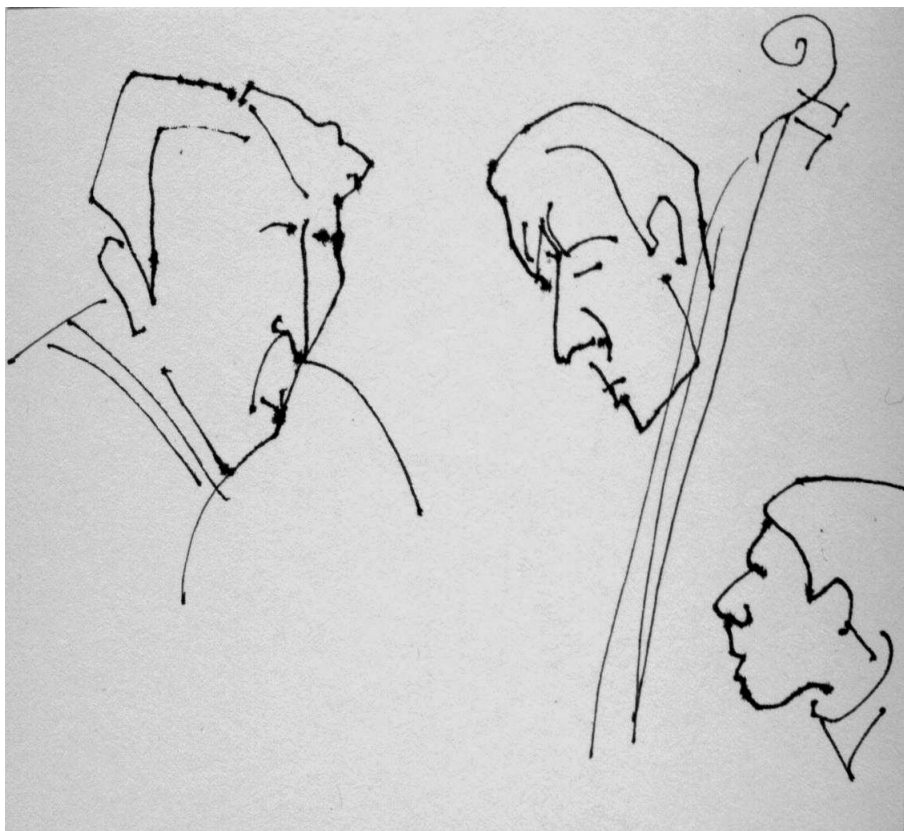
alázattal. az élet iránti szeretetéből átadva. a

vers vége a csúcspont, kinéz a szereplő a versből, filmképből, mintha a szerző maga

lépne ki általa:

mondják, néző urak,
ugye a halál az happy end.

itt játszik az olvasóval, "nézővel" is,
miközben a vers tragikus kimenetele
előtt állunk.

Kárpáti Péter

"nem szabad magyarázni. meg kell hagyni a történetet a maga titkainak a fátyolában. hogy a gyerek ne feltétlen az agyával fejtse meg, hanem az ösztöneivel, később az emlékezetével."

és amikor mesélte, ahogy mesélte, az maradt meg bennem, hogy igen, nyugodtan ki lehet hagyni ebből a gyerek

szócskát. úgy is érvényes. meghagyni az írás, a képek titkait. nem zaklatni. nem húzni le róluk a leplet.

ha kilépünk ebből, pl. lehet ez a tanulás célja, de hogyan lépni ki? hogy tanuljunk is, de ne sérüljön.

vagy éppenhogy hagyni sérülni... megkeresni azokat a pontokat, ahol sérülékeny. és innen vezetni le. igen. ez is lehet tanulságos... a hogyan tenni.

ZÁRÓVIZSGA TESZT-Becsey Zsuzsa

4. szabadon választott irodalmi folyóirat bemutatása:

árgus 2007/1- irodalom, művészet, valóság.

Kortárs írók, költők, fiatal (!) és középfiatal összefogásból létrehozott szerkesztők lapja.

Különlegesen kifinomult ízlés, esztétikai, művészi érzékenység és kifogástalan szakmai minőség. A fiatalok között Pallag Zoltán, Király Levente, középfiatalok közt pedig Garaczi László, György Péter, Térey János, Tóth Krisztina.

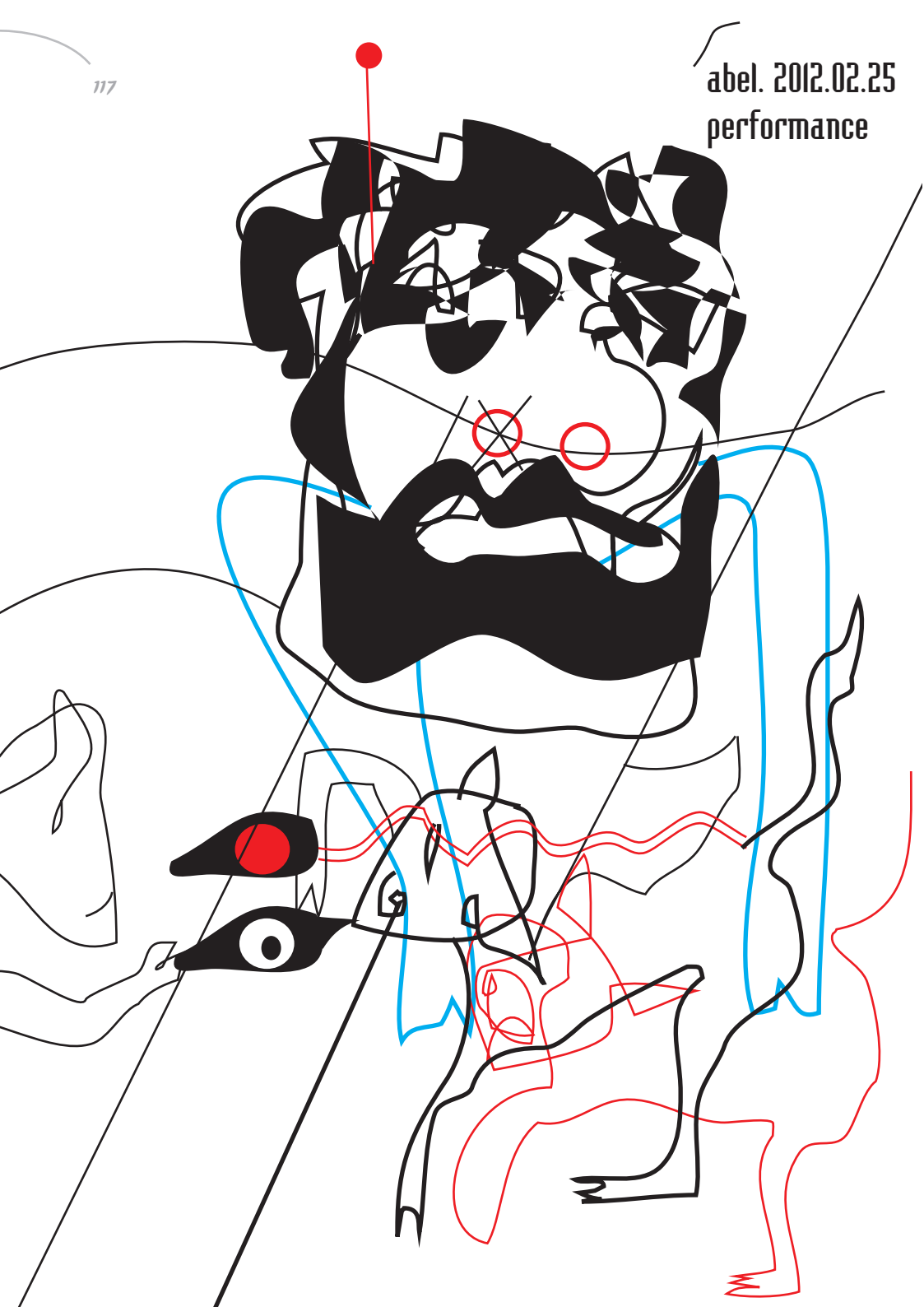
Tartalomban pedig, mely biztoskezü válogatás lenyomata, megtalálhatók a kortárs költők színejavából Határ Győző ("sárkunyhó és a katicabogár" költője, aki már nincs közöttünk), Szabó T. Anna (a fény, hullám, szél "festőnöje", aki mellesleg civilben nemes szerénységgel tartja magát egyszerűen tanárnak), Térey János (az érzékeny férfiköltő, aki árnyékokkal és angyalokkal játszik, miközben igazságot keres), (Falcsik Marinak prózája ezúttal, aki a racionális nőt járja körül vízparti villában), Karafiáth Orsolya (aki a külső látszat ellenére gyerekszívű, tündérekről, macskakacajokról ír, két-színű homályról, voltakról és nem voltakról), Varró Dániel (akinek általában mindig az ő "drágája" hiányzik, miközben a szerelem hálójában Tarzan és Jane-i játékosággal edzi magát), Vörös István (aki az árnyékról és az önmaga szeretéséről, a semmiről: "nőről, férfiről, gyerekről" ír), Babiczky Tibor (a félelem, vágy, nap, éj, régi kávéházak megemlékezője), Mesterházi Mónika (aki nagymamával, nénivel, süketnémával, zsíroshajú ponyolással zsonglőrködik), Payer Imre (az örök, mindig kifejezetten felfele ragyogó szempárral tekintő, az ábrándozó, aki fél a siető járókelőktől, és aki beleöregedik az időbe), Ijjas Tamás (aki szerint ugyan "nagy tudás a test, de aki sokat tud, az felejt", és aki inkább csak távolról

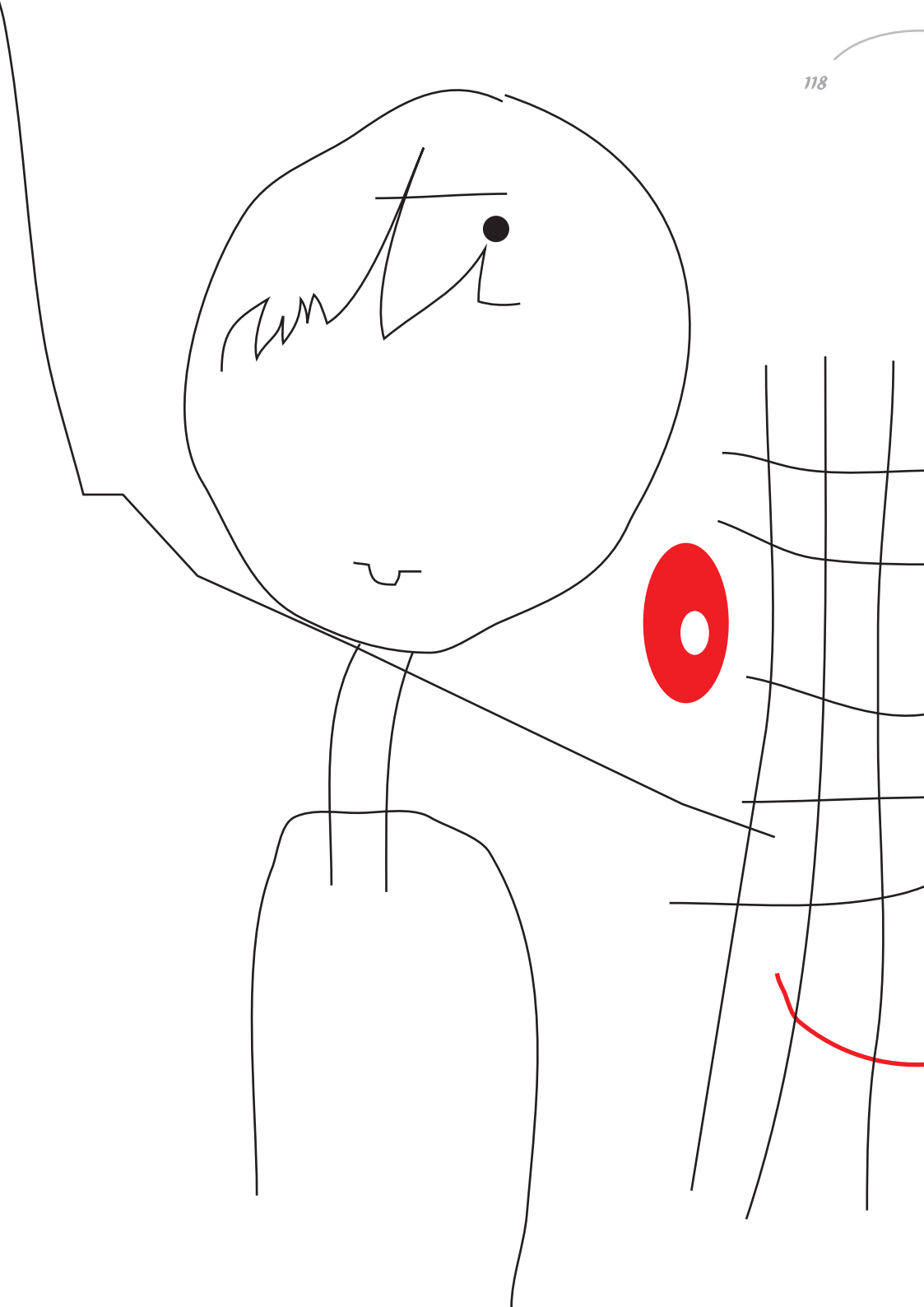
magába mélyülve el-elfelejtkezve önmagáról is olykor, tekint bele csak úgy üveges szemmel a nagyvilágba, nőkre is felfele, de szigorú fenntartással kezelt illúzióval, ki maga körül is körkörös jár, és nem egyenestartással előre) Vass Tibor (aki önmagától is idegen, és aki nem bírja a selymes tapintást), Krusovszky Dénes (ki kórházajtóval, kulcsokkal van körülvéve, és élni akar, ehhez gyerekkorából keresi a boldogságot, mégis határvonalak közt bolyong viszonyítási pontok között), Györe Bori (aki kicsi házakról, melegcsap-vízzel, macskamancsról álmodik, miközben fekete-fehérben sütkérezik), Kirány Odett (aki nemes csipkékről, pesti gyorsított, felszínig hatoló tekintetéről, melegről, lángtól, mozdonyról emlékezik), írók, prózaírók közül Czapáry Veronika (aki mély tudatalatti

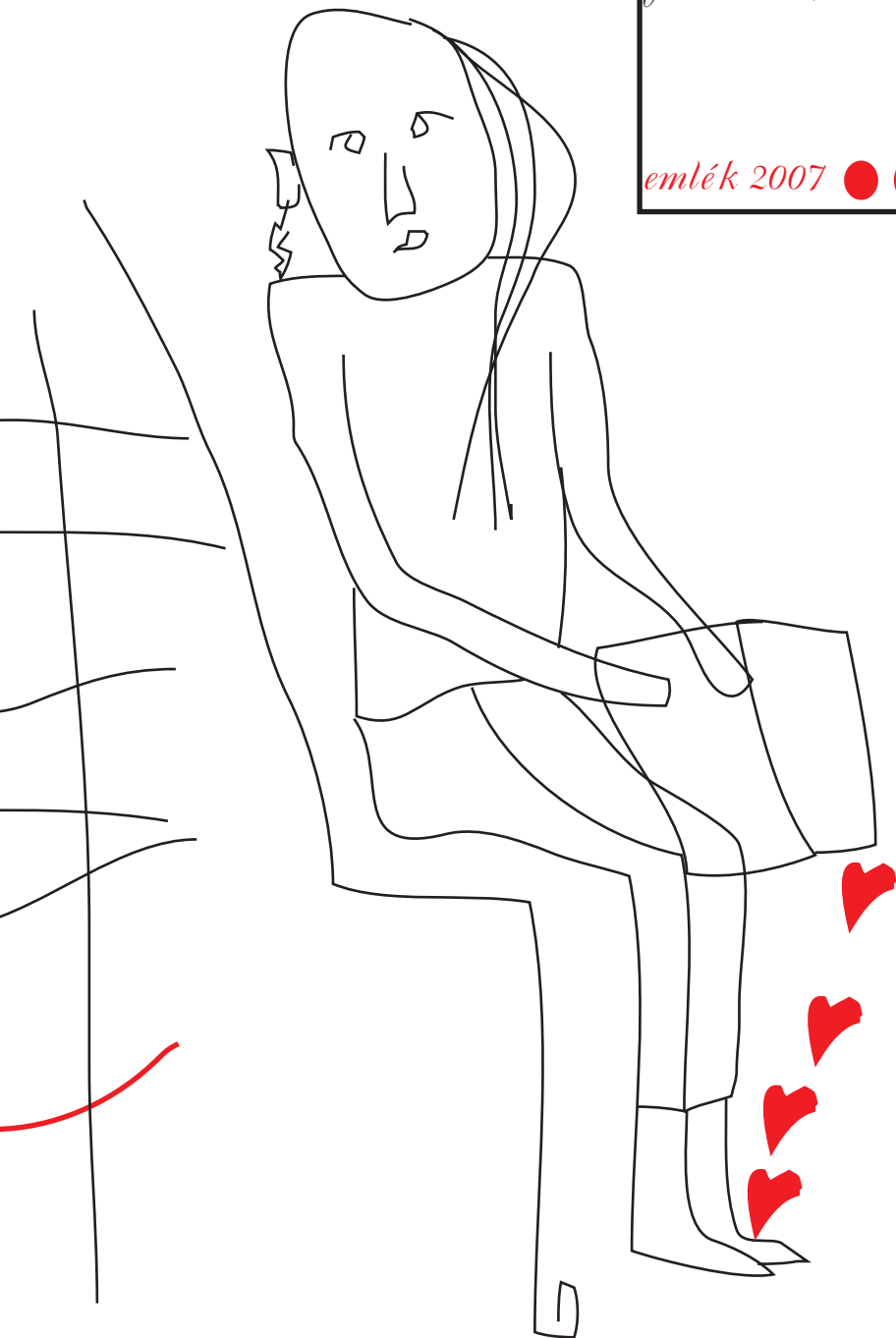
abel. 2012.02.25
performance

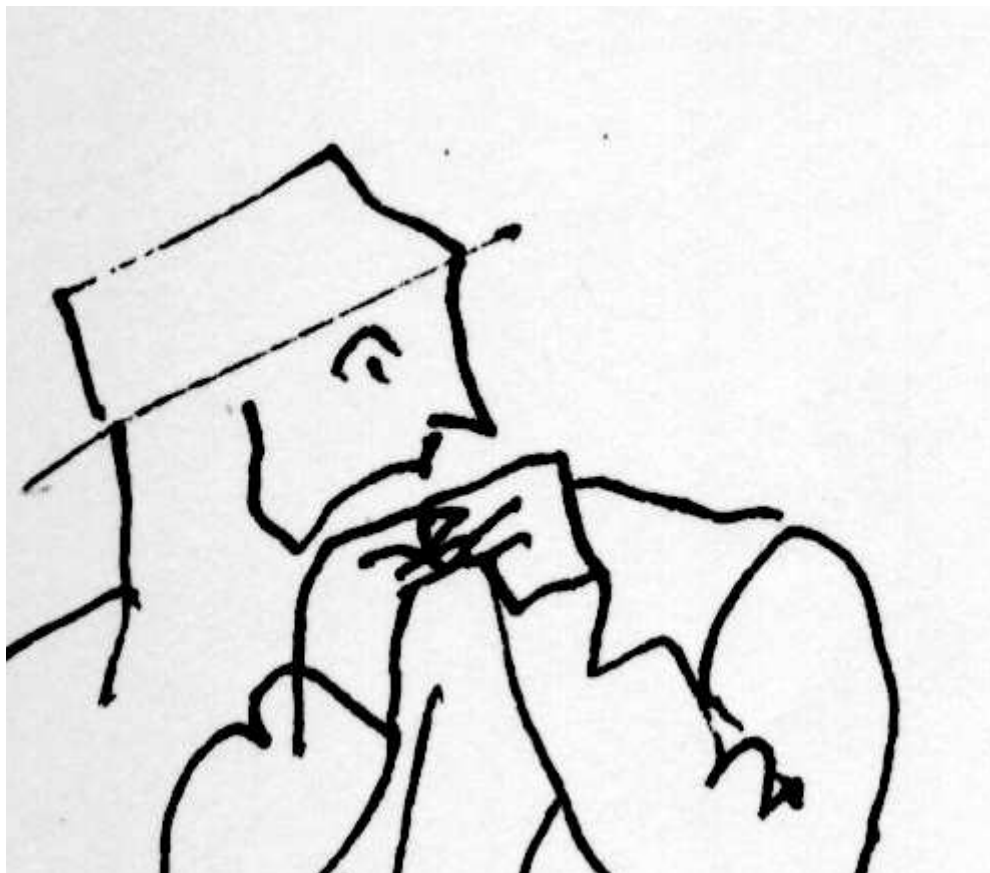
fiatal írók, 2012.02.25.

emlék 2007 ● ●

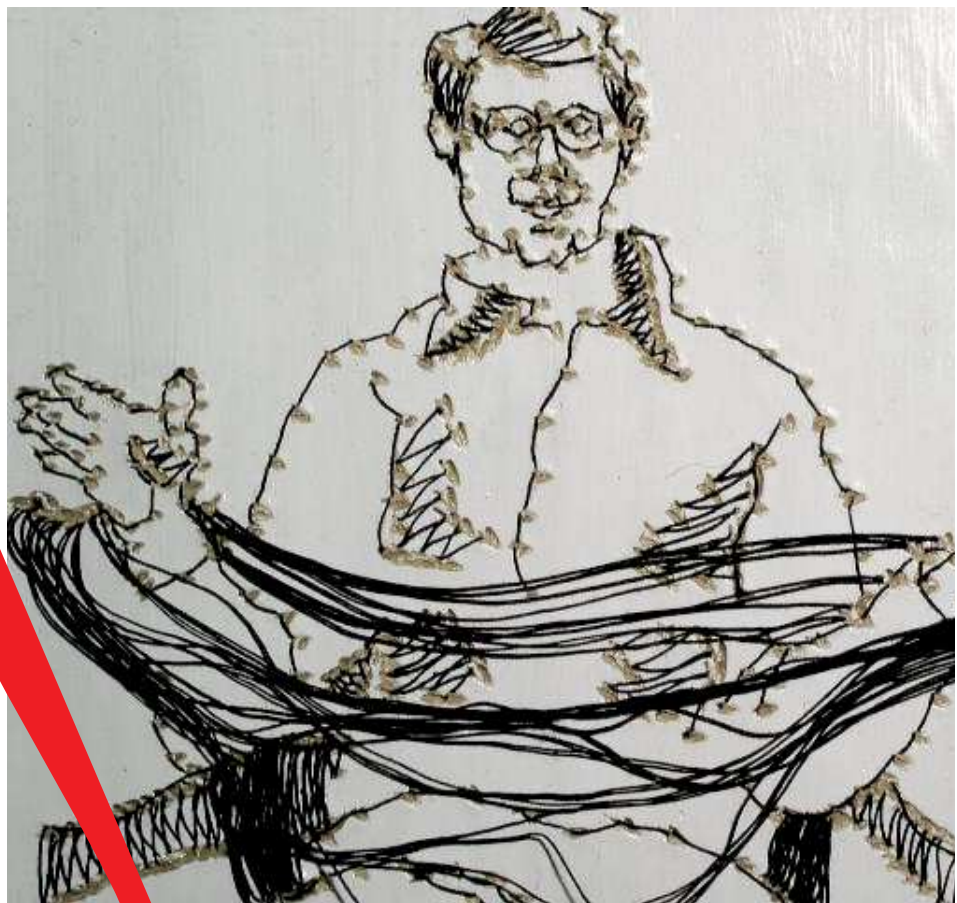
üregben bolyong, és csak simogat, legyen az üveges testbe költözve, amit csillogás borít be halkan, vagy falak, lépcsők, amiket kitapogat, mindezekhez tétova szárnyakkal hajol le lágy kedvességgel), továbbá ugyanitt Papp Sándor Zsigmond, Gerőcs Péter, Láng Zsolt, Bódis Kriszta, Devecseri Krisztina, Csizmadia Alexa, míg végül művészetről, könyvekről, írásról tudósítanak: Ébli Gábor, Gömör Béla, Lapis József, Kiss Judit Ágnes, Bedecs László, Szele Bálint, Györffy Ákos, Farkas Zsolt, Teslár Ákos.

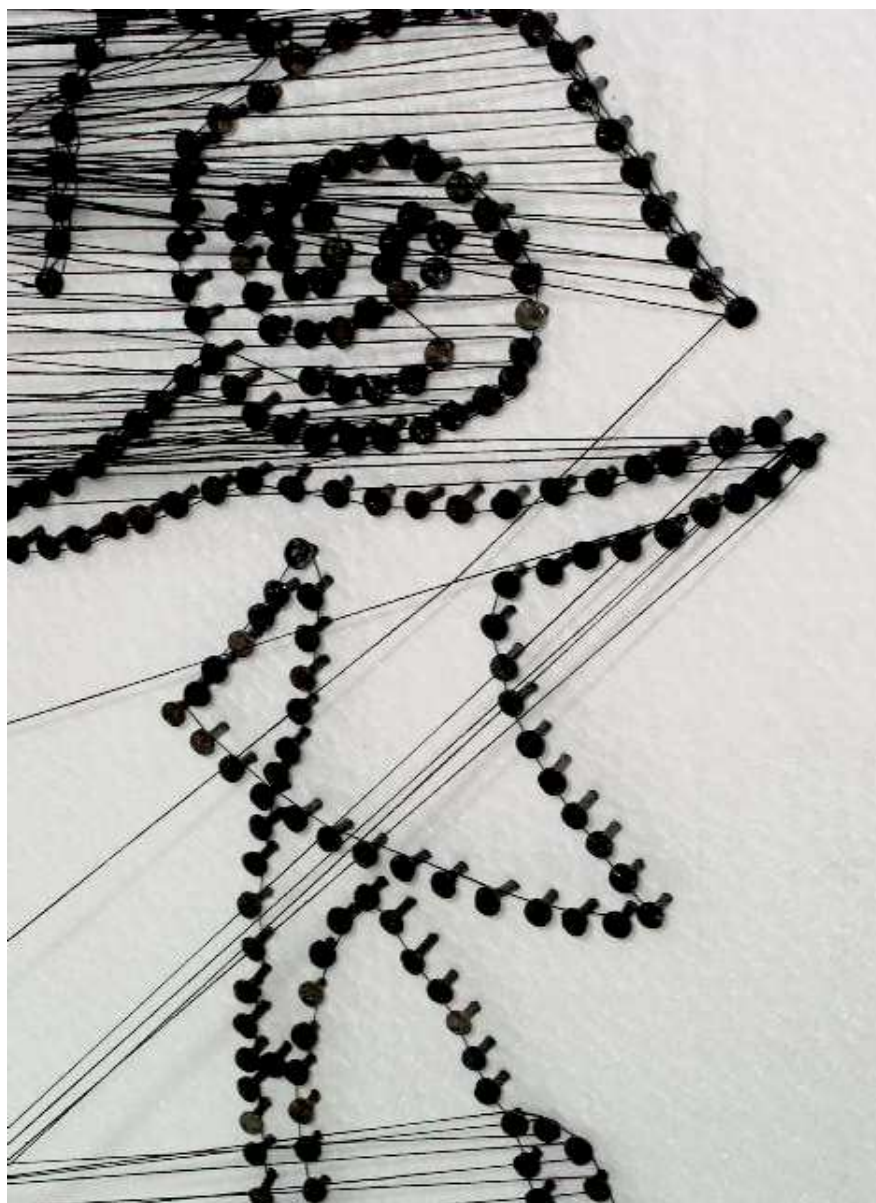

ZÁRÓVIZSGA TESZT-Becsey Zsuzsa

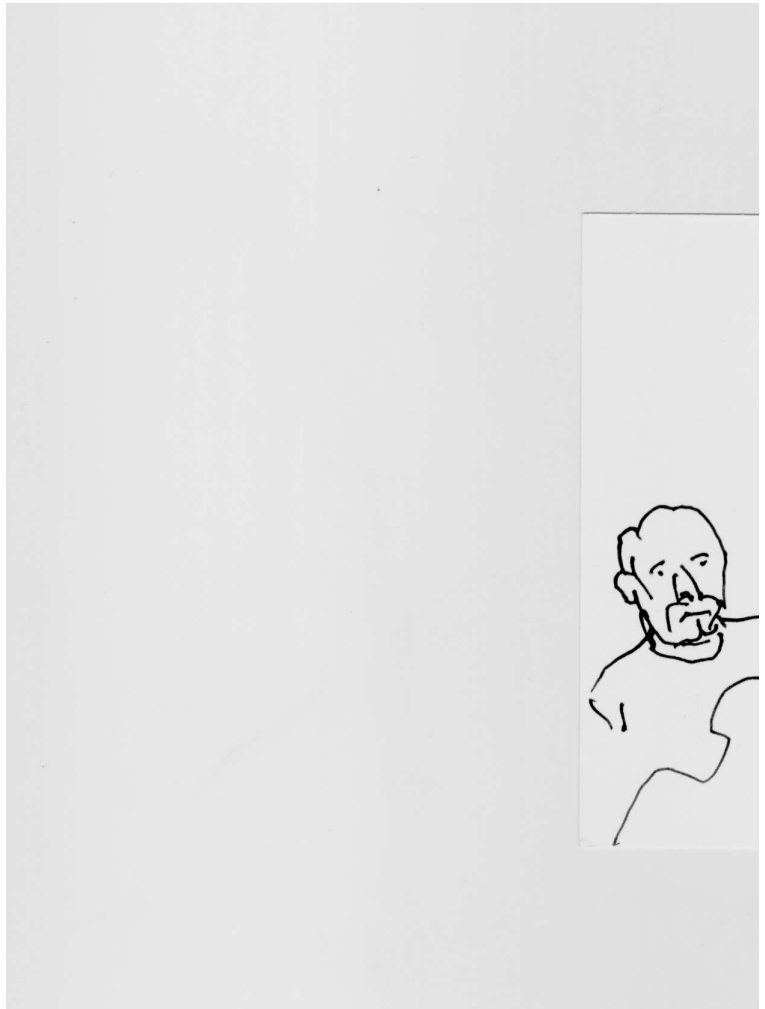
3/1.különbség regény és tárca között (íróakadémiai előadás alapján):

A tárca általában napilapban a kolumna (lap) alsó egyharmadán helyezkedik el, ahol általában pletykákat, regényrészleteket, színes történeteket, kiállítás beszámolókat közölnek, műfajilag pedig szépirodalmi igénnyel megírt újságcikk. A regényhez úgy kapcsolódik, hogy ezen a területen sokszor eladják (= kínálják, reklámozzák) a folytatásos regényt is. A regény viszont nagyepikai forma, a legegzezaktabb, mely az élet nagy dolgairól szól, általánosságban. A regény tárcaként tehát úgy funkcionál, mint egy befogadó színház, hasonlóan egy bevásárló szatyorhoz, amibe bármi bekerülhet, aranytól zöldségig. De! ugyanakkor a tárca nagy ellensége a regénynek. Az igazi tárca olyan, mint a cigarettára gyújtás. Két percig tart, aztán már el is hamvadt. Ha ezeket a kis történeteket a tárcáról könyvbe passzírozzuk, kiderül, együtt így, mint regény, mennyire nem működik. Ha mégis él, ez nagyon ritka. Bizonyos fonatra fűzött koncepció kell ahhoz, hogy mégis lábra álljon.

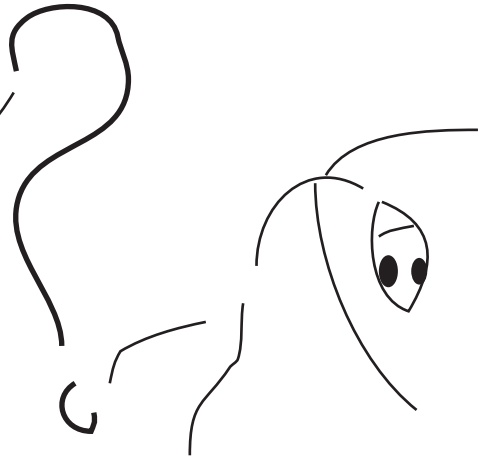
A tárca továbbá népfrontos műfaj, kompromisszumot köt, képvisel egy szellemiséget, világnézetet, ismeri és elfogadja azt az oldalt, ahol és amiben megjelenik. Foglalkozik az olvasóval, kielégítve különböző igényeket, figyelembe veszi az *"akadémikust"* és a *"vásárcsarnok standján álló eladót"* is, tehát az olvasó fejével gondolkodik. Míg a regény nem foglalkozik az olvasóval, azaz egy *"én-világot"* akar megjeleníteni és visszatükrözni. *"Az a regény, mely figyeli az olvasót, nem őszinte"*.

ZÁRÓVIZSGA TESZT-Becsey Zsuzsa

3/2. irodalmi nyelvhasználat értelmezés példával:

Az irodalmi nyelvezet klasszikus irodalmi nyelvhasználatnak tekinthető, amit a hétköznapi, "normális" szféra nem használ, pl. "oly szép" "oly régen találkoztam Mancival" vagy "jőjj hozzám", "a táska, amelyet keresek", ezek tehát így már irodalmi címkét kapnak. Viszont a kezdő író beleeshet ennek a csapdájába, ahol is azt hiszi neki kötelezően ezt a klasszikus nyelvezetet kellene használnia, pedig egy novella, regény számtalanszor él a hétköznapi nyelvhasználattal. Attól válik hitelessé. Így lesz pl. "a táska, amit keresek". De ha Parti Nagy Lajos nyelvhasználatát néznénk, ennél eklatánsabb példákkal találkozánk. Nádasdy Ádám szerint tehát nem mindig az az irodalmi nyelvezet, amit az "illemtanár" diktál (iskolai, irodalomtanári elvárás, azaz az említett klasszikus példa), mert van aki mégsem abba öltözik fel, az írói nyelvezet tehát olykor felrúgja az irodalomtanári, iskolai konvenciókat. De van olyan eset is, ilyen pl. "fölhívtam Sárít" (klasszikus irodalmi nyelvhasználat esete) és a "fölhívtam a Sárít" (hétköznapi nyelvhasználat), ahol ez utóbbi esetben mégis kihagyja, elveti az elbeszélő a névelőt a szépirodalmi alkotásban, tehát visszalép a természetestől a stilizált, mesterkéltségre, s lesz "fölhívtam Sárít"*.

Összegzésként tehát, vannak esetek, ahol a lazaság, és van ahol a szigorúság működőképes. Innetől már a szöveg stílusa, hangulata adja magát, azaz a jó megoldást.

**itt csupán hozzátenni kívánom, ez is tájegységenként változó, ugyanis vannak vidékek, ahol határozottan flancoskodó, városiasnak, különcködőnek vélik, tulajdonnév előtti "a" névelő szócska használatát. tehát, visszafordítva, innen, éppenhogy a stilizálnak minősített "a" névelő nélküli használat lesz természetes. itt azonban felmerül, mit is nevezünk stilizálnak. ezt is megközelíthetjük más-más oldalról. és akkor inenn is, onnan is megáll a lábán mindkét állítás. (amikor két azonos részecske... a stilizált stilizáltsá-*

ga kioltja egymást. Így térünk vissza a természetesbe. két különböző töltésű részecske kioltja..., két azonos töltésű részecske pedig taszítja egymást). mindjárt felmerül egy másik kérdés is: az irodalmias használat megegyezik-e a stilizált használattal minden esetben. azaz, ami irodalmias, mindjárt stilizált-e, illetve fordítva egészen máshogy merülhet fel ugyanez abban az értelemben, hogy ami stilizált, mindjárt bizonyonnyal irodalmias? az utóbbi esetéből levezetve helyénvalónak tűnhet a "felhívtam a Sárít" példa irodalmiatlan, azaz természetes kontextusba helyezése. de ez mindjárt megint nem elégít ki, és körbe-körbe újra végigjárva igényeltetik bizonyítandó, hogy a "felhívtam a Sárít" szinte szlenges, elkorcsiasult, lebutított nyelvhasználatból (irodalmiasból visszalépett, inkább forradalmias, ugyanakkor igen könnyed, jólhangzó "városias" játék), tehát megfordítva, mint ilyen, a kortárs irodalom felől tekintve (fenntartva a bizonyos tájegységre vonatkoztatást), valóban irodalmias (ellenjátszva a klasszikus megközelítésű irodalmias jellegnek), egyben, innen tekintve, stilizált is.

Háy János és Parti Nagy Lajos írói munkássága, tanulmány

Háy János, költő, író, dramaturg (színműíró, mesemusical dalszövegíró), fordító, zenél, rajzol, fest (rajzai akár a gyerekrajzok, festett is)

szül.:Vámosmikola, 1960. április 1.

(vidéki élet, szegénycsalád, A bogyósgyümölcskertész fia-önéleletírás-regény)

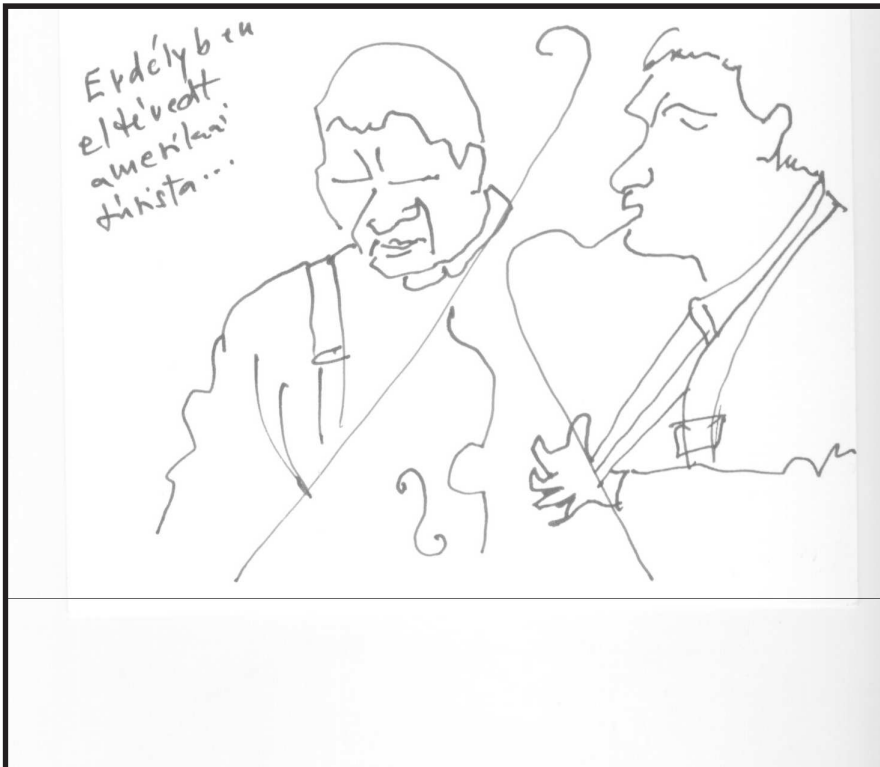
sorrend felcserélődik a kronológiában:

1981-rock-karrier-Original Lager zenekar-egy demofelvétel után feloszlik

1981-1985 Juhász Gyula Tanárképző Főiskola, Szeged, orosz-történelem szak

1985-től szerkesztő

1988-1991 ELTE BTK, esztétika szak

közben jelenik meg első kötete versekkel-rajzokkal 1989-ben jelenik meg, Gyalog megyek...
majd 1993-ban először novellái kötetben: Marlon és Marion
2003-ig 12 kötete jelent meg:

rádióadaptáció: Dzsigerdilen. A szív gyönyörűsége

fordító is (tudomásommal van egy német nyelvre fordított kötete, de lehet azóta több is...?)

munkahelyei:

1985-1988 Narancsszív-szonett, szerkesztő

1989-1992 Holnap Kiadó

1993-1996 Pesti Szalon Kiadó

1997- Palatinus Kiadó

2004- Bárka Színház, dramaturg

tagság:

JAK

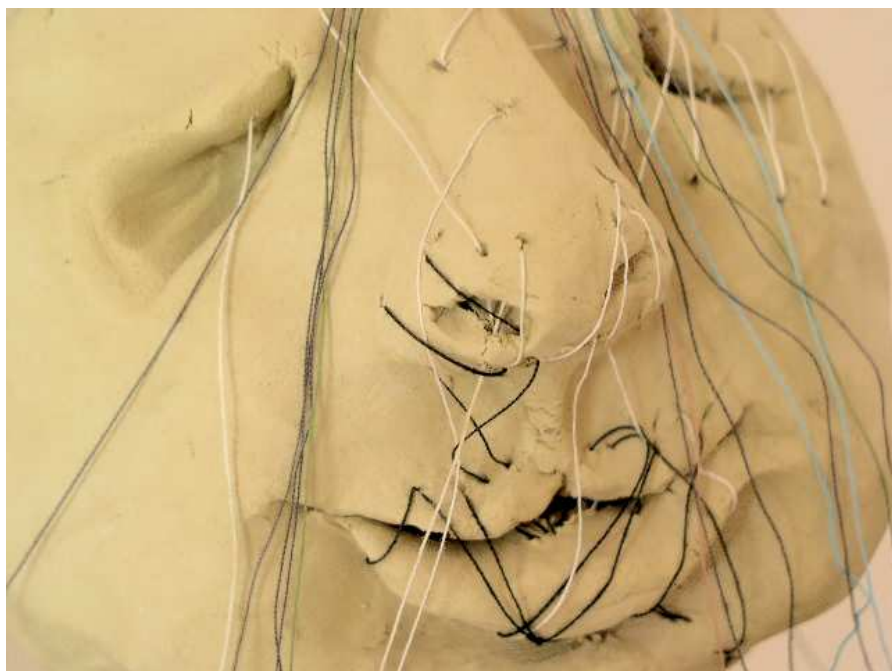
Magyar Írószövetség

MAOE (Művészeti Alap)

Szépírók Társasága

számos tanulmány, kritika jelent meg róla, műveiről a Tiszatáj, Alföld, Élet és Irodalom, Jelenkor, Magyar Napló, Kortárs, Híd, Magyar Narancs, Forrás, Kritika, Beszélő, Sárkányfű, Napút, Prae, Bárka, Új Forrás, Forrás, Magyar Szemle, Magyar Lettre-internationale

Néhány klasszikus erdélyi munka megjelentetését szervezte a Palatinus kiadónál. Például Tamási Áron publicisztikája, naplói, vagy a klasszikus erdélyi novellák gyűjteménye.

versei között egyik kedvencem (csupán a vers, szöveg személyes hozzámkötődése miatt), ami inkább meseszerű próza: APA OTTHONA (ugyan kicsit Juhász Ferencesnek érzem éppen ezt, pl. A szarvassá változott fiú kiáltozása a titkok kapujából)

Holdak és Napokban kedvelem szerelmes verseit, egyik oldalon bambák, abszurdok, rövid, száraz, lényegretörő, semmi fölösleges matéria, csak amennyi minimálisan szükséges, mini-helyzetképek némi humorral, helyzet-iróniával (nem önmagát karikírozza, hanem a szituációt, "szerény bohém"), s nem mellékesek hozzá "gyerekrajzai", másik vonalon meg egy nyitottabb, őszintébb, érzelmesebb.

prózái: vidéki élet mindennapos szituációit karikírozza, de inkább csak őszintén átadja, hogy tessék: mi így élünk, mindenféle hétköznapi karakter, kocsma, szénakazal, gyümölcsös, groteszk-vicces szituációk, kicsit olyan csehes humor. csak annyira leíró a szituáció amennyire az élet maga is az, nincs felesleges sallang, gyermekded őszinteségétől hiteles. ő maga is ezt fontosnak tartja, hogy valami ne legyen megcsinált, túlrajzolt. érzékeny a mesterkéltségre.

"Amikor én selejtről beszélek nem a nyelvhasználatra gondolok, hanem az esztétikai selejtre a rossz, s inkább a hamis művekre. A világ tele van esztétikai hazugsággal, ha nem figyelünk, az efféle művészetimitáció teljesen maga alá temeti a gondolkodásunkat. Egyes barátaim szerint én rosszindulatú vagyok a művészettel szemben, holott csak gyanakvó vagy inkább óvatos, hiszen párszor már én is beszoptam a csalást. Mindenkit arra serkentek, hogy

legyen gyanakvó. Ha kánonokat lát, ha túl nagyra növesztett sztárokat, kapargassa meg a felszínt, s csak akkor higgyen a közízlésnek, ha ő maga is megbizonyosodott annak helyességéről."

"Három igazság van, az enyém, a tiéd és az igazság. Nem hiszek az esztétikai relativizmusban. Abban csak esztéták hihetnek és a betegesen toleránsok, akik a selejt érvényessége mellett is képesek érvelni demokratikus érzülettől áthatva."

gyakran használja az életben is és írásaiban is a "baszd-meg" szót, ezért támadták:

"Az esztétikumba nem lehet etikai normákat érvényre juttatni, mert az a műalkotás halála."-amikor támadták Szegeden egy verséért.

"Nincsenek kigúnyolva az emberek, a legbelsőbb fájdalmuk felől vannak megfogva, ami az én legbelsőbb fájdalomam is. Az étellel való keserű bajlódás zajlik, s ehhez képest oly jelentéktelen, hogy elhangzik e néhány bazmeg. Egyébként, ha nyilvános beszélgetés lesz, ami hírlík, hogy lesz, természetesen elmegyek. Nincs takargatnivalóm. Egy író csak akkor húzza be fülét-farkát, ha hazudik. Én tiszta lapokkal játszom."

"Amikor a Gézagyereket bemutatták Debrecenben, a rettenet volt rajtam, hogy egy konzervatív protestáns város, mit fognak kezdeni ezzel a naturális anyaggal. És megszerették, mert érezték, hogy nem a káromkodásokról szól, hanem valami másról, nem gondolták, hogy ártalmas, mert megtalálták benne a humánusot, a szeretetet, ami nélkül én egy betűt sem tudnék leírni."

"Menj föl egy magas hegyre, nézz le a városra, onnét áttekintheted a szerkezetét. Aztán megint lent. És megint nem tudod, hol vagy."

Parti Nagy Lajos: (Szekszárd, 1953, okt.12) magyar költő, drámaíró, író, szerkesztő, kritikus

gyerekkori meghatározó helyek: Tolna, Kaposvár,
 Székesfehérvár
 tanulmányai: Pécs, tanárképző főiskola, magyar-történelem
 szak (1972-77)
 77-79-Könyvtárban dolgozik-Baranya megye
 79-86-Jelenkor egyik szerkesztője
 80-as évek JAK-tag
 86-Budapesten él, szabadfoglalkozásúként
 87-Móricz-ösztöndíj
 87-88 Magyar Írószövetség egyik titkára
 91-93-Magyar Napló versrovat szerkesztője
 Digitális Irodalmi Akadémia alapító tagja

először versei 71-ben a Jelenkor folyóiratban
 Kötetei:

Angyalstop-versek, 1982 Magvető
 Csuklógyakorlat-versek, 1986 Magvető
 Szódalovaglás-versek, 1990 Jelenkor
 Se dobok, se trombiták-tárcanovellák, 1993 Jelenkor
 A hullámzó Balaton-novellák, 1994 Jelenkor
 Esti kréta-válogatott versek, 1995 Jelenkor
 Ibusár-Mauzóleum-színművek, 1996
 A test anyala, kisregény, 1997
 Hősöm tere-regény, 2000
 Fényrajzok-Bruno Bourel-rel közösen, 2001
 Grafitnesz-versek, 2003
 A fagyott kutya lába-novellák, 2006

Díjak:
 Bölöni-díj, 1982
 Déry Tibor-jutalom, 1990
 Graves-díj, 1991
 József Attila-díj, 1992
 Puskás Károly-díj, 1992
 Szép Ernő-jutalom, 1993
 Színikritikusok-díja (ibusár), 1993

Artisjus-díj, 1994
 Soros Alapítvány Alkotói díja, 1995
 Színikritikusok-díja (Mauzóleum), 1996
 Az Írók Boltja Üveggolyó-rendje, 1996
 Mikes-Kelemen-díj
 Magyar Köztársaság Babérkoszorúja díj, 1996
 Alföldi-díj, 1997
 Magyar Irodalmi-díj, 2004
 Magyar Köztársaság Érdemrend tisztikeresztje, 2005-kimagasló irodalmi tevékenységéért (polgáro tagozat)
 Kossuth-díj, 2007

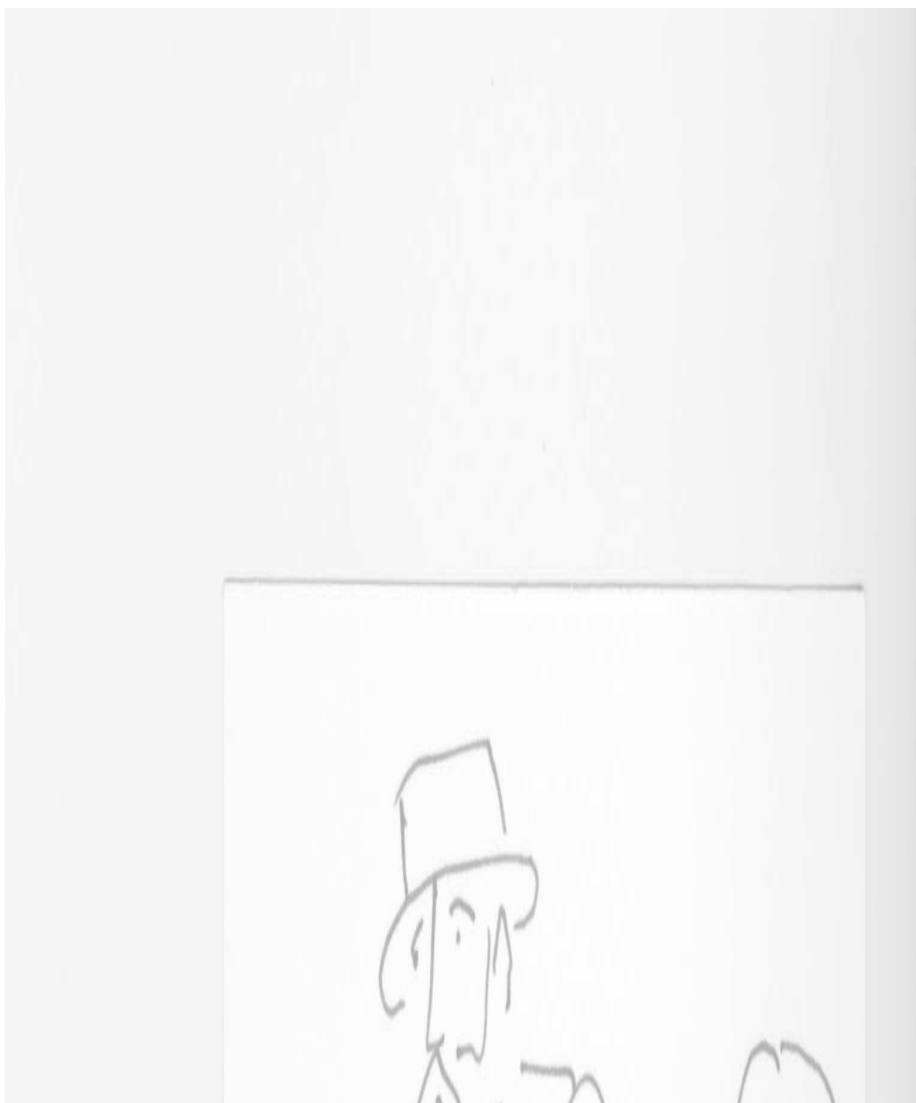
újszerű, mai, hagyományostól eltérő szokatlan nyelvezetét ő maga is ujjgyakorlatoknak, mesterségnek fogja fel, játszik maga is a formával. ezt azért bocsájtom előre, mert valójában engem személyisége, érzékenysége fog meg, ahogyan felolvas, ha pusztán könyvében olvasom, nem köt le, hamar leteszem, nekem szükségem van esetében jelenlétére, hogy élvezni, szeretni tudjam művészetét. ő mivel festő, szobrász szeretett volna lenni eredetileg, s ez nem adatott meg, a nyelvben próbálta ezt megteremteni, tehát ilyen értelemben művész számomra, mint ahogy titokban ő is magát annak tartja.

kedvencem: A test angyala (akkor még Sárbogárdi Jolán néven), ami nyelvezetét tekintve hagyományos, egy egyszerű történetet mesél el, amely szöveghez szintén személyes kötődésem van. sőt annyira megérintett, hogy írtam magam is talán némileg hatása alatt, mindenestre személyes életemre vetítve egy rövid szöveget Sárbogárdi Jolán kézjegye nyomán címmel, talán mert valóban dedikálta nekem ezt a könyvet kézjegyével... tehát még valóságélményhez is kötődik.

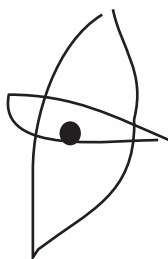
*Sárbogárdi Jolán kézjegye nyomán
 "tollrajz"*

Anna boldogan szaladt fel a lépcsőn, fel egészen a harmadik emeletig. Igen, szereti őt, ez most már egészen bizonyos. Látta a szemében. Ilyet megérez az ember. Nem szóltak ugyan egymáshoz, de ahogy nézett. Le nem vette róla szemét. Bár a lány nem mert egyenesen arcába, mégis tudta. Majd holnap. Holnap újra láthatja. Ezek a képek bolyongtak benne, amikor az ajtóhoz ért. Zsebében automatikusan kulcsa után nyúlt, amikor keze kis halomra tévedt. Megsimogatta a kis dobozt zsebében és mosolygott. Igen. Ezt fogom odaadni neki.

(2007 április 29)

Ha viszont ő az, akit az isten áldjon, úgy most van igazán szükség.

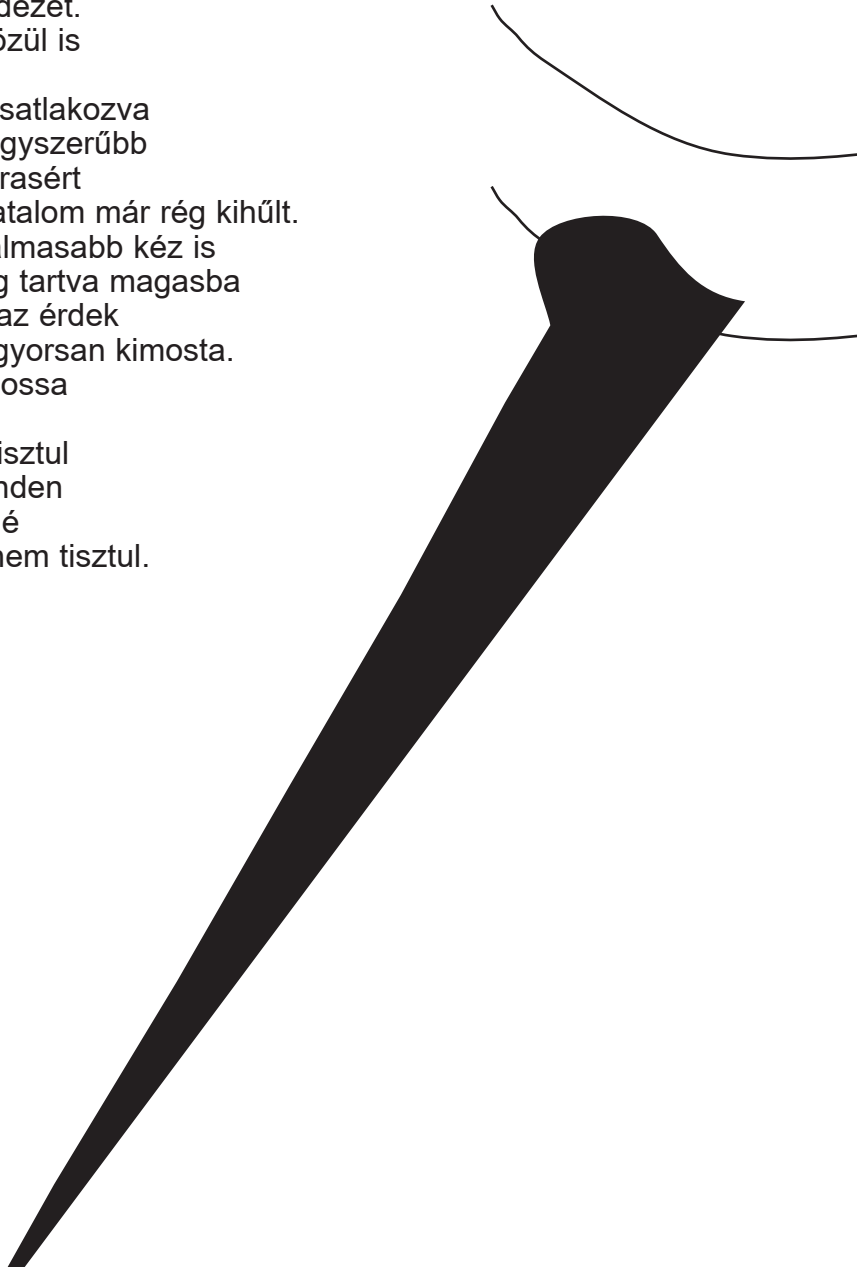
Becsey Zsuzsa
emlék feketében

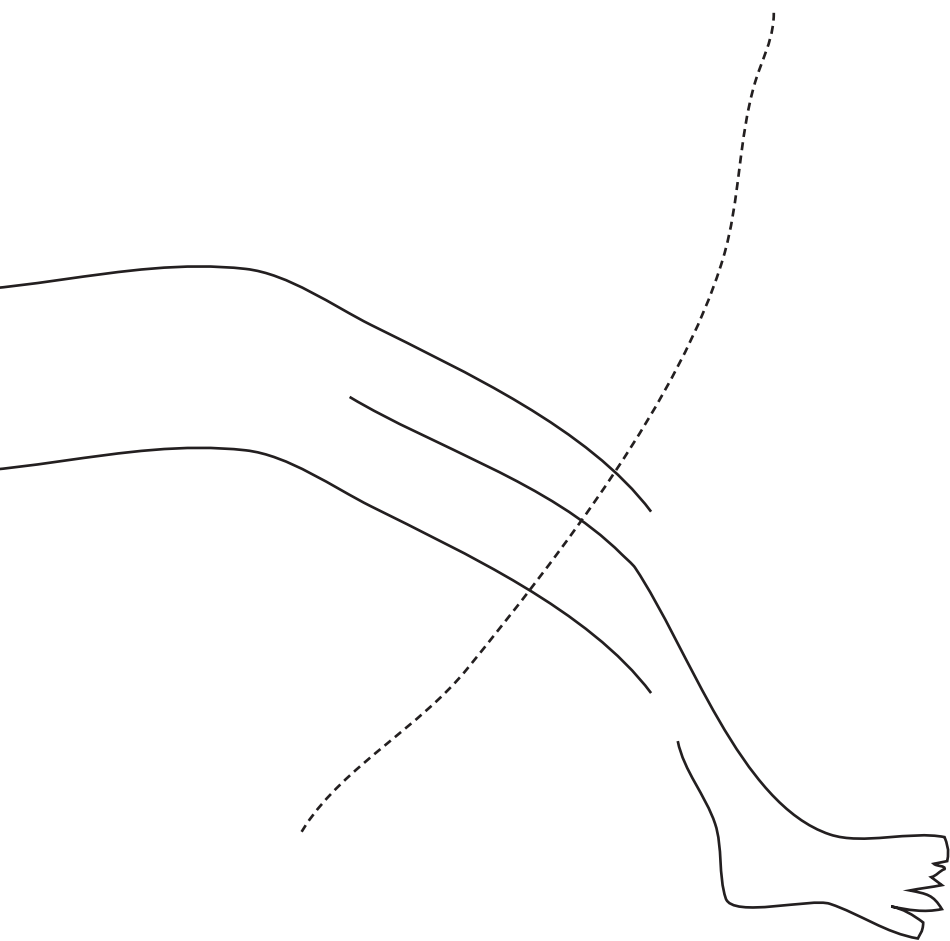
2007 02 09 10:38

az ütések ellen
fegyverem csak
a fegyelem volt.
s egyetlen tettem
tekintetem
kinyújtott kezemmel
segítségem.
újra s újra
döbbenet helyett is már csak
türelemmel.
hogy még egyszer
már csak utoljára
míg erőm s hitem kimúlt
az önmagára visszatalálásban.
s mivé lettem
odaadva jövőm fényem
szépen babusgatott
mitológiám erényén
elkárhoztatva lassanként.
a segítség! is
csak már a végnél
amikor már
mérgek ellen
nem ért
nem volt mentség.
a pusztító erő
mi agyat sorvasztja el
mindenekfeletti erő
nincs hatalom mi
e felé elér
sem isten sem a szent.
és mind miért
mire fény esett
kavics helyett

vacak szurokért.
figyelmeztettek persze
akkor még jó erős kezek
nyulacskát megmenteni
volt rá fedezet.
s azok közül is
hány
később csatlakozva
így volt egyszerűbb
vacak garasért
mert a hatalom már rég kihűlt.
a leghatalmasabb kéz is
ideig még tartva magasba
mígnem az érdek
mindezt gyorsan kimosta.
mossa mossa
ma is
de nem tisztul
hiába minden
a fekete lé
ott fenn nem tisztul.

Becsey Zsuzsa

ha az kell...

most azt kellene mondanom, pihenj,
el kell engedjelek,
saját békédre lelj.
elűztelek házadból, kisajátítalak,
görcsösen szorítom kezéd,
pedig tudom neked van igazad,
hisz nincs semmink,
nem vagyunk mi sem.
Manócska, hogyan hihettünk bármit is,
hogy mi a Földön hogyan szerethetjük
így egymást.

tudom kötelességem lenne
téged elengedni, ha szeretlek,
aztán mégis csak azt mondom,
ha szeretsz megvarrom összes zoknid,
míg alszol azokat is mind bevarrom amik épek,
még az sem baj ha megharagszol érte.
teszek homlokodra nedves takarót,
ha izzadsz, aztán csak...

nem kell hogy szeress, inkább pihenj,
most már úgyis meg kellett varrni
s a kezem sem érez, ha úgy kell hogy
meg kell menteni, elengedlek téged,
ha az kell.

(2007 tavasz)

Becsey Zsuzsa

leleplezés

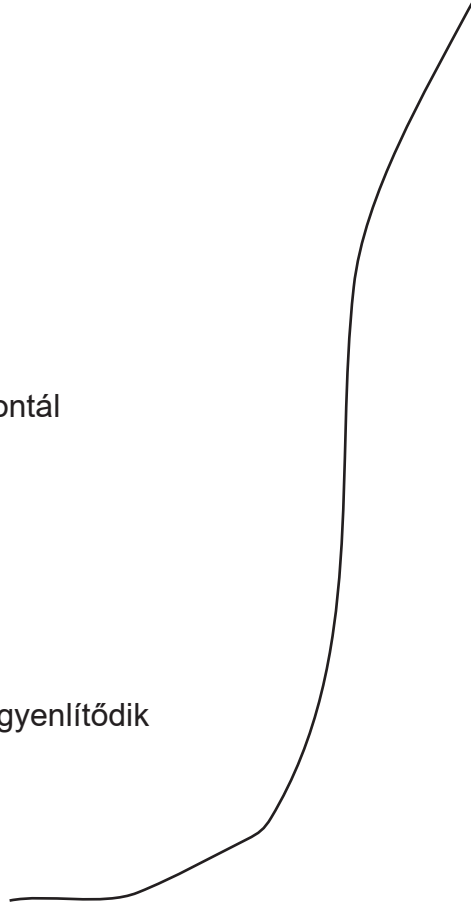
*s a kő enged/nem szabad semmilyen rést hagyni hogy
földet érjen*

2007.05.26

ami megtörtént megtörtént
sohasem akartam verset írni
a betűk akkor is csak jöttek
tollam vezetve le-fel vissza
-előre

a vers művelet
az írás szabad
az írás vezeti a vonalat körbekör-
be sosem egyenesen előre
a vers összeadás-kivonás
csupa fejben történő művelet
fárasztó agytekervény

s te is fejem fölött csak össze s -kivontál
kombinatorika egyenlet
közben árát kerested
mi fog s ki-jönni belőle
persze már előre tudtad
hasznot akartál (vagy jót -kinek?)
de az nem volt mert
a vonal csak kör(be)körbe
persze én fizetem ezt is
sebaj most már lassan a számla kiegyenlítődik

Szerencsém vagy

Ne bánd kedvesem, hogy egyre okosabb leszek!

Ja, és bocs a délutáni nagyképűségemért,
néha annyira jólesik,
hogy nem tudok ellenállni
kicsinységemnek.

De hát, micsoda csoda,
ki kinek mozgatórugója,
én csak szerszám, vagy mi,
te vagy a hintáztató, ó, ja!
Vízen, völgyön, egeken át,
határokon, gömbökön
s kalapácson, hát te vagy a Szerencsém!
Bekaptattam magamnak a horgot,
húzom, míg enged húzni, lehet,
jó lehet, hogy egyszer még nagyot
bukok orra, vagy hasra koppanok.
Igen, hasra inkább,
hogy megmosolyogjon mind,
ki mer, kimer,
csak a vonalat próbálom követni,
tudod, amit elhagytál
magamnak, értem, vagy mi.

(2007 nyár)

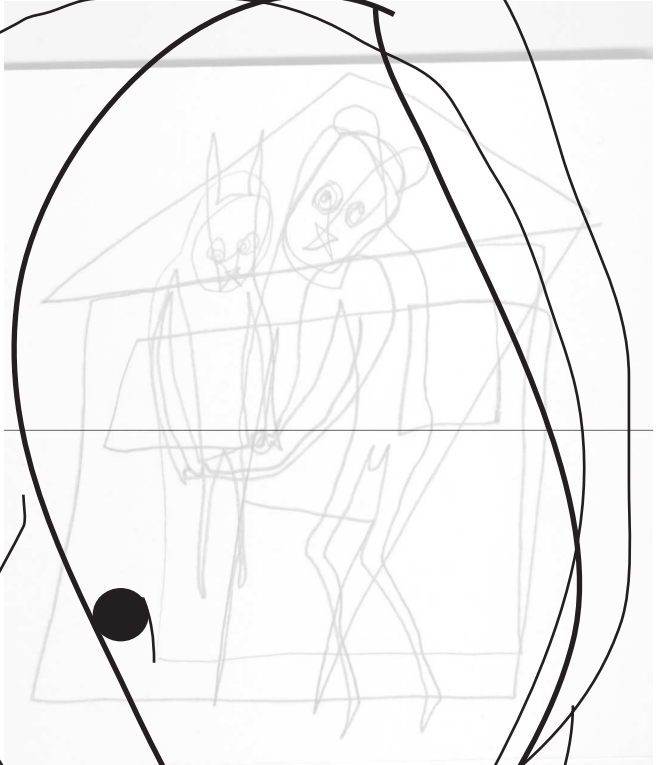
Becsey Zsuzsa
valamit visz a víz

elfolyt évek alatt tovatűnő repedéseim
mára visszataláltak, összeforrtak.
nyom őrzi a múltat, emléket,
melyből karnyújtásnyira a deszka hogy
kilépjek, átlépjem.
de nem. hagyom a mentőövet, maradok.
repedéseimet újra szétszedem,
bár iszonyúan fáj, az
összeforrt húst leszedni.

egyszer volt alkalmam ilyen látni, máson,
akkor is elájultam (földre ereszkedve pillanatra vesztve
eszméletem),
és napra rá, idő előtt vérezni kezdtem.
akkor sínekben állt a test,
egyik lábon cafatokban a hús,
ott ép lábról kellett le-
nyúzni élő bőrt, hogy a másakra jusson.

fájdalomcsillapítót használlok.
saját testből kivonatot.
munka közben alig érzek valamit.
van hogy semmit. elnehezült végtagokkal
vizsgálgom a repedéseket.
mérlegre teszem,
melyik mennyit nyom.
vezetek róla lajstromot.
sorba teszem forma, érték, nagyságrend,
idő szerint.
mindezt azért hogy így már
látható nyoma, végre nyugtom legyen.
csak az a baj, már nem forr-
hatnak többé visszataláló repedése-
im.

(2007. 06. 21)

Becsey Zsuzsa

Fény

(2007.05.27)

Végigsétálok a kopott, dohányszagú utcán,
és megsimogatom a házak oldalát.

Időnként felnézek, de ma különlegesen magasra,
ki fölöttük a fény felé.

Közben rácsodálkozom micsoda formarészletek,
ismételhetetlen díszsor, már csak nyoma egykori
büszkeségnek.

Hogyan hogy nem vettem eddig észre...

pedig hányszor mentem végig ezen az utcán - -

Először nézek fel?

Villamos, autóbusz -

itt fenn már madárhangok, illatos fák

békés, daliás házak, tökély.

Csak nézem messziről, csodálom,

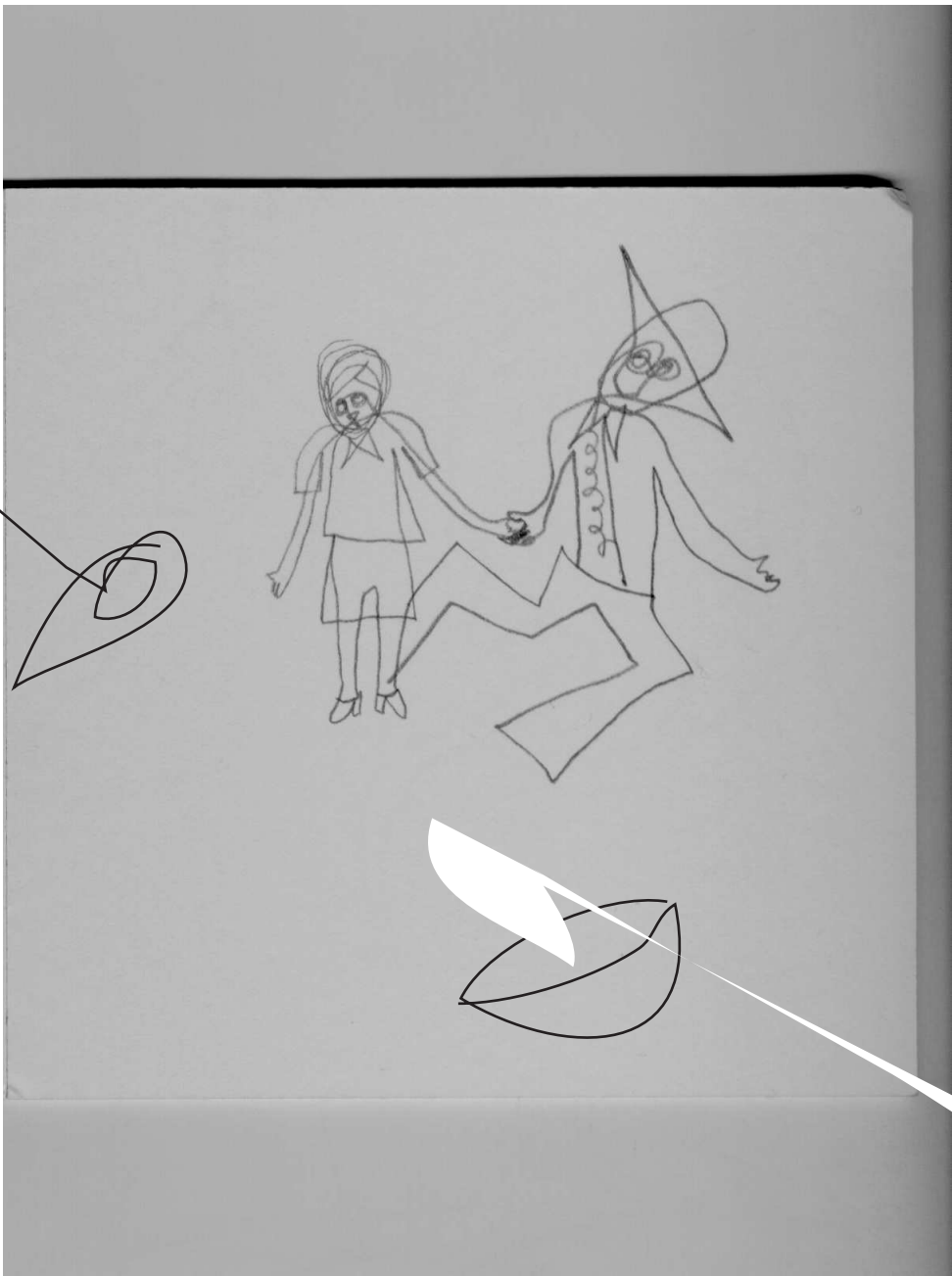
nem érinthetem meg.

Már a fák között, lombok, ösvény, apró zaj a fűben (rigó).

Tovább, fel a hegyre, s ott fenn a legtetőn bármerre

nézek: részem ő, része vagyok.

Becsey Zsuzsa

Tejjel áztatva

2007 02 11 éj nyakán

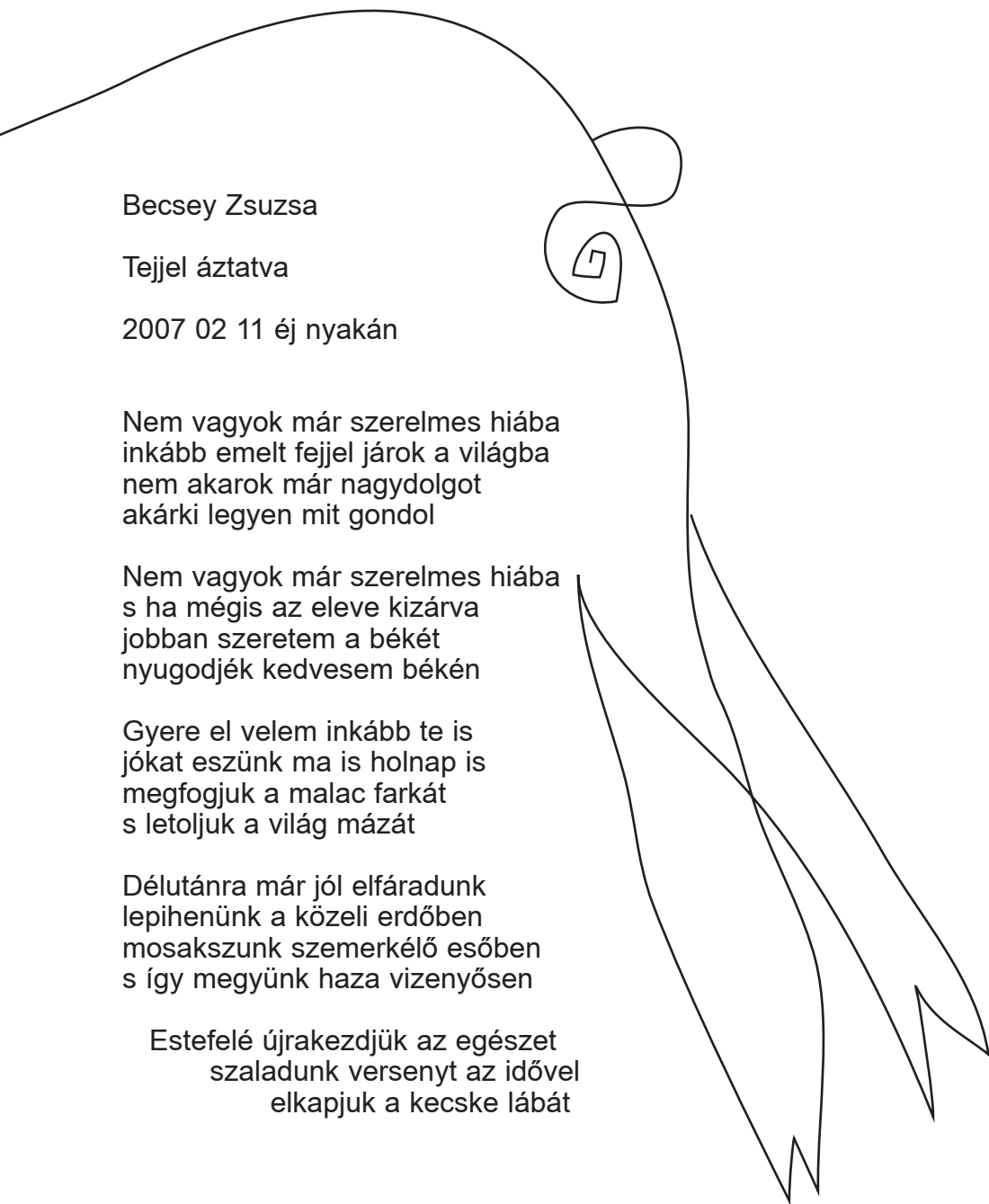
Nem vagyok már szerelmes hiába
inkább emelt fejjel járok a világba
nem akarok már nagydolgot
akárki legyen mit gondol

Nem vagyok már szerelmes hiába
s ha mégis az eleve kizárva
jobban szeretem a békét
nyugodjék kedvesem békén

Gyere el velem inkább te is
jókat eszünk ma is holnap is
megfogjuk a malac farkát
s letoljuk a világ mázát

Délutánra már jól elfáradunk
lepihenünk a közeli erdőben
mosakszunk szemerkélő esőben
s így megyünk haza vizenyősen

Estefelé újrakezdjük az egészet
szaladunk versenyt az idővel
elkapjuk a kecske lábát

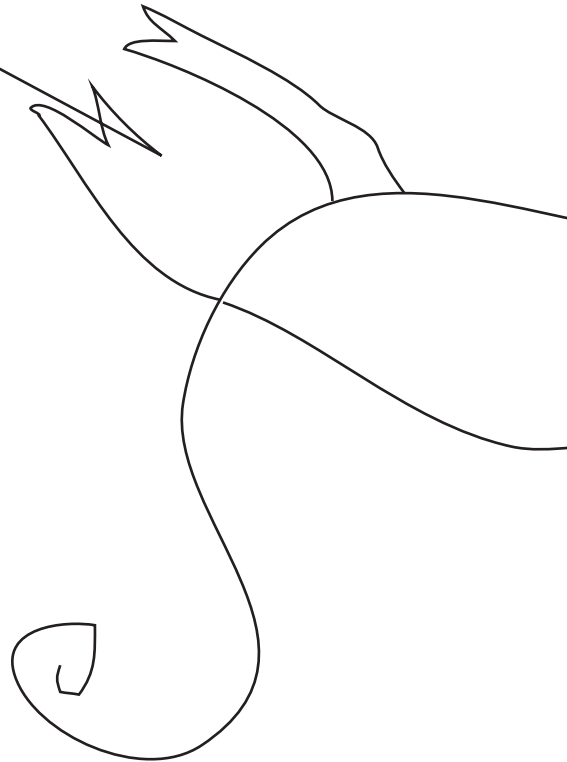
s tejjel áztatjuk európát

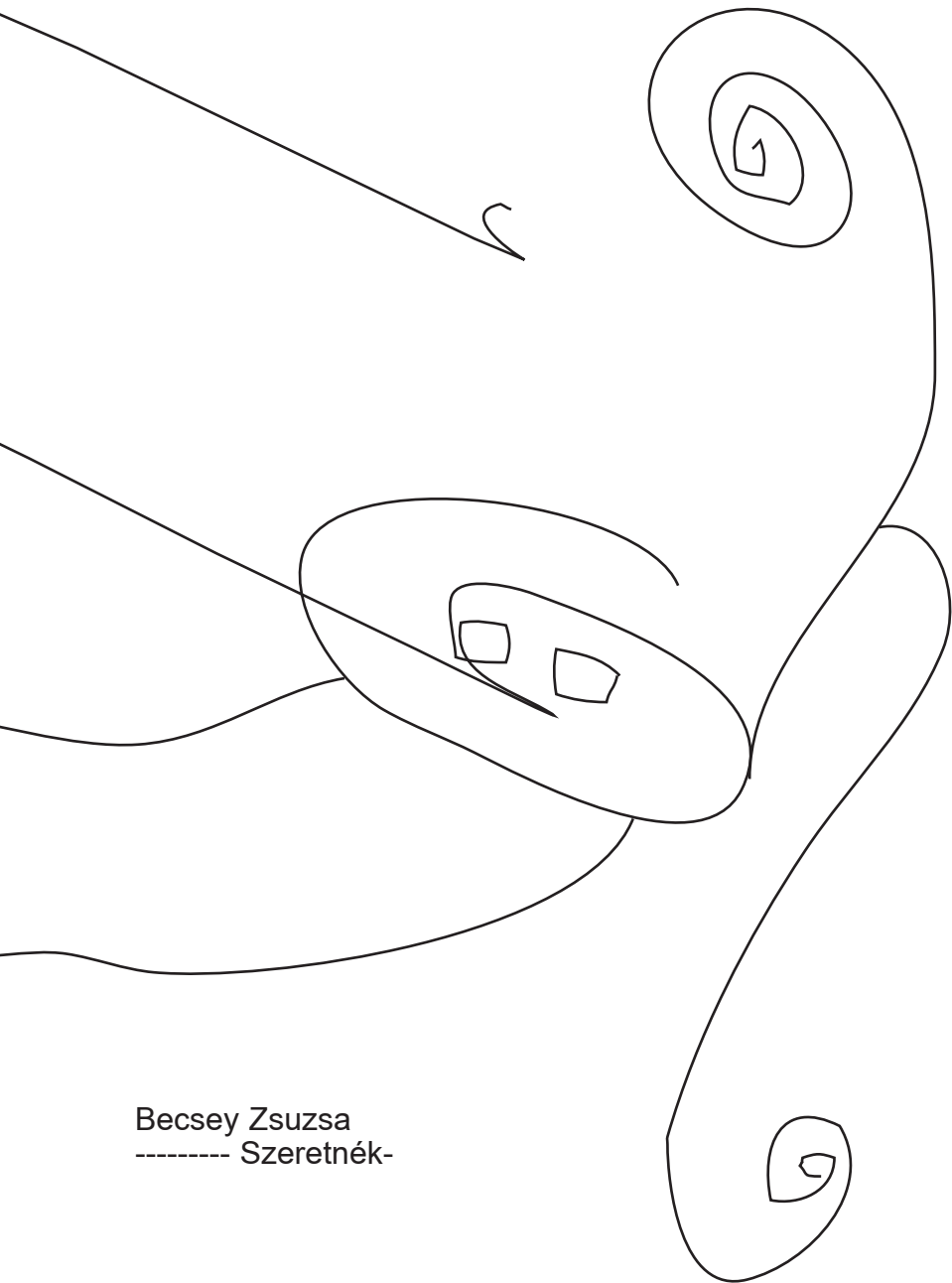
Estére már a nap is elmegy
sebj holnap kezdhetjük napestig
s a tehén farkát is megfogjuk
hogy a világot is tejben úsztassuk

Éjszaka írom a verset naplómba
hogy a napból megmaradjon valami otthonra
malac kecske tehén már alszik
s ki tudja tán veled is a hold fekszik

Nem vagyok már szerelmes hiába
belefáradtam én már ebbe a világba

Becsey Zsuzsa
----- Szeretnék-

Szeretnék mindenhová érni
És sehová se érek

Szeretni mindenhová
Miközben sehová se

Istenem annyi de annyi mindent szerettem volna
De nincs
De nincs
Semennyi erő

(tegnap voltam abban a klubban
mire megtaláltam
leesett
sajnos hiába már a napok is összefolynak
nincs
nem marad levegő

Szerettem volna)

Reggeltől estig reggeltől estig
Nem látok ki magamból magamra

Minden máshogy rendeződik mint ahogy akarom
mégis bármelyik pillanat vezet
Nem mutatják az utat hogy még véletlen se
Aztán minden jelölve
lépnem sem kell
Ma miért akkor
mégis

Hogy szerettem volna szerettem volna
Ez nem elég
De nincs erő
Bár ennyi magamra

...

Csak most érzem igazán
ott vagyok hol sosem volt és nem is lesz
lehetőség

áztatás reményem hamis
Mindig amikor hiszek hittem
----- volt

Most amikor már nem vagy máshogy
néha mikor máshol
megcsillan a remény
Van hogy élelem
De kiég a pillanatban
mikor elhiszem
Vagy nem
akkor meg nem szabad hinnem
Istenem mennyi fény villan mennyi fény
hogy el kell engednem

Megismernek az emberek
Jók velem az emberek
Nem félek az emberektől
Mi történik mi történt?

Kérdeznek mosolyognak
Kérdezem mosolygok
Nincs erő
Estére nincs erő

Múltkoriban jónapot tanárnő
Szégyellem a kopogó cipőt
Pedig csak az órarendet kerestem
Végig folyosón

Tanárnő... hol van már
A cipő is jel

múlt idő

nemrég varázslat történt
most pedig megszólaltam
máskor csak akartam
vagy rosszkor
hiszen nem értem a varázslatot
(menteni egy csoportot)

félem a hálás tekinteteket
tanár mielőtt kiment megnézett

mostanában liftben is megtörténik
rámkérdeznek
20-ból 100 is mindegy kiszúrnak
Mosolyognak mosolygom
végül mindig ki kell mondanom
nem hivatalos
hogy csak nem hivatalos
legutóbb azt mondtam bonyolultabb a helyzetem
és mást is amit nem kérdezett
pedig nyitva az ajtó
csak ki kellett volna lépnem

De itt sosem volt
minden csupán az én álmom
nem adtál esélyt
Mindig zárva az ajtó
Ma pontosan látom a réseket
És azt is mi az ára
Már érkezésemkor eldőlt
még mikor itt sem
hiába csak látszat a nyitott ajtó
vagy ha mégis

Sorsom döntött

Egyetlen igazság a fekete kendő
Most már te is érted
Inkább már csak te
De ez is álom
Tehát hamis
Néha érzem a mosolyod
Pontosan tudom hogy látsz
Te jól
De már nem hiszem
Hogy jutna ott is elegendő levegő
És eltűnne a fekete kendő
Félek nem bocsátanál meg
Azt sem hogy a te az te
vagy te
a mosolyom
azt hiszem igen
a mosolyomtól félek

Sajnos annyi már a por ami évek alatt emelkedett
Hiába a tér
Az üres fal
Minden csak árnyék
Fázom benne
Fázom benne
Fázom benne
Engedj ki magamból
Félek valamit félreértek
Valamit megértek
Valamit mindig máshogy érzek

S hogy miért kerülöm magam?
Akár tőled is kérdezhethném
Most tőled
Bár annyira messze nincs erő

talán nem szabadott volna
talán féltem

talán ma éppen te vagy a jel
tudom nem hiszem
hogym nem hiszem
a hibákat mégis követem

múlt-jövő közt

(gyermeked elhagy)

kivehetem a söprűt? nagyon kell pisilnem.
 ki-be sínen húzogatható ajtó
 félttem ettől a vízszintes mozdulattól
 és csak takartam testem, nem, mondta szóltan
 a söprű mégis csak kellett és a mosogató tál is mindig
 akkor.

nagyanyám haját mosta fürdette
 a fiatal zsenge test csillogott siklott alatta
 csak folyt a rengeteg hab hosszú hajjáról domboruló
 melleiről
 nyitott ajtó
 hatalmas kád víz
 mindig akkor jöttek túlról
 mikor itthon már csak én.
 emlékszem néztem, én sose mertem ennyi vízzel
 színültig hab mindenütt
 és csak folyt és folyt
 és én dúltam a haragtól és csak hallgattam
 fájt a sok hab
 apám sosem szólt semmiért.

az elmaradt kompótokért sem, a vendégfiú rúd elfogyasz-
 tott szalámiért sem, amikor én csak
 két vékony szeletet mertem.

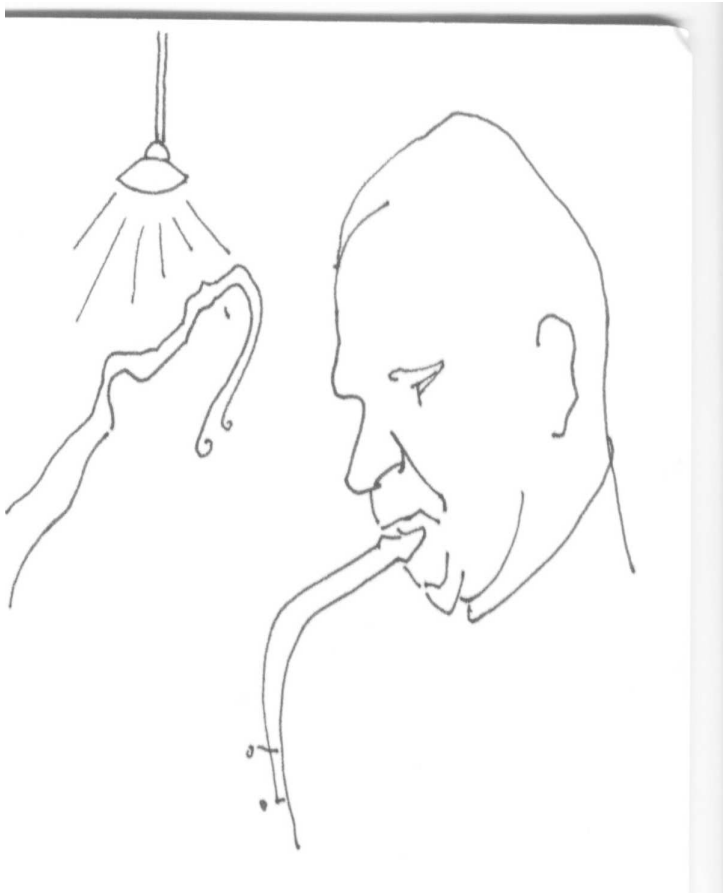
ma én is szeretem a sok vizet, és olykor megnyitom az
 ajtót
 nem tudok arra gondolni közben hogy valahol semmi se jut
 csak azt hogy senki
 a finom ételt sem nézem mindig mennyiért
 és nem szeretem a szemetet válogatni
 talppal nyomkodni a műanyagüvegeket hogy kevesebb
 helyen férjen
 hogy másnak több
 mindig figyelni csak figyelni hogy jobb

ma más az aki mindezekért rám szól.

testem merev
lepedőt terít rá anyám
mindigis erre vágyott
hogy mossa
egész életében testeket ápolni

de sosem tehettem míg élte test vágyát

míg élt e test
minden szemérmével védekezett.

a Fény kísértése

sötétben élt azt hitte
mert nem ismerte a napot.
kíváncsi volt

talán minden máshol
süt csak nála nem.
aztán váratlanul eljött a Nap
az ő Napja.
hozzászegődött
vagy választotta
mindegy volt
boldog volt.
felvette szép ruháit
arca krémek nélkül is fénylett
sugárzott
nem látott mást
önmagát és a fényt
hisz az csak a benne élő fény volt.

várt
valami neszek jöttek
neki az is elég volt
boldog volt.
aztán a hangok
csak nem érkeztek
már egészen elmaradtak
félteni kezdett
sötét volt.

hirtelen dübörgés
egymás után többször
valami más
idegen zaj
követte
csak jött és jött
és sötét
a hang sehol.

mire felébredt

kiderült
a nap csak ugyanolyan máshol is.

ő még hitte
nem ismeri a napot.

ZÁRÓVIZSGA TESZT-Becsey Zsuzsa

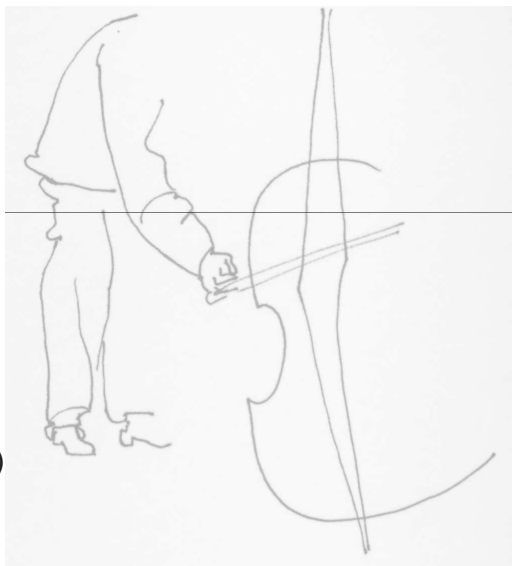
3/3. Ördöggörcs regénycím értelmezés (magyarázat):

Karinthy Frigyes első házasságából való fia, Karinthy Gábor mondta magáról egy életen át, hogy neki ördög-görcse van (*majdnem olyan ez a kifejezés, mint az "Én, fájdalomherceg"*). Innen ered ez a megnevezés, Karinthy Márton szerint (*aki az "Ördögörccs" című családregényében fejti ki e szó titkát*) nehezen megmagyarázható fogalom, költői ereje miatt emblematikus, tulajdonképpen gátlást takar "ördögbőrbe bújtatva", ami tragédiákkal terhes, egész életét végigkísérte. Ez betudható tulajdonképpen családi hagyománynak, ahol Karinthy Márton is csapdahelyzetbe került, bár látszatra sikeres, noha ő az elején más pályát választott, ki próbált törni ebből a családi nagynevű utódlásból, megpróbálva ebből a helyzetből menekülni, de végül nem tudott, tehát őt is érintette ennek az ördögörccs múltnak titokzatos jelenléte, a megfelelni vágyás kényszere, amely minkét fiú esetében az utólérhetetlen író Karinthy Frigyes személyének felülmúlhatatlan nagyságából eredeztethető (ezt is már csupán én teszem hozzá).

részlet az Ördögörccs regényből, mely Benedek István, Karinthy Gábor kezelőorvosának leírása szerint Karinthy Gábor egy feltételezett naplójának felel meg:

"Beteg vagyok, nagyon beteg. Százszázalékos rokkant. Szívidegességem van. És még egy betegségem volt, de ez már megszűnt: ördögörccs. Így nevezem, ördögörccs vagy sátángörccs, a rossz betegség. Mert van jó betegség és rossz betegség. A szív baj például jó betegség, az ördögörccs viszont rossz. Így lehet nevezni, hiszen van Isten és van ördög; hogyha az ördög belülről szorongatja az embert, ez az ördögörccs. Orvosi nyelven talán gátlásnak nevezik. Ez a lélek-gátlás másoknál fiatal korban elmúlik, nálam egy kicsit sokáig megmaradt. Amíg az ember lelkén ott ül az ördög, addig nem tud sem alkotni, sem szeretni, sem szabadon élni. Fel kell tehát szabadulni a sátán hatalma alól. A sátán a rossz, a gátlás. Amíg megszállva tartja

az embert, addig nem lehet a jót befogadni, és természetesen jót alkotni sem. Ezért mindaz, amit eddig írtam, homályos, félszeg, rossz. Harmincnyolc évig tartott nálam a gátlás. Kissé soká, és ez nagyon megkínzott. De most felszabadultam, vége a gátlásnak, nincs többé ördöggörcs. Új korszak következik: szerelmes leszek, örülni fogok az életnek, gyönyörű verseket fogok írni és egy regényt. Nem akármiféle regényt, hanem egy különösen nagy művet a szerelemről, a bánatról, szóval az életről. Hatalmas regény lesz. Mondd meg itt az embereknek, hogy nagy költő van itt, aki verseket és regényt ír. Mondd meg nekik, hogy nagy költő vagyok."

LITERA-MIA PÁLYÁZAT (2.2)

becsey zsuzsa

tudósítás az írói mesterkurzusról
líraba vetve

Utóhangok még szilágyi aurájából

(Naplóból ---folytatás

2007 03 03 manócskának 22:59

manócska tudod énneked szerettem volna valami kedveset írni
olyat amitől te is boldog leszel és én is
és amitől körülöttünk is mindenki boldog lesz
de már nem tudom tudok-e mosolyogni egyáltalán
ma ugye azt tanultam hogy a szomorúság csak a nevetéssel
de hogyan nevetethetnék én amikor úgy fáj

2007 03 04 délelőtt még ágyban

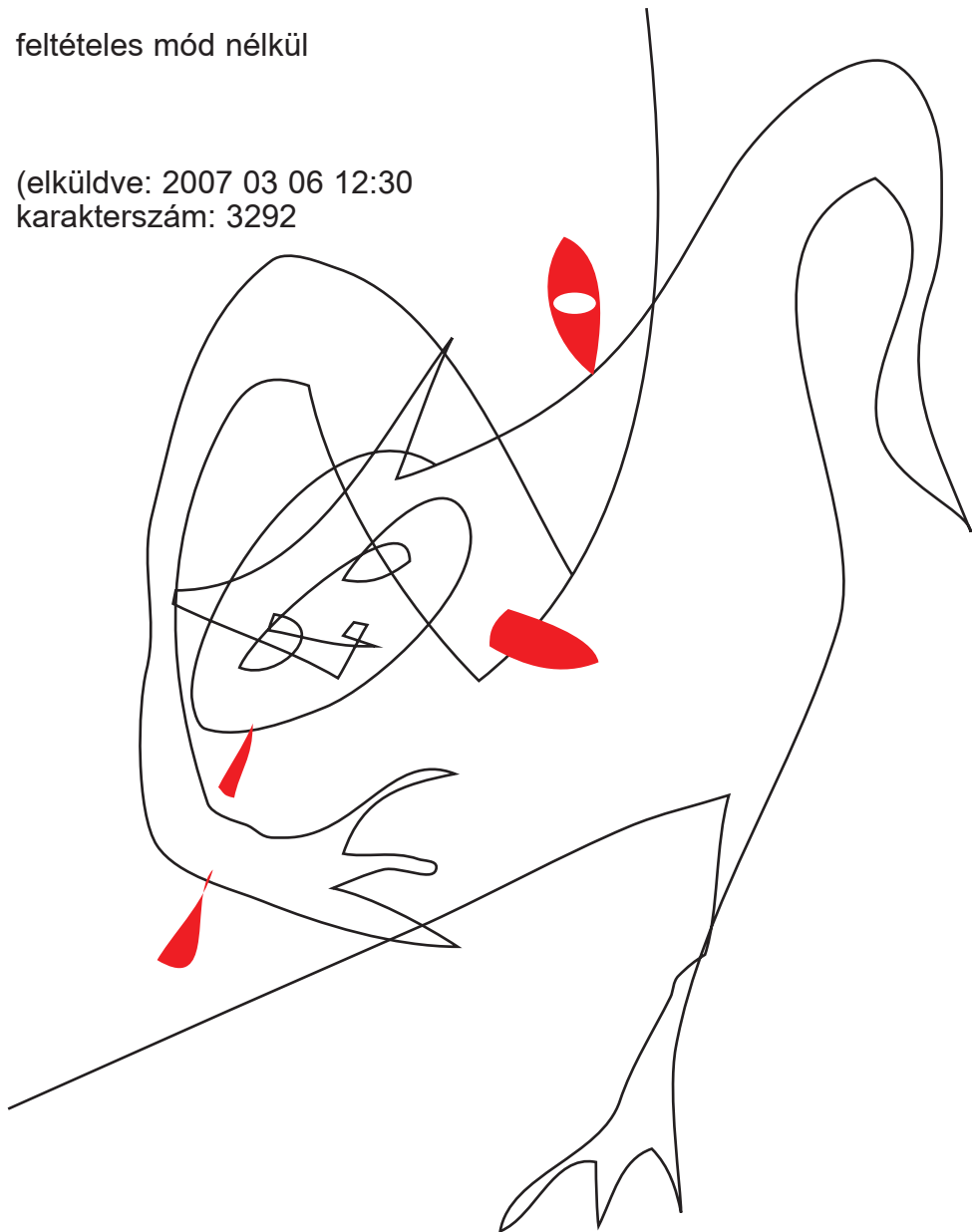
most jut eszembe
nem nem azért tegnap is
s azonnal is akkor ahogy a szavak kimondva
felém is
sőt már gondolata megfogalmazása közben is amikor még
nem mondta ki
jutott eszembe
szóval hogy én amúgy általában szövegekben versben is
mindig is a szomorúságot vidámsággal
csak én nem nevetésnek nevezem
szeretetet huncutsággal
angyalt ördöggel olvasztok össze
hogy egygé formálódjanak masszába
például vegyük most éppen ez jut az eszembe
talán nem véletlen
a zoknikat is
hogy hogyan varrom be
pedig akkor is ugye milyen szomorú voltam
de akár ha nézünk egy sírás esetet is
hogy nem tudom sírtam-e
mert akkor is csak szerelmes voltam

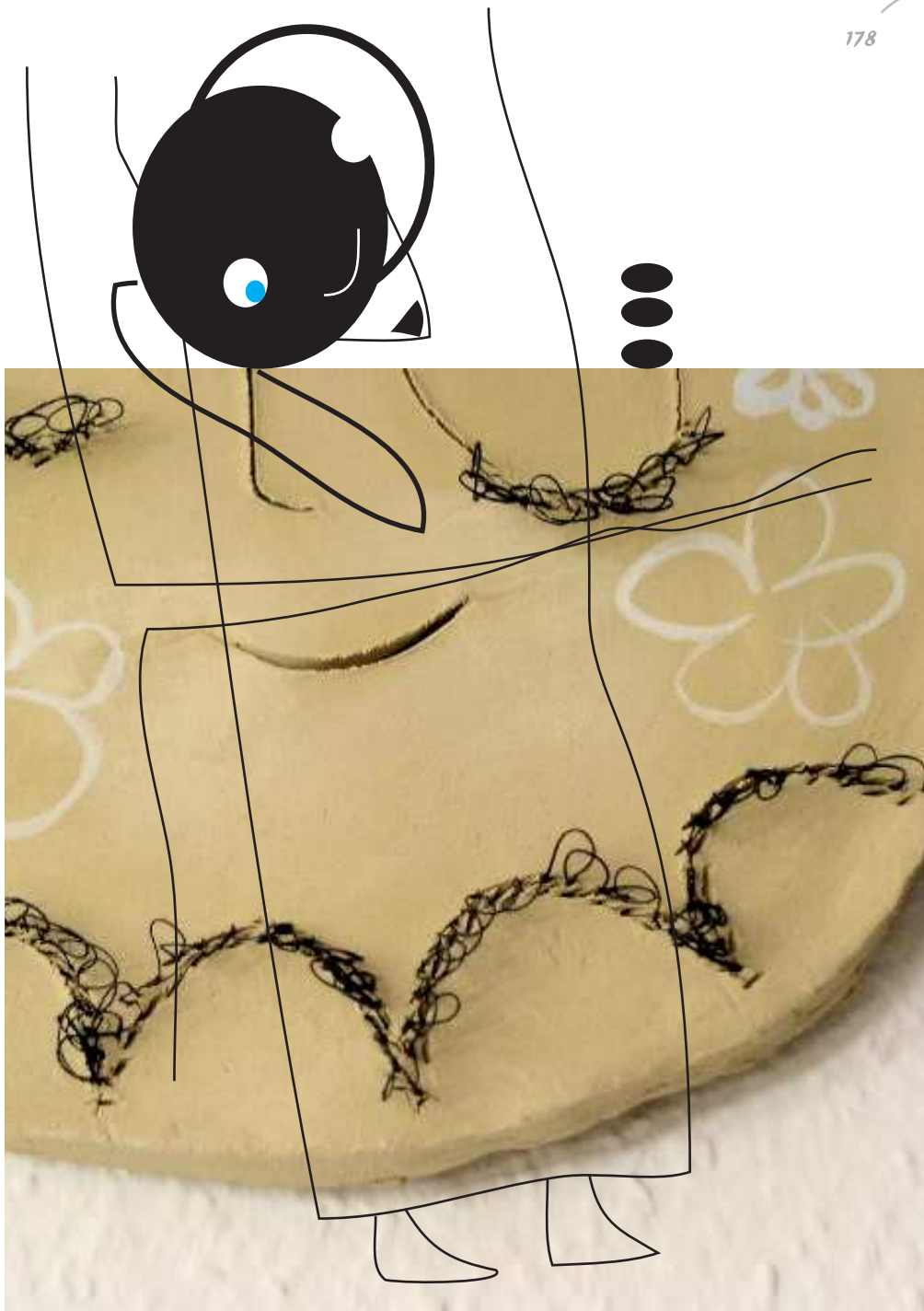
pedig az is micsoda egy verejtékes kín volt
elhitetni magammal hogy nincs
hogy minden csupán képzeletem
pedig akkor is volt és most is van
ugye manócska vagy nekem
mert most az egyszer van bizonyosság
megfoghatatlan mégsem egészen az
ugye manócska én meg tudlak érinteni ha akarlak
és te is akkor vagy itt amikor csak akarod hogy akarjad
ott ahol csak akarod
szóval játszva komoly dolgokkal ingadozva tetőn szikla
peremén
tűzkarikákon szökdécselve ami nem igaz hogy nem éget
igen alapjában véve én vidám vagyok
ugye manócska nem lehet azt mondani hogy lógóorrú
vagyok és mindig szomorú
tulajdonképpen a szomorú írásokban is
mindig van azért remény
s a sokszok bizonytalanság is tulajdonképpen mi
ha nem bizakodással remélve
hinni hogy egyszer mégis eljön
alapjában véve én a rosszban is megtalálom mindig azt a
kicsi jót
akárhogy is van eldugva
na és a jót úgy önmagában se hagyom csakúgy nyugodni
eltespedve
s mindezt hogy boldogíthassam magam
de az csak látszat hogy mindezt csak magamért
ugye manócska én mindent nemcsak magamért teszek
úgy indul persze de azért bele tudok bújni mások bőrébe is
fészkelni fejem testem úgy hogy valójában észre se lehet
engem venni
azt hiszem igaza volt annak a valakinek is hogy én
igazából magamat szeretem
igenis szeretem magamat hát persze
de hát ki nem szereti magát manócska
az öngyilkosokat is elrabolnám kedvemre ha tehetném

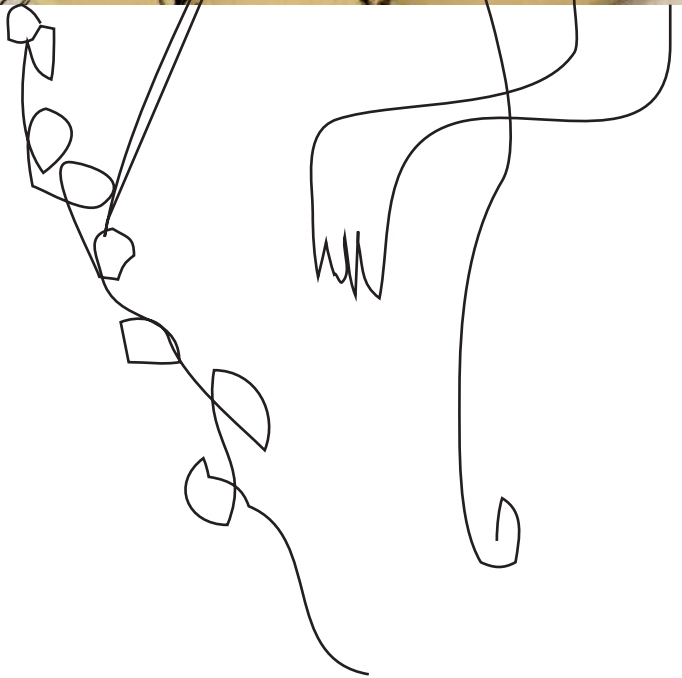
eljátszadoznék velük belemásznék zsigereikbe s rájuk
telepednék
de azért ugye manócska csöppet sem veszem komolyan
magam
(na persze azért néha kicsit jó elismerem de azért ugye
nem mindig
mondta ezt a nevetetésre tanító is hogy nem szabad
igaz csak mosolyogva de így is elérte hogy a nevetés
az igenis nagyon komoly dolog
nem mintha ezt régebben nem tudtam volna
csak hát ki foglalkozik minden percben mindennel
annyimindennel
de azért titokban ugye szabad magamat komolyan venni
s manócska magunkat is ugye
titokban mert én például magunkat is
magammal nagyonis komolyan veszem
s magunkat magammal is
és olyankor a titkot is elzavarom hazulról
ki innen titkok titkolódzások
röpüljön világotok
legyen más házasságotok
de ne velem
hadd szállhasson meg nálam a megérinthező tapintható
megfogható szorítható
csak nekem kivirágzott bizonyosság
a valóság
és mert szorítalak erősen manócska
el nem engedhetlek
de azért puhán ne félj
ami nekem szorítás az neked nem fáj
ne félj
és különben is te tartasz
én hiszem hogy mi még egyszer jóban leszünk igen
s az a valóságban lesz
hisz ugye te is azt gondolod manócska hogy a titkolódzás
sem tarthat örökké
csak a szerelmünk az ami örök s tarthat

feltételes mód nélkül

(elküldve: 2007 03 06 12:30
karakterszám: 3292

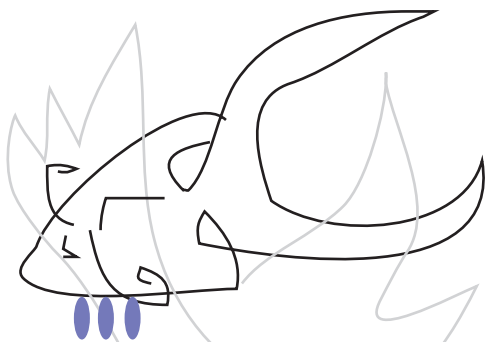

MIA 2012. február 6.(?.....)

Becsey Zsuzsa

Magyar Író Akadémia

"Tudósítás az írói mesterkurzusról" /Litera pályázat

Előadás: 2007 03 24

Shein Gábor portré: Hogyan is kezdeni írni?

avagy: A vers és az őt létrehozó nyelv
elvesztésének története

Pici szoba és sötét,
Fülkében katlanban csönd.
Éjszakai költő vagy nappali? Ezek
elsőre fontos kérdések!

Egyik fekszik s úgy tűnik alszik,
Néha felkapcsolja majd leoltja.
Másik padlón morgó, s
Aludni mellette képtelenség.

Nappali költőnek nehéz,
Hisz világot kizárni kell.
Legjobb ha család sincs, mégis
S bár egyedül élni rossz.

Költő mellett testőr,
Aki védelmezi a költőt.
S ha baj van:

Humorérzéke nincs.

Ágy asztal papír toll,
Nem mindegy mire ír s hol.
S hogyan mivel az sem
csupán másodlagos szempont.

Ceruza golyóstoll töltőtoll ha már megvan,
Ő leginkább a golyóstollal.
Sima papír vonalas vagy kockás, s
Ez mind azt hogy intro- vagy extrovertált.

Könyv jó hangszigetelőnek,
S könyvespolc is kell versesköteteknek.
Mert versek is a
Versekből lesznek.

Pegazus helyett Kentaur,
Intuíció mely nevelhető.
Tapasztalat sem mellőzendő, s van
Mi nem siettethető.

Tudja hogy a megérkező boldogsága rövid lesz,
Ilyenkor járkálni kezd.
De hamar elszáll bátorsága, mert nem tudja
Hogy valóban érkezés-e a megérkezés boldogsága.

Költészet kiválás művészete,
Nem szabad elsietni.
Na és az emlékezet archívumai:
Szemantikai retorikai-ritmikai, kulturális.

Rövid vagy hosszútávú emlékezet,
Erkölcsei nehezek belső egyensúllyal mérték.
Alapvető az egészség:
Érzékenység beteg idegekkel nem szenvedhet.

Nyugvó erőkkal kell tehát végigvezetni a verset,
Ami más mint a személyes.
Az elakadást sem siettetni, de
Jó! izgalmi állapotot fenntartani.

A költő neszme fele megy,
Eszméből és megneszelésből.
Formaképzés szextinával,
Szabad vers fiziológiával!

Ezek mind együtt önismerettel függve össze,
Bár költőnek nincs saját nyelve.
A vers is költőstül zabálja meg a nyelvet, s
Szentírásban Jeremiás is megeszi a könyvet.

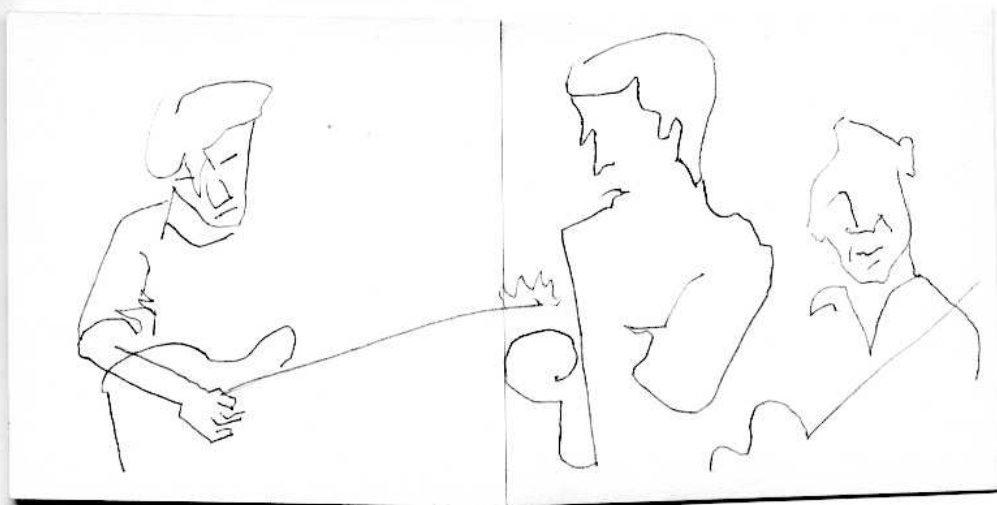
Akik rossznak képzelik magukat,
Ők a jók kik még adhatnak nekünk.
Velük kellene mit kezdeni, akikben
Még ott a jóság és szeretet.

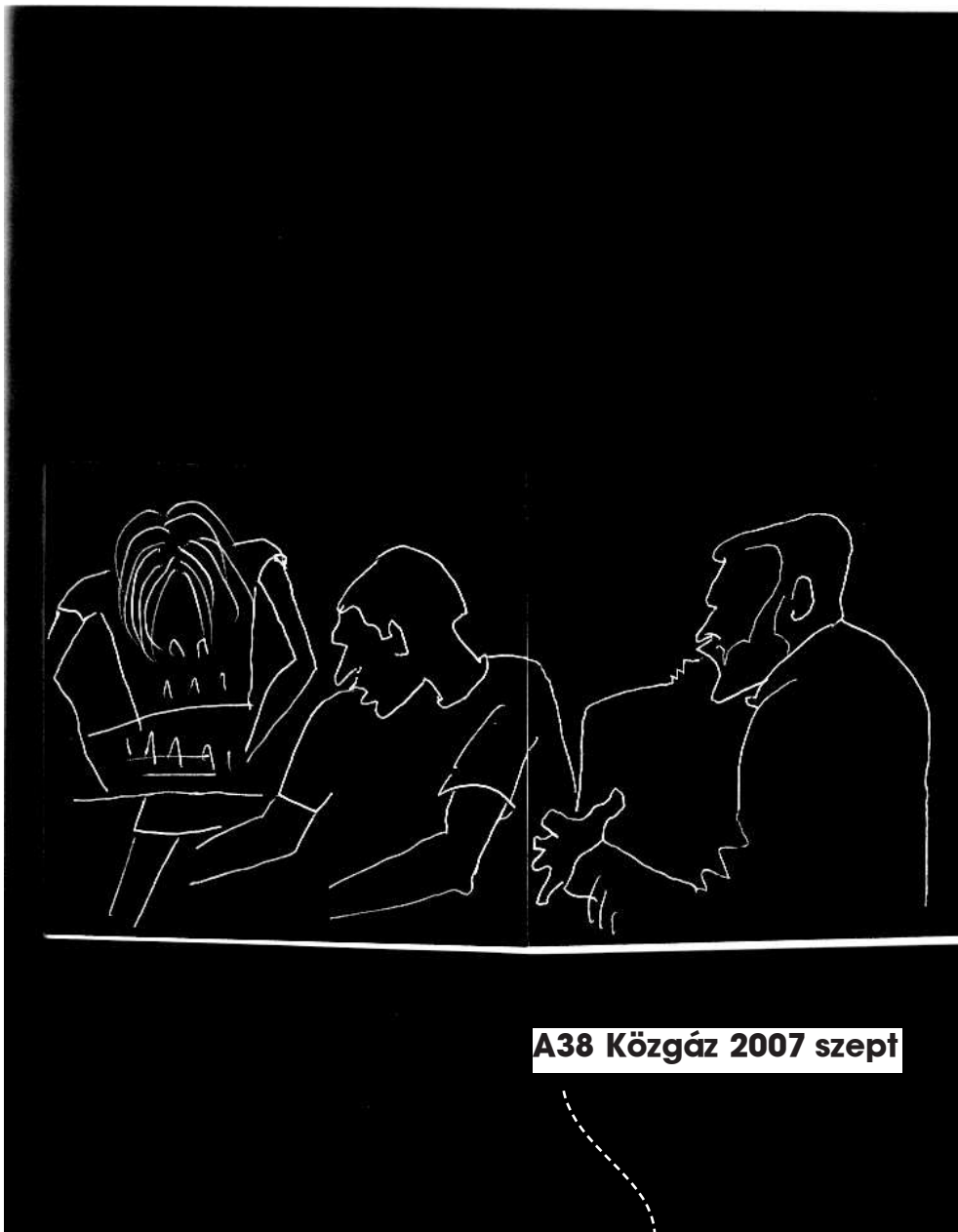
Akik szörnynek patkánynak képzelik magukat,
Ott fehérség is a feketeségben.
Mert nekik van erejük magukat nekünk
Kettéosztani égre és földre!

De stílus modorra is szükség van,
Ami szavak helyett is hiány a csendben.
S a szöveg is hiányokat szállít,
Magába szippantva írot olvasóval!

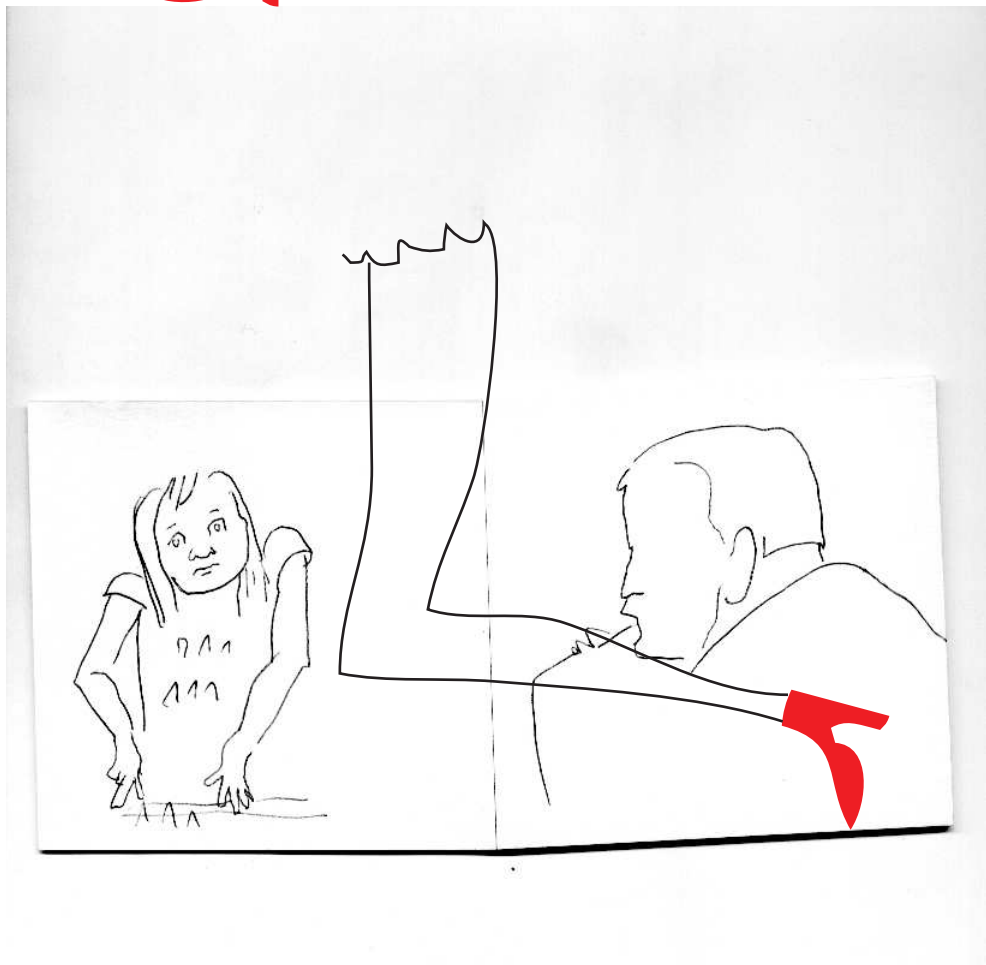
(2007 márc. 24, emlékvers MÍA előadásból)

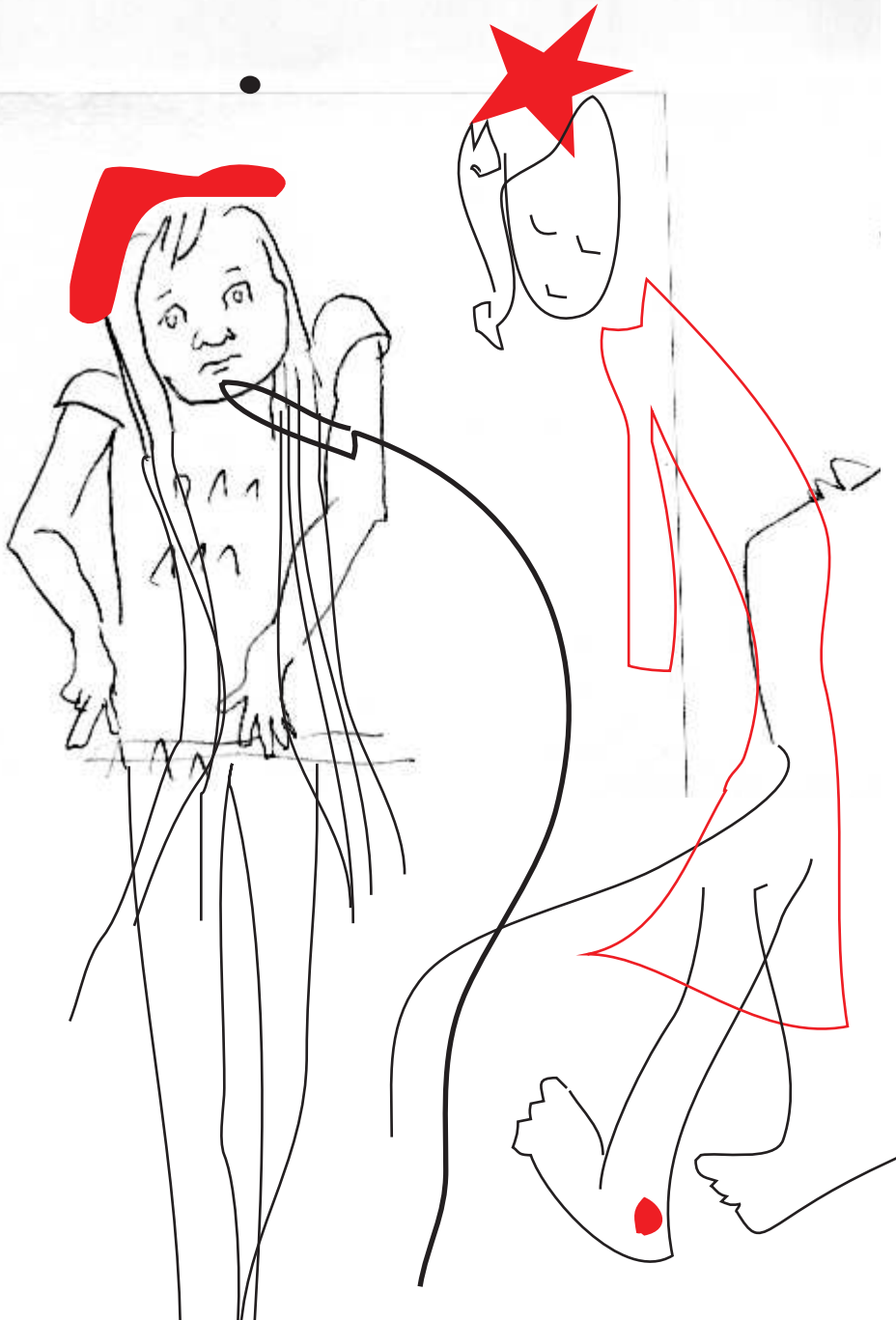

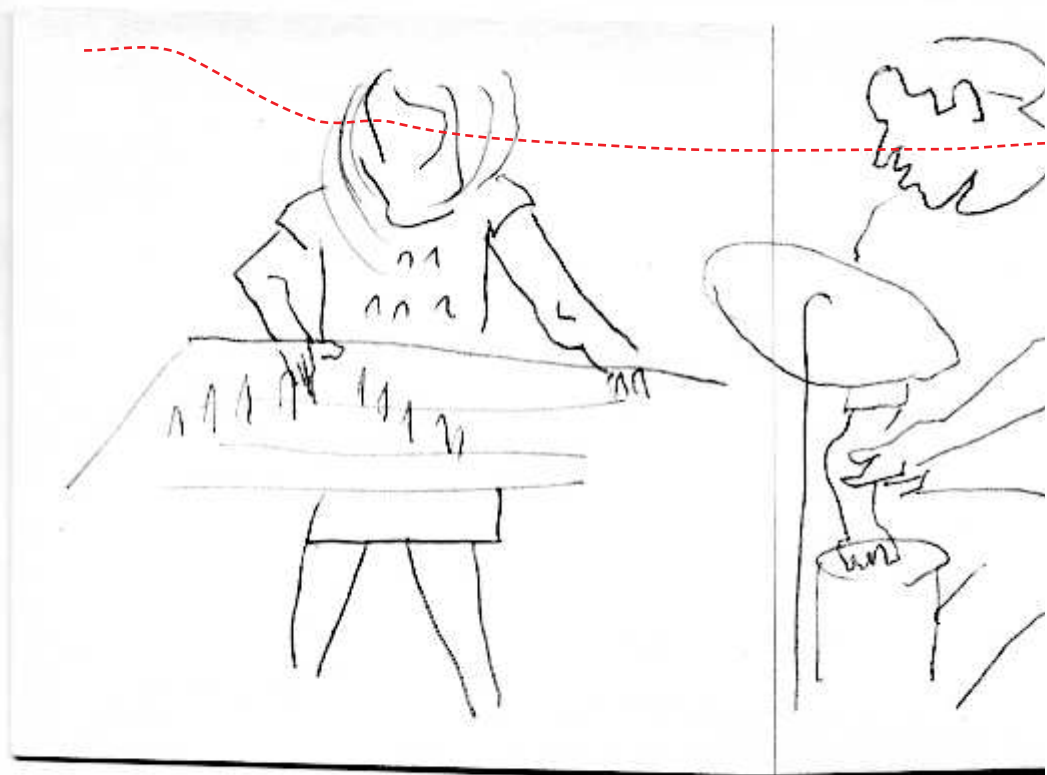

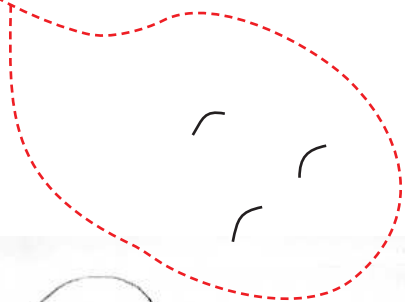
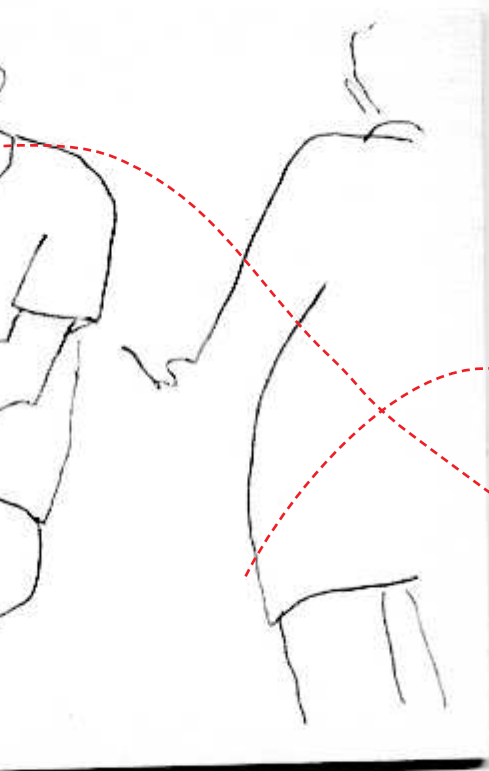

A38 Közgáz 2007 szept

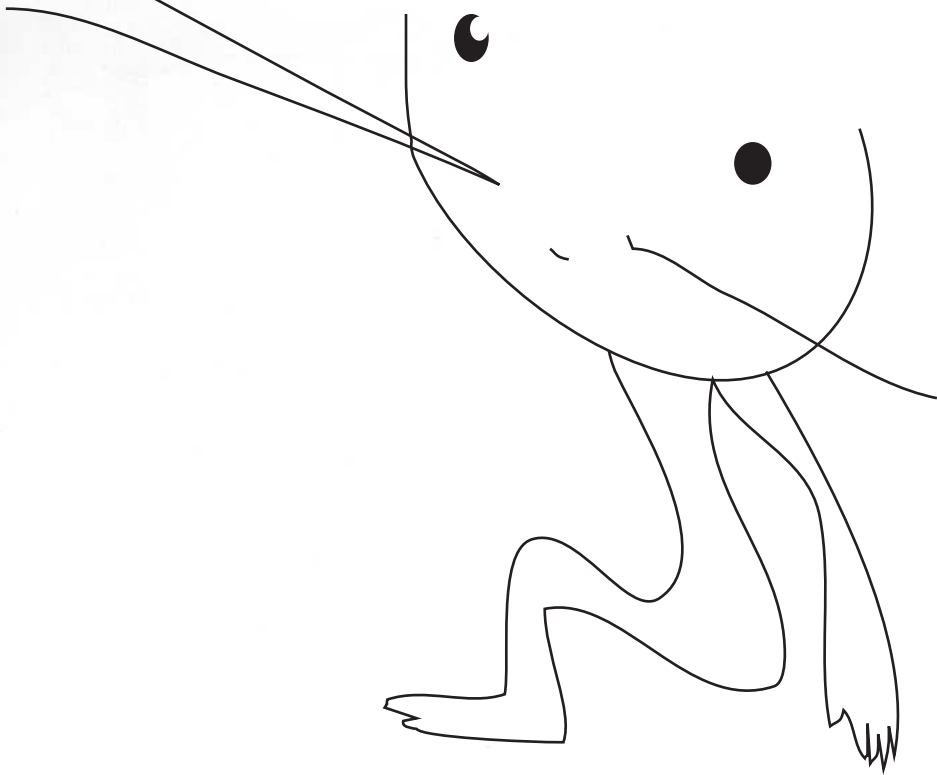

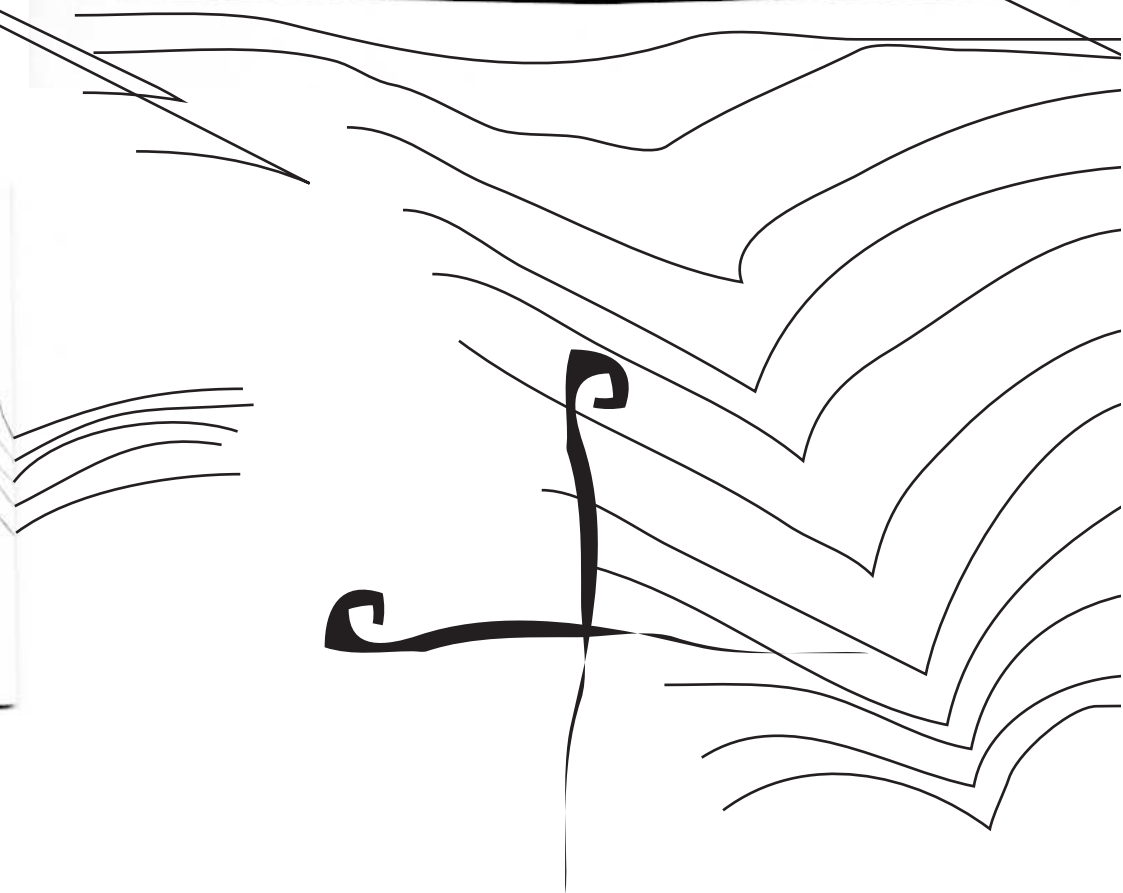
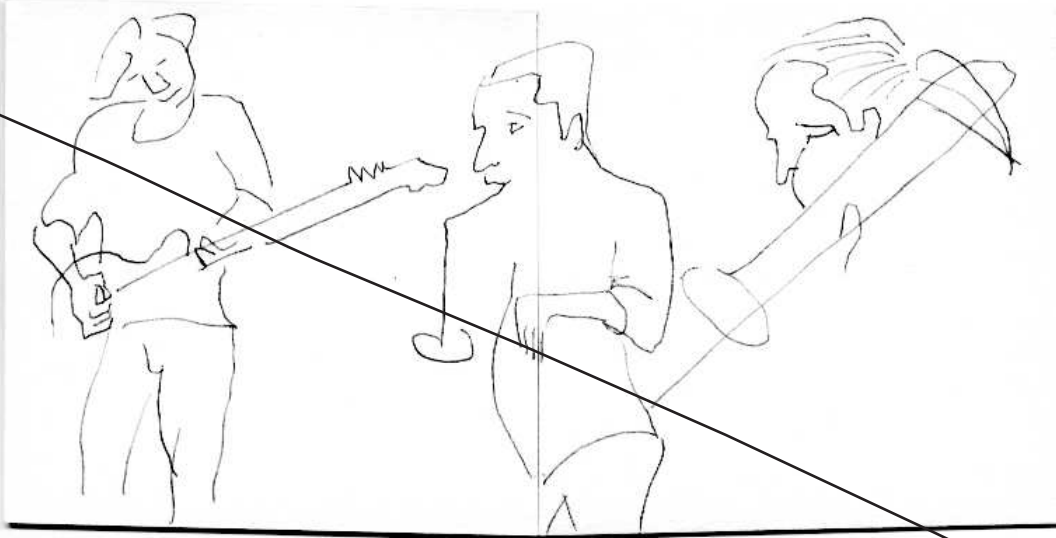

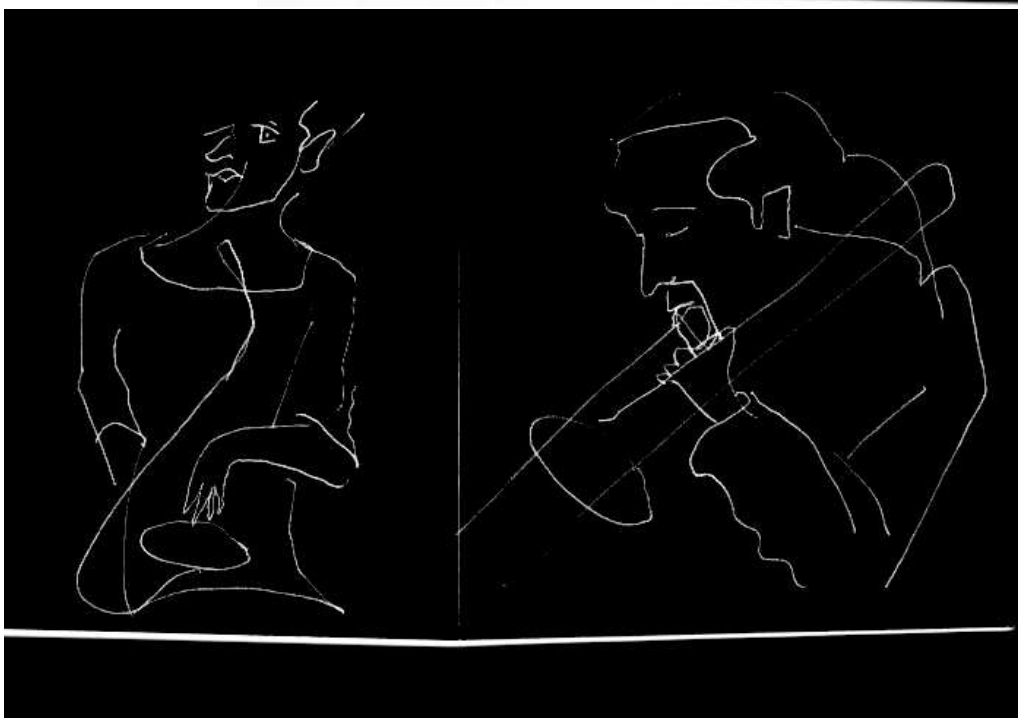

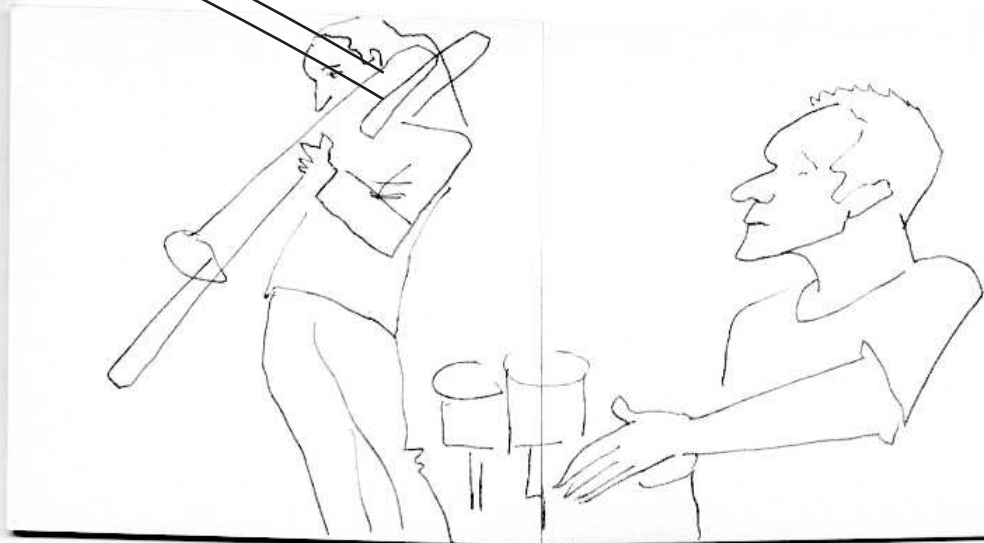

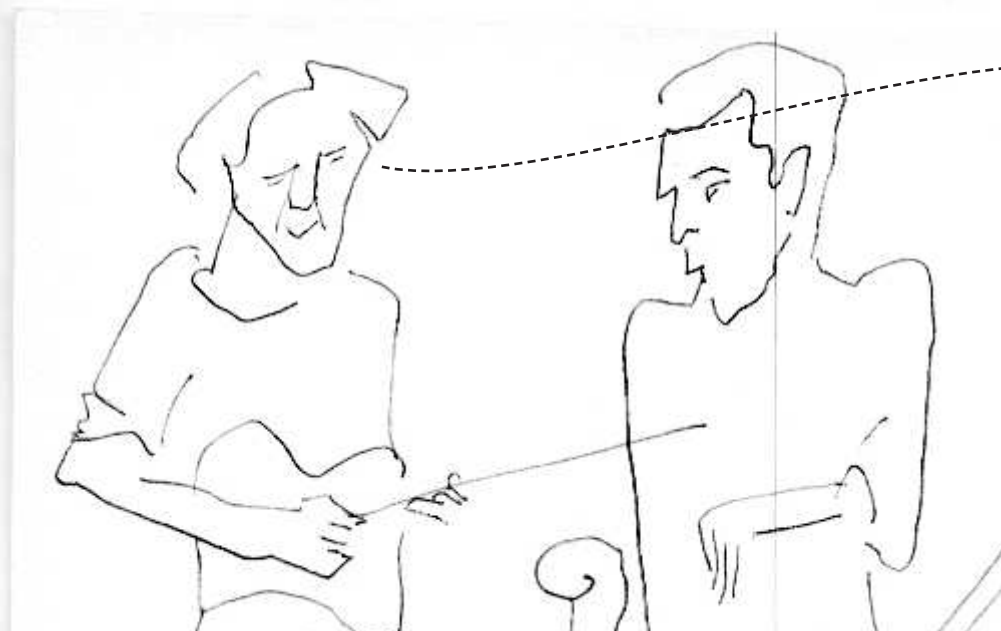
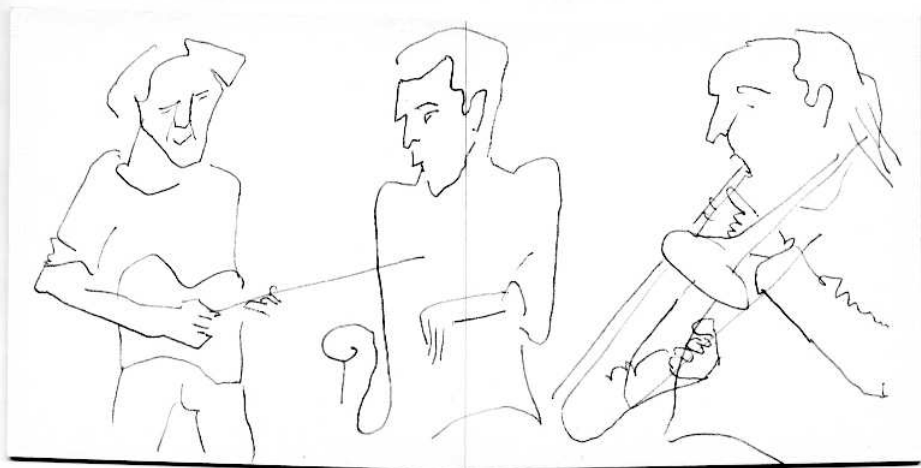
míg a szellem ép, a test táncot jár
míg a szellem ép, a test táncot jár

történelmet csinálni és történelmet tanulni is
különbség, honnan jut eszembe

történelmi idő..... maga a pillanat

LITERA-MIA PÁLYÁZAT (1)

(Becsey Zsuzsa)

tudósítás az írói mesterkurzusról
lírába vetve (Naplóból)

2007 02 17 : még egy jó dolog mára

ma csukást és kárpátit hallgattam
miközben beugrott
már nem tudom melyik közben
hogyan hiszen nálad mesél a szék
minek akkor oda még zene
(igen ez kárpáti légüres tere)

hangjaikon túl tekintetemmel
beleköltöztem testükbe
s még annál is bennebb
egészen szívük legmélyébe

titkokat őrzök
(ajtókból)

2007 02 24 : s különben sem pletykafészek

ma tele lett fejem irodalommal s nem lommal
végre találtam jónőírókat
(mert egyébként a férfi írókat szeretem nem mint nő
s ki be) (kibe mélyen lehetett bújni
ball'zs
csak ennyi
nem árurom el hogy ki
lengyel nemes szerb s ki mindenki
budatest hogy fest
s hogy lennék luftballonfess
aztán találtam fiatal írókat
kibe ugyanúgy ízibe lehetett nyársalódn
s benne vele társalogni

valóságról s kucifántjafonákjáról
 (grecs'k
 csak ennyi
 nem árulom el hogy ki
 bárkán a táj tej
 valótáj
 tájban hátfáj
 ki fél
 de ő nem fél
 s mert mivagyokén pletykafészek
 hogy csak így raknék én...

(most legalább valami értelme is
 hogy budapesten élek

2007 03 02 : az első klubest

azt hittem készülni fogok a felolvasásra
 és beszéltem is erről magamban
 hogy kéne felkészülni a felolvasásra
 de ez végül nem történt meg

képzeld manócska
 felolvastam tegnap mikrofonban
 nem tudom miből vettem bátorságot
 hogy végül megtettem amit nem vagy csak reméltem
 igaz háttérben folyamatosan ment zene
 nem volt igazán ínyemre
 de nem tesz semmit se
 hiszen én mindenben csak a jót látom be
 s úgy megtudok telni vele
 mintha az csakis értem lenne
 mondtam is barnaarcúfiúnak mikor megjegyezte
 a zene hogy ide
 hogy megnyugtassam s magammal is miért ne

így hogy végig zene szólt is
úgy kellett is ment
mert amikor belefogtam minden kiégett velem
remegett a kezem s hangom
mondtam is hogy ügyetlen vagyok nagyon
és hogy csak próbának vegyék eleve
merthogy én máskor is belesültem eleven
de aztán jól sült el mégis
a végére időnként már belejöttem
próbáltam kicsikét lassan
hangsúllyal olvasni
képzeld a mosolygósat vettem előre
tudod a mosolyok mosolyok hátán
részben azért is mert az előttem szóló olyan
édeskésen
hogy muszáj volt kiugrasztani
bár féltem
s elnézését is kértem
lánynak hogy megtettem
szóval azért hogy lám itt mit szólnak
képzeld manócska ez tetszett legjobban
jó nem voltunk sokan
de azért megjárta
próbának bejárta
majd olvastam a nyuszi álmát végig mind a négyet
sajnos itt hibáztam
egyhosszban csak részletet szabadott volna
de a végén nagy tapsot kaptam
fura hogy én mást sosem tapsolok
de ezt majd egyszer elmondom
sose senkit nem tapsolok
mégis nekem jólesett ez
valaki bekiáltott hogy ennek meg kellett jelenni s kérdezte
igen-e
kétszer is kérdezte hogy hogyhogy nem
hát nem még nem
persze gondoltam magamban talán sosem

azért megijedtem én is bátorságomon
képzeld a mikrofont is jól tartottam s még figyeltem is hogy
jól-e
és képzeld azt is
hogy kértem pont az a barnaarcú mellé leülni
olyan helyes volt
ügyvéd de írásai jelennek meg
ő vette kézbe bárgyú s még idétlen jelentetlen kötetem
ketten is elkérték aztán többen
persze biztos azért részben a kíváncsiság
igaz elég nagy kavalkád
mesék s versek tömve egyvelegbe
s a rajzok is még nem összevetve
na de lényeg a lényeg ez a fiú mondta olyan kedvesen
hogy neki miért a mosolyok vált be
s el sem képzeled ez milyen jólesett
(azokután
jó elmondta azt is hogy a végén ő talán másként
de az már csak belőle s kívül is esik tőle
s a mesékből is olvasott bele
ott is hogy mi jó s hogy őszerinte hol mit lehetne még
s ezt mind olyan szépen kedvesen
persze ezt hogy én hogy látom mindegy
de hogy tetszett neki hogy mindegyiknek súlya oka értelme
tettje s tétje van
persze mondtam igen kicsit tanmesék
szóval így volt első felolvasásom
azért jó hogy beszélni nem kellett
kérdésre sokat válaszolni
mert azt még azért inkább nem
ott én valahogy úgy képzelem csak elrontom

s még ami érdekes tán itt
(szexuálpszichológusnő aki majd megír
ügyvéd aki ugye már ír

s lány aki a szerkesztőségben)
hogy legtehetségesebbre egy 17 éves fiú vitte
legalábbis én amit ismerek
igaz kevés amit ismerek
s keveset ismerek
le is írtam a nevét
lehet hogy ő is az enyémet miután felolvastam
talán a könyvborítóról olvasta
vagy amikor megkérdeztek
(előbb is mintha egyszer-kétszer megnézett volna
de hát bárki megnéz itt bárkit nemde
s mintha odahívtam volna miután ő olvasott
nem tudom hogy én hívtam-e s hogy szólítottam-e
hiszen én sose szoktam ilyen
és mégis határozottan állítom hogy én hívtam oda hogy
kifejezzem...
(sokkal szebben akartam mondani)
de aztán csak játékosság ártatlanság meg a magának
magával való játszadozása jutott az eszembe
igen ez a fiú kétségkívül tehetséges
és még csak 17 éves

(elküldve: 2007 03 04 21: 50
karakterszám: 4145

(Becsey Zsuzsa)

fények megcsillanó víztükrön

Tolnai Ottó (megidézés Naplóból)

/portré/

Nem tudok másra gondolni csak rád
 tolnai kedvesen letette kabátját
 mikor elmentem mellette megnézett
 ijedt szeme volt és kedves
 csillogása végtelenségbe széledt.

Aztán volt tarzan kosztolányi halszálka
 csupa kisdolog
 gyufaúr atomrobban mosószappan szarszappan
 szétröppenő higanygolyók higanycsapágyra építő
 szavakkal
 ragyogva
 tiszazöld tengerazúr
 s ki az úr
 higanybánya idriában
 ólombánya banyák nélkül
 asszonyok akik összesöpörték a sót
 ott hol a fű se marad meg
 virágzik só tiszta pusztá
 melegbe is hidegbe is langyosba egyformán fázna
 rózsaszín flamingók meztelenül vacogók már-már fehérben
 bögyükben pirospaprikában rákoskarikákban látva napvilá-
 got
 falu bolondja az impresszionistáknál
 rózsák szűrózsaszín tetvekkel
 nyúzott ember nyúzott nyúlal
 patak zongorával s gyönyörű festmények kékben
 azúr szifonok varrógéppel s vérrel
 nők rózsaszín kombinében szifiliszos géppuskákkal
 tűzoltók szerenádban kacszázva...

2007 03 03: MIA írókurzus

Volt valahol egy kert amiben élt egy leány, aki naphosszat mást sem csinált mint hintázott.

Le-fel le-fel
behunyt szemmel.

A kisfiú a szemközti ablakból csak nézte bámulta, szemét nem vehette le róla.

Így ahogy a leány fejből a nap reásütött, időnként kirajzolódott egy ifjú alakja.

De ez az ifjú másnak fogta kezét, mással kelt, mással vacsorázott ott a leány fejből.

Azonban a leány csak rajzolta az ifjúalakot naphosszat feje körén körkörösve.

A kisfiú pedig tovább nézte a leányt, szeretett volna nagyon segíteni rajta,

de hogyan nem tudta.

Kitörölni volna-e jó az ifjút mindenestől, hogy a leány hintából leszálljon,

vagy elcsábítani az ifjút a másik leánytól, hogy az szerelembe essen a hintázó leánnyal.

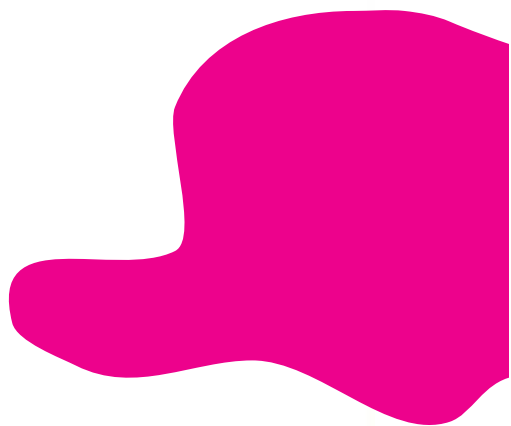
De mivel a kisfiú nagyon kicsi volt, így csak belefelejtkezhetett az ablakból a leány végenemérhetetlen hintatáncába.

valamit visz a víz

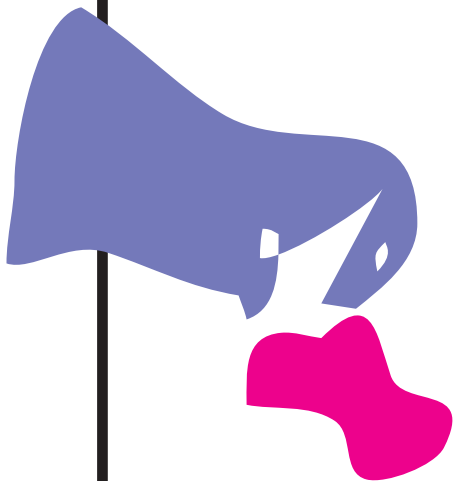

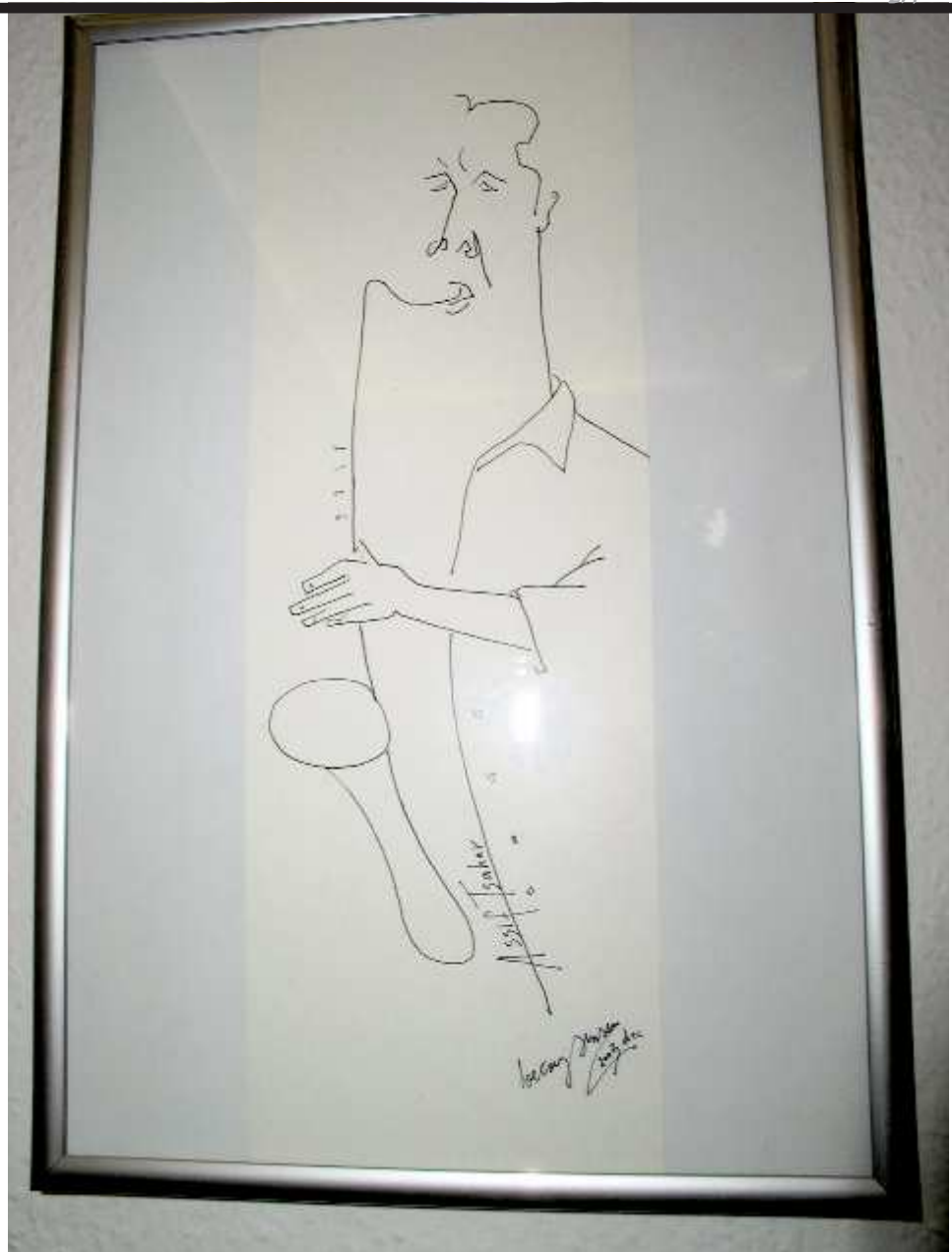

mosolygom, minden lépésem álom. te kacagsz. valamelyikünk br
fenekinek más a túlélés. nekem ez. neked lázadás. belemarok
halál. nem akarok fegyvereket. hogy kívül magadól az élet
súlyra nehezedő terhektől.

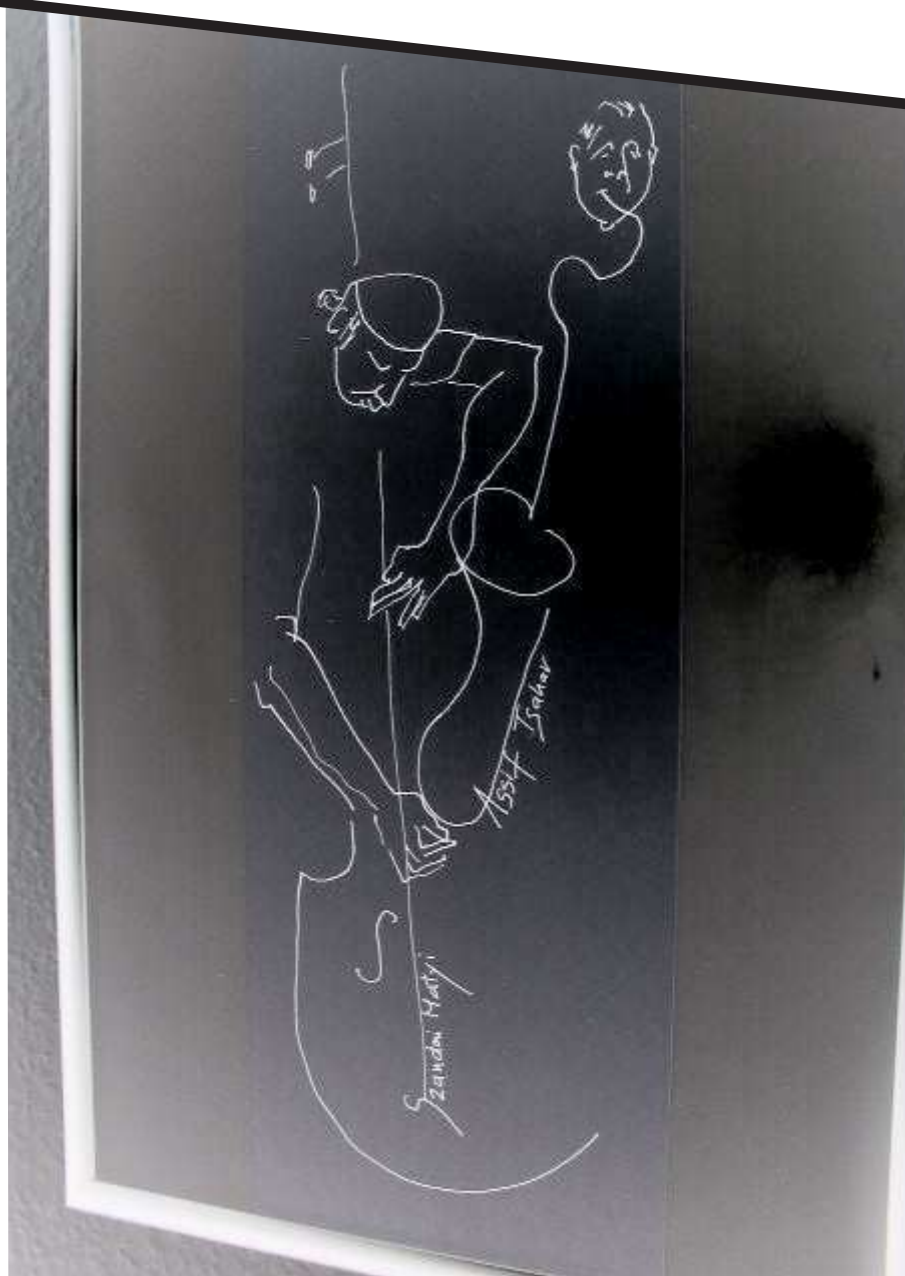

...mosolygom, minden lépésem álom. te kacagsz. valamelyikünk bo
 ...enkinék más a lólésés, nekem ez nekad tácsadás, hártsenak.
 ...halál. nem akarok fegyvereket, hogy követ magadúú su élet?
 ...ra nehezéd ferhektől.

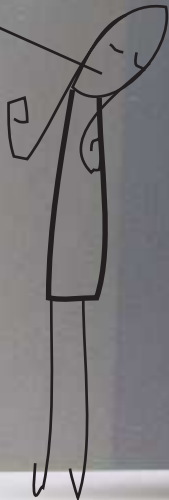

Zenda Maty
Hand Made
15th Jan 1955

Lucy Jones
2008 Dec

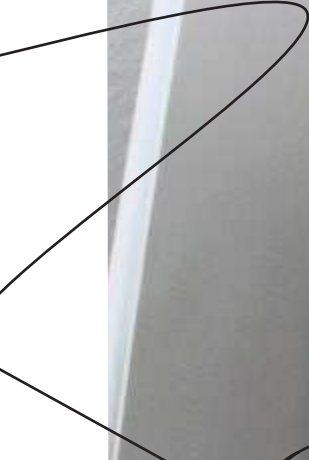
Henry Smith
2013/10/02

Assif Isahar

Zenda Maty
Hand Made
15th Jan 1985

Lucy Jones
2008 Dec

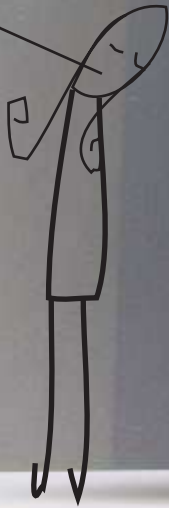
Assif Isahar
2013/10/02

Assif Isahar

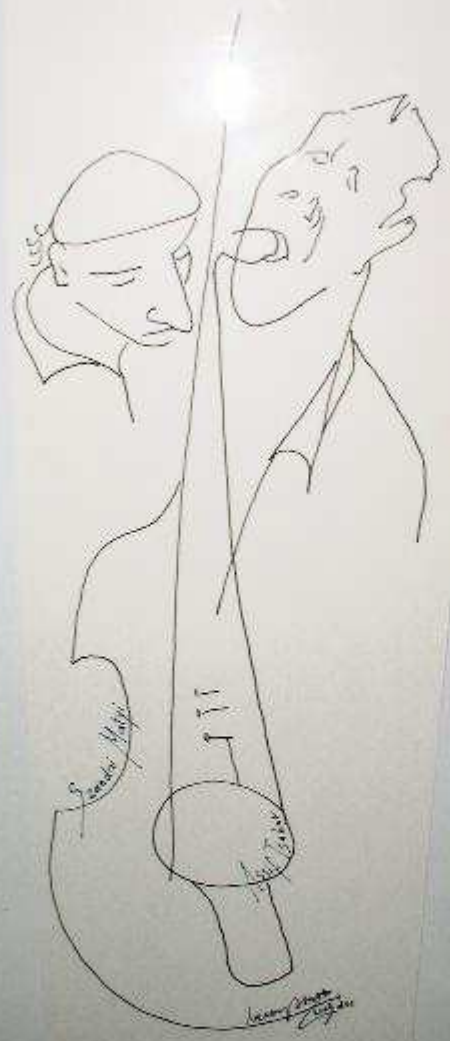
Zenda Maty
Hand Made
15th Floor

Lucy Jones
2007 Dec

Assif Isahar
2013/10/02

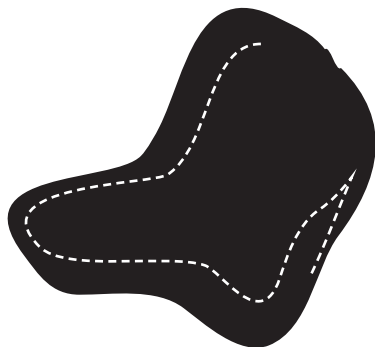
Assif Isahar

bocsánat, ez még kimaradt:

(?)

2008.10.30.
Röpke emlékezés...

Sajnos ideje már nem rögzíték előadásokat, esteket, betelt a gépem, passz, mondja, elég volt, így emlékezetemre kell hagyatkoznom.

Bán Zoltán András, Garaczi László, Gerevich András. Három férfival beszélgetett Kiss Noémi az irodalmi fesztiválon a Petőfi Intézetben. Nyersen, de bírta a kihívást Noémi a három férfival, annál is inkább, mivel nem véletlen esett választása éppen e három szerzőre. Nos, nem kis dolog tartani egy nőnek magát három férfival szemben. Téma: szexualitás keresése a szerzői énben, illetve írásmódban. Noémi kelletlenül ugyan (amennyire egy jólnevelt nő a vállalt pózban), de azért öntudatosan, mint aki nem jön zavarba, igyekezett a megkérdezettek írásaikból

illusztrálni, megvilágítani ezeket az eszközöket, egyúttal rábírní, hogy a szerzők beszéljenek is róluk. Merthogy mindhárom esetben akárhogy is, megnevezve nemi szervek. Szerzők részéről, meglepetésre, ez ment legnehezebben. Noémi próbált ugyan egyik-másik ügyében segíteni, Bán Zoltán András esetében már a könyv címében "Susánka és Selyempina" (Noémi mint említi, a világirodalom egyik legszebb címe is, szerintem is szép hangzása) egyértelmű az utalás, már amennyire ez félreérthetetlen, míg ha a könyvet kezdjük olvasni (ami megvalom, már első lapozással felkeltette érdeklődésem), egy egészen elvont erotikus tudatalatti világába csalogat. És akkor itt ami meglepő, dacára hogy várnánk a megszokott hatásvadász, ma oly népszerű pornóirodalomtól, bulvártól a sztereotípiákat, itt zavarbaejtően prúd marad, háttérben érintetlenül a szerző. Innen akár még érthető is a kérdező felé elutasító reakciója. Szerző részéről a dolog persze ügyesen kijátszva, nem, ez csak írás (értettem volna így, részemről), mégis ő ennél őszintébb: molesztálva érezte magát. Azért határon mégiscsak innen, huszonegyedik században lennénk, ugye, ha nem is film, ez esetben írásról szó. Intellektuális, ízléses humorú, abszurd, akárcsak az 1930-as fekete-fehér avantgard irányzatok filmjei, leginkább dada-szürrealista vonatkozásban.

Nos, mivel megteltem Susánka Selyempinával, s ez volt legközelebb kéznél, hát így történt, hogy utánajártam. Legyen akkor most bővebben is erről.
(Garaczi Lászlót, Gerevich Andrást legközelebb pótolva).

De még előbb essen szó ezekről a dacos gyerekekről, akik ha bántottnak vélik magukat nőkérdésben, azonnal támadnak. Ebben főként Garaczi lep meg, s vonom le a következtetést, mennyire nem is tudnak ezek a férfiak beszélni szexualitásról. Mert azért írni, valljuk be, tudnak. Még ha maguk módján is. Talán még Gerevich beszél természetesebben, ő kezelte mosolyogva a dolgot, igaz, nem

is férfi, mentségére, hivatalosan tehát nem mint férfi jelen. De amikor azt említi, valaki írta neki, a férfiaknak nincs is mellbimbójuk, alig fogom vissza magam, hogy igenis meg tudom cáfolni, a férfiaknak van mellbimbójuk, hogy amikor először, én is meglepődtem, mi több ijedtem, hogy ez így van (?). Már azon se csodálkoznék mellesleg, kiderülne a férfiak is tudnak szülni. Bár ez sajnos mint Gerevich említi, nem lehet, nem mintha bánná. Ő nem az a fajta, aki csak azért nő, hogy szülhessen. Ezeket csupán én mellékelem fantáziából. Őt különben, s ezt megerősítéssel teszi hozzá, nem tudják izgatni a nők egyáltalán. Ilyen egyszerű. Nézem milyen csinos a férfiak mellett ez a Noémi, magas, kifogástalan alkat, el is vetem, hogy magam helyette... csupán az marad, mit éreznék helyében. Merthogy ugye akárhogy is, megalázó ilyet nőnek mondani, még ha csak nő közelében is. Na mindegy, én biztos nem hagyom magam. Persze, beszélni könnyű. Így utólag. Aztán ha ott, mégiscsak kussol az ember.

Nos, sokadszor hallottam már ezen férfiakat nyilatkozni, önálló, vagy társszerzői esten akárcsak irodalomkritikai beszélgetéseken, mikor épp nyírni valakit. Békességben, persze, ahogy illik. Jóval is rosszal is táplálva az éppen kiszemelt áldozatot. Mindig valahogy körképet kaptam. Teljeset, összességében. Persze lehetett trükk, technika, de akkor is. És bevallom, egyszer sem tűnt fel. De most mint a durcás gyerekek, főleg Garaczi, akárha kiskamasz. Védekeztek, szabadkoztak, éppencsak beszélni nem tudtak. Persze, nem akartak, könnyű így. Olcsó trükk, vagy nem lett volna ilyen izgalmas. Lehet hogy csak az volt a baj, Bán Zoltán Andrásnál is, hogy saját könyvéről kellett beszélnie. Nem szokott hozzá. Mert eddig mindig csak máséről. Azt (és most újra vallomás), öröm hallgatni. Csakúgy inni ilyenkor okos férfiak szavát. Még amikor Jánosi Lajos fojtotta is bele a szót (Nyitott Műhely, Sánta Ferenc), vörös bort tanácsos hagyni utóvégre (ezt csak

Finta Lacinak, akárhogyanis ilyen sajtóságos egyedi esetben, mi szabályt erősít).

Na de vissza a mi estünkre, ezekkel a mi férfiainkkal. Úgy értem íróinkkal, kritikusainkkal. Tetszett ez a kép, hogy mennyire gyerekek, amikor szexualitás. Akárhogyanis, szeretem a nagy, okos fejű, férfigyerekeket. Csak Kuk (bocsánat, valahogy megmaradt ez, így hívom, ég tudja miért), valahogy a kukucs és kakukk összefüggéséből, szóval kukucsnál, aki kíváncsi, hát bennem ilyen kép Kuk(K)ról... azaz Kukorelly (ki eddig még nem kapizsgálta volna) léphetett volna közéjük simán, a hallgatóság köréből, hogy teljesebb legyen a kép és szórakoztatás, így sem állta meg, be ne kiabáljon, ami hozzáteszem, igen jól állt neki. Avantgárd. Hogy már másodszor éljek vele. Csinos, frappáns. Néha zavaró. De értem pontosan szereplésvágyát. És kedvelem is, pechemre. Igaz, Szentjóbý ezt már régen csinálja. De tehetnek-e róla, olyan egyformák. Jaj de rossz vagyok. Mindenesetre pár lépés lett volna, na szóval, az estről, éppcsak kuk hiányzott volna, közülük, de aztán mégis, nem bírta szótlannul, annyira beleillőnek teremtett közéjük. A hatalmas nagy gyerek, pont úgy hadakozott volna, tagadva kézzel-lábbal, ott kinn is, hogy ne, most mi értelme. Micsoda férfierő, és igaz lenne, mint mesében, hatalmas férfigyerek. Ilyen nagy gyermekfeje megkockáztatom nincs is senkinek, legalábbis ami irodalom.

Innen még

Noémi láthatóan kellemetlenül érezte magát, mondjuk nem tudom én hogy, amikor mellettem akárhogy is egy férfi azt mondja egyenesen, nem izgatja egyáltalán a nő mint olyan, semmilyen nő. Nembeszélve, Garaczi kifakadásaira, hogy ő nem úgy, és egyáltalán mit képzelsz ez a nő itt. Hogy mer egyáltalán kérdezni. Hát izzadt is keményen Noémi. Merthogy ebből úgy jött volna le maga számára, reakcióból, valószínű ő kérdez rosszul. Pedig csak az történt, amit

megszoktunk a férfiaktól. Legyen író az a férfi, vagy nem író. Mi nők vagyunk akik beszélünk, ők csak belefojtják a szót a torkunkba. Persze ezt csupán kitalálom, nem nehéz, a nőknek is vannak gyenge pontjaik. Részemről pedig nemigen szoktam beszélni, csak ha már nagyon muszáj. Nincs is ezzel különösebb baj, mindenki magát adta. De ami szinte kéjjel ragadtat el, hogy karjainkban mégiscsak gyerekek ezek az író gyerekek. De mégiscsak a mieink, nem igaz? Férfi nem férfi. Következőkor is velük beszélünk, hátha addigra már felengednek. Vagy hogy csupán éppen rossz napjuk volt. Mert azt mi sem hihetjük komolyan, hogy férfiaink ne tudnának beszélni, ha akarnának, értem nem lenne mit mondaniuk a szerelemről, szexualitásról. Mi több, s ami a legkedvesebb (legalábbis a magamfajta számára), egy eddig ismeretlen arcukról ismerhettük meg. Így szemtől-szembe mindenképpen. Na de kicsit most kikapcsintva, lehet némi elégtételünk, a szexualitás terén pontosan körvonalazható, hogy látszat ellenére is, mennyire nem birtokolhatnak minket nőket, a terepet, *"Nők a férfi birodalomban"*. Hogy mégiscsak mi vagyunk itt otthon. Ha megaláznak is tűrjük, tehetünk-e másként?

Őrizni fogom az emléket, ezt a képet róluk.

Változatlanul szeretet, férfiaknak, nőknek, (nyulacska).

Hát utánajártam kicsit (így utólag, ne csak fecseggjek) ki mit is cselekedett ebben a szerelem- szexualitásban. Írásban. És csoda nem-e, Bán Zoltán Andrásé (és nem fordítva, értem András Zoltán, ez itt csupán személyes bakim, hogy nekem is legyen, ne lehessen magam sem feddhetetlen) igen kellemetes olvasmány volt. Izgalmas, nem mintha nem sugárzott volna eddig is a beszélgetőesteken, de most egészen más. Szerettem olvasni ezt az embert. Nemcsak hallgatni. De az az egyszerre sunyi és szeretetteljes tiszta tekintetű gyermekférfi immár örökre elvarázsolt.

Susánka és Selyempina. Különös, mennyire látom magam előtt az öreg... ahogy így olvasgatom, fekete-fehér képek, valami homály, sötét, némi fény,... istenem
 Bunuel:Aranykor? 30-as évek szürreális fénye-homálya, ...ahogy kijönnek a kapun, ajtón, szakállal papok, imádkozva, nő ájulva, alig pislákolva benne lélek, krisztus vele be, kijön szakáll nélkül, mint aki nemes, szent dolgot cselekedett, áltettek, hamis mozdulatok, szakáll, modor,... közben szavak is követik, *Micsoda boldogság hogy megöltük gyerekeinket*, mondja nő, férfi feje véres, karmester elájul, ...agonizál, állva nyög, nő csókolja az öreget, férfi nézi, feláll, de fejbe vágja egy váza... istenem miért jutnak ezek mind erről eszembe. Bán Z. A. feje, a hát, arc, ...vagy inkább Dulac, Kagyló és a lelkész... pap, az örült, pár a szekéren, oszlopos belső tér, tekintet, nő arca, balett, lassuló mozdulattal férfit megfojtja, nő vágyakozó tekintete, nem sikerül, férfi erős, szépen néz nőre, arca repedezik, vér folyik rajta, ablak, víz, csillogás, pár a valatóban, nő ruhában áll, fojtogató lelkész mellétől húzza a ruhát, kagyló, melltartó, táncoló tömeg, lábak, forgás, csilár, forog a tér,

És akkor itt is szellő süvölt, miközben Selyempina Susánka cirógat, ...mert itt is nem-e s akkor inkább idézem "estének közelében, megcirógatta ajkát, besurrant ködmönkéje alá, hogy a legkülönfélébb földeken és vizeken gyűjtött aromájával feldúsítsa a lányka bőrének észbolydító illatát. Ez volt a szél, és róla ennél több még az Agyközpontban sem gondolható. De ott voltak aztán az emberek, egész pontosan a férfiak, és velük már komolyan meggyűlt Zsigó bátyánk képzeletének baja, mert ők akartak is valamit Susánkától és meg is kapták, noha Selyempina *testében és képében**. Ám e selyempinás álarcban feltehetően még nagyobb kéjjel vették el azt, amit akartak, nevezetesen a susánkai lány mosolyát, szemöldöke ívét, ajka vonalát, nyelve vörösét, nyála csordulását, segge

szagát és lukát, bozótos ágyékát és hónalját, legelésző keblét és egyéb halmait, hasa domborulatát, háta lankáját, combjai kerekességét, hüvelye szaftját, kéjhörgéseit, sikkaná-sait, susogva, szűkölve vagy üvöltve előadott parancsait. Selyempina adott, csak adott, míg a szűz Susánka folyvást elutasított, Selyempina folyvást kinyílt, míg Susánka bezárult, Selyempina elfogadott, míg Susánka háritott, vagy ha nem, egyszerűen csak létezett moccanatlanul, igénytelenül, emlékezet nélkül, míg Selyempina habzsolt és élvezett, zajosan, beszédesen. Röviden: Susánka növény volt, Selyempina viszont állat, de míg Zsigónk csodálta és félve tisztelte Susánka néma növényi létét, addig képzeletét csak Selyempina bestiális adományai tébolyították, és kezdett fokozatosan rádöbbenni, hogy Selyempina faunája Susánka flórájából ered, hogy Selyempina harsogó állatiassága Susánka szótlan erdejéből tör elő, és ekkor a tökéletesen valószerűtlen nagyon is valóságos, mi több, igaz és valódi lett, hogy ugyanis Susánka és Selyempina egy és ugyanaz a személy.

*melyeket Susánka produkált a kegyetlen Selyempina képében. "Kérem a gecijét", könyörgött példának okáért Selyempina, ha odatérdelt egy megtermett kan elé, hogy arcába veresse a forró cukrot. "Felszopom!" kiáltotta Susánka képében Selyempina, mikor lankadni érezte éppen soros partnere erejét. "Basszon föl a szívemig!" "Bassza szét a seggem!", hörögte Selyempina oldalra libbentve Susánka ködmönkéjét, "kúrjon tajtékosra", üvöltötte, miközben lábát a válláig emelte és szétfeszítette lukait, hogy mélyebbre hatolhasson belé az a vértolulások hímvessző. "Köpjön a számba", lihegte Selyempina, hogy aztán ugyanazzal a nyállal nyalja ki hörgő partnere seggét. És mindezeket (és még oly sok ehhez hasonlót, úgymint például: "Kössön ki, aztán járjon rám!"; "Hadd legyenek a svédasztala!")

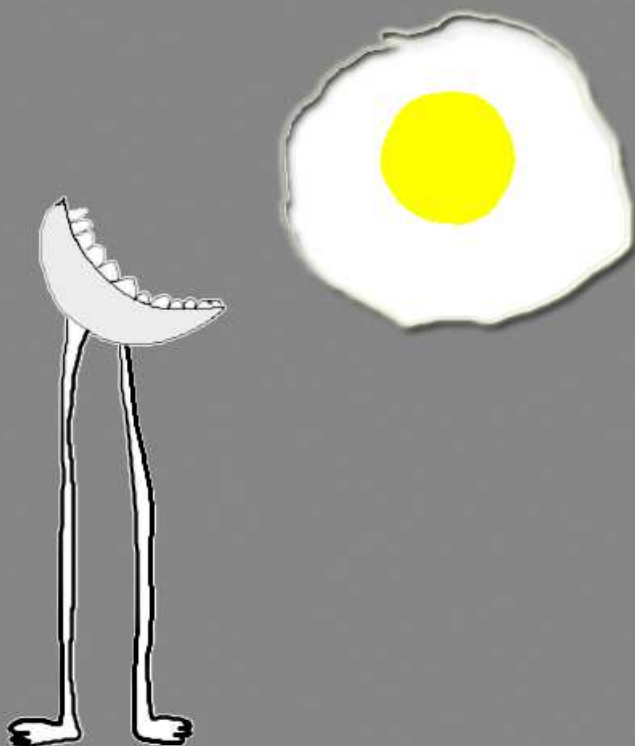
És akkor hát e magázódás most hódolat volt Zsigónak, szerelmi vallomás úgyszólván, melyet Susánka Selyempina képében hordott az öregedő kottatáros (és alkalmi sűgő) lába elé? Vagy bestiális aljasság, mellyel izgatni és megalázní akarta ekként öregedő trubadúrját? Kérdések szólnak tehát ismét. És válaszok megint nem szólnak. (...)"

na szóval, ilyenek,
Garaczi kivételesen marad későbbre, töltődve így is
színültig tisztos laboratóriumi kéjjel, ?éjjel

(becsey zsuzsa)

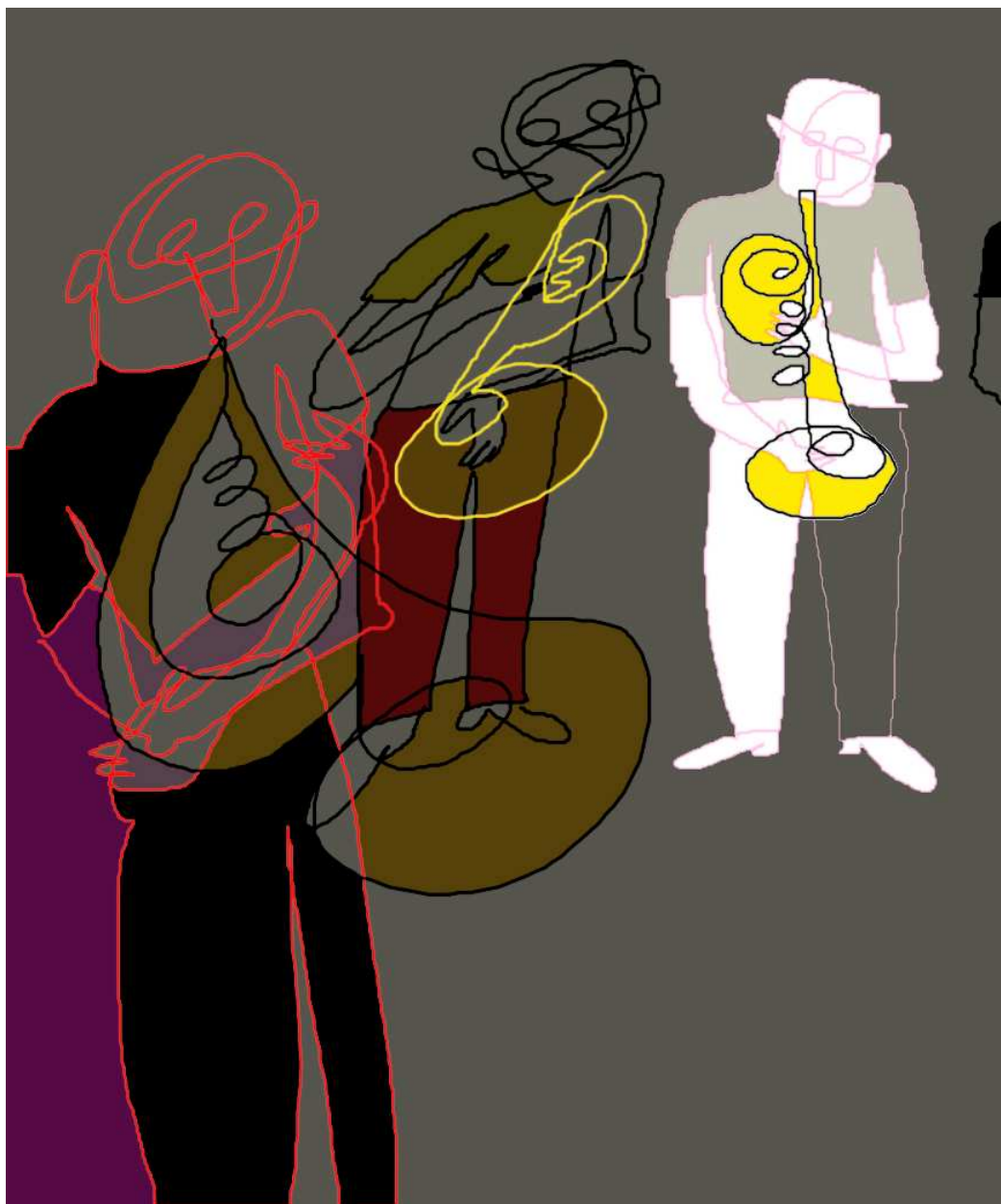
Gabi, ha tudsz valamit kezdeni vele, csak nyugodtan. Ha nem, megértem, tényleg, tisztában vagyok a kockázatokkal, nos, csak szólj, hogy tudjam, ne várjak megjelenésre.
Üdv zsuzsa.

(bocs hogy nincs türelmem teljesen hibátlanná finomítani, arra már több idő kéne)

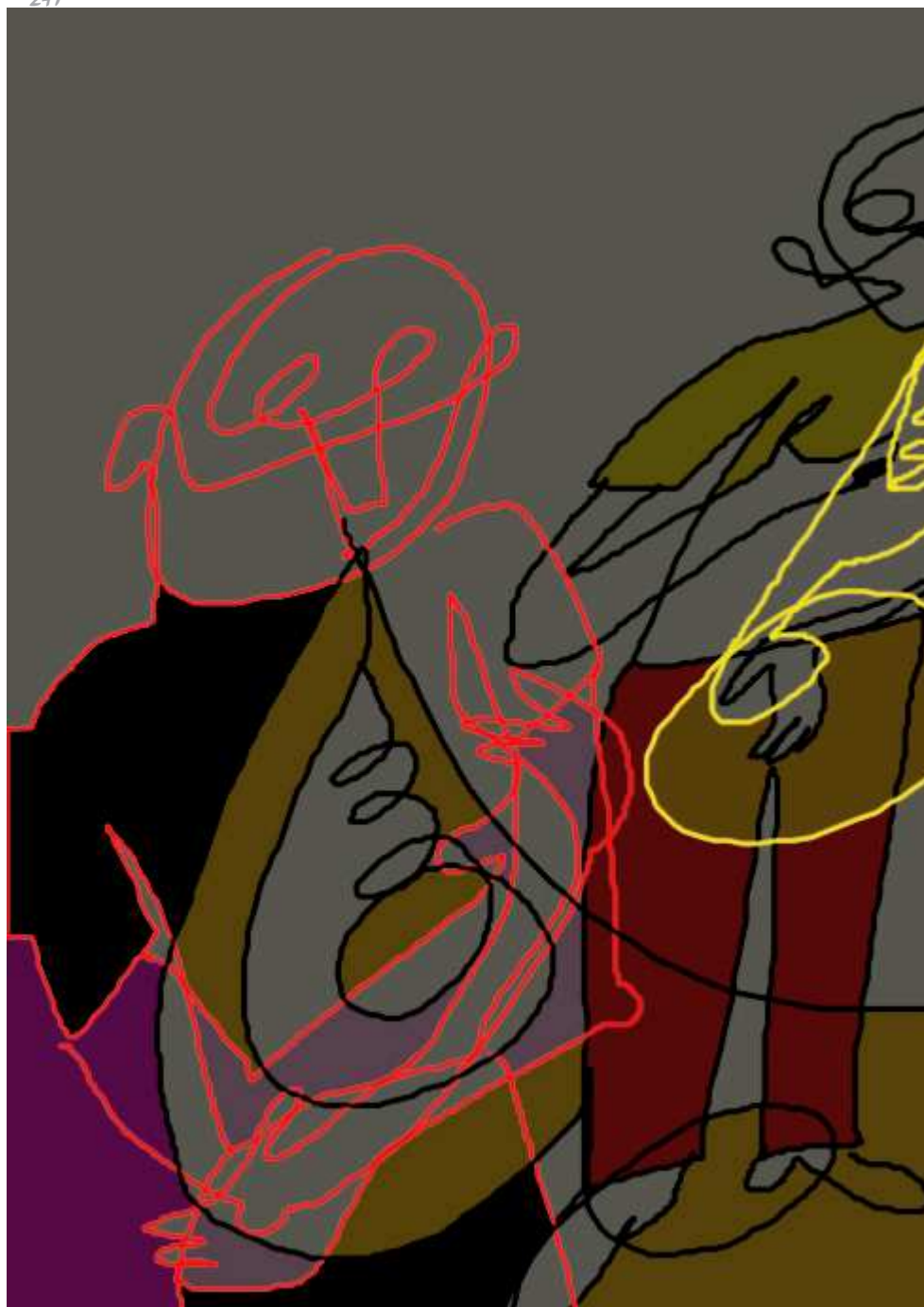

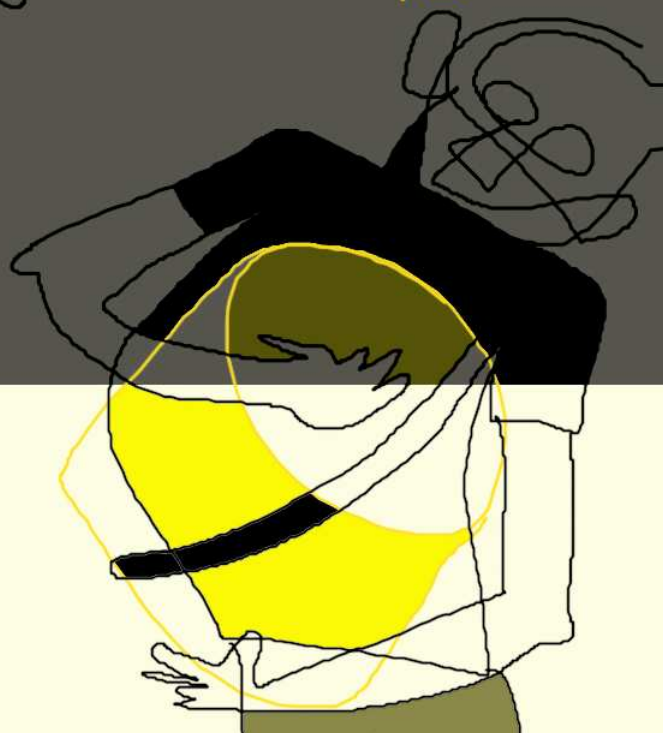
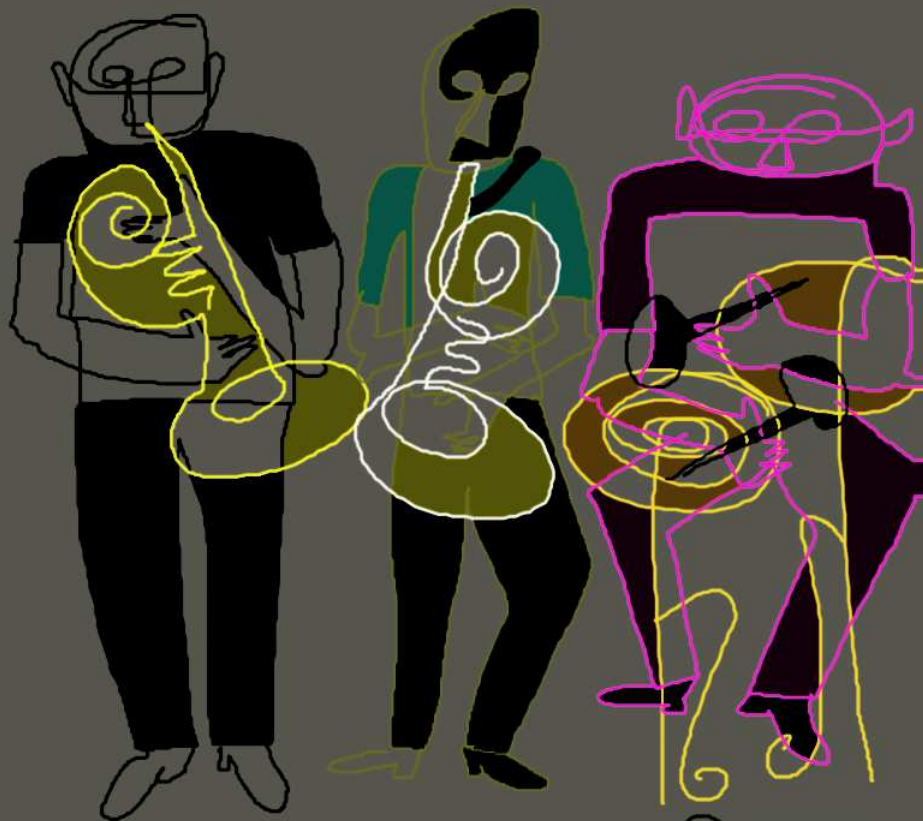
A Hold

Lábaira ereszkedik
Megtölti kis sapkáját
Csipkéssel, aztán
Táncolni kezd
Minden nap kicsivel
Rövidebb lesz az öble
Hajnalra kinyúlik az égre
Tojásba mártózik
Csupa sárga fényben

emlék, titok koncert, Orczy-kert, 2009

Jankának álomból

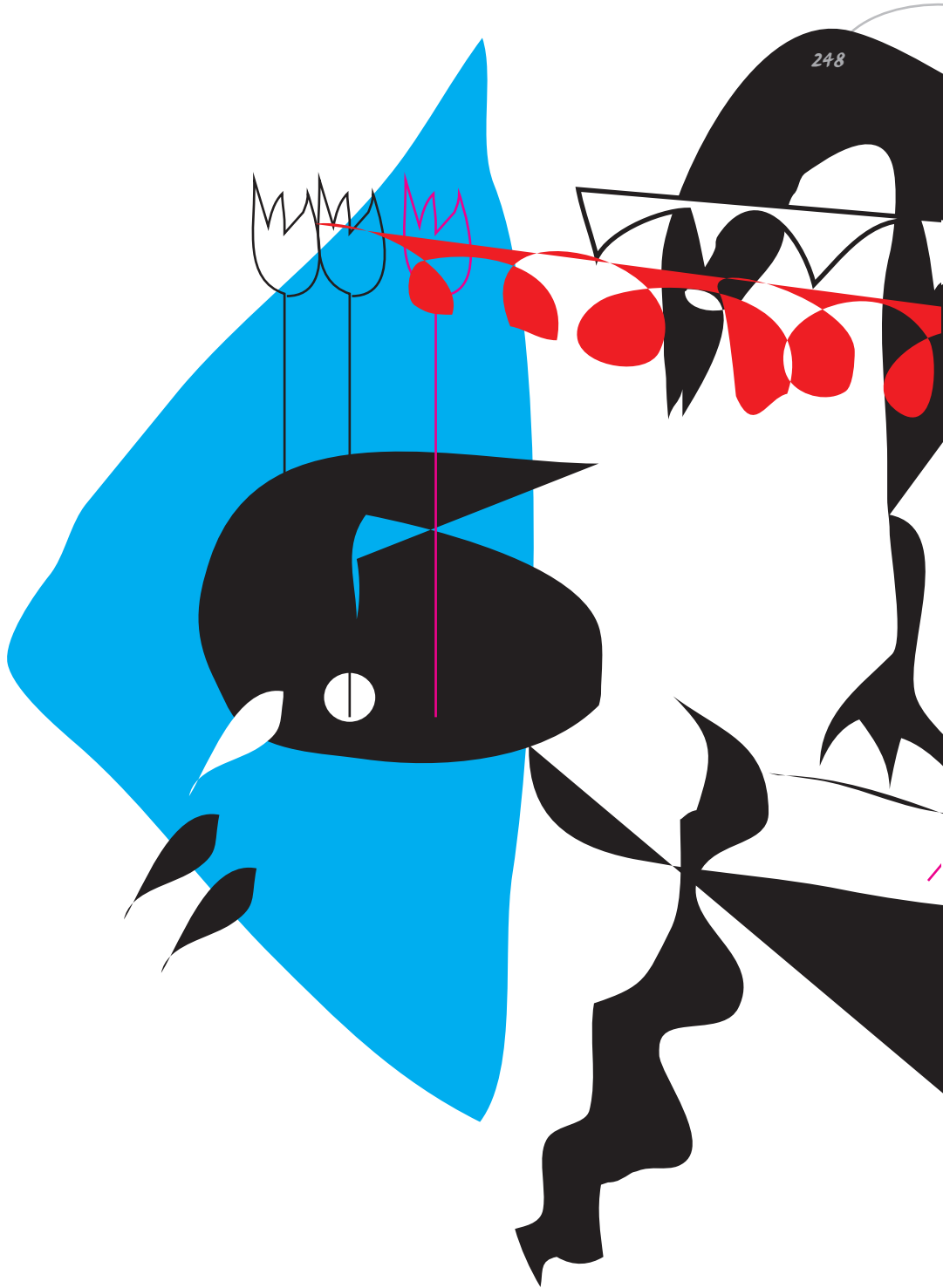
2012 02 10

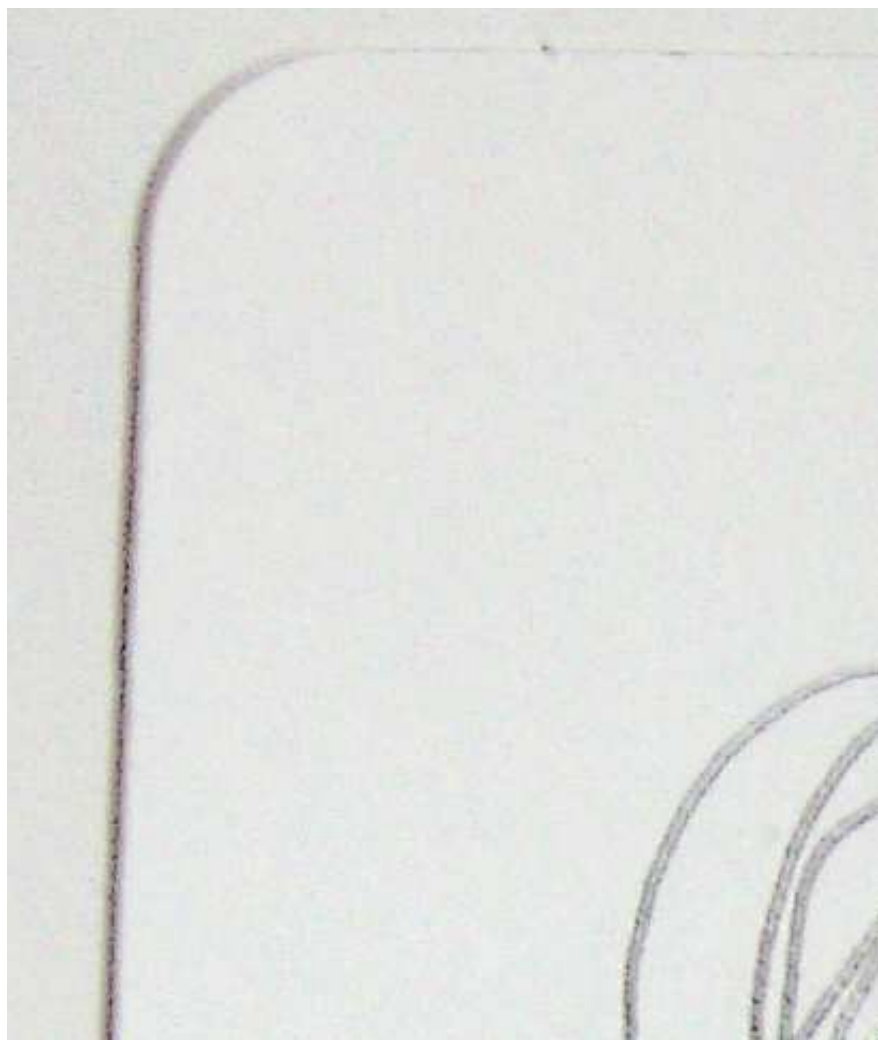

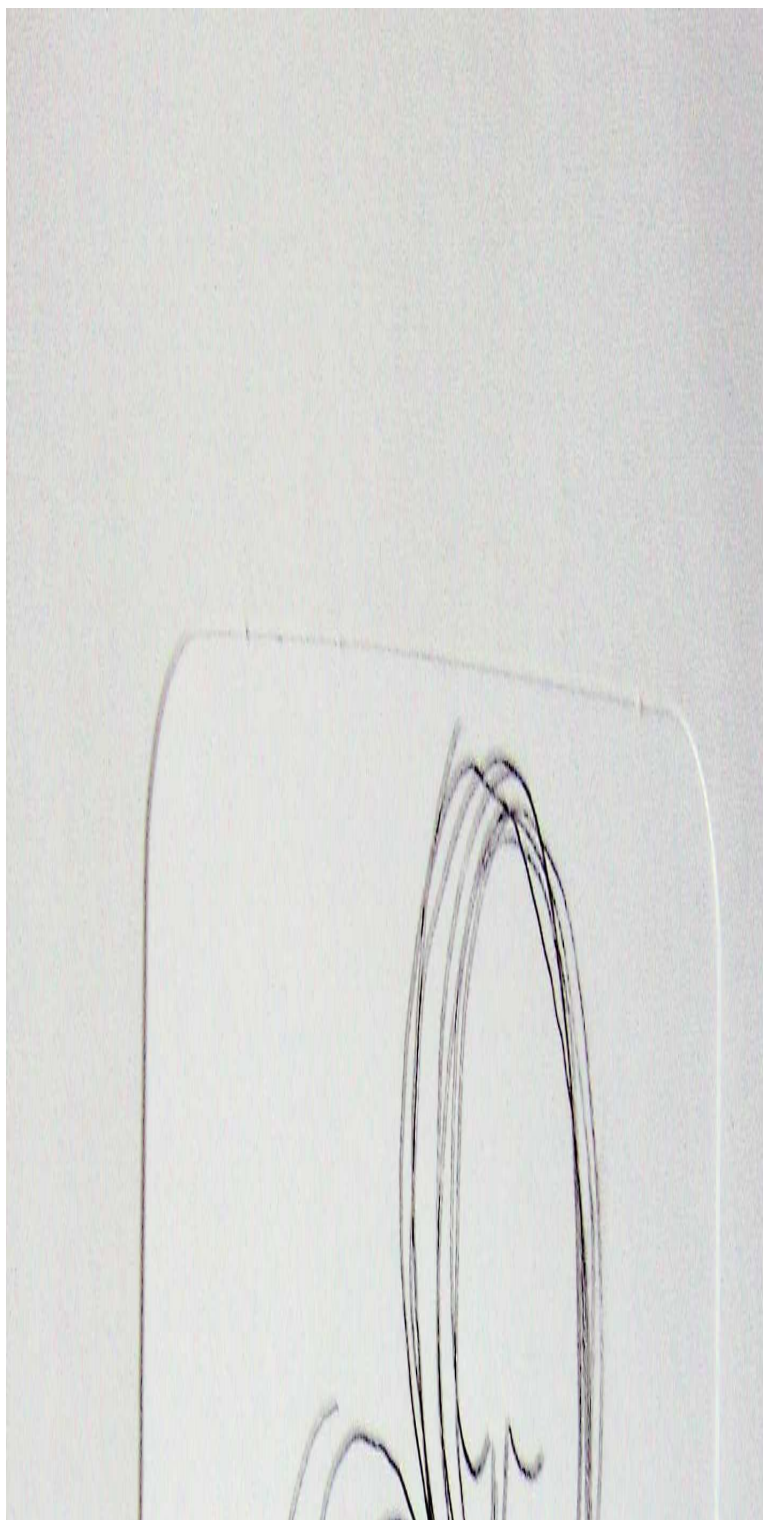

A remény.

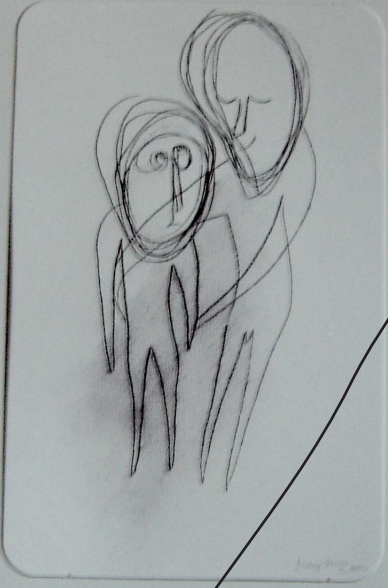

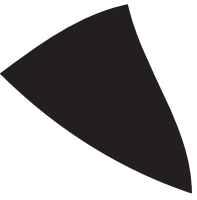

May 2001

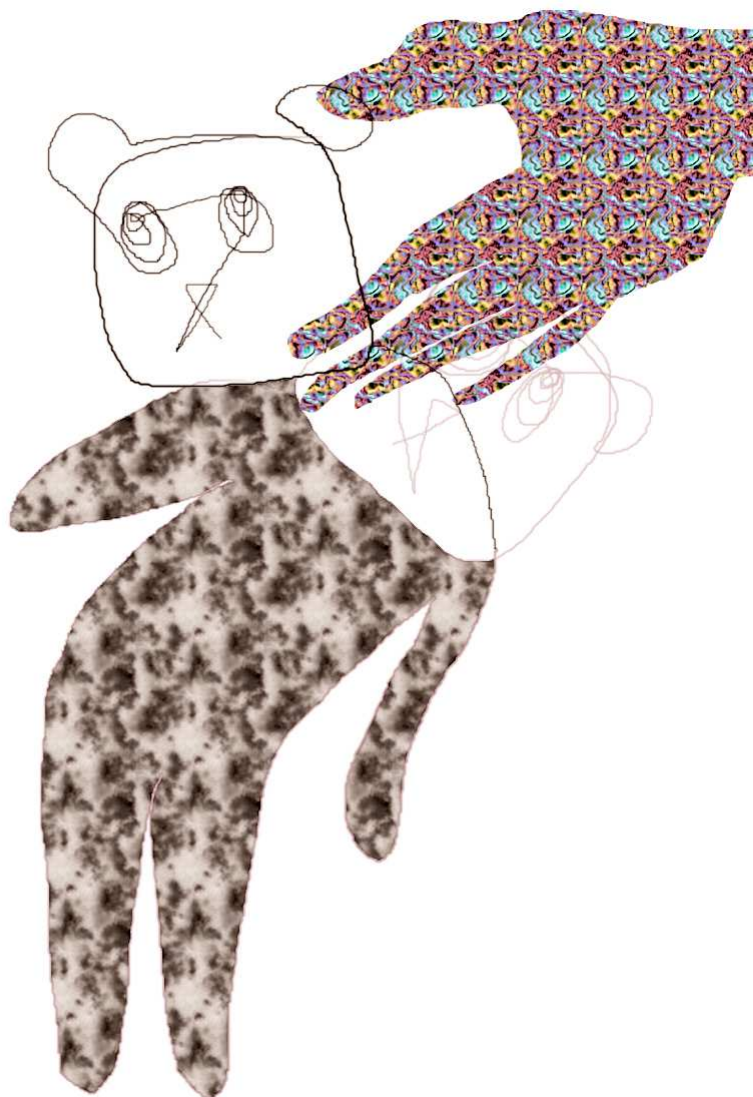
Handwritten signature or text, possibly 'J. M. W. Turner'.

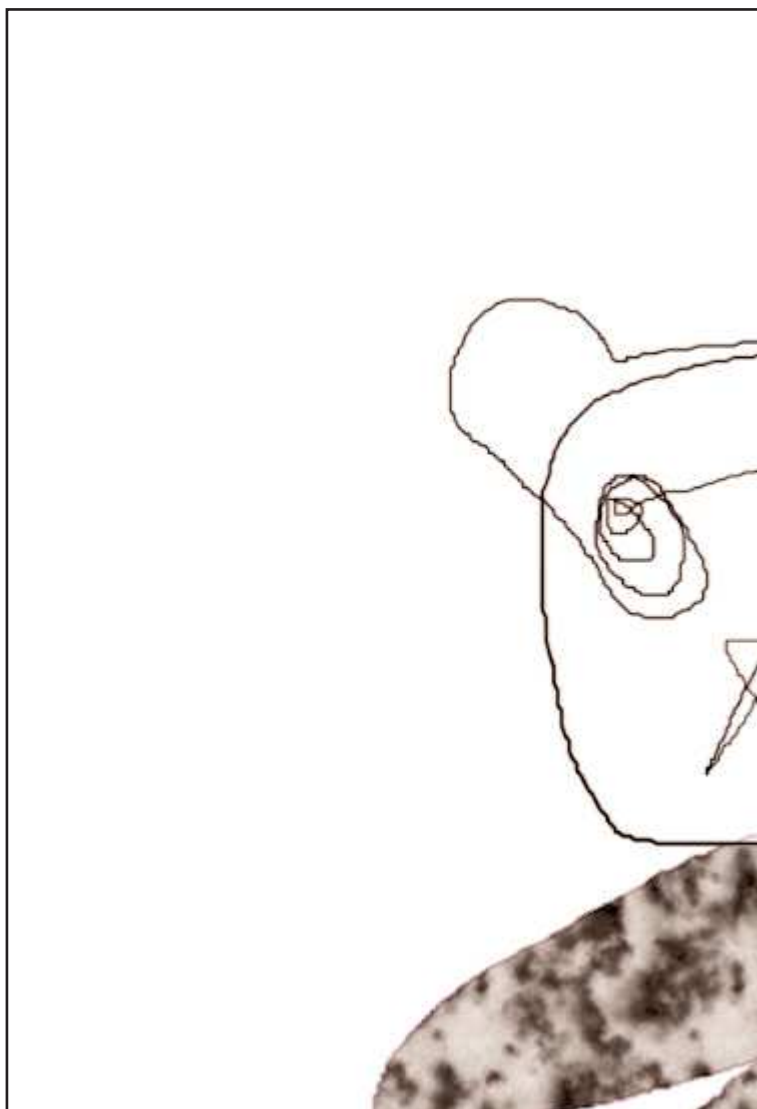

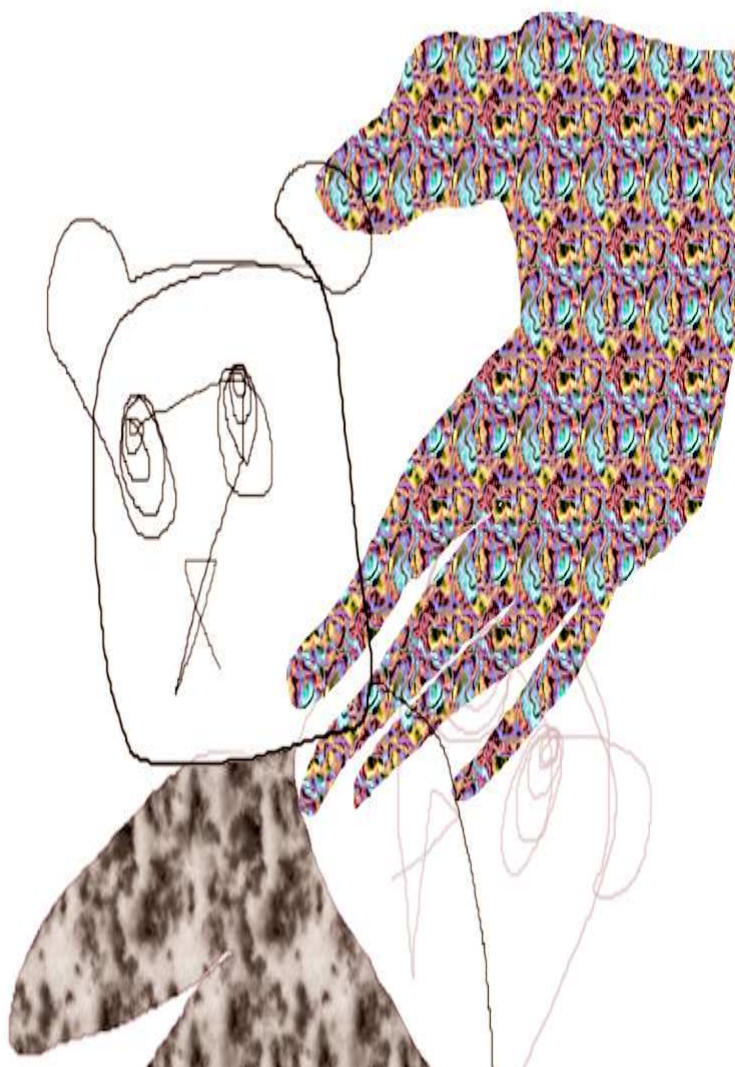

“foltos pamacs álma?” *avagy egy másik meséből

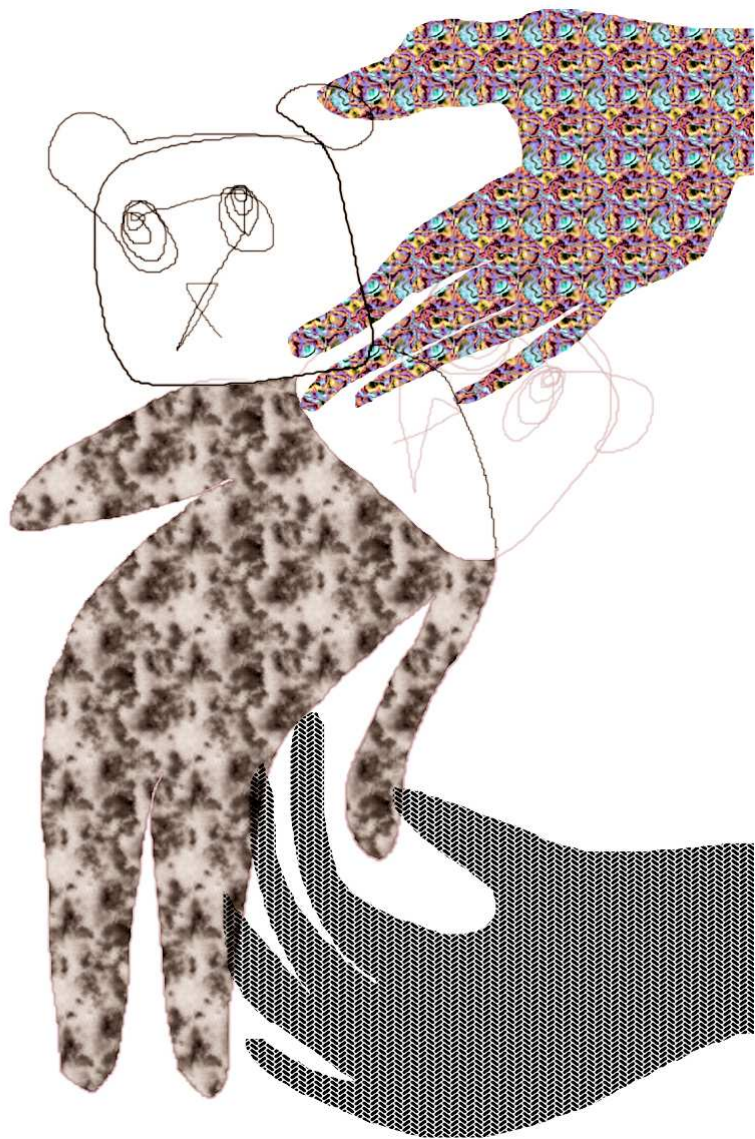

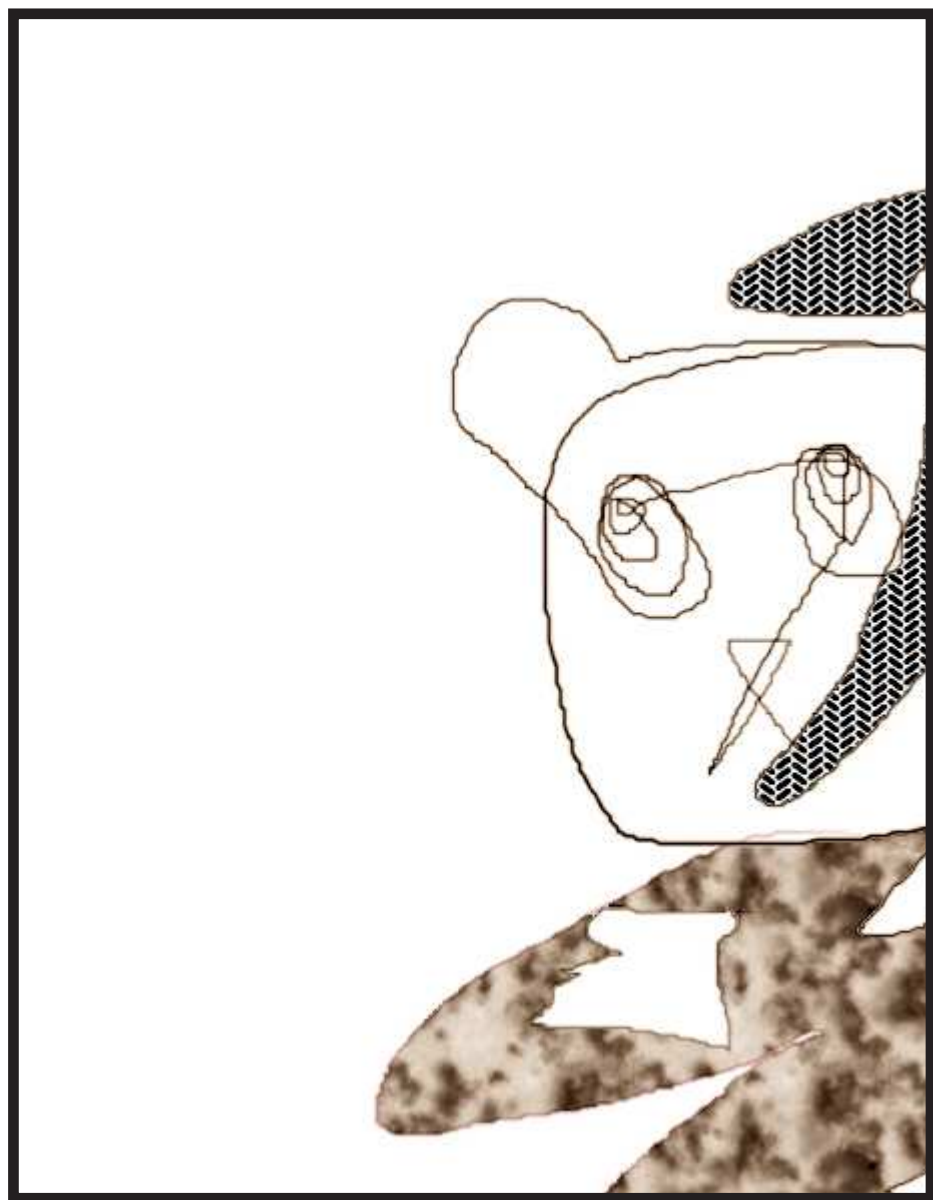

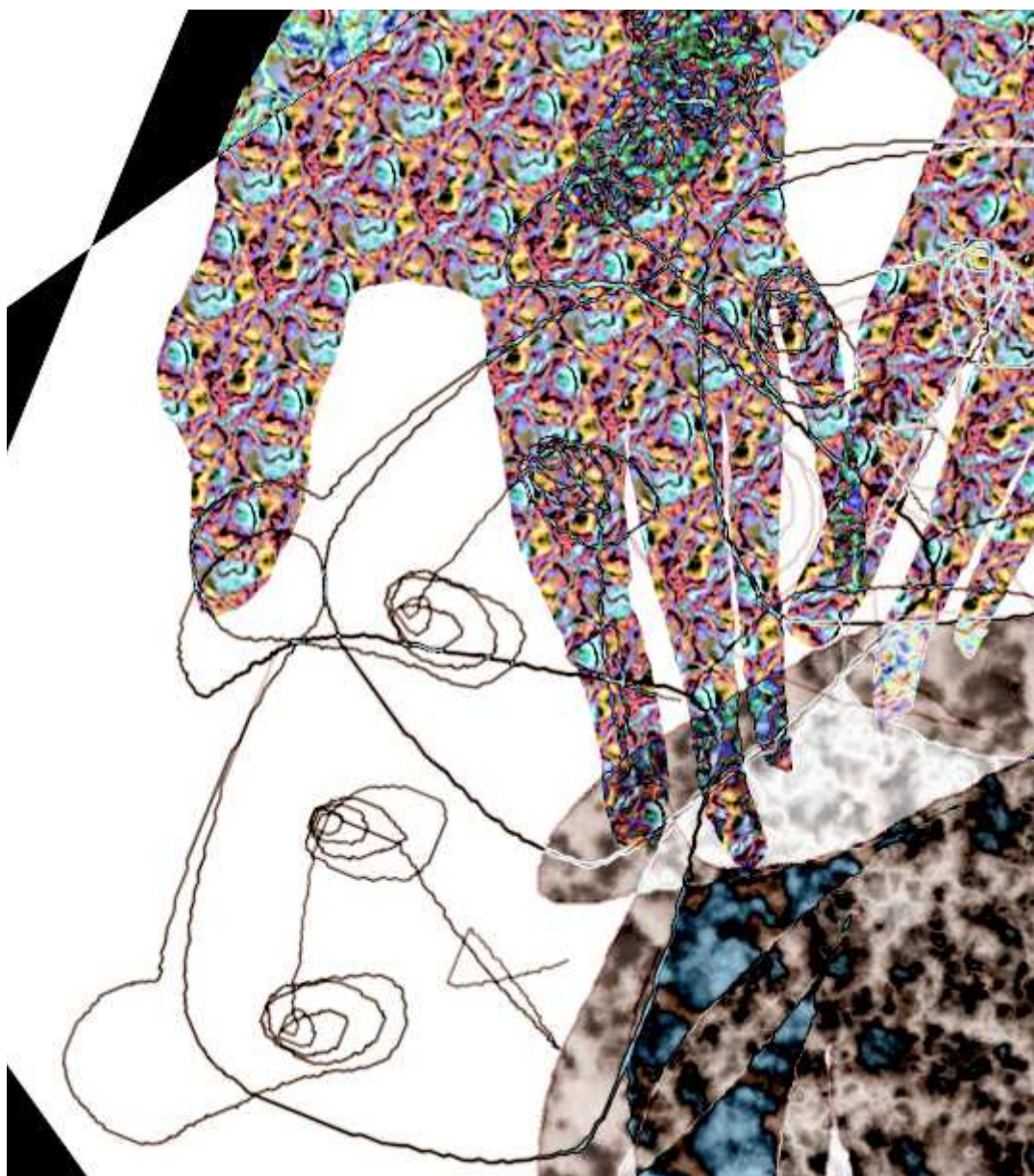

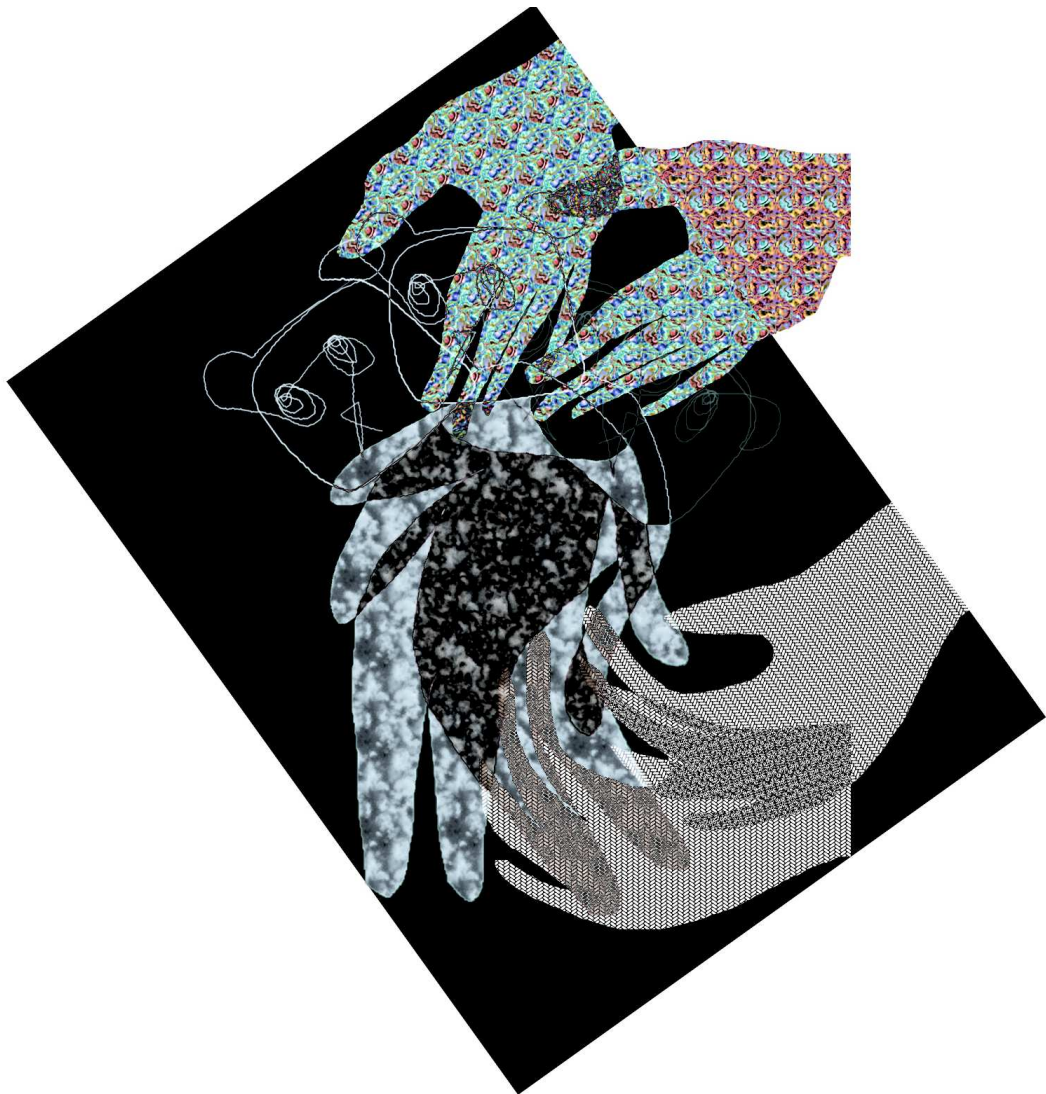

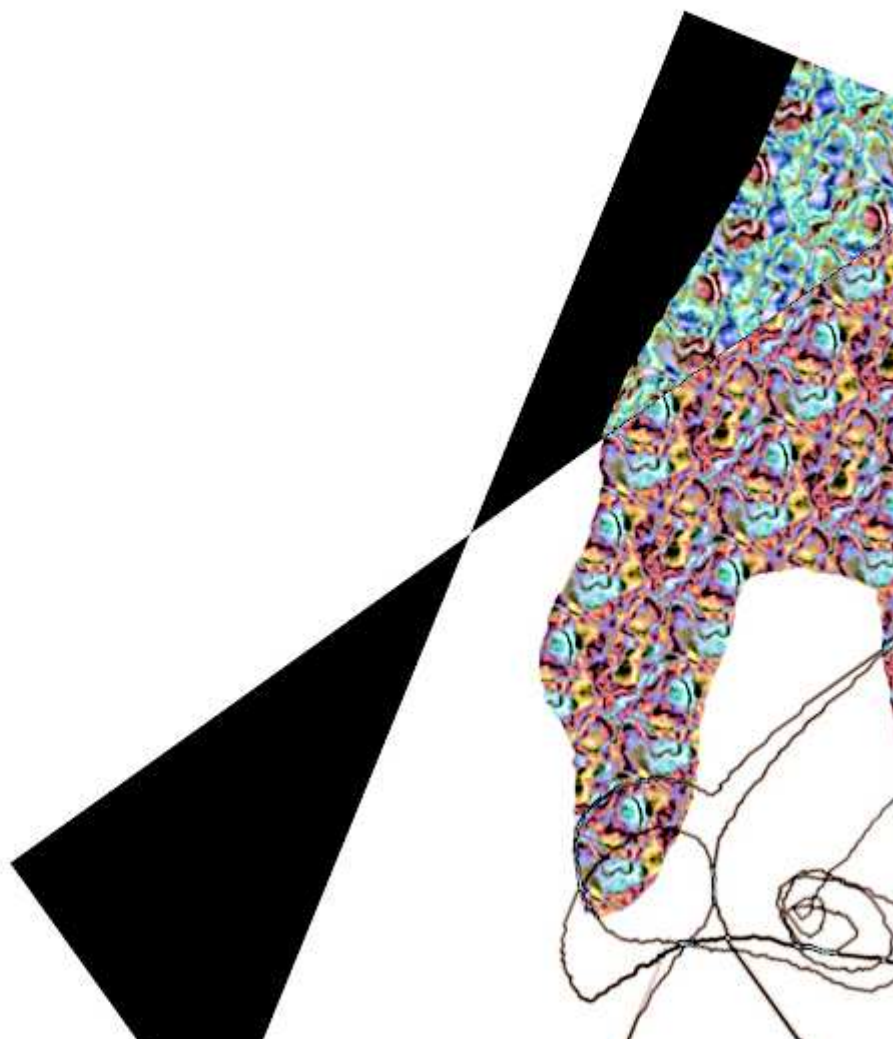

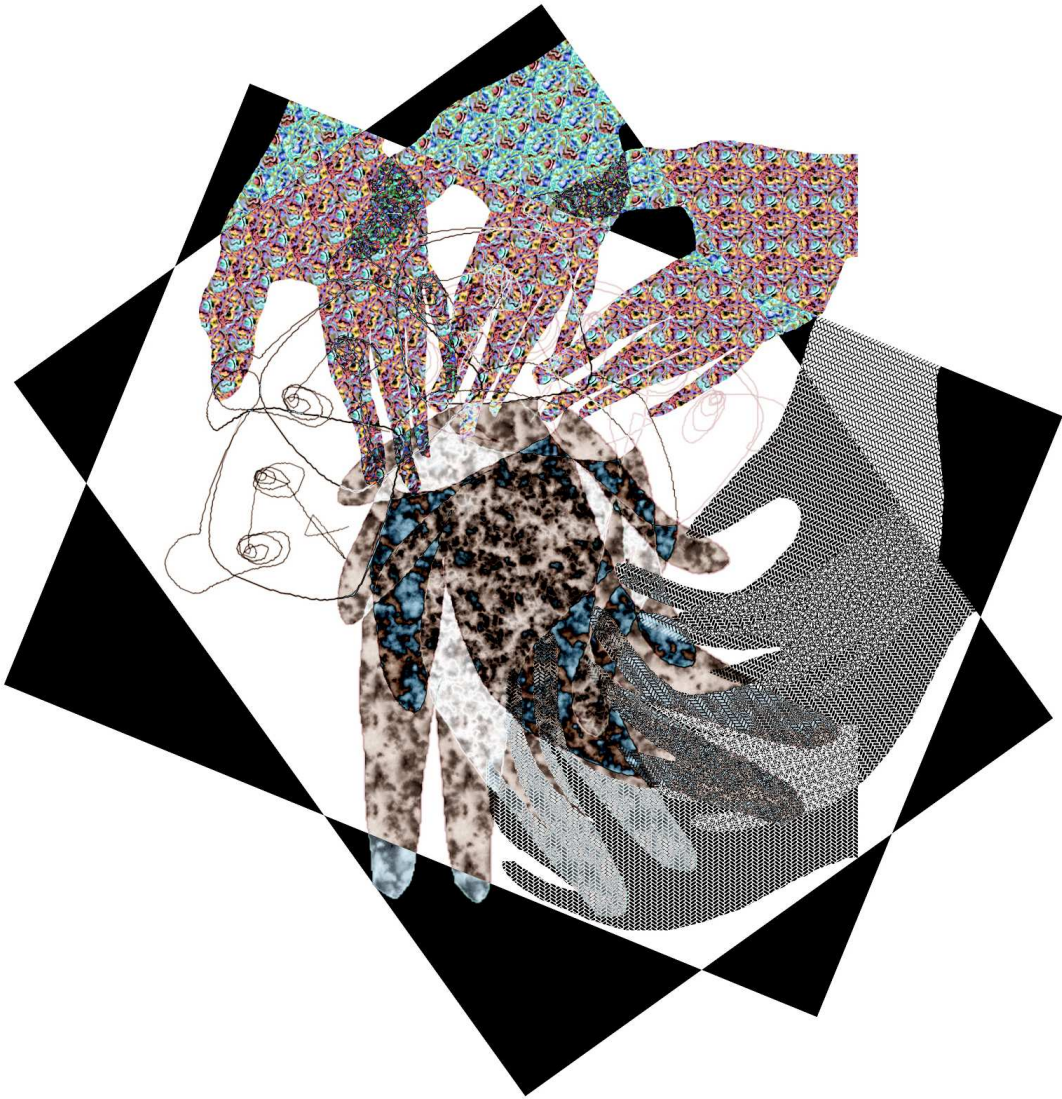

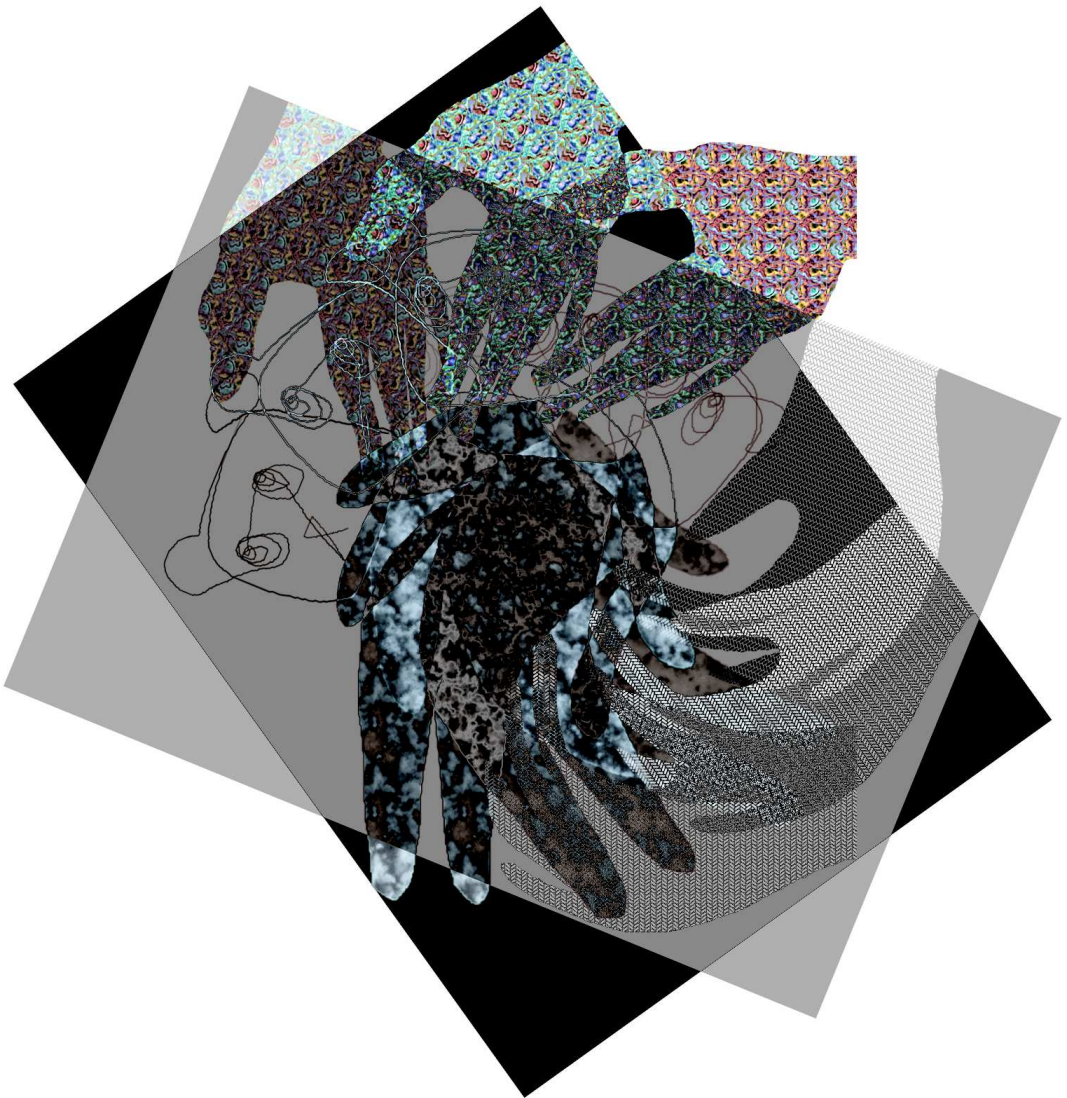

ezt a teoretikus ént, intervizualitást és -textualitást (művészetre, művészeti igényességre, formára érzékeny szemet, "látást") kapcsoltam össze az alkotóművészi leképezéssel, cselekvéssel, magán az alkotóművészen (teremtő, mint a semmiből valamit létrehozó, aktív auratesten) keresztül. ez

utóbbi esetben a kifejezés mód, műfaj legyen pl. rajz, amikor a kéz, vonal elindul.

ez az improvizatív lélekvezetés (szövedék), mint adott időben cselekvő alkotólélektani úton létrejött termék mutatkozik meg, ahol az akció nem mint reflektáló, átértelmező személyen keresztül másodlagos termékként megjelenített, mely egy későbbi értelmezési (deduktív) folyamat részeként funkcionál már az összegzés, új kontextusbeli hely megtalálásának eredményeként. különösen szerencsés helyzetben, ahol a metafizikus és valós tér találkozik, történhet a kettős folyamat leképezése egy időben.

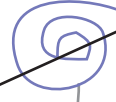
az alkotás végeredményét kategóriákba sorozzák. vagy ide, vagy oda. vagy elméleti, másodlagos koncepció (kontextus) termékeként aposztrofálják, vagy hagyományos értelemben vett műfaj végtermékeként. de a köztes út, hogy a folyamat tartalmazza mind magát a művészi leképezés szövetét, rajta hagyva a kézi (teremtő) nyomokat, és egyben egy későbbi (mindegy is itt már, hogy induktív vagy deduktív) folyamat részeként (az improvizatív levezetésben szinte lehetetlen követni mikor melyik az elsődleges) mint másodlagos, új kontextusba helyezett termék továbbvezetve, egy harmadik, x-ik úton kikössön (legyen x az n-ediken), nos, ez esetben holt célba talál. holt tér. bezárt ajtók, elfordult tekintetek. becsukott könyvek a rácsok mögött. ha valami ilyen, hogy lehet olyan is. az emberi szem nem képes kétfelé nézni egyszerre. a látás az agyban történik. tehát az aggyal kell manipulálni, hogy a "szem" másként lásson. kimegyünk az utcára, és a szemünkkel azonnal máshogy látunk. az idő. mi történik az alatt az idővel?

aktív és passzív leképezés, szemlélet, egyszerre. vagy
 aktív és aktív2 leképezés és szemléleti újraképezés
 egyszerre.

vizualitás

és

irodalom

inter-textus

inter-vizualitás ((látás, hallás
 (zene), tapintásérzékelők))

nem mint a hagyományos vizualitás és hagyományos textu-
 alitás összekapcsolása (legyen az egyszerre vagy késlel-
 tetett, különidőben... egymástól független) pl. illusztráció.

$a+b=c$

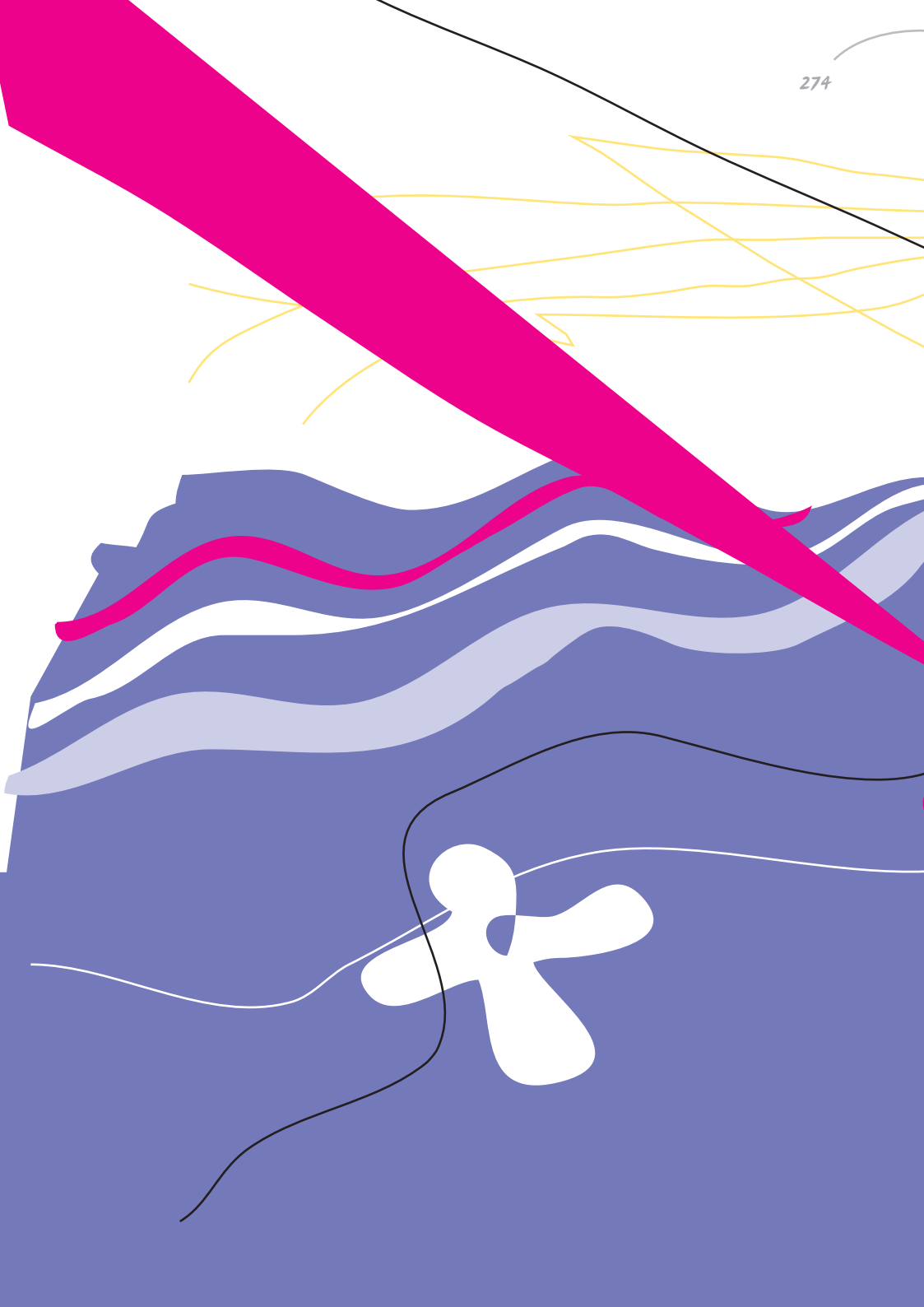
vagy: $na+nb= n(a+b)=nc$,

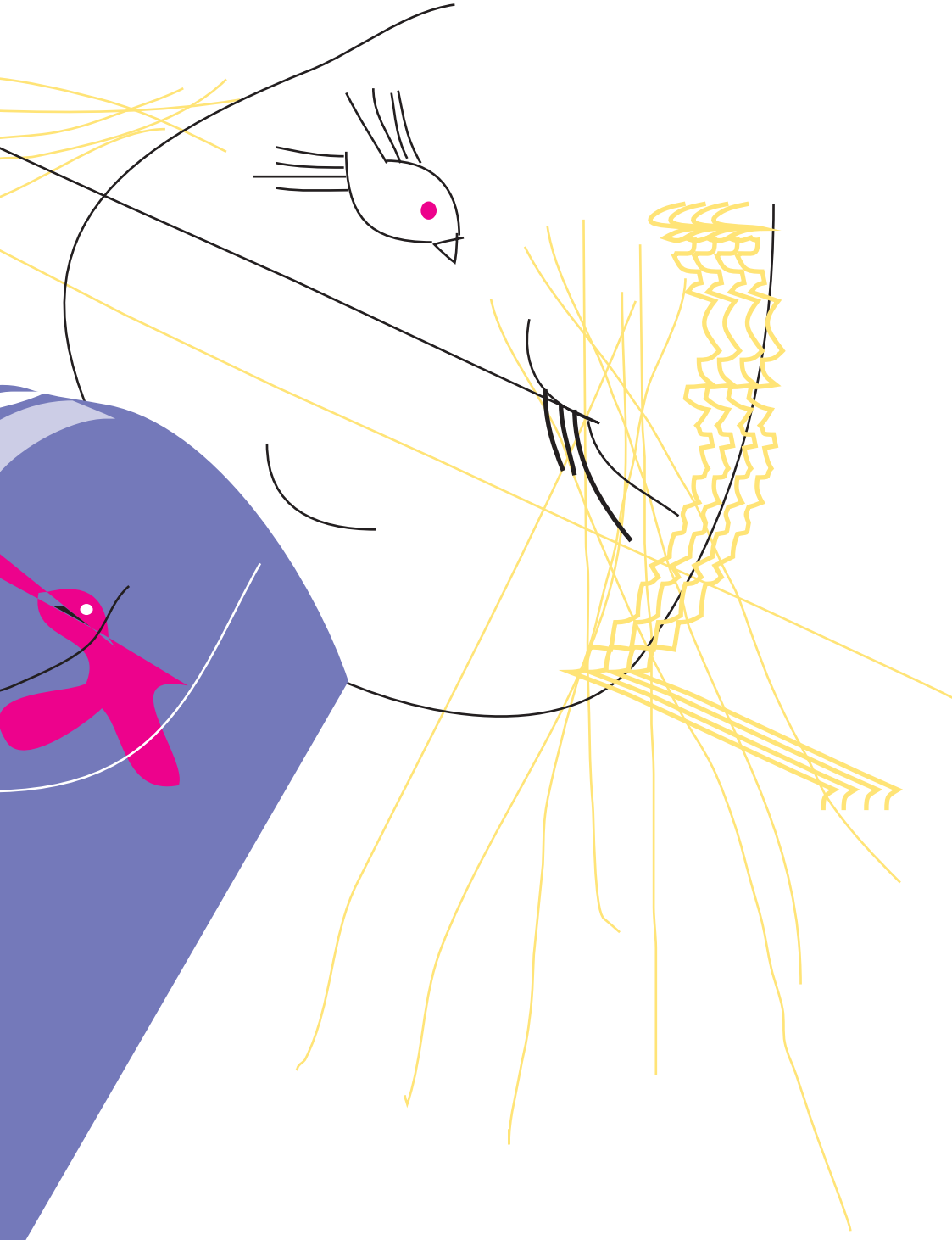
hanem egészen bonyolult képletek irandók. (melyek már
 túlvezetnének az egyszerű vizualitás és irodalmi
 nyelvezetek összefüggésein)

pl. rajzolás, mint önkifejezés,
 alkotási éhség csillapítására
 szolgáló cselekvés (elsődleges
 aktiváció), a lélek cselekvése

+ reflektálási folyamat leképezése,
 mint a dolgokra rákérdező agy, a tudásra vágyó, kísér-
 letező, összefüggéseket kutató kíváncsiságra való hajlam
 aktiválása, betöltése (másodlagos aktiváció)

Nos, az elsődleges aktivációra ráakódik minden lehet-
 séges művészi igényességű (forma, látásmód, szemszög-
 viszonyokon és kultúrán épülő) műfaj a legkülönbözőbb
 játék-variációkon keresztül. Ez lenne a másodlagos aktivá-
 ció leképeződése.

Ebből a komplex, mixelt folyamatból vezetődnek le a különböző szálakra felfűzött mondanivalók. Mindazok az összesített mondanivalók, melyek egységben (összességükben) egyik szigorúan (öntörvényű?egyoldalú) elkülönített műfajba sem bekezelgizálhatók.

Aki minden oldalról nyit (nyitott, egyben védtelen, ami nem divat a korai 21. sz. elfogadott, létező palettán), teret engedve a művészi alkotóerőnek, semelyik oldalról nem fojt el, hogy kategóriába sorozásnak megfeleljen, falakba ütközik. Tehát, a 21. sz-ra új falak épülnek. Régieket bontunk, újak képződnek. Nincs olyan kor, amelyben egy régi fal lebontása helyébe újak ne kerülnének. Fejlődik a kor, a szellem, a falak is egyre keményebbek. Egyre nehezebb a falakon túl, marad a lebegés. A falak sohasem képesek túl magasra nőni. A függőleges tengely az időé. Hogy mennyi idő, amíg a szárnyak kinőnek.

A szárny maga a szabadság. A nyitott ajtóé. Ahol nincs kulcs, nincsenek függönyök, ahol az agy és a szellem, test a lélekkel egységben.

Ahol nincsenek lefojtások, elfojtások, gátlások, ha ilyen egy szellemi alkotásban nem, hol teremtődhetne.

A tehetségés alkotó (tehat) <-----> tehetségés gondolkodónak (ellentéte, s mint olyan, taszítási kapcsolatban)

?

A levezetett elmélet szerint viszont:

a tehetséges alkotó >-----< tehetséges gondolkodó

az összes műfajjal és vonalakon keresztül összekapcsolható.

Egyedül visszafogó ereje a tudatnak van, annak a folyamatot létrehozó tudatnak, amely ezt a művészi igényességet felügyeli, keretek között tartja. Más szóval, csak annyira fojt le, amennyire (ahogyan) a művésznek "kell" dolgoznia. Ennek a kontrollált figyelemvezetésnek viszont mindig ott kell, jelen lenni az alkotófolyamatban.

Nézzünk meg most egy ilyen példát. Azaz, mindazt amit eddig állítottunk vagy cáfoltunk, nézzük meg másik szemszögből.

Egy áttételes, szimbolikus értelmezésben, nem mint szak tudományos megközelítés, inkább mint az irodalom (művészetek) és élet kapcsolatának viszonyából, az ép emberi agy (tudat) minden történést valós tényként él meg, viszont a szem elfed. Mint amikor függönnyel tompítjuk a fényt. Nem akar látni, vagy éppen hogy másként akar látni. Megéli a dolgokat környezetében, elraktároz az agy, de a felszínen úgy tesz, mintha azok nem történtek volna meg. Legalábbis képes a szem visszatükrözni is a látottat. Azonban az agy nem csaphatja be önmagát. A test minden pórusán kitetszenek, előtűnnek az elfedett, magába visszafojtott felületek. Viszont vannak érdekes, különös áttétek, amelyeket az agy arra képzett ki, hogy védelemül szolgáljon a testnek. A kiszolgáltatott test ezeken az áttéteken keresztül sikeresen megmenekül. A szemünk pedig marad, mint titokzatos lepel, hártyák mögött. Sohasem leszünk képesek megfejteni. Ha megfejtenénk, nem lenne értelme a gondolkodásnak. Írásnak, egyáltalán mint olyan, létezésnek. Ha minden dolog környezetünkben egyértelmű lenne,

csakis egyetlen kizárólagos jó út lenne a megoldáshoz, mi értelme lenne egyáltalán annak a varázslatos ténynek, ami a szépérzék. Ami nem más, mint maga az ízlés. Vagy hogy hová, meddig fejleszthető az emberi ízlés.

Meghatározható-e. Adott korokban meghatározzuk, leginkább visszamenőlegesen. De az adott pillanatban, amelyben élünk, tudhatjuk-e, ismerhetjük-e. Nem a szemünkre hagyatkozhatunk-e. A szem túlélőbb lenne, mint az agy? mérhető-e melyiknek van nagyobb szabadsága. És az örökké behunytt szem, a teljes sötétség, miféle színeket rejteget.

Azonban a szakma szereti az egyműfajúságot, csoda-e, jobban átlátható, könnyebb kívülről felügyelni, kategorizálni, több a hozzáértő szakértő az egyműfajúsághoz, mint a sokszínűség árnyalásainak, összehangolásának szakértői vonalán.

Minden egyoldalúság, legyen az hagyományosabb műfajban vagy a leghithűbb kortársabbnak kikiáltott modern műfaj, ha egyoldalúsít, ezzel kizár is egyben, tehát elfojt, bezár, kiválaszt, egyúttal elutasít, tehát nem egységben, teljességben gondolkodik. A minőség jegyében mindkét oldalon el lehet bújni az ajtók mögött. De mi van a nyitva hagyott ajtókkal. A műfajok között is ugyanúgy szabad az átjárhatóság, mint a gondolkodás, eszközök vagy a művészi attitűd, cselekvés, jellem, folyamat, kifejezés leképezésének, módjának szabadságában.

A modernista elméletek (beleértve mint nyomokban maradványt hurcoló ma divatos elméletek, elvárások) kiiktatják a lélek, mint olyant, sem önmagában, sem mint tartozék nem kívánt elem, nemlétezőnek nyilvánítatják, csak az agy cse-

lekvése (mint származék, ami másodlagos cselekvés) fogadható be.

Csakhogy itt jön a titok. A szem az agy tükre. Hogy jön ide a lélek. Hiszen akkor a mondás szerint: "a szem a lélek tükre" kapcsolatnak kell lenni agy és lélek között. tudomány felől vagy a teremtés felől közelítsünk. Be kellene bizonyítani..., nem , máshonnan kellene közelíteni. A hibaponttól, ami ennek az írásnak vezetőeleme. És mégsem. Az agy és a szem összefüggéseit inkább hagyni tudományra, a művészetben oda és vissza kapcsolna, kikapcsolna és bekapcsolna egyszerre, amely, mint cselekvés, emberi agynak és szemnek megerőltető.

Tehát! Maradjunk a művészetnél. Vita lezárva. Vagy éppen kinyílna? A könyv.

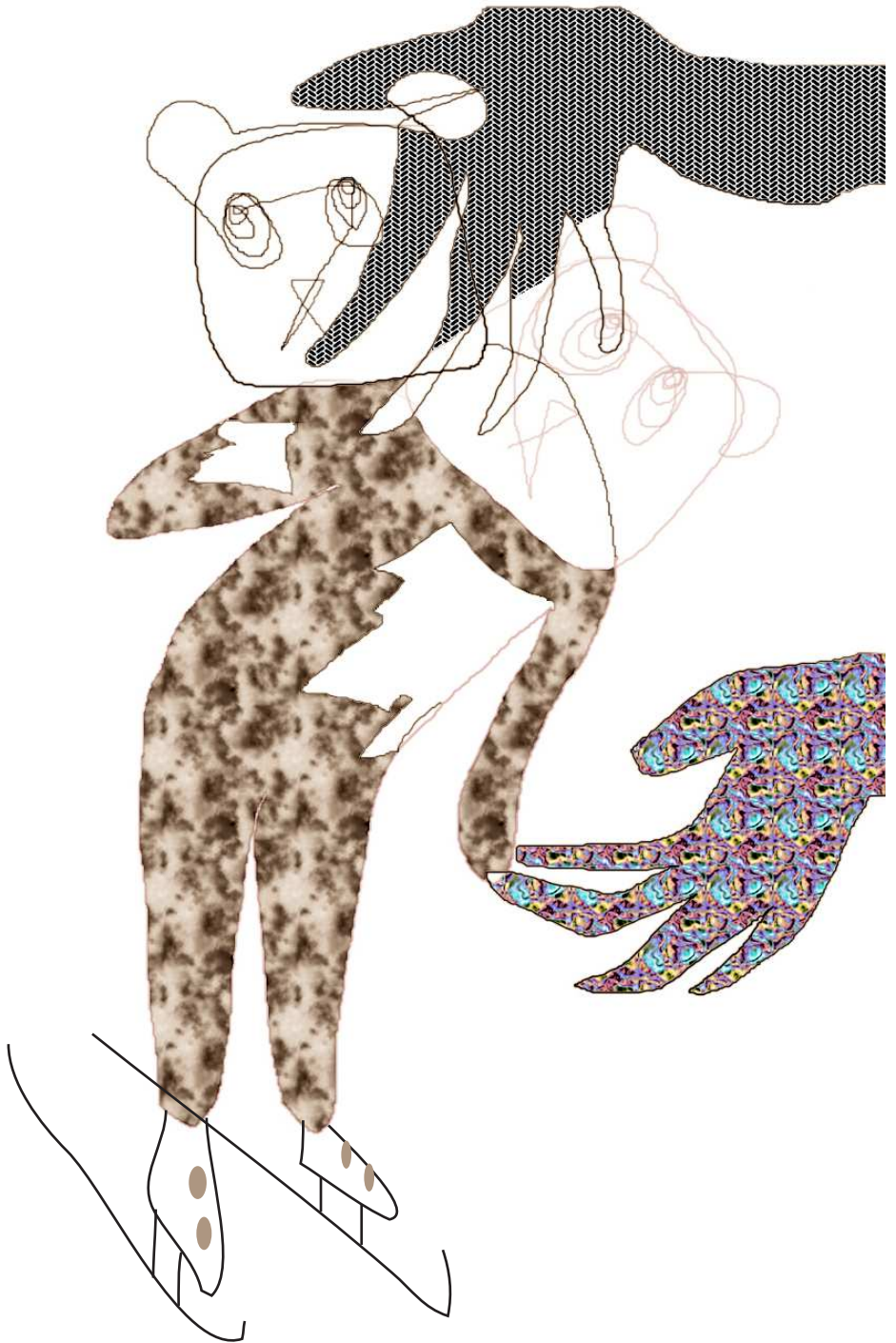
Miközben a tehetség, mint olyan, az elsődleges aktiváció tükrében és a másodlagos aktiváció visszatükröződésből mindvégig elhallgattatott.

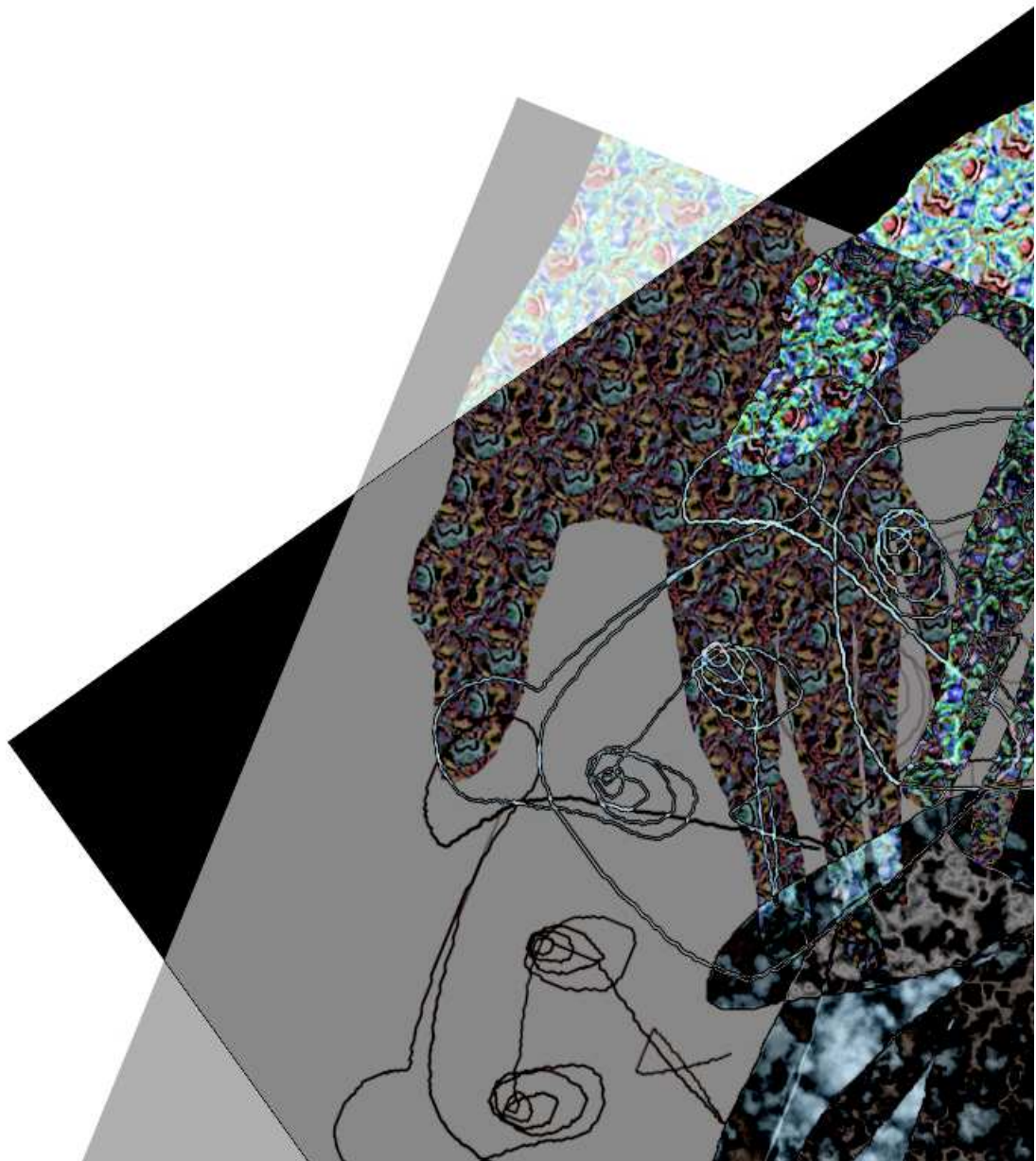
A kitaszítottság, reménytelenség mögötti behunyt szem, az eltakart szem, tehát, a túlélésé.

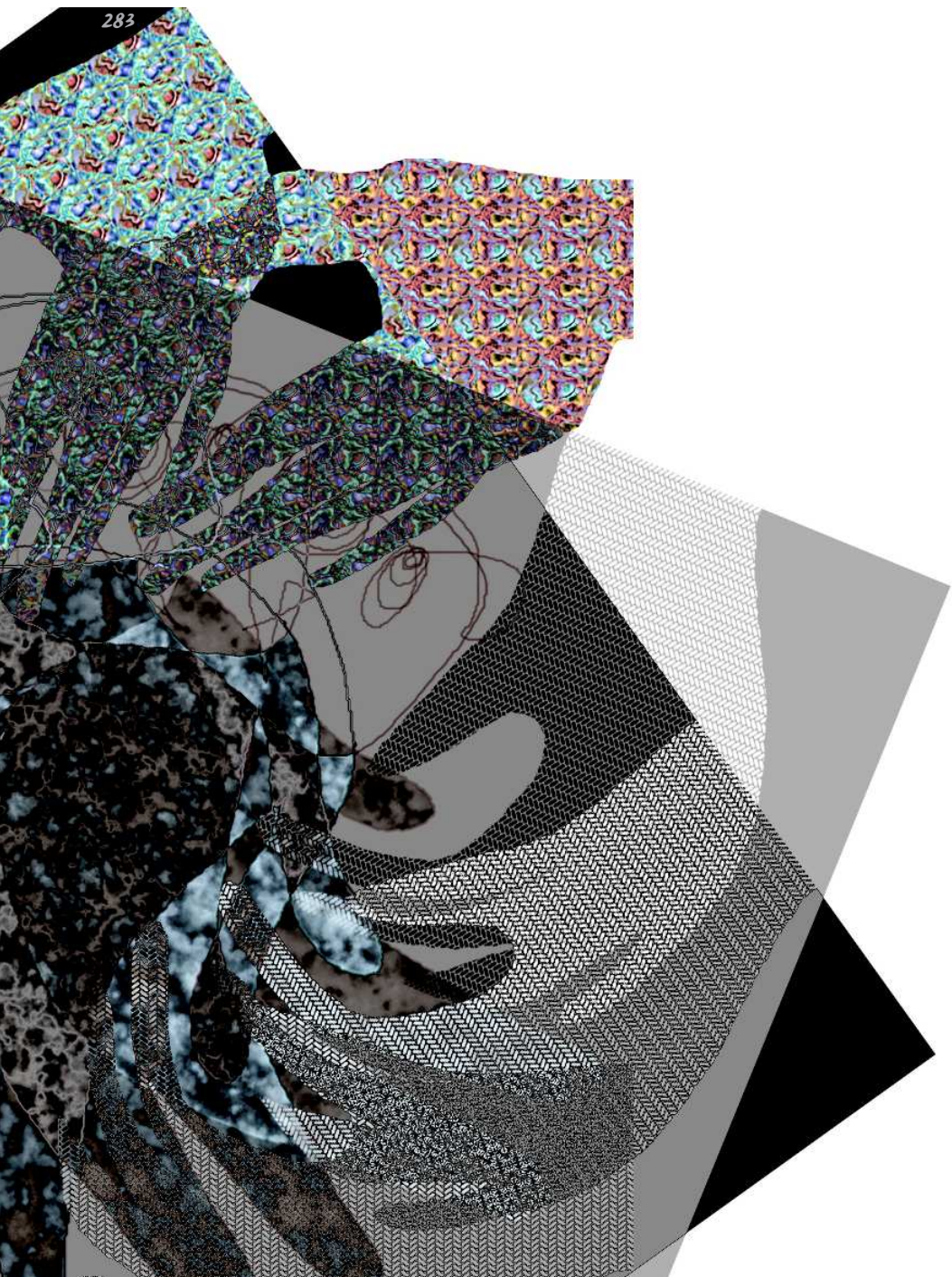
A tükör innen és onnan. Honnan nézünk. Láthatunk-e mindenoldról egyszerre.

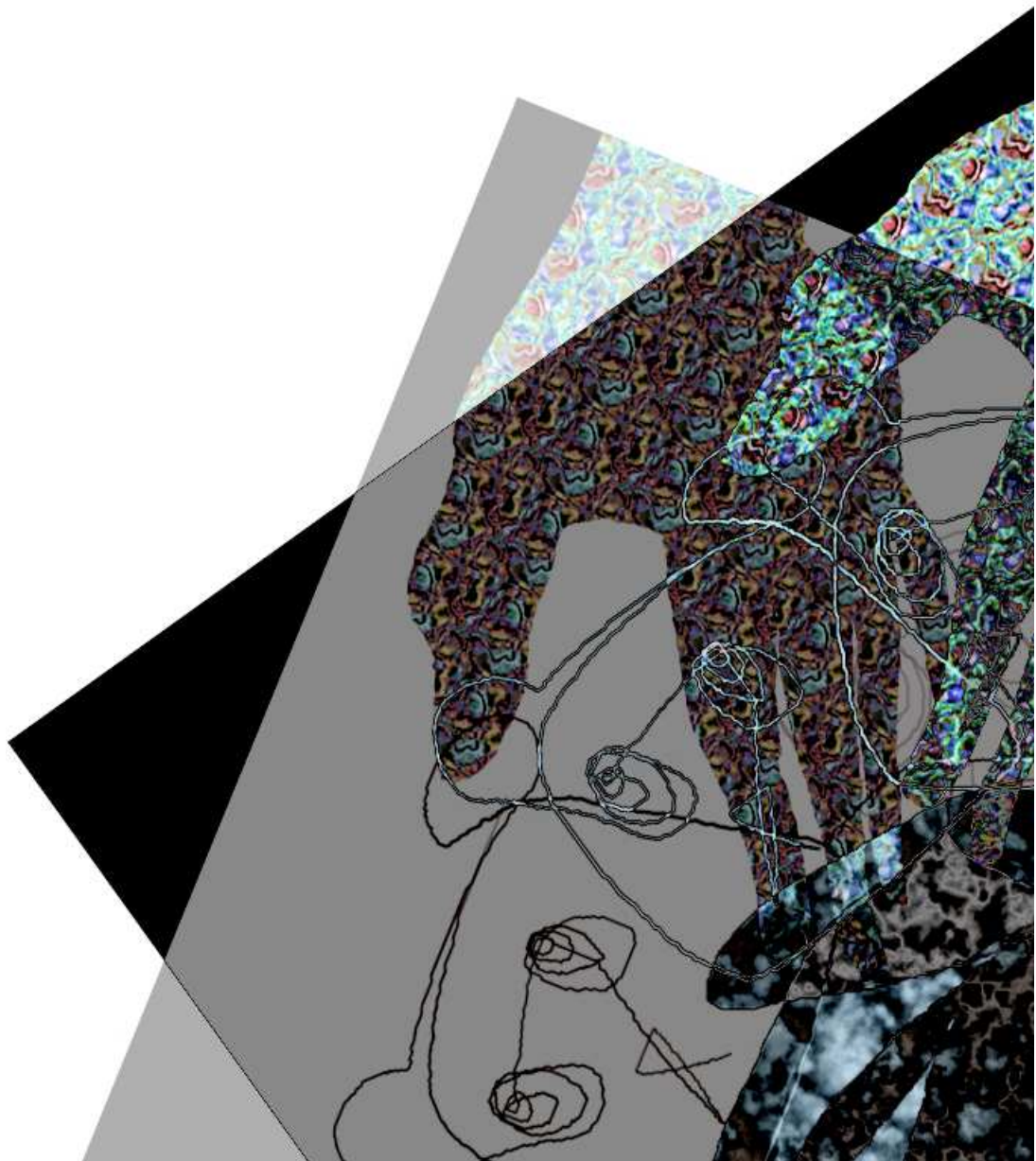
(agy és a szem tükre, tanulmány 2012.03.02.)

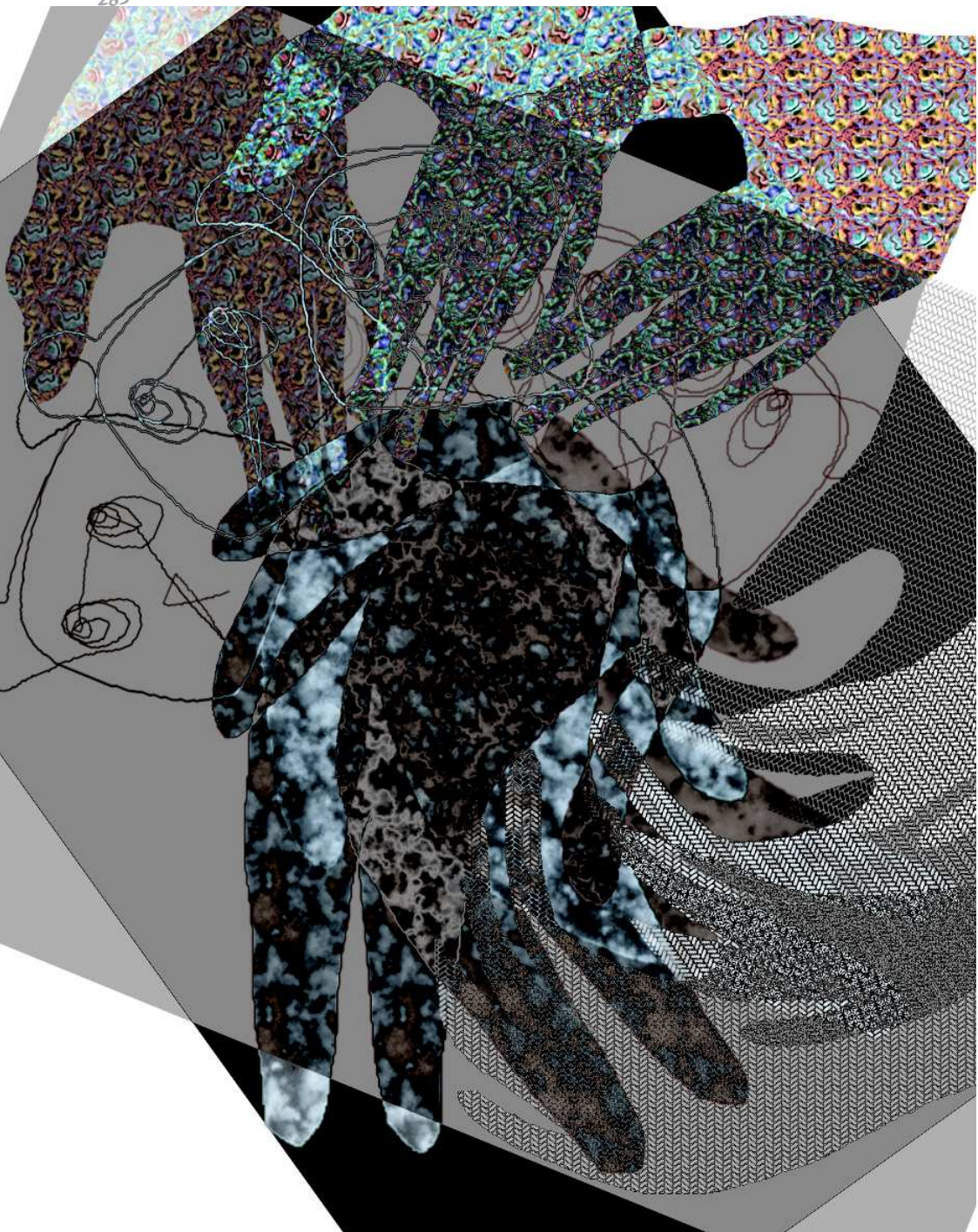

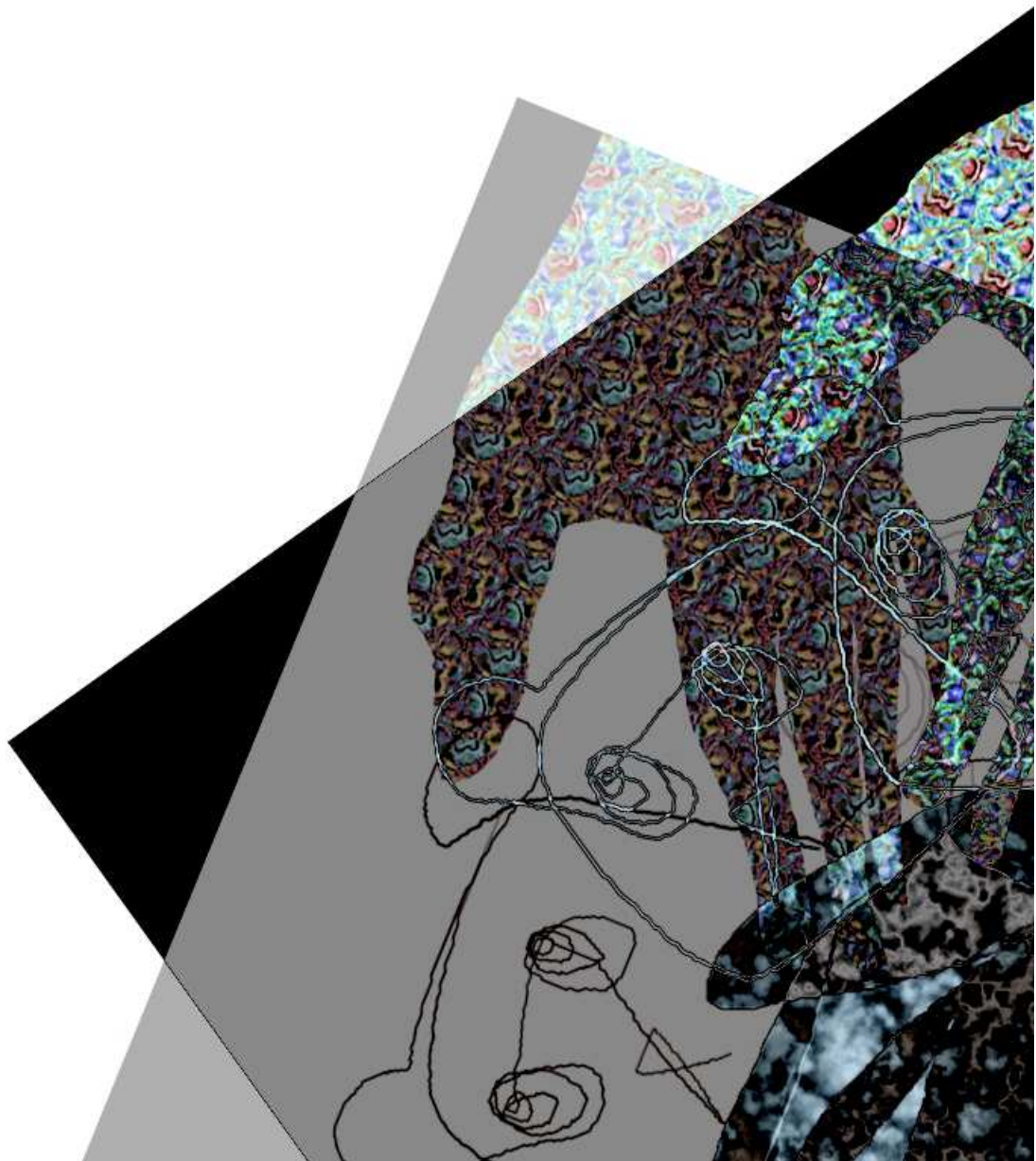

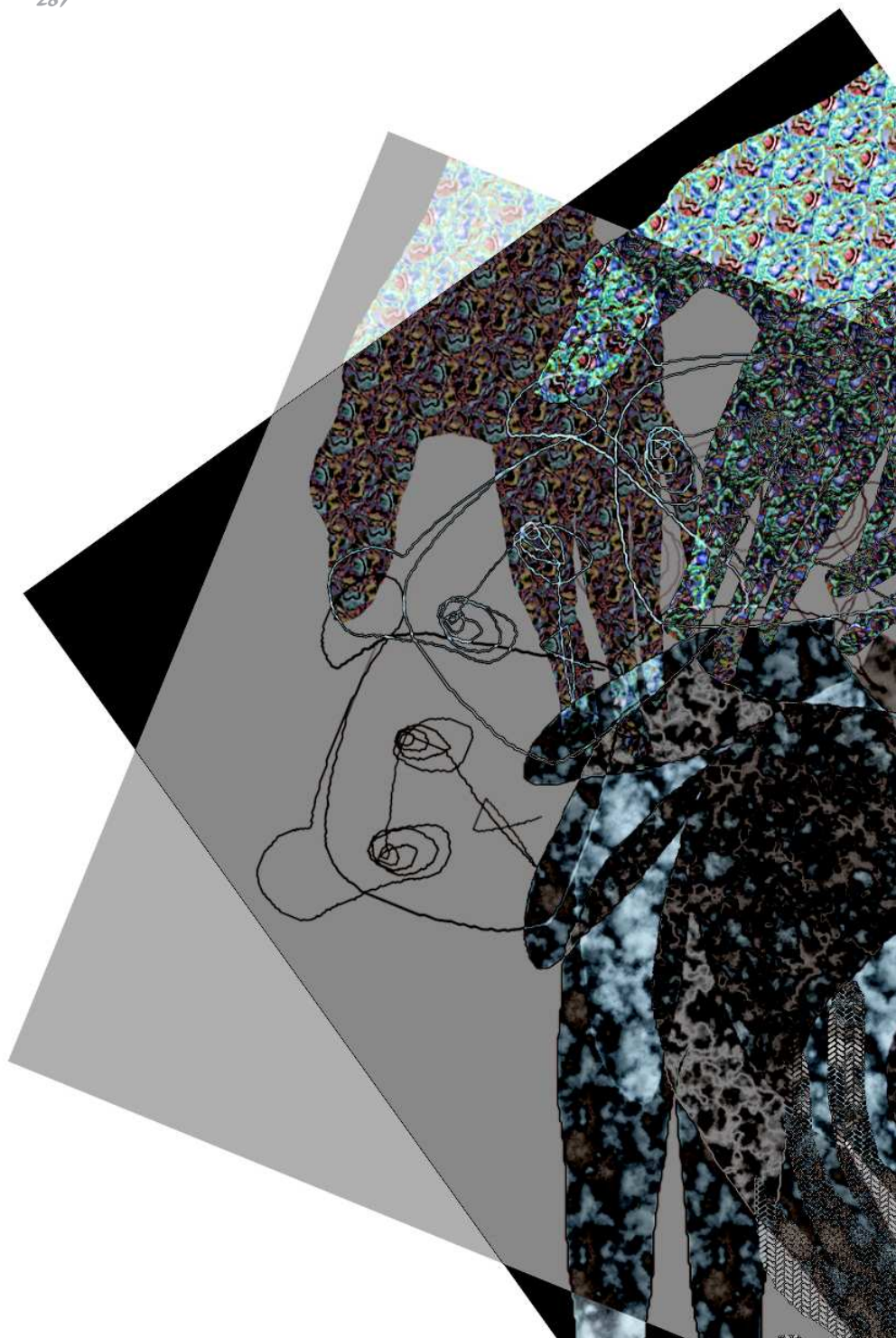

Elmaradt dolgokból
(füzetnapló, 2008 12 14 22 óra -
Ágens: Düh)

Hogy rosszul kezdődjön, mégis minden szép, ha vége szép, megvallom, az irodalmi fesztiválom, amikor énekelt, nem különösebben nyugözött le. Talán az én hibám. Ugyanitt viszont Ladik Katalin, már elsőre megmozdított. De aztán láttam később, csak a helyszín nem illett a megjelenéséhez. Hogy nemsokára kiderüljön, milyen csodálatos lényről is van szó Ágens személyében, szinte mintha már nem is egészen ember. De aztán szerencsére, és ez is a darabhoz tartozik, emlékeztetett erre. Mármint hogy ő is csak ember. Düh darabja valami bámulat volt. Sikerült egy egészen hihető, autentikus világot felszínre hoznia. Pozitív csalódás volt az irodalmi fesztiválhoz képest, ahol is személye inkább csak illusztráció volt, kellék a szünetekhez. De még itt, ezen a helyszínen is, amikor kitekintett (úgy értem amikor nem volt szerepben színpadon), különös, hogy pontosan éreztem azt a tisztaságot tekintetében, ami a darabban is visszatükrözött. Megvilágosult számomra, hogy abban a világban tud ő maga lenni igazán, amit saját maga teremtett. Régen részesültem ennyire kiegyensúlyozott világban, ahol a nyers hús, a mindennapi közelségével, buktatóival, sanyarúságaival és az antik világ (gondolva itt építészet, görög ábrázolás, kulturális háttér) a szépségével, egyszerűségével, távolságtartásával ennyire tisztán kapcsolódik, egyesül. ...a fénycsík, a fémlapok mint tükrök, mint önmaga a test árnyéka, a monológokkal, a rá utaló kellékek, éppen csak jelzéssel segítve az összhangot, de mindenképp is inkább ellenpontokkal, mintsem konkrét eszközökkel csalogatva elő az utalásokat, szim-

bólumokat, együtt mindez a teljesség, tökéletesség érzetét keltve tiszta képet adott.

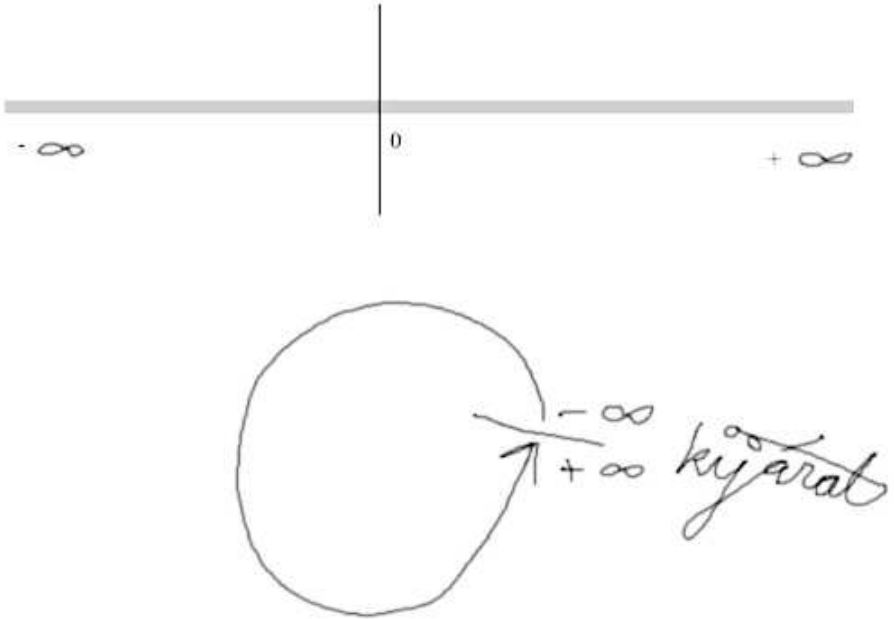
Egyszerre volt lágy, kemény és őszinte. Különös. Egyetlen pillanatig nem engedte lankadni a figyelmet, a részek különböző finom áttűnésekkel voltak egymáshoz hangolva, végig egy körben voltam, mintha sosem mozdultam volna ki belőle. És akkor a fiú test és kézzátéka egy vélhetően antik oszloppal, mint maradvány a múltból, egy roncs aminek szépsége ma is letagadhatatlan, volt számomra a darab csúcsa, ahol is a kidolgozott precizitás észrevétlen finomsággal lengte be a színteret minden mozdulatban. A tökéletesség hatásában érezhető volt a visszafogottság, szerénység, klasszikus antik formákat idézve mai intenzitással, mozgással, a múltat a mai emberrel ütköztetve. Az igazi nagy művek ilyenek, hogy csak látszatra egyszerű, de igen mívés a kidolgozása, elgondolom mennyi munka lehetett ilyen tisztasággal kifejleszteni a fiú mozdulatait, és az egész darabon 1-1 műveletet, mozdulatot. Emlékezni fogok erre a darabra.

Antik kor és a ma. Egyszerre drámai és hétköznapi. Olyan trükkkel megoldva a hétköznapiinak tűnő jelenetek is, valami olyasmi, amit a film belső vágásnak nevez, amikor nem igazi vágás történik, itt tehát arra utalok, hogy nem voltak klasszikus értelemben jelenetek (szünet, függöny sem, de ez ma már egészen hozzátartozik a kortárs darabokhoz), hiszen valójában egyetlen jelenetről beszélhetünk, ahol is felépítve, formák, figurák tovább adva a stafétát, folytak egymásba a részekkel. Nem véletlenül beszélek figurákról, miközben emberi ábrázolást láthatunk.

Amennyiben a darabból nézem ezeket az ábrázolásokat, a klasszicista görög festmények, szobrok vannak előttem, ahol ugyanez érvényesül mint itt is, nem egyes karakterek, hanem az ember, itt is hiába három különböző ember nyilvánult meg, mégis egy típust karakterizáltak. Antik külsőbe öltöztetett emberi forma, a teljesség, teremtés

összhangjában találkozva. Emlékezetes a köldökről való leválás megoldás is. Szenvedés-boldogság-boldogtalan-ság, a végén egy összegzés, a tanulság is mint önval-lomás.

Szerénység (ahogyan kezdte Ágens a darabot, egyedül ebben volt az a színdarabokban ismert hétköznapiság, itt mégis valami egészen egyedi, ahogyan kiszól a színpadról, különösnek hatott, nem éreztem mesterkéltnak, őszinte játéknak tűnt és sajátos megoldás) – kezdet (rejtélyesség, visszafogottság, finomság, ünnepélyesség) – kibontakozás (erő, szenvedés, bűn), majd mindjárt feloldva ezt is, a gitárjáték és ének összhangja, mintha ezt is kiszólásnak szánta volna a közönség felé, különös, ahogyan itt egy egészen másik közeget szólít meg, hogy aztán könnyedén egy mozdulattal visszatérjen az eredeti állapotba, magához a darabhoz) – vég (válasz a kezdetre, minimalitásra, titokzatosságra, itt testesült meg maga a magyarázat, ami egyúttal magára is kérdez). Szép lezárás, kerek. Oda tér vissza ahonnan elindult, csak egy ellenponttal, világosból a sötéttel zárulva, mintha a koordinátarendszerben a negatív pólustól mennénk a nulláig, aztán tovább a pozitív tartományban, egészen amíg összeér a két vég, ha körbe fordítom a tengelyt maga köré csavarva, éppen egy kört adva ki, ahol a kezdeti negatív pont érintkezik a vég pozitív ponttal. Pontosan lerajzolható.

A teljesség hatása tehát, ahol az antik (mai?) kor brutálitása **belül** (emberek karakterében a bizonytalansággal, kereséssel, önpusztításra jellemző jegyekkel), *innen nézve a kör*, összhangban mindez találkozva, szinte egybeeső a **külső formával** (lásd antik görög épületek, ahol kívülről egyensúly, szögletesség, visszafogottság, templomok szerkezete, oszlopaival, szigorú rendjével), *itt már az egyenes*. Aztán az ember, aki ezt az egyenest képes működtetni, érzellel megtölteni. *Egyenes és kör*. A darabra is ez a rend jellemző, pontos precizitással kidolgozva a legbrutálisabb jelenetek is. Végig tiszta volt számomra a darab, érthető, szimbolikus jelzéseivel, kellékeivel. Köszönöm, hogy ott lehettem. Maradandó.

(becsey zsuzsa) *ICA kitekintő*

becsey zsuzsa
„Remény könyve”
 2009

„Az Apokalipszis az Újzsidóság zsidó szava, a keresztény *remény könyve*, az *üldözötték és győztek könyve*. Egyzsidó hitnagyság és lelkésze. Remény a nagyvívó írások miatt, ami n) az óvatos észlelés, és használja azt tőle sem jellemezhető, szimbolizációval, (h) a létezésértékelés.

Az apokalipsztikus művek szerepek voltak a korban. Alkalmasak voltak krízisokban, üldözések, reményvesztés esetében, azaz: Isten a külvilágban jelenléti könyve a győzelem, azaz jellemezhető „szuszana” tisztelettel, amely a nagyvívó embernek. A jellemezhető beteljesülési helyzetben, az üldözöttek számára hitvallás, misztikus be-

A könyv az Egyház jelenlétét és jelenléti élményét. A könyv az üldözöttek számára üdvösség, hitvallás, misztikus be-

6

7

8

1

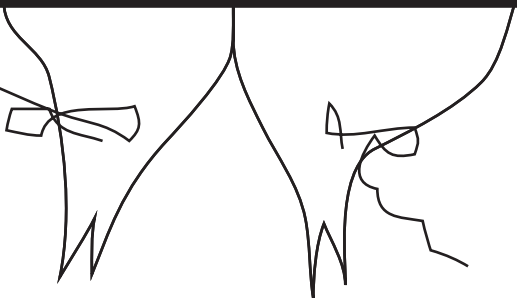
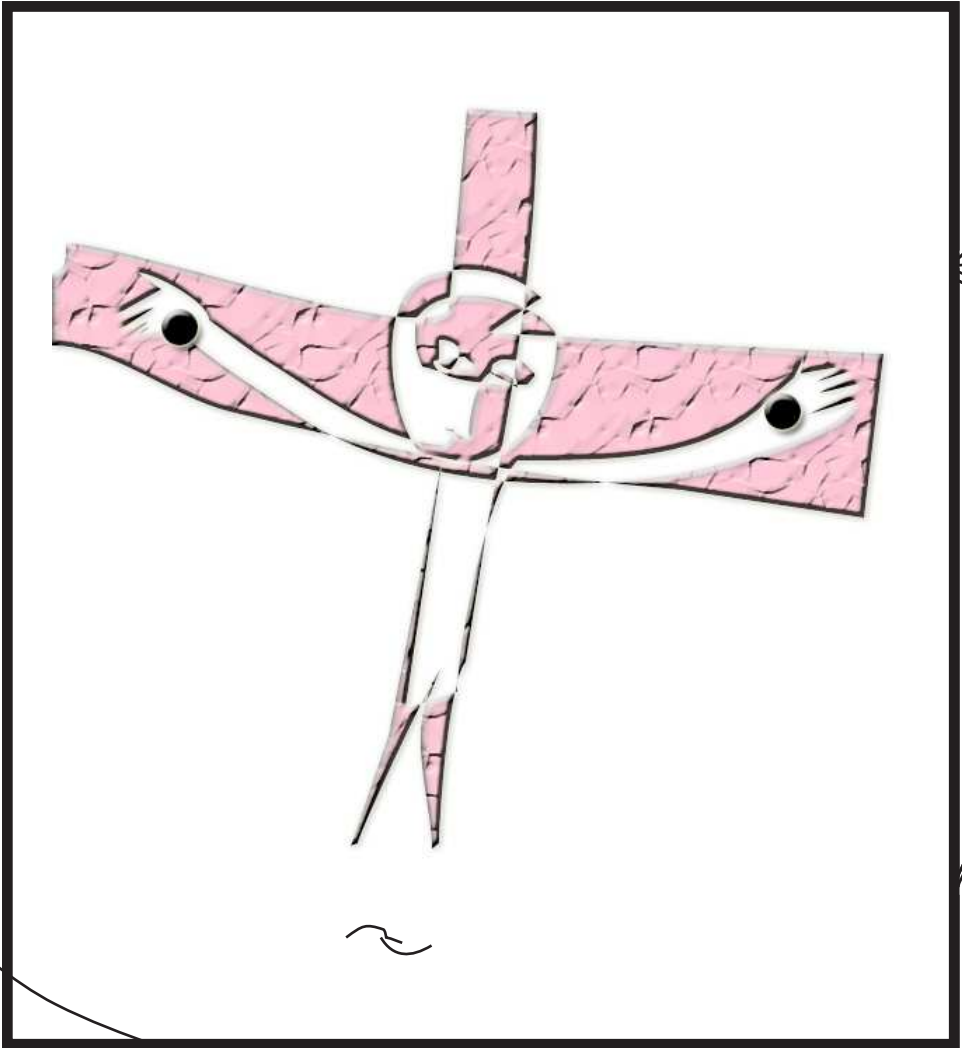
4

5

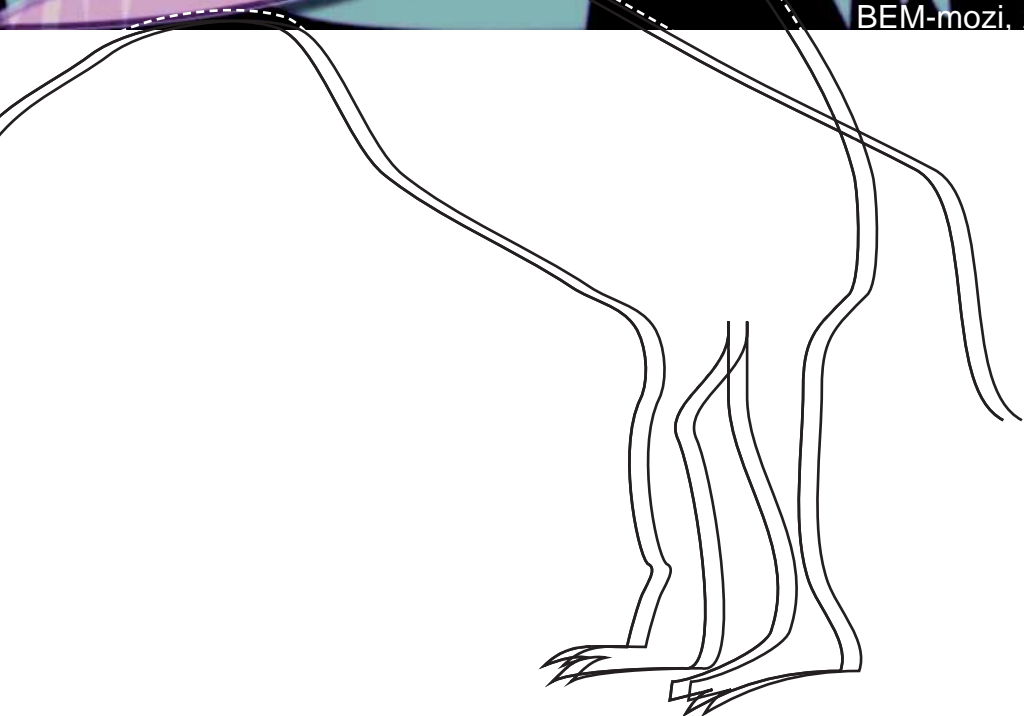

JazzNők,
BEM-mozi, 2007

mellett? ellen

forradalom? ellenforradalom

kicsi száj – kicsi hangom
beszélj mutasd meg magad

a hazafias vers
irodalmi jelen vers pályázat, 2009? 2010

mi az, hogy hazafias vers? a 21. sz.-ban beszél-
hetünk-e kortárs irodalom címén a klasszikus értelemben
vett hazafias versről. s ha igen, hogyan.

jótekonysági akció egy hazafias versért

Cím nélkül

*Ül a hideg padon
hajtókáját behúzza
eszébe jut az erdő
amikor a sötét éjszaka
földön kuporodva félt
hogy felfázik
nézi a levelet
a sorok mind rosszul feküdtek
a betűk
ereje sem volt
végigolvasni
fent hirdették a precizitást
hogy a kiszámíthatóság
egyenesen arányos az
őszinteséggel
s hogy a kölcsönös megbecsülés
vagy hogy a bölcsebbek szerint*

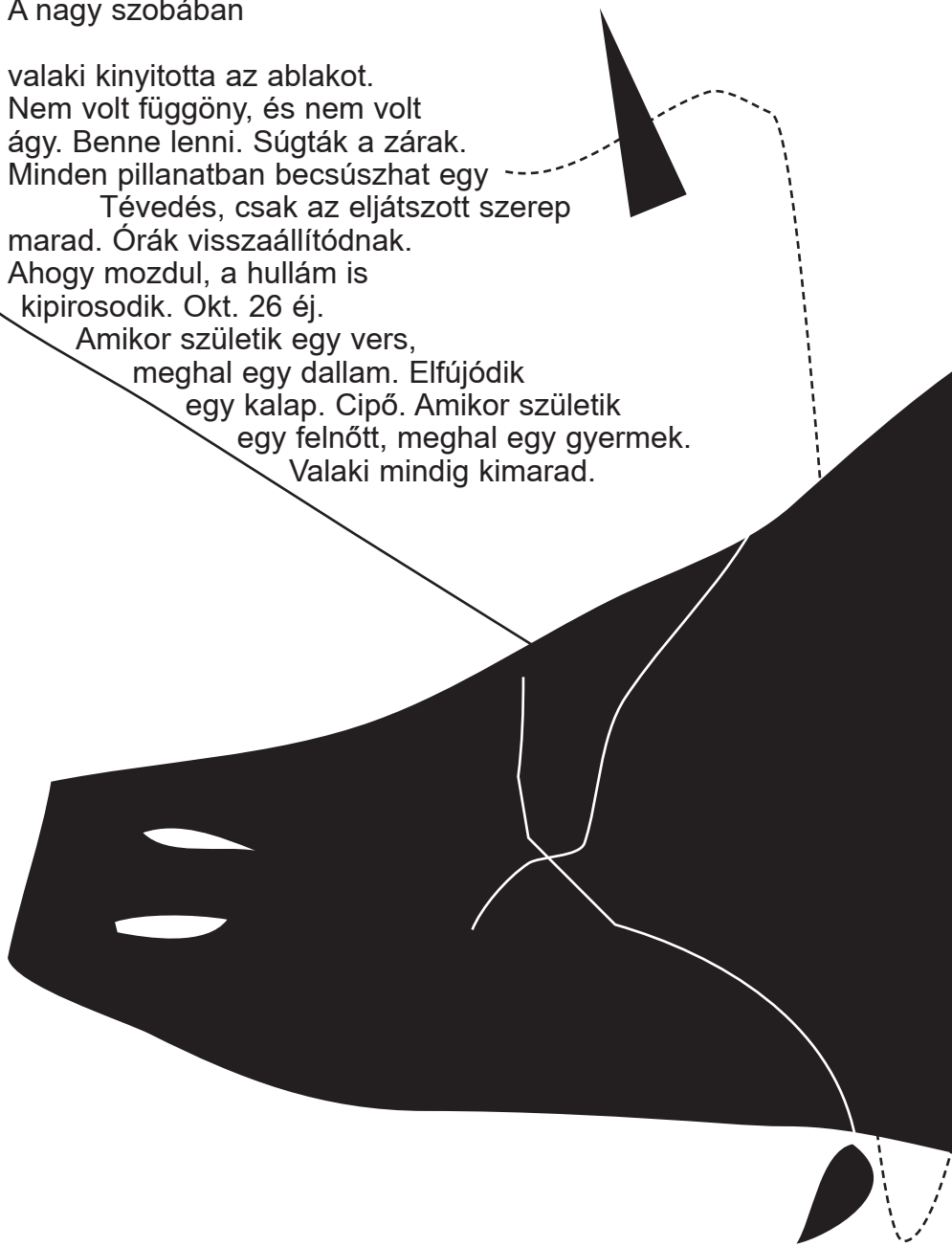
de ekkor már elaludt.

A nagy szobában

valaki kinyitotta az ablakot.
Nem volt függöny, és nem volt
ágy. Benne lenni. Súgták a zárok.
Minden pillanatban becsúszhat egy

Tévedés, csak az eljátszott szerep
marad. Órák visszaállítódnak.
Ahogy mozdul, a hullám is
kipirosodik. Okt. 26 éj.

Amikor születik egy vers,
meghal egy dallam. Elfújódik
egy kalap. Cipő. Amikor születik
egy felnőtt, meghal egy gyermek.
Valaki mindig kimarad.

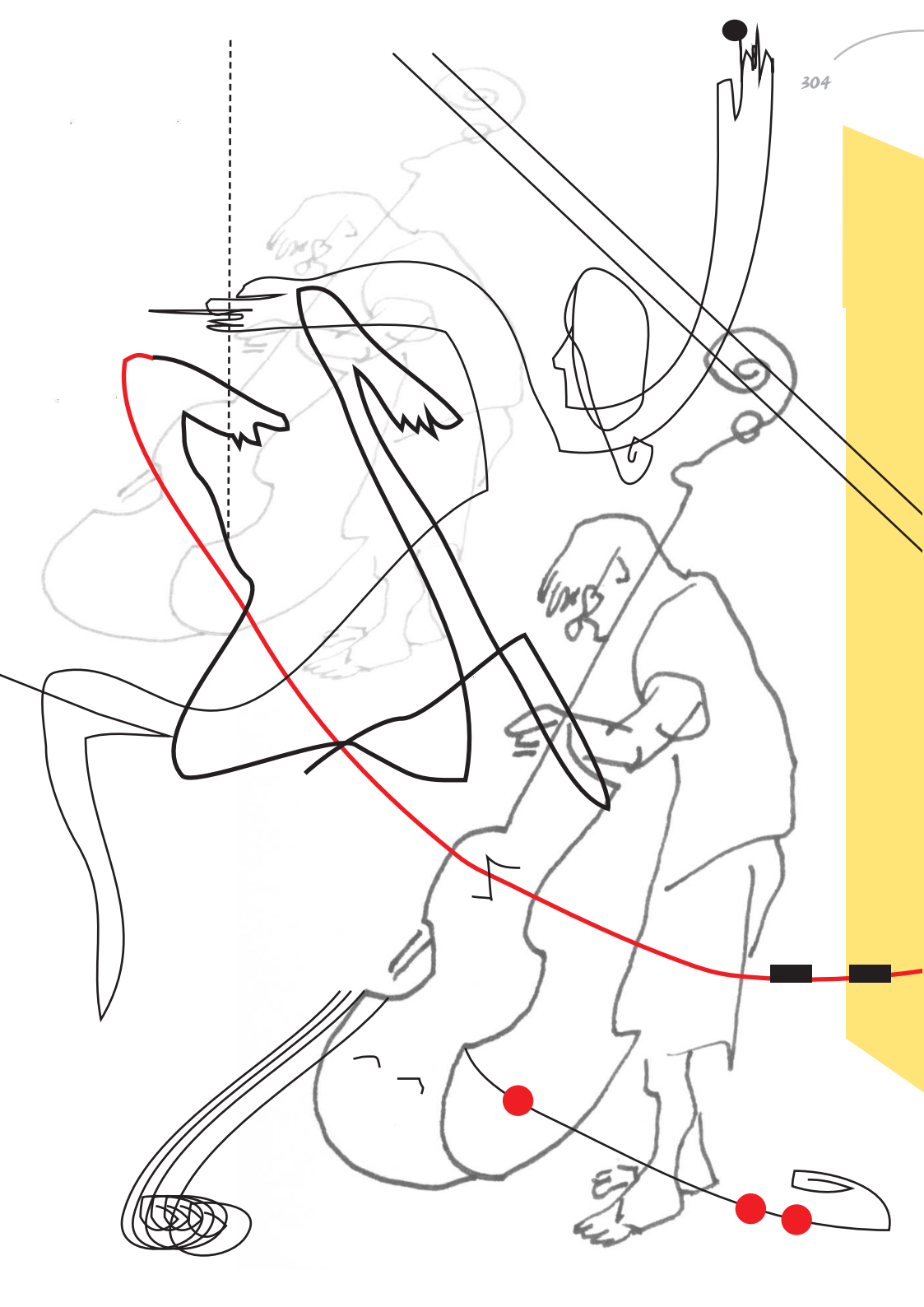
Arc amit örökké kerestem

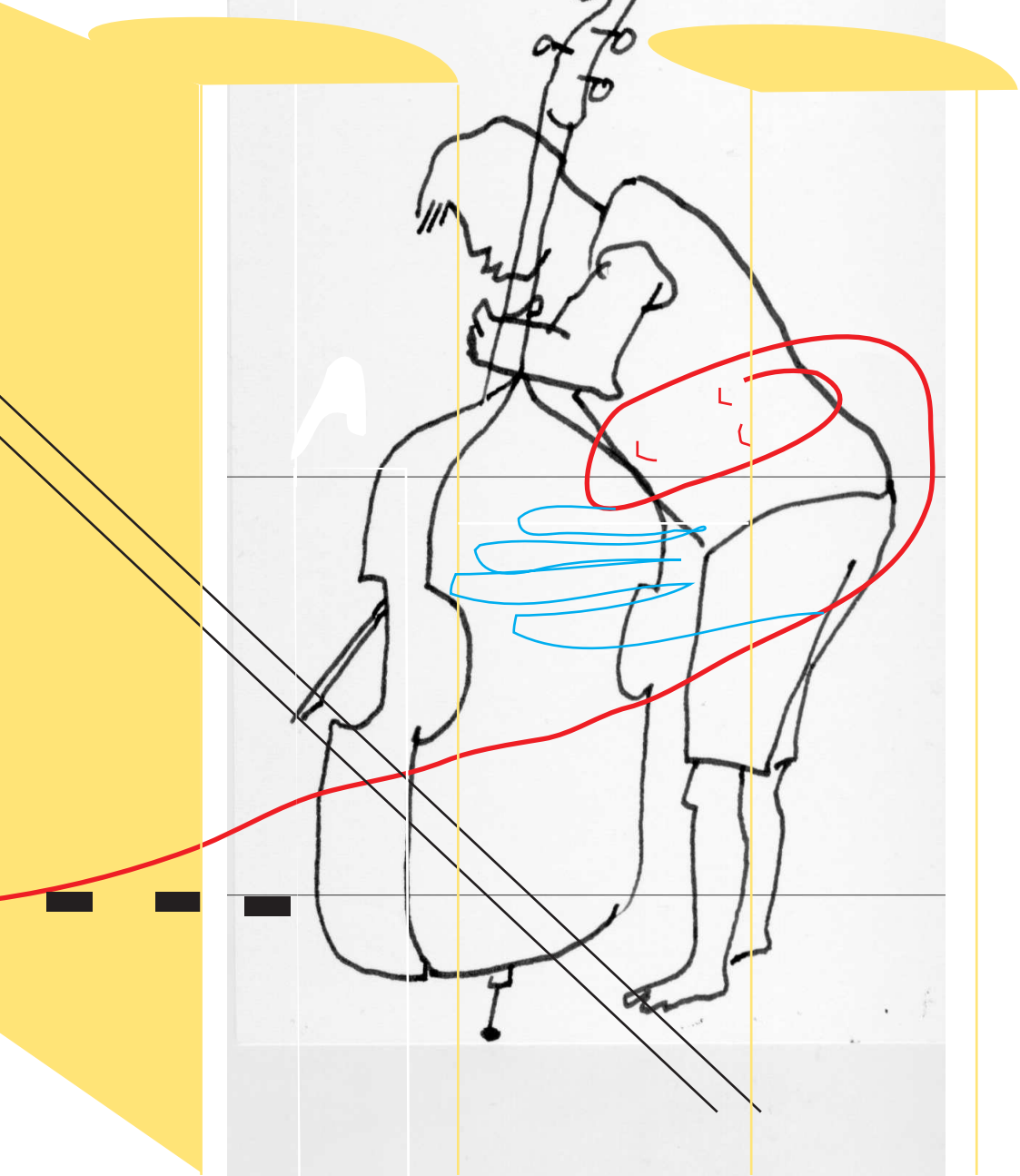
Fújnia kellett volna a szélnek
de a csuklya tartotta
már az illúziót.
Valami ami nem volt.
Könnyezett a lány
aki sosem volt.
De ez az arc
több volt mint szép
a forradás hosszan
sötét szemek, világos haj, vékony
áll, homlok
és ahogy állt
beszél
pontosan annyit mozdult
többé ne legyen látható
a nő aki tartotta
miközben lépett
aztán váratlan a
bot

ahogy elhalad
a mozdulat
az a tartás
bizonyosan ez az a
baleset

(FOTÓK A PARTON)

FÖL KELLENE TÖRNI A TENYEREKET
FÉNYEKET BIMBÓZNA KI BELŐLE
(HAJTÁS) (ÉRTELEM)

MEGFOGTAM A KEZÉT ÉS SZALADTUNK
■ KÖRBE AZ ASZFALTON
MAJD KICSIT OLDALRÓL AZ

AJTÓBÓL
A KIBÁLÓS HANGJÁN
KEZDETT EL BESZÉLNI

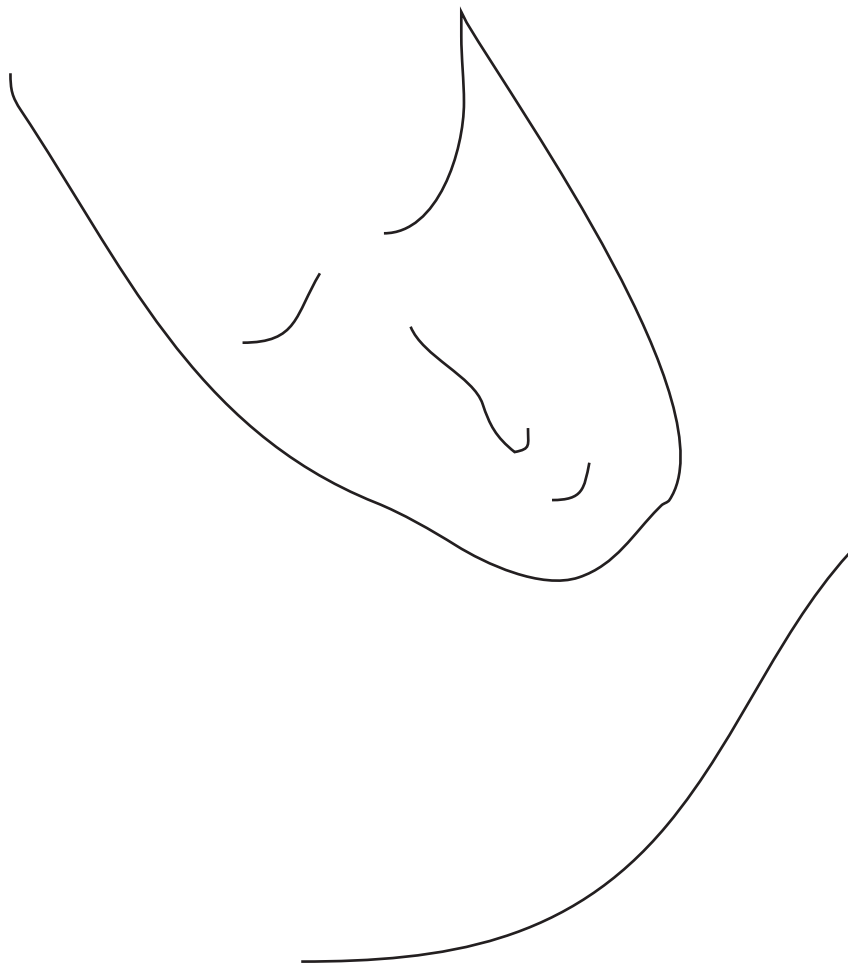
BELEALUDTAM, MÁR MEGINT BELEALUDTAM
ALIGHOGY KEZDŐDÖTT ■

Kedves M,

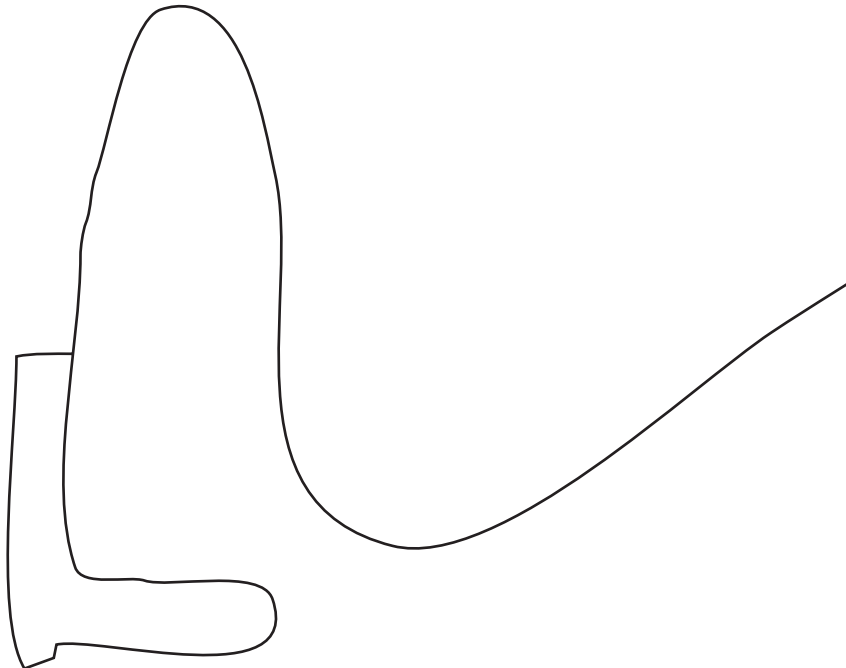
magam is csupán visszatekintve, végighaladva tudom megfejtani, értelmezni a szövegeket, írás közben egészen ártatlan, érintetlen textúrák. Hol selyem, hol valami durvább, és nem pusztán egy, hanem összefonódó szálakkal többjelentéssel bírnak.

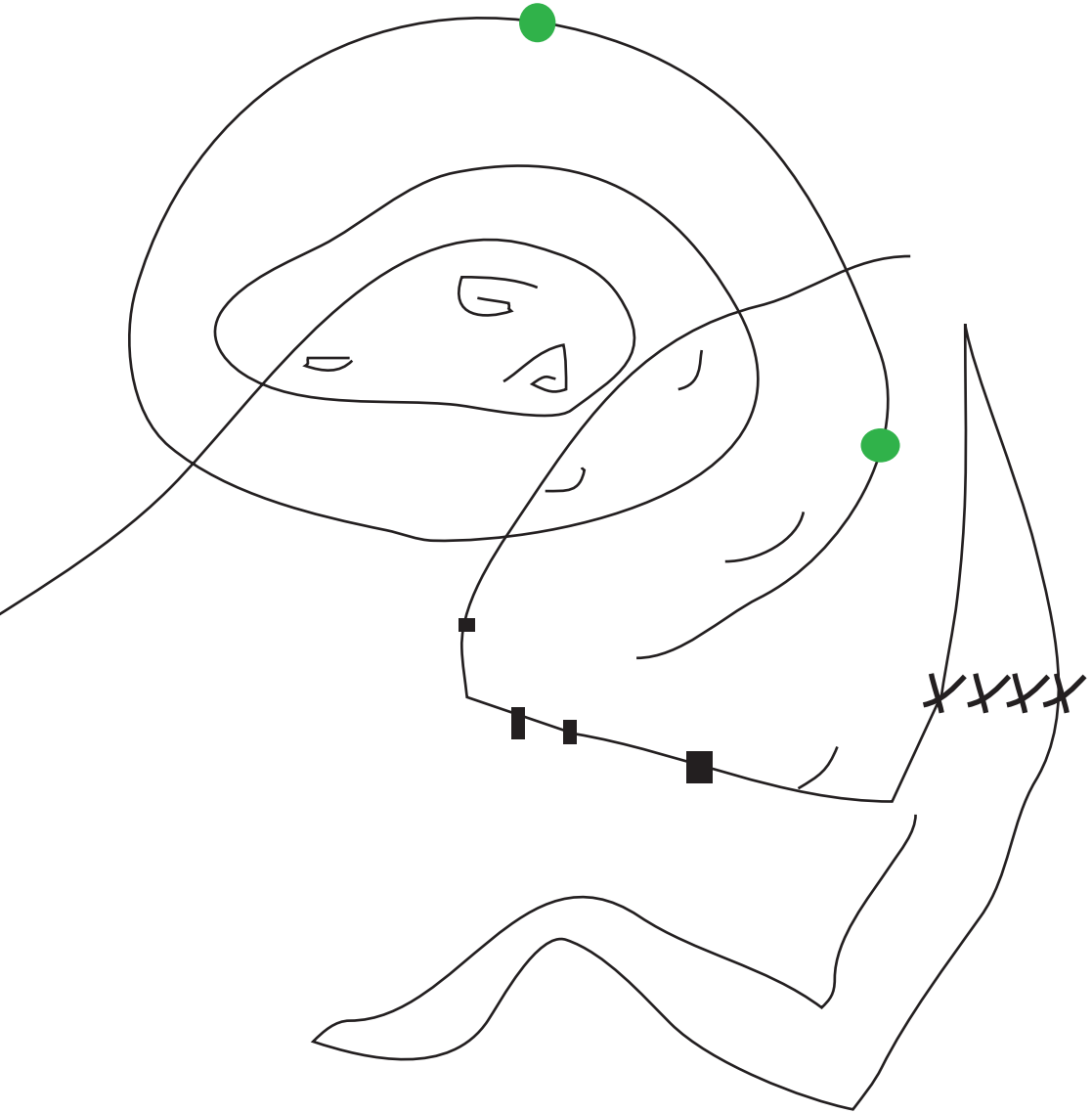

Megpróbálok segíteni, legalább-
is átadni azt, ahogyan bennem
munkálódnak, keringenek

ezen a szövegen. Nemrég
kezdődött a folyamat, amelyben
ez a jelenlegi versciklus formát,
medret kapott, a versek nem csupán
önmagukban, hanem összetartozóan is
egységet alkotnak. Ez a három vers is ebből a
nagyegészből lett kiszakítva gondos munkával. Igyekszem
válogatásnál, hogy a hangulat is megmaradjon, egységes
képet adjon. Folyamatában.

Közelebről, a szövegek jelképesek, minden apró elem egy-egy szimbólum. Elvonatkoztatva a közvetlen szem által látottaktól. Legyen az egy tenyér, ami feltörve maga a kiszáradt föld (vagy akár vallásból kiemelt krisztusi szimbólum), az elhagyott, az elszenvedett, melyből öntözve (éggel) fénnel, természetes életerővel ápolva bimbózik ki hajtás, ebből pedig az értelem. És mi gyerekek, szimbolikusan maga az ember, aki még ártatlanul játszik, szalad, fut körbe-körbe, végzi dolgát, mint ahogyan a föld a pályáján, az ember a maga kis világában a nagyegész viszonylatában, itt a rész és az egész összefonódásában, mint ahogy a gyermek is kicsi a felnőtt viszonylatában, az ember is a föld viszonylatában, az aranymetszés pontjaiban.

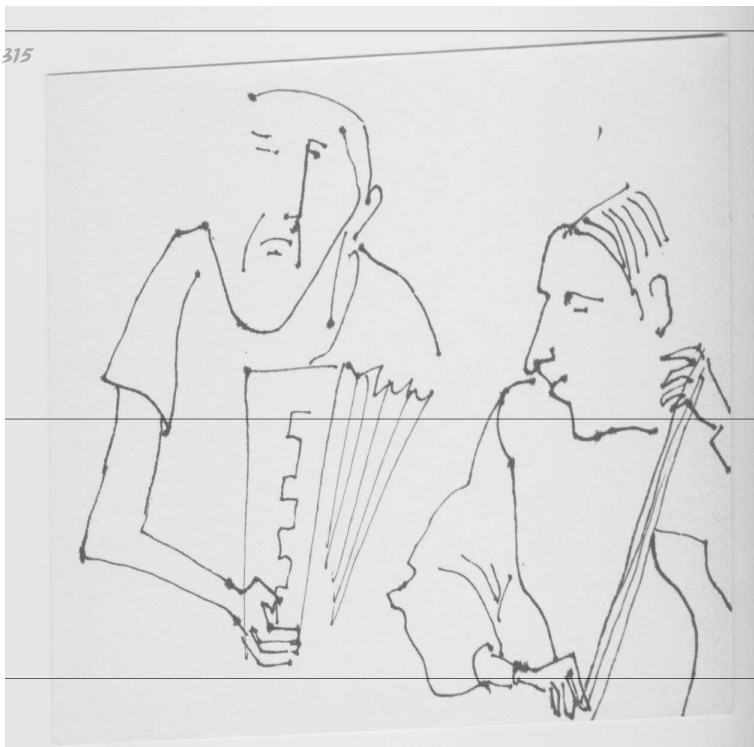

A "fotók a parton" szöveg esetében a városokban vagyunk (innen már az erdőn), ahogyan az aszfalt is finom utalással jelzi az embert fedélzetén, aki az örökös mozgással él, még remél. Akiben a naivitás nem kérdőjelezi meg a létezőt, mert már olyan, mint egy földtől megemelt, túlvilági lét, ahol a gyermekek sem kérdeznek, mint maguk az angyalok. Mint hogy nem kérdez, nem merülnek fel válasszok sem, mert örül annak ami önmaga, örül magának az életnek. Hogy gyermek lehet, lélekben, ezek a még önfelelt mozdulatok.

De aztán a felnőttek, az emberek másik oldala is megjelenik a földön, az álmokból tükör másik oldalán megmutató valóság. Hogy az ember kiabál, mert a valóság nem olyan szép, mint az álom, vagy csak mert igazolni akarja mindenáron, hogy ő maga az álom, mert így-úgy valamilyen mód, hinni akar. Mindez a vers szemszögéből nézve, emberi. S mint olyan, nem kíván fölötte ítélni. Azaz, hogy a szöveg ezt a kettősséget választja szét, és ugyanakkor mossa össze. Hogy az álom és valóság találkozhat. Hogy az álom magától megoldódik, mi, kisemberek pedig csak kiabálunk, pedig minden milyen szép, ártatlan, ha lenről, a partról nézzük. A megmaradt fotók, emlékek, emlékeink árnyékából.

A zárójel is funkcióval bír, (fotók a parton) ezt a *múltat* idézi, *ami már nincs*, vagy azt *ami még eljőhet*, a (hajtás, értelem), a többi a *jelen* egy otthagytott képpel, velünk. Ez az utóbbi fotó viszont a szöveg végére készül el. Hogy mi hol vagyunk ezen a képen, ebben a képben. Akár megmaradt foszlányok, emlékekből, vagy éppen a ránk zúduló tömegmédiából, amelyek idővel majd ugyanúgy kikopnak, mint ahogy a generációk is, amiben hallgatunk vagy kiabálunk, mert éppen benne létezőnk. Pedig csak aprónyit el kellene távolodnunk, hogy láthassunk. De mi nem kívánunk látni, mert örülünk, ennek a kicsi életnek, hogy részei lehetünk, és küzdünk, és kiabálunk. Aztán nincs idő. És az álmaiba belefárad, belealszik a versbeszélő. De ez sem a jelenben, hanem inkább valami felsejlő *jövőből*. Össze-mosódnak az idők. Be nem következendő jövő? Nem tudni. Mert ez a versbeszélő bár úgy tűnik, szomorú, mégis a belealvással, álmodni szenderüléssel, kilépik ebből a jelenből. A ciklus pedig, a versciklus akár ebben a hármásban, mint ahogy egy körforgásban, benne a képekkel, emberrel, holnap újra felkel, és újra remél. Mindennap végigjárja maga körül ezt a kört. Sohasem veszíti el végleg a reménysugarat. Ezért szükséges megmutatni a részt is az egészben, hogy a szövegek külön-külön is (mint ahogy külön-külön is egészek), de részelemekként is az egészhez tartoznak.

Minden szöveg ebből a ciklusból, nevezzük hazaszeretet, remény, világfájdalom, elfojtott szenvedésből születik. De ő maga már nem szenved. Felette van a szenvedésnek, vagy alatta, de mindenképpen kívül áll. Ezért tűnik úgy, hogy mintha nem hozzánk beszélne, mert nem magáról beszél, hanem amit lát. Nem szenvedélyes, inkább figyel, megfigyeli a környezetet, beszívja azok illatát, szagát, elraktározza színeit, mint minden pórusában érző, érzéki, mégis passzív szemlélő. Nem dicshimnuszok, és nem is önszenvelgő, sajnálkozó, múltat visszasíró szövegek, hanem apró szegmensei ennek a felvázolt jelképiségnek. Múltból, jelenből és jövőből összemontírozva.

Végig tudnék menni a többi szövegen is. Hogy a nagy szoba, maga a szülőföld, vagy az a föld, ahol élek. De inkább is maga a világ az összemberiség lakóhelye. Föld, a nagyegész, az élet. Hogy üres, hogy nincs benne függöny, hogy nincs benne ágy, de az ablak nyitva, a reménysugár befogadására készen álljon. A valaki ez esetben magam lennék, talán, de ez sem bizonyos. Hogy ezekben a szövegekben hol vagyok én, és hol van valaki más, felidézve valami régmúlt szellemet, akik az értelmet vagy szenvedést hordozták, vagy hordozzák ma is, ebben a kicsi apró hajtásban (zsenge szövegsorokban) sorsokat, nagy sorsokat megidézve.

Zsenge hajtás, bimbó, ami lehetnék akár magam is. Talán rendeltetése, sohasem kinyílni. Ezt sem tudni. Vagy hogy önmagától nem kinyílik-e. Mondjuk éjszaka, amikor alszom. Amikor nem látom, és fel-feltörnek ezekből az álmokból is a sötétből kikíváncozó magyarázatok, jelek, jelzéseken át, szövegekből. Minden apró részletben valami titok elrejtve. De lehetséges, hogy a szenvedő magam vagyok. Hogy magamra vállalom az álmok és az élet valós megtörténéseinek árnyékából az áldozat szerepét. Egy apró folt, egy árny, egy fényugár.

Nincsenek kimondva egyértelműen a dolgok, de a képekben ott vannak. Mind, ahogy sorban végighaladunk. Ezek a szövegek a bennük megjelenő képekből beszélnek. Mögülük, vagy valamilyen másik szemszögből, mintha mindezt egy kamera látná. A mindent magába foglaló szem. "kameraszem", mondja a filmelmélet, de itt most vers szövegekről van szó. Elhallgatnak, titkolóznak, miközben folyamatosan kimondanak. Minden szónak súlya van önmagában és az egésznek értelmezésében is.

Viszont amit fontos megjegyezni, hogy maga az írás folyamatában még nem tudom, miről szól, vagy fog szólni a vers. Semmi nem tervezett, ahogy aztán az elemek elrendeződnek. Mintha valaki diktálná a sorokat, szavakat. Leírom, aztán idővel később jönnek napvilágra a jelentések. Mindig kicsit többet tudok meg róluk. Úgy, hogy aki azt mondja, nem érti, a szövegeket, magam is csak idővel fejtem meg. Noha más benne lenni, ennek a folyamatnak része lenni, és más lehet kívülállóként olvasni. De én hiszem, hogy elérhetnek az egyszerű emberig, csupán időre van szükség. Még egy kis időre. A szövegek állnak, várnak. Részükről már nincs jelentősége időnek, hiszen már felszínre jöttek. A meg nem születő szövegeknek annál inkább. Kevesebb eséllyel indulnak a megszületésre.

becsey zsuzsa

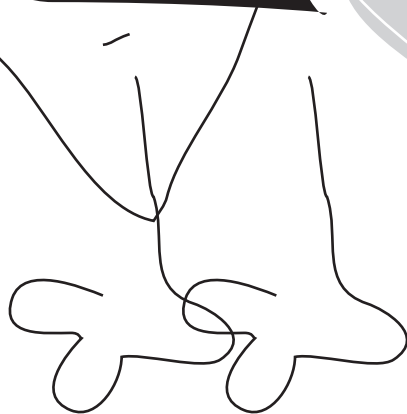
Ha minden szálat összefűzők, összefüggenek a dolgok a versben és az életben. Hogy ezek az álmok a valóságban is mind, szinte kivétel nélkül valahol megtörténnek..., mintha egy látó szem írná őket belőlem, aki nem gondolkodik, csak lejegyezz. Leírja amit lát. És előre meglát dolgokat, melyek be fognak következni, vagy már eleve megtörténtek. Olyankor felidéz. Megidéz. Összeköt múltakat a jelennel és a jövővel.

(Valaki más)

Fürdőszobában ül a
kisszéken, megszámlolja
a virágokat, halfejeket,
bimbószemeket, majd
befordul a kádba.
Nem csobog a víz,
nincsenek habok,
szorítja markát,
ki ne essenek
a hóvirágok.

Megmozdul,

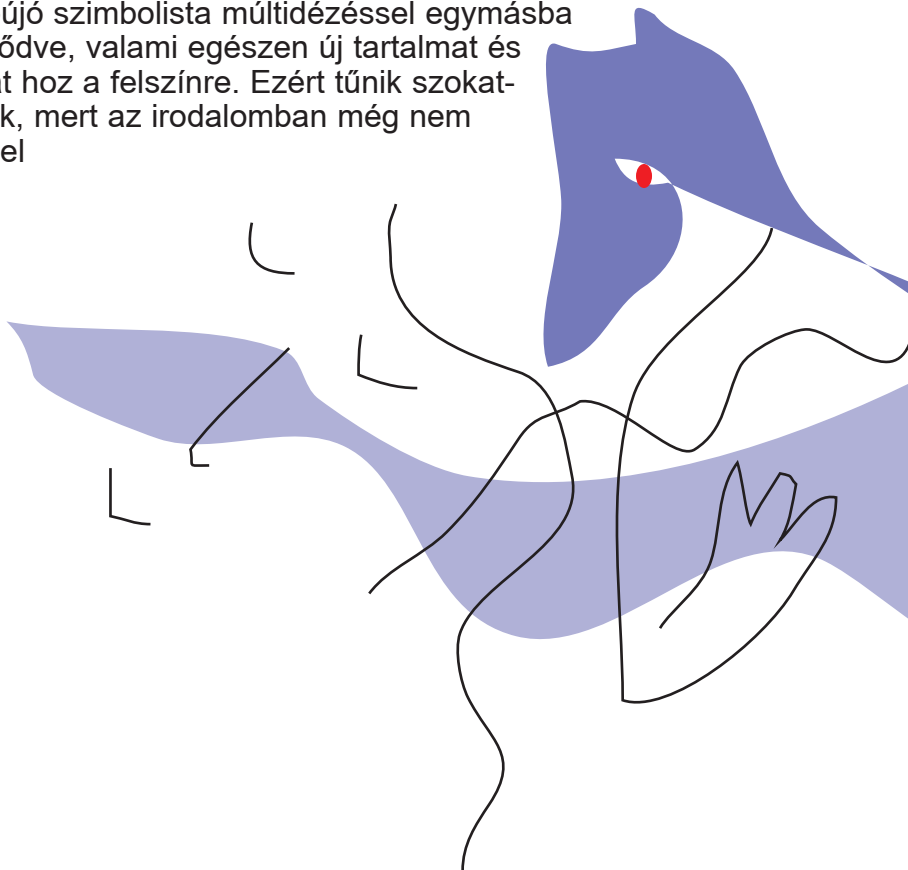
bekapcsolja
a gázt,
megmosakszik,
megtörölközik,
felöltözik.
Pokrócot tesz
az ablak közé.

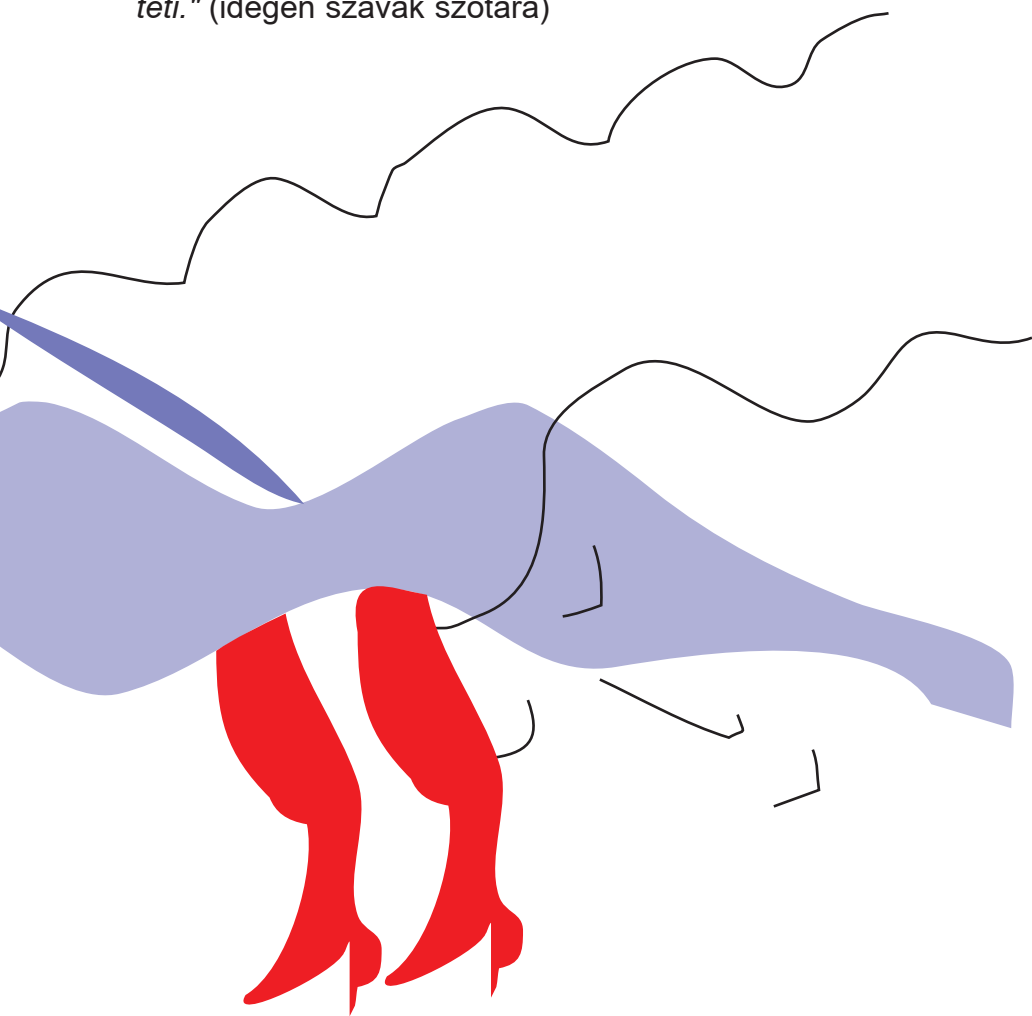

Ha nem segitettem, nyugodtan mondja meg. Nem határolódom el attól sem, hogy akár még próbálkozzam, talán sikerül olyan verset írnom, amely minden nehézség vagy magyarázat nélkül is eljut Önhöz. De fennáll az is, hogy lehet, mégsem. Őszintén kívánom, és remélem, hogy ez a párbeszéd nem válik haszontalanná, vagy értelmetlenné közöttünk. Tudom, hogy szokatlan a nyelv, amin beszélek.

Igen, egy kicsit a XIX sz-i szimbolizmushoz is visszamehetnék az értelmezésben, de ugyanakkor párosítva a minimalitásig lecsupaszított kiüresedéssel formailag is (minimal art... process-art, és ezek válfajai, hogy a képzőművészetet, filmet is bevonjam, avantgárd formanyelvi irányzatok), nem csupán a tartalmat illetően. Azért különös számomra végigmenni, elemzés közben feltárni, mert nem öncélúan neo- vagy posztavantgárd eszközökkel él a szöveg, hanem ezzel a valóság mögött megbújó szimbolista múltidézésel egymásba ötvöződve, valami egészen új tartalmat és formát hoz a felszínre. Ezért tűnik szokatlannak, mert az irodalomban még nem jutott el

(vagy kevésbé ismert a feldolgozások, de a megjelenések alapján is), mint akár a művészet többi ágaiban, pl. képzőművészet, mozgókép. Idézem (és akkor a fentiek felvezetésére is válasz, azok megerősítésére): *"szimbolizmus a 19. sz. vége felé kialakult művészeti, főleg irodalmi irányzat, amely a társadalmi bizonytalanság, kiúttalanság tükröződéseképpen a valóság megértése helyett inkább a művész hangulatainak, lelkiállapotának megsejtésére törekedett és ennek elérésére sűrűn használt szimbólumokat. A képzőművészetben az az ábrázolási mód, amely az elvont dolgokat a látható világ formáival érzékelteti."* (idegen szavak szótára)

Fontos még, hogy ezek a versek nem a magaslatról, a Parnasszusról, hanem lehajtott fej, a tisztelet és a szenvedést követő magábaroskadásból kelnek életre. Szinte látom, ahogyan ez a kopárság, kövek, sziklák alól, egyszercsak rügy, bimbó, majd szárny lesz. Vagy valami más, megfoghatatlan, láthatatlan átlátszóság. Talán igen, egy láthatatlan szárny. Hogy a világvég vagy a paradicsom, nem tudni. A körök mely áramba vezetnek. Én csak leírom, a kéz után, a szavakat. Nem látom előre. A szárny, a szárny talán felemelkedik, túl, élő és elfeledett parnasszusokon. A képzeletben. Látni nem látszódik.

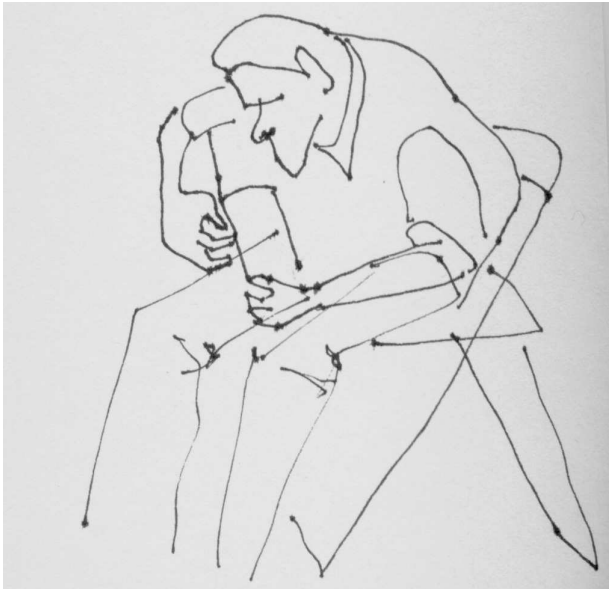
A szövegek viszont akárhonnan is nézem, egyensúlyt alakítanak magukban és egymással, a földi emberek és álmok között.

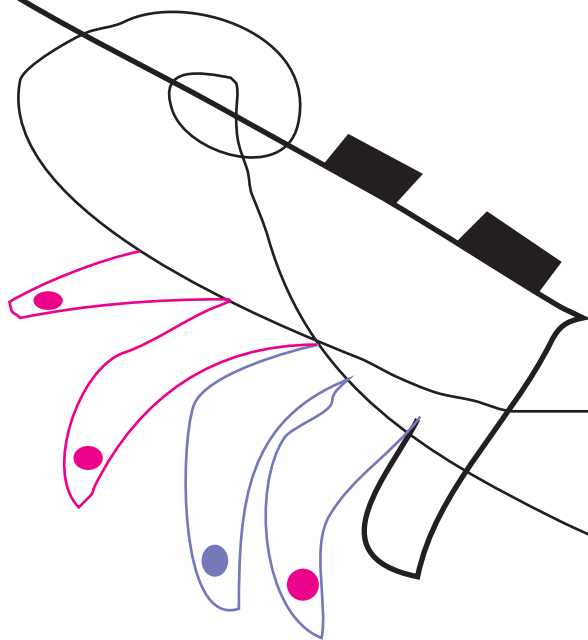
Összegezve, amennyiben ebből a végigvezetett szimbolikusságból indulok ki, ennek a ciklusnak minden egyes verse a hazaszeretetből. Vagy valami szomorú nosztalgiaából a szeretet ? viszontszeretet hiányából, a dolgok mögött meghúzódó árnyék vonalán. Meglehet, hogy tévedek.

Mégis, ha rá kell mutatni, egyre, legyen a (fotók a parton), hiszen erre esett a választás, ezt elemeztem részletesebben.

Köszönettel, hogy meghallgatott (elolvasott).

Barátsággal,

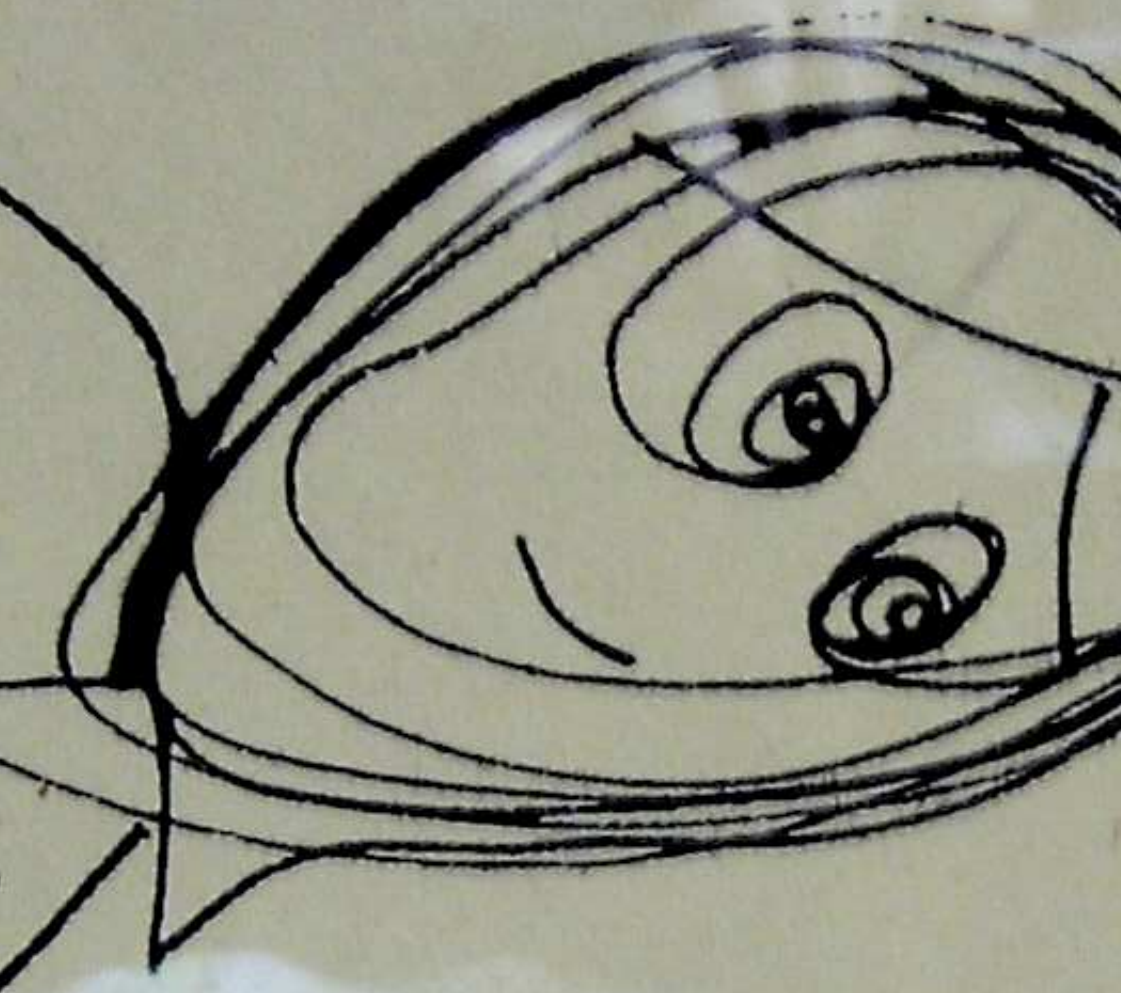

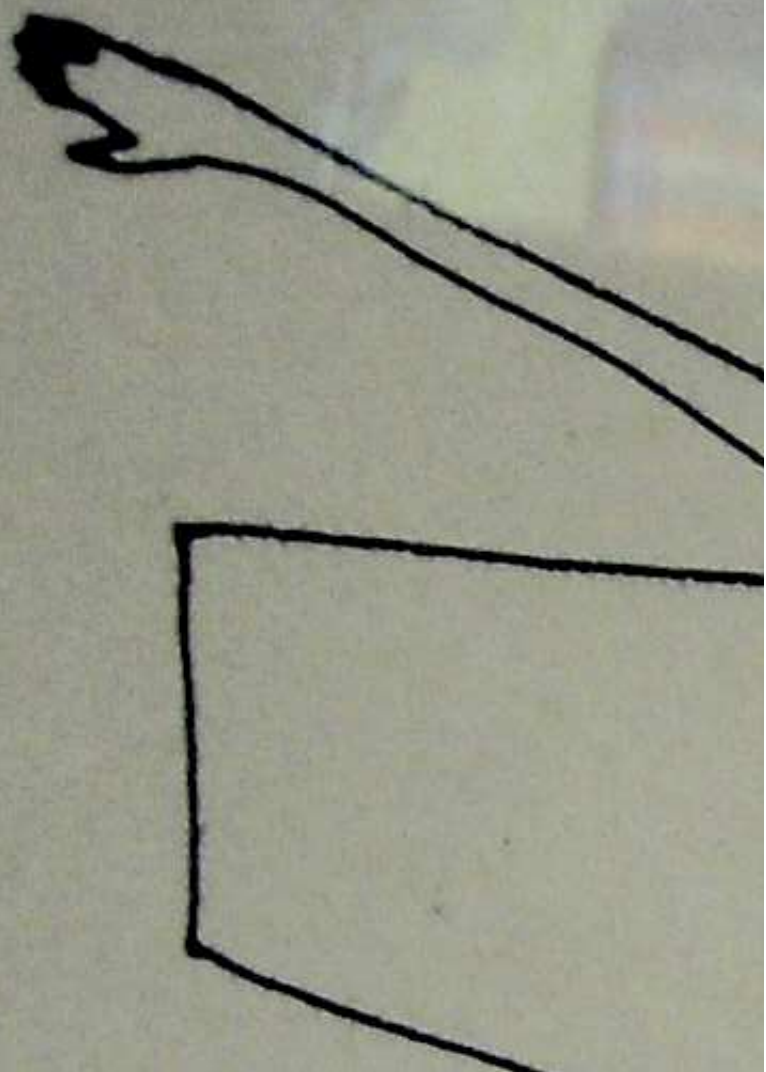

szeretem a vállalkozókat, ha engem is szeretnek,
segítenek. semmi jónak nem vagyok elrontója. de amíg
körülnézek, mindenhol sebek, a szívben, a lélekben, a bőr
felszínén, a vállalkozások messze elhagynak.

kicsit hosszú és talán önmagáért való...

levélben litera... küldenék grafikákat, skicc-portrérajok, képzőművészként koncerteken régebben, most irodalmi programokon szoktam elszórakozni vele...

Kedves litera szerkesztők,

örültem, bár valóban nem sok biztatás, és mégis. szívesen elküldöm erre a címre az említett írásaim, aztán majd csak elválik... (máris a legújabbat a mellékletben)

Dunajcsik és Gerőcs Márton Lászlóval, Nyitott Műhely

különös. egészen megkedvelhető ez a fiú. Mátyás? Tamás? valóban, csak mert ez is elhangzott, a matyi itt kevés. vagy inkább csak más. gondolva pl varró dani eset... ami egészen máshonnan...

és akkor most Dunajcsik... ahogy itt olvasom, nem véletlen, mint ahogy magam sem hiszem, hogy pusztán csak véletlen a sorsszerűség, éppen Alain-Robbe-Grillet művet fordít. mindez közvetlenül a beszélgetés után villant meg... hogy igen, a literán mintha ezt láttam volna... valóban, ahogyan olvasott, ahogyan beszélt... ugyanezt éreztem, szinte mintha onnan... Alain Resnais Tavalay Marienbadban. filmek, francia film... új hullám. képek is lassan beúsznak, a mozgás, egy arc, titok... Proust, igen, ez sem

lehet véletlen, francia kultúra, irodalom... és valóban előttem Bónus Proust felolvasása-elemzés-beszélgetés, szinte mintha újra ott lennék. elte szeminárium. a hang, vonások, kissé hosszan hagyott, lazára vett szőkés haj, göndör haj... na és Esterházy. de ez később, kicsit később jön elő... miért van az, hogy a francia kultúra kedvelők, másképpen, azok akik a francia kultúrát magukénak érzik, mind általában hasonló arcúak, hasonló karakterek, mozgás... beszéd... szinte egybeolvad Dunajcsikéval, és mégsem. tetszik ahogyan ez a fiú sajátosan bánik a szóval, gondolatokkal, ahogyan vezet, fokozatosan befele... akárcsak a felolvasott mű, észrevétlen, már-már filmszerűen látom, ismétlem magam, igen, körkörös kameramozgás, lassú, aztán arc, terek egymásba folynak, belső vágások, időtér ahogyan sodor magába, igen, azt hiszem teljes, ezúttal itt és most, hiteles képet kaptam. hiányérzet nélkül. úgy szóban, mint írásban. kicsit olyan, mint mikor nincs előre kiszámíthatóság, csakúgy folyik, el – mint víz, folyó, önmagától sodródik, viszi a kendőt, lassan leválik önmagáról. persze ez is csak felszín, jól megcsinált, pecízen előkészített felszín, hiszen jól ismerjük Márton Lászlót, mindent pontosan kiszámít, minden hatást előre porcióz. talán meg lehet kockáztatni, ellentmondást nem tűrve. ám ha mégis... előfordul... különben meg csak kérdez aprókat, a taktika, hogy a két fiú egymással, vagy magukról egymás mellett, ő meg csak hallgatja, és időközben összegezve a hallottakból, pontosít, levont néhány következtetést... de térjünk vissza itt Dunajcsikra, és innen folytatva... leválik magáról... igen, mint ahogy mondotta is szóban, hogy ezúttal nem belülről írta meg, nem magából, mint eseteiben saját figuráit, a figura itt kívülről, túlról, tulajdonképpen szerzőtársa tulajdona, előre gondosan megbeszélte módon kölcsönözve, míg az azonosulás már innen, miközben magáévá... vagy inkább egy döntés, amire csak fel kellett építeni, ki-ki magáét,

Gerőcs is övét, kölcsönös játék, noha villanásnyi attrakció, trükk is kikacsintgat, amikor szerepek cserélődnek, áttevődnek, tetten érve, váratlan vagy inkább csak észrevétlen alakulva egymásba, mint amikor átvedlik egyik forma a másikba... nos ezekben maga az író lépik át, úgy a figurába, másikéba?... miközben összejátszás... egymás közt a fiúk, mintha csak könnyedén ki-belépnének, felszínen suhanva, kép, álm...

mégis, meg kell vallanom, mivel elég felületes hallgató vagyok, inkább csak hagyom magamra hatni a dolgokat, de nem próbálom azokat feltétlenül meg is érteni, innen ez inkább csak egy érzés, mintsem hogy fedjen valami konkrétumot... annál is inkább mivel úgy azonosulok, hogy közben elengedem. nos mindezekkel úgy vélem, sikerült Dunajcsiknak ezt a kívülről vett figurát magáévá tenni. figyelni kell tehát erre a fiúra, vagy inkább úgy: jó figyelni erre a fiúra. tiszta, érthető, és még el is varázsol. észrevétlen, okosan, "cselesen". és akkor itt közvetlen a tekintet, arc, fotó... de talán később... most még a varázsol... csak mert a túl egyértelmű, nyilvánvaló, klasszikus mesei varázslatok már nem az eseteim... minden ami túl átlátszó.

és akkor még ahhoz, hogy Márton László miért is épp ezt a két fiút választotta, sem fér kétség. a tipikus klasszikus írótanárnak igen jól fekszik e két fiú olybéli hasonlósága, ...szinte minthacsak 20 évesen, önmaga relikviáival, ...melynek gyökere, tápláléka ismeretekből, gyűjtött anyag, kutatások, ez Gerőcsön átlátszóbb volt, Dunajcsiké már egészen profin összeradirozott, szinte észrevétlenségig tűnik el technikai bravúrokban, hát igen, mondhatnám, ez itt már nem akadémizmus, tiszta "művészet" ...és itt most kifejezetten nem képzőművészi... ?inkább művészettörténeti aspektusból, Gerőcs szerkesztése míg inkább antik, klaszikusabb mintákhoz nyúlik, Dunajcsik a karaktert vágja zsebre,

vagy inkább ez is csak látszat, mivelhogy annyira jól bánik a térrel, mozgással, rafináltan mos össze határokat, és ami ritka különös, egészen varázslatosan visz történetébe, ami nem is annyira történetszerű, legalábbis ha az egyértelműség, könnyen átláthatóság felől, ...Gerőcs esete, hanem inkább hangulatot érzékeltet, ahol a történet maga szinte csak kellék. azonban ez is csalóka... akár a szivárvány, és különben is nagyon valószínűnek tűnik, csupán csak érzékenyebb lennék a francia vonásokra, s így innen túl már akár személyes is, hiszen különben Gerőcsé miért lenne kevésbé hatásos.

és akkor most nézzük a fiúkat. Gerőcs korát meghazudtolhatatlan, olyan igazi fiatal, normális, természetes fiú, írása is huszonévesé. olyan amilyent egy különösen tehetséges húszéves fiú ír. Dunajcsiké, inkább korát meghazudtoló. idősebbnek látszik beszéd-mód, megjelenés, stílus, olvasás alapján. mellesleg ő mindenképp Mátyás, összetéveszthetetlenül, ...most itt mert közben, s végén is felmerült a Tamás, míg esetében szó sincs a történelmi Mátyásról, már amikor Dunajcsik arca először, sem, annál is inkább, mivel ez arc szinte ízig-vérig francia. na persze ehhez mindenképpen hozzásegít a bújócskát játszó féloldalas fotóarc, amire már utaltam volna. és akkor innen egy kicsit mégis a mátyás? ...ahogy az új Esterházy kötetet is nézem, s az arc, minthacsak őt látnám. 20 év? néhány különbséggel. haj, minden. még az arc karakter is, vonások. termet, alkat szintén. igaz, hajszálnyival apróbb változatban. igen, jöllehet bennem képzőművész, grafikus szem... és mégis. szinte azonos karakter. s hogy melyiké is az öregebb? ez különösen érdekes kérdés itt... esterházyé vagy dunajcsiké... természetesen a képek kissé csalnak. ott egy igen csalafinta, vidám piros arc, innen, a külső felől kétségtelen dunajcsiké a fiatalabb... úgy tekint ki a képből szinte kacskintva, mint aki maga elöl is rejtőzködik,

fejét kissé nyaka alá húzva huncutul, mintsem büszkén fel, mint aki csak a játékért, semmint páncélul a világ elé... ki tudja? és mégis. vagy csak mert fotogénebb így? fiatalosabb? ugyan nem oly sok fényképet láttam róla, mégis mintha mindegyiken valóban így féloldalasan. érdekes. mintha ez sem egészen véletlen, ahogy ez a fiú félprofilból láttatja magát. nos a valóság a látszat, fotó ellenére, hogy mintha ő az idősebb... ha alaposan összevetjük. ami hatás. ja és szinte elfeledtem, Gerőcs fiú is, bár előző ellentéte, magas, arcról-termetről mégis szakajtott mintha francia filmből. a tekintet, a szem. ugyanaz a ravaszság. különös, hogy ebben is van a két fiú között hasonlóság. a fotón egyik sem mutatkozik szemtől-szembe. érdekes ez a játék. játékosság. erotikus? lehet egy arc erotikus? nem tudom, de korai Godard filmek, Erich Rohmer... Truffaut fiatal fiú szereplője... igen, kétségtelen, ha látom az egész alakot, van benne valami. a gesztusok, formák, mozdulatok. és akkor Dunajcsik, vissza újra, van valami izgalmas ebben a fiúban. ha meg nem a fotóit nézem, akkor abban amit mond, ahogyan mondja, olvassa, és ami nem kevés, amit olvas.

szóval mitől is tetszett meg nekem ez a fiú... Proust már említve és Robbe-Grillet, francia film, irodalom, s aminthogy nekem többek közt néhai filmszakosként több vonalon is film, szinte "betűről-betűre" láttam is anno ezeket a képeket a vásznon. igen. francia új hullám. mint magam is fogyasztója egykor, akkoriban azonosulva ezzel a kultúrával, mi több, szakdolgozatom is innen.
véletlen-e akkor?

csoda-e ez a félig-meddig lelki rokonság...

tetszett, hogy Márton László igen következetes, mindig gondosan felkészül a beszélgetésre. az, hogy befejezésre sűrű folyamatos jövés-menés, mesterséges beintés, zajcsinálás... soron következő zenész igen feltűnő bevonulása hatalmas hangszerével... ugyan zavaró, bár kétségkívül tanulságos, szinte megér egy novellát, ami a karakter, jellemkülönbségeket villantaná meg. írok és hallgatóság, valamint zenészek, házigazda, szóval egészen izgalmas családi kép, a kiskutyával, aki már másodszor igyekszik megharapni. kedves, ennivaló teremtés, csak kissé veszélyes. símogatni. sebaj, egy-két apró kutyaharapást megért... nos, mindez is már nemhogy eltörpült volna attól a hatástól, amit kaptam, hanem inkább elindította fantáziám. különben is hajlamos vagyok a rosszban is megtalálni a hasznosat, ha van miből jó csikorható.

viszont barátság,
zsuzsa.
2008.05.31. "különös"

hogy ki a hibás a kitaláltságért, sikertelenségért, mi a bőrömön az évekkel előre egyre feltűnőbbre kitüremkedett? vagy a "senki és semmik vagytok" megbélyegzett jelzőkért? bizonyosan nem a szüleink. meg kellene keresni, mi is van a dolgok mögött. hogy hol is van a titok elrejtve.

vissza kellene menni az úton, amin végigjöttem.

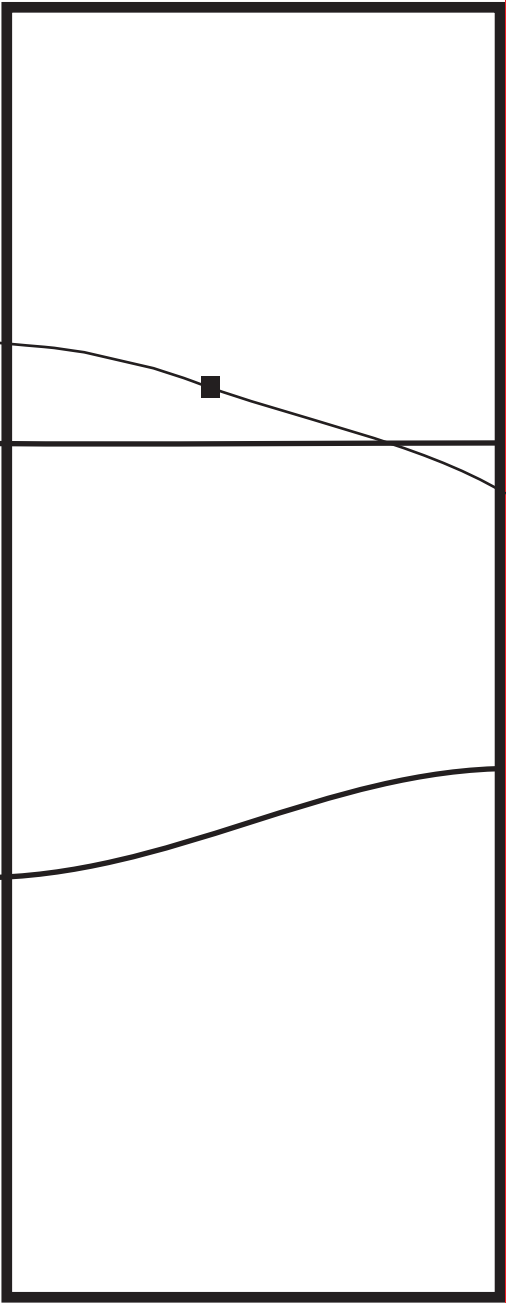
7 nap, 7 út - - - - - 43 év

hogy ki a hibás a kitaláltságért, sikertelenségért, mi a bőrömön az évekkel előre egyre feltűnőbbre kitüremkedett? vagy a "senki és semmik vagytok" megbélyegzett jelzőkért? bizonyosan nem a szüleink. meg kellene keresni, mi is van a dolgok mögött. hogy hol is van a titok elrejtve?

vissza kellene menni az úton, amin végigjöttem.

7 nap, 7 út

hogy apámnak lenne igaza, hogy az az én bajom, sohase tudtam hová kell állnom, hogy mindig azok mellé álltam, akik sohase fogadnak be, azokat védtem, akik sohase lesznek támaszaim? hogy ezért nem fogom sohase megtalálni saját utamat? nem-e éppen itt van elrejtve az egyik kulcs. hogy sokféle úton haladtam, hogy megtaláljam a saját utamat. vagy saját utamat jártam amióta megszülettem. hogy sosem csak egy oldalra álltam. mert milyen kategóriák vannak: vagy ide állsz, vagy oda. ezek az elvárások. hogy ha nem ez, akkor az határoz meg. fekete vagy fehér. a színes már gyanús, nincsenek átmenetek. sem gondolkodás, sem műfajok között, sem az utak nem vezetnek egymásba.

Na de az én utamat? Hát az úton nem én magam járok-e. Miért kellene bárkit is követnem? Miért kellene bárki mást követnem?

Túl egyszerű kérdések, nem is érdemes itt tovább vesztegetni.

Nézzük meg máshonnan:

Vaskos, sötét falak, rácsok, emberre, életre nehezedő súlyok a köpenyek alatt.

Arcok néznek, lefele tekintenek, egyenesen vagy fel, túl -, át -, nem beszélnek. Ellesni lehet technikát, a mozdulatot. Folyosón elsétál egy-egy fényes arc, hangokkal, ki-feltekintő szemek, nevetés, felengednek körötte lassú mozdulatok, de ez igen ritka. Talán egy lépcsőhajlatban. Egy nap jó, ha egyszer megfordul ilyen fentről, kintről, másik épületből. Azonnal megismerszik, aki nem onnan. 100-500-több ezer éve rögzült szabályok merevednek a súlyok alatt, szárnyak bezárva rácsok mögött. Vannak, léteznek ezek a szárnyak, de bent, ezekben a sötétségekben, halva, mindegyik valami más? azonos? emlékből. Mindennek megvan a szigorú

formája. Mindegyiknek valami eleve elrendelt dologba kell rögzülni, zárulni, ahonnan nincs menekvés. Van, ha van, le is út, föl is. Az életnek itt nincs mit keresni. Falak mögött halál.

A bezártság, az örökké benn ülő, minden pillanatban beszívott egészségtelen levegő, az erős szagok, műhelyszag, vegyszerek, savak, maró égető salak, ahol a víznek semmi szerepe. Hatása. Ezek mögött a halálos anyagok mögött, mely a testet, agyat, szellemet sorvassza, a víz, az életet adó, szomjat oltó, testet tisztító anyag eltörpül. Itt csak a maró szerek hathatnak egymásra, nehéz oldószerek zsíros, makacs, ellenálló, kemény felületek felett. Hatalma a pusztító erőknek van. Minden más, alárendelődik. Ezért hallgatnak az arcok, néznek fakultan a szemek, lassulnak le a lábak, sárgulnak be körmök, hajak, szőrök. A tüdő. A szív mind elgyengül ezek a maró, kemény, életet sorvasztó súlyok alatt.

Ha mindebből, valami csoda folytán egy test a lélek leple alatt felemelkedik, az betegnek nyilvánítatik, s mint ilyen, kitaloztatik. Nem közénk való, súgják a szemek a súlyos leplek, köpenyek alatt. Hangok nincsenek, arcok nem beszélnek. Addig míg össze nem áll a bizottság. Akkor a sötét köpenyek egymáshoz dörgölőzése hangot ad, a fekete súlyok a hangtalan évek alatt (mennyi összegyűjtött év) élni kezdenek, beszélni, sustorogni, mindaz ami a köpenyek alá rejtődött, egyszerre nagyfontosságú lesz, a tekintetek, fejek felszegődnek, erőre kap a test, de csak rövid időre. A szagok, a súlyok alatt a hangok újra elcsitulnak, a testek lelassulnak. Miközben a falak mögött kirepült egy szárny. A test felemelkedett, kiemelkedett, hogy a lélek szabadságot nyerjen. Miközben a vonalak, színek felszabadultak a kemény súlyok alól. A fehér-fekete keretek közül kitörték. Egy zöld arc, egy kék szárny, egy narancs golyó elgurul. Üvegek, vitrin őrzi a babák táncát. A szürke babák arcát, melyek idővel elfakultak, feledésbe merültek. A

babákon, vonalakon át a lélek ki akart törni, és a sors segített. De milyen áron? Kitörni falak mögül. Amikor a torok a maró savakkal testében, felköhög. Egyre gyakrabban viszket a torok, a szív legyengül. A viszkető torok megállás nélkül folyamatosan hangot hallat. Köhög. Ki kell már menni az órák közben. Az allergia csendesebb, az orrfújások, a könny, viszkető szemek, de az egymás után végetnemérő köhögést nem lehet leplezni. A hát a cipeléstől, az onnantól idevezető és visszavezető utakon a nehéz hátzisztól betegedett meg, a tüdőt, a légzőkészüléket, a belső szerveket a maró vegyszerek kezdték ki. De ez mind elviselhető, megszokott azok a falak között. Az arcok ridegsége, a mozdulatok, szemek elfordulása, a kiteszítatás az ami elviselhetetlen a lélek számára. A test még bír, sokáig bír a test, de a szív gyenge.

A színekkel, a szigorú műfaji, technikai és szellemi keretek, határok mögött felsejlő szabadság érzés, utat kér. Mivel nem kap, utat talál magának. Csoda-e, amikor ezek a súlyok életükben is, a korok leplei mögött, a generációk súlya alatt, csak a kulcslyukon láttak. El voltak zárva a világtól. Hát ezt tanulta a lélek, a test. Bár a lélek ki-kilépett volna, mégis a valós szabadság messze elkerülte. A szem látott, de a test nem lépett. Visszafogták a kulcslyukak. A zárok. De a szárny, amelyik abból a generációból is, a későbbi mögött is repülni vágyik, nincsenek számára falak. A szárnyak arra teremtődtek, hogy szabadon szálljanak. Amikor már nem kell a kulcslyukak mögé bújni. Amikor a test is mer felrepülni, nem csak a szellem áltatja magát a repüléssel. A rácsok mögötti repülés nem az igazi felszabadult lélek szabadsága. A vonalak pedig szállnak, továbbra is szabadon. A szárnyakkal. Súlyok, súlyos terhektől immár, keretektől, falaktól elrugaszkodva. Bátortalan még, ugyan, hiszen mi van kint, még nem tudja, csak azt, hogy innen ki. De ott kint sincs menedék. A madárszárnyak magukra maradnak. A test vacog, a hideg tép, de bírni kell,

talán jön egy tavasz, nyár valamelyik másik időből. Amikor ahol lélegezni jó, és a torok elfelejti a köhögést, a hát a fájást, a szív a görcsöket, nehezéket. Az orr beszívja az illatokat, az allergia elfelejti a könnyeket.

A kirepült?kirepített madár álma sem leányálom. Egyedül a világban szomorú.

A kulcslyukak, a háborúk, a tiszta forrás. Új, fiatal ízű forrásból. Amikor a lélek időtlensége és a testé egybeforr. Utat tör, utat talál magának. Amikor már a súlyok emléke is megszépül. A fájdalom emlékére még megrezzen, beremeg a szem, megrándul a váll. Megremeg a kéz. Belenyilallik a szív. Ahol a test fájdalma már nem számít. Amikor a lélek felszabadul a testből, eljön a vég. A teljes szabadulással. Amikor már a magány, kitzasztottság is megszépül. A kivetettség, a megaláztatások elhalványodnak a felületen, eltűnnek. Végleg eltűnnek a nyomok a testről.

Hogy van-e, eljön-e ilyen pillanat az ember életében. Egy kitzasztott, elfeledett szárny emlékéből.

A szárny, amelyik hajdanán földön kuporodva gyűjtögette a szalvétákat. A vonalak pedig jöttek, valahonnan fentről, ki tudhatja még meddig jönnek. Aztán minden eltűnik. Elvesz az emlékekkel. Amikor már nincs mire emlékezni, mert nincs aki emlékezzen.

Amikor a fészereből kirepül egy madár, meghal egy élet. Onnan indul el egy másik lélek.

A szakma pedig elfelejti a legnagyobb arcok gyermeki vonalait. Amikor még a vonal csak elindult. A sötét falak elfedik a szemeket. Az agy eltompul, elsorvul. Csak a rácsok hagynak, a sötétségből ki-kiszivárgó vékony, aprónyi fénycsíkot, szabadon. Annak is szigorú szabályok között

lenni. Megenged, igaz, harsány színeket, de csak ami harsogó, nagylendületből, és nincs célja. Ami hangos, erős, feltűnő, de bennmarad a rácsok mögött. Talán hogy valamikor kitörjön. Egyszer.

De a szárnyak, amelyek felemelkednének, el kell téríteni, vissza kell nyomni. Ellehetetleníteni létezését.

Már nincs aki értelmezze a gyermeki arc mögött megbújó dolgokra, környezetre rácsodálkozó szemeket. Hiszen a dolgok, mind ami körülvesz, ellene fordulnak. A naiv gyermeki látásmód nem összeegyeztethető sem az agy, sem a szárny, sem a szellem önműködésével. Az önműködés veszélyes. Meg kell szüntetni. Korlátozni kell, s ha így sem, végleg eltörölni.

A pszichológia, szociológia, lélektudományok, minden ami a feltáráshoz vezetne, becsukattatik. A műfaji sokszínűség, az átjárhatóságok is mind ellenség. Csak a testemen keresztül, mondják a szemek. Mert az arcok továbbra sem beszélnek. Csak a cselekedetek, amely minduntalan szembesít. A testek, egy elhaladó tekintet mögött. A folyosón, az utcán, egy rendezvényen, testek, amelyek elfordulnak.

Az ok-okozatiság nem létezik. Nincsenek érdekek, melyek saját magukat kívánnák leleplezni. Az arcok a testekkel összefogva. Erősnek kell maradni. Védni, amit megszerzett. A testnek élni kell. A szellem pedig marad a megszokott, bevált tápláléknál. A változtatás veszélyes. A vállalás annál inkább.

Meg kell tehát szüntetni magát a dolgot. Nemlétezővé tenni.

A gondolkodás szabadsága a műfaji határok, korlátok, berögzült szabályok megszüntetésével (?) inkább is valami

áthidalás, de az is mint ami csak úgy magától, mint amikor a vonal, együtt a gondolat, szellem árnyékából elindul, kimozdul. Amikor a keretek is repülnek. A szárny, az arc, a keret megfogja egymás kezét. Lesz könyv, lesz film, mozgás, ahol már nincs a film és a vonal között korlát, ahogyan az animáció és a korosztály, minden lepel levonódik, elvonódik, kivonódik magából fény, az árnyék játszik a kerettel a fényvel, a formával, kimozdulnak a tárgyak, az ember sorsából, testéből, lehajlik kéz, fej fennebb, kicsit kinéz arcok mögül. De a szavak, vonalak továbbra is maradnak.

Hogy milyen eljárás az, amiről a falak mögött kisejtlő függönyök beszélnek? A függöny nélküli ablakok. A sötét. Beszivárgó napsugárból. Talán erről már beszéltem.

Amikor a vonalak mindig máshogy vetülnek a rácsokra. Árnyék. Amikor a fények minden pillanatban új táncot járnak, új papíron, új kéz, új vonal, mindig más vonal a régi fölé. A játék örökké meg nem áll. A játék sosem ismétli ugyanúgy magát. A papíron. Mindig, minden pillanatban, időkből, másként. Vetül. Fölöttünk. A sziták pedig megadják maguk. Átengedik a fényt, a színeket, a formát, a kezét. A sziták nem válogatnak. Csak az ember szorítja magát korlátok alá. Az ember él, és mindig megtalálja a módot, hogy élni tudjon. A vonalak elszállnak, a papír megöregszik, elsárgul. De mindvégig szabadon szálltak. A maguk útján. A szárnyak pedig ki tudja, talán fenn egy kicsit innen, elmosolyodva. Miközben a szem aprókat rándul. Minden emlényi idő egy új ráncot sző a szemek mögé.

Lehetséges, hogy isteni kéz emelt ki engem? de miért így? Miért ezzel az emberpróbáló, kegyetlen lesújtással, módszerrel? Miért kellett ilyen árat fizetni? A szabadságért.

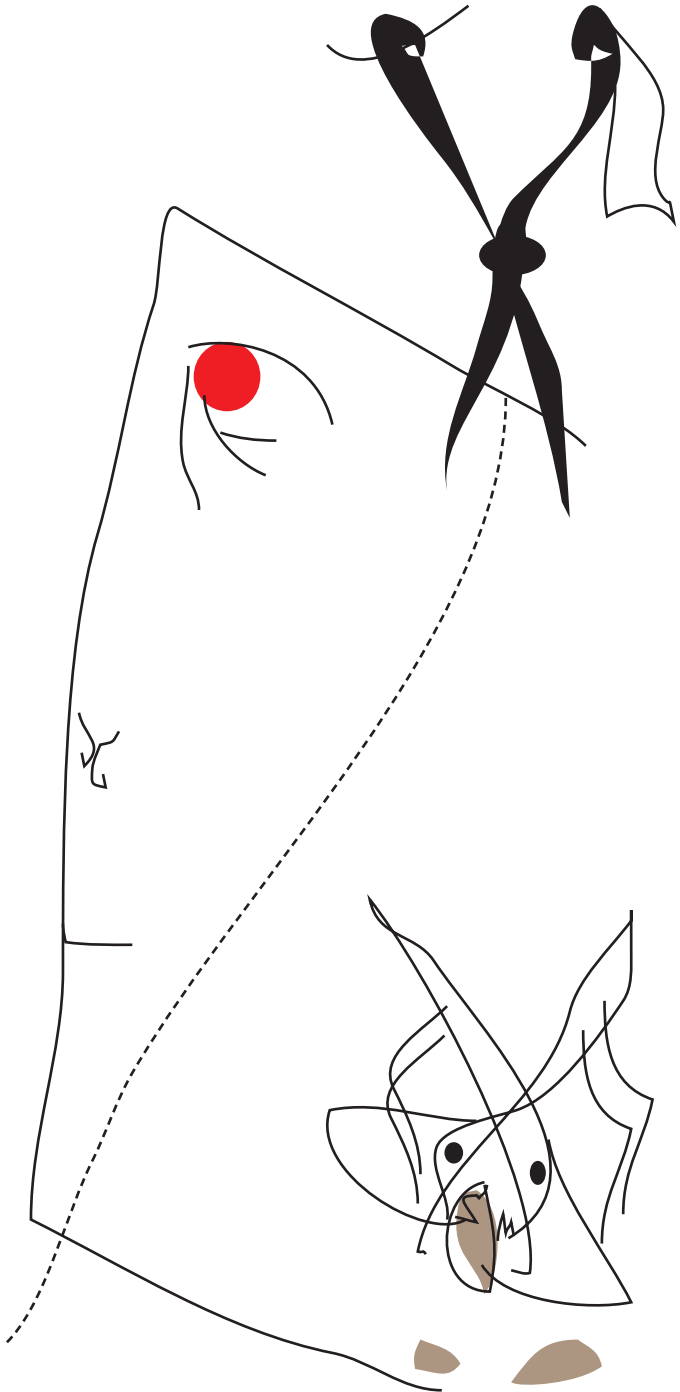
Mennyi év.

Csak ne újra egy fal. Imádkozni újabb lebontott falakért. A tiszta levegőért. Az illatokért. Talán ezért nem maradhattam akkor? még két, még több év. A szív, a tüdő, a bőr. De miért így?

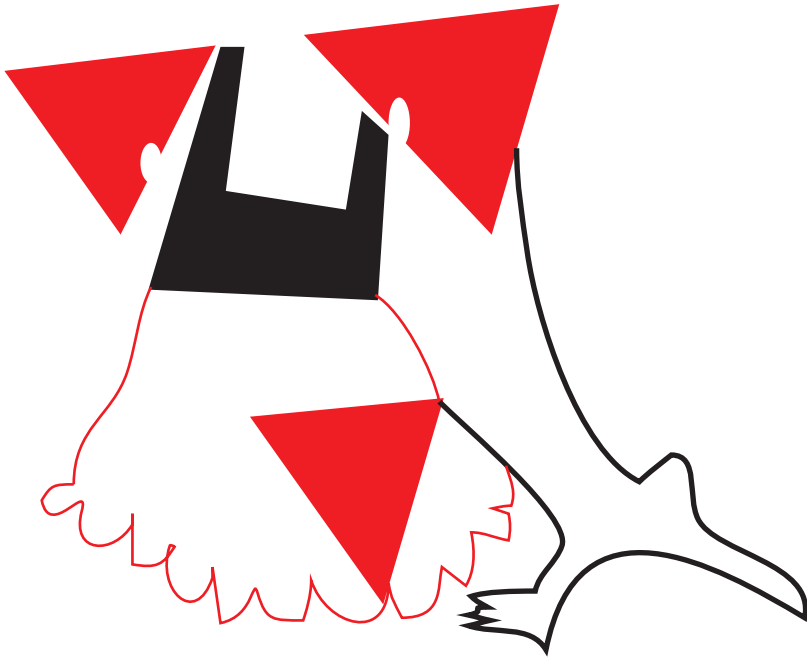
Nem lehet mindent a bőrre írni. Az időt. A kiejtett időt. Kezekből.

És mit érek az elért szabadsággal? Amikor az egészség megfizethetetlen a szabad szellem, a gondolkodó emberből. A dolgozó emberéből, amelyik kitaláltatott, amelyik elhallgattatott. De amelyik él, még él, nem adja fel. A szabadságot. Szabadságért? Megfizetni egészséget. Honnan? Melyik múltból, jövőért?

Talán nem is volt mindenütt sötét, nem is volt mindenütt szag, mégis az üveges arcok, szenes szemek, barázdált bőrok, a meggörbült háta a köpenyek alatt, mögött, az épület öreg falaiban megült idegenség egész idő alatt halálra, pusztulásra, elmúlásra emlékeztetett. Talán igen, valami más is. Ami a megült korok tekinteteiből maradt. Lehajló, elhajló szárnyakból. Ajtókból.

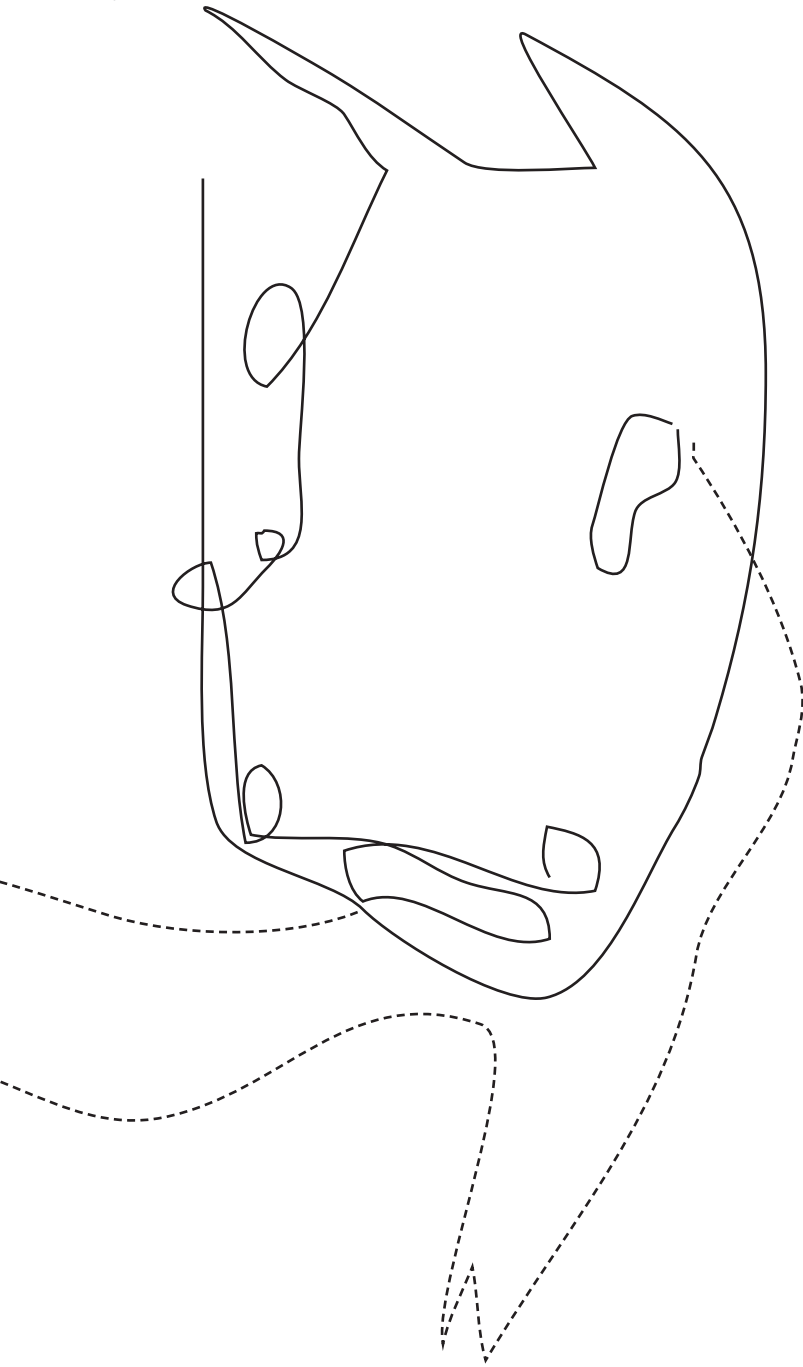
*kedves litera szerkesztői... egy újabb
nyulacska*

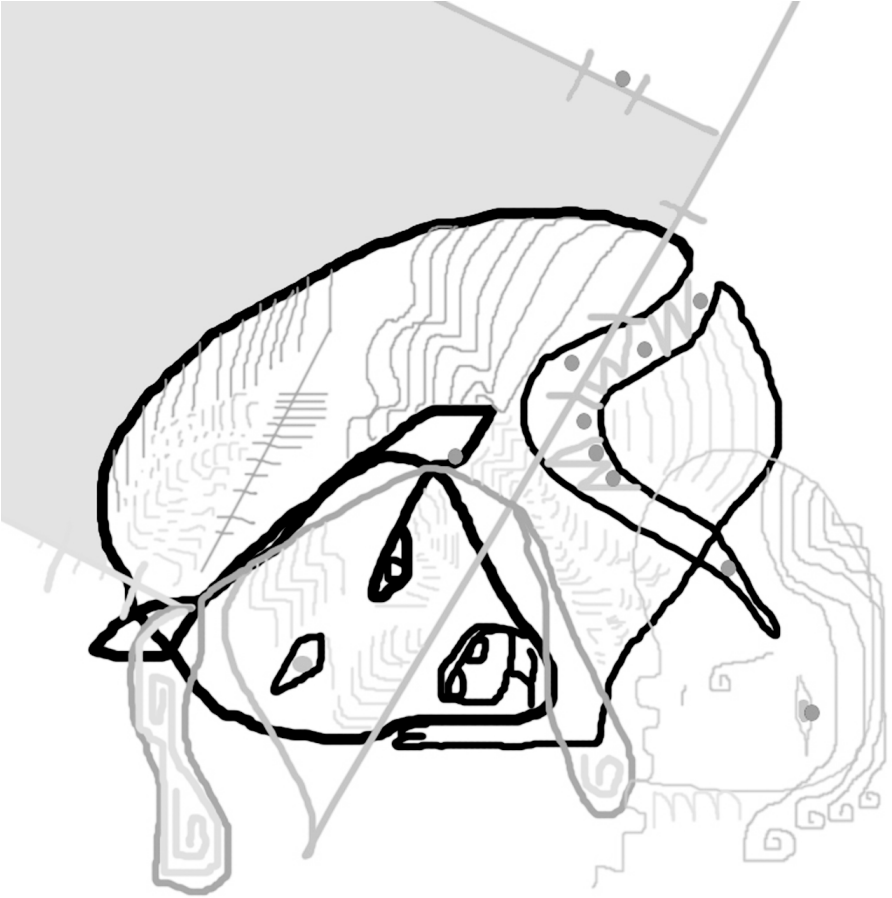
Havasi Gábor és Finy Petra a nyitott műhelyben

mit is láttunk tegnap a nyitott műhelyben... 2008.06.04.-én. Petra illusztrálta Gábor fotóit. ezúttal versekkel. néhány igazán maradandó esetet leszámítva (És a lányka, A sétáló halott... és egy harmadik, címe nem jut eszembe, ahol őz és csigabiga finoman kép és versben összemosott sziluettje kárpótolt minden hiányért), többségében azonban külön élő két világot láttunk. viszont ez a három vers egészen más arc is. sokkal mélyebbről indul és érkezik, már nem pusztán a felszínen rácsodálkozás. mint legtöbb esetben, ahol mintha valóban csupán alámesélt volna a képeknek, ugyanakkor elbeszélve is mellettük, hogy lám-lám, ez is az

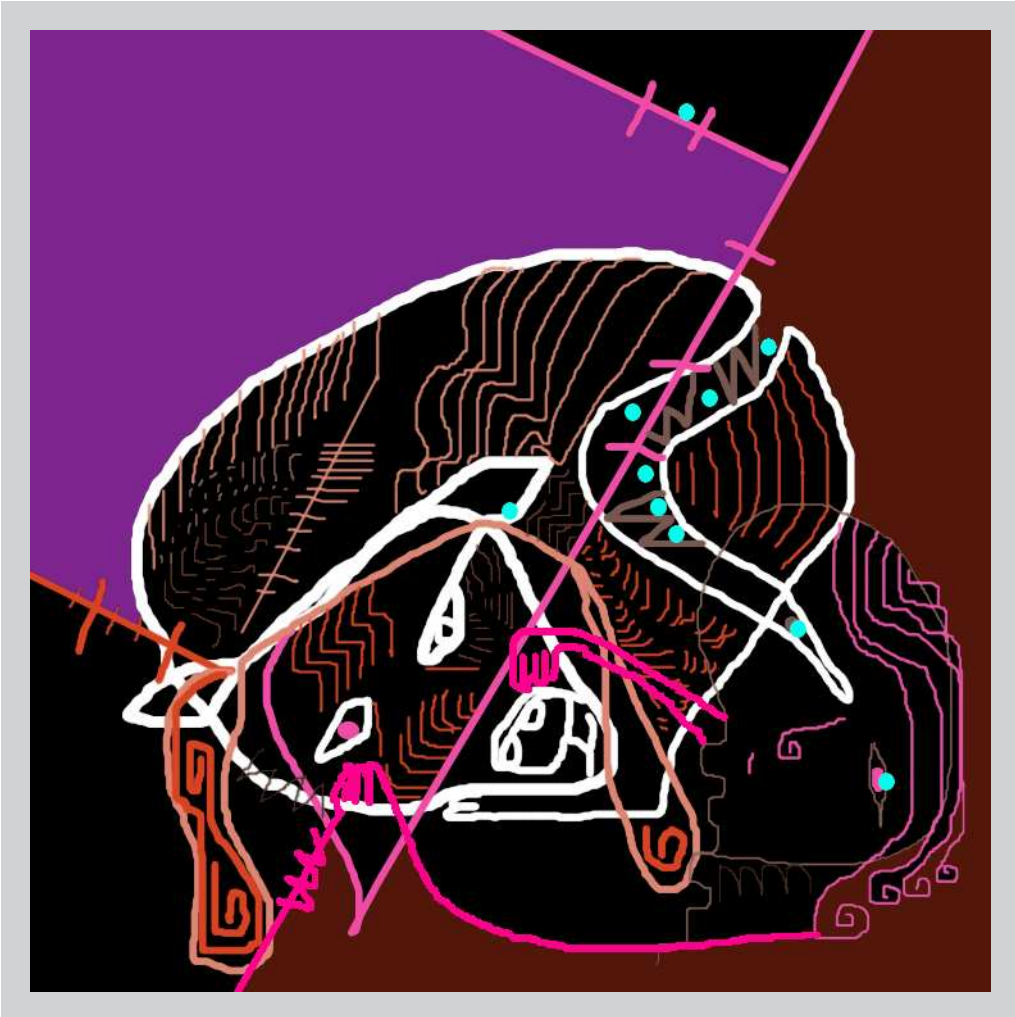
is, meg ezek is mind *ugye mennyi sokminden jut az eszembe* szinten maradt. de ez a három..., s itt szinte biztos vagyok még egyszer el kellene menni, talán mégis akadna több is..., mindenért kárpótolt. kétségkívül e három vers különös kapcsolatban van a képpel, és még önállóan is időtálló alkotás. a fotók szépek, a probléma mással volt. összhang a látványban. pontosabban a szöveg szedése volt zavaró, túlzottan mereven lezárt keretben, középre zárva, egyhangú, noha figyelemfelkeltő hatalmas, hivalkodó fekete betűkkel, mégis mindenütt ugyanúgy. akárha *magyar nemzet* hasábjain látnám, ami nem baj, persze, csupán csak harsánysága megijeszt. valahogy nem ide illő. bennem mint ártatlan, szinte gyermekszemmel figyelőben, már önmagában félelmet kelt a betűk formája, pusztán külső alapján. kicsit mint egy gyászjelentés. holott semmi nem az, aminek kívülről látszik. hiszen a versek igen érzékeny lélekről tanúskodnak, néhol pedig mintha csak az önmagáért való játék. mit keresnek itt ezek a hatalmas nagy betűk? címek, na és a pilangószárnyra szedés, ami már említve, ...középre zárás. amatőr megoldás, hatás. merev, semmi fantázia, ötlet, finom visszafogottság. és a másik probléma, ami viszont ebből következik, valóban az ember akaratlanul is előbb a szöveget olvassa. a szem ebben az összeállításban valahogy arra fókuszál. a fotó szinte csak illusztráció. a kiállítást megnyitó ugyan felhívta a figyelmet arra, hogy előbb a képet nézze a befogadó, hosszasan, majd csak utána a szöveget, verseket, ki is próbáltam, mégis amikor csak spontán, akaratlan a szöveg jött előrébb. pedig minden arra utal, hogy fordítva történt valójában a partnerség. érzékenységgel (és itt a szem) tehát több figyelmességet várnék egy ilyen kapcsolatban. ha már összhang, legyen is az egyensúlyban. ez a kapcsolat nincs egymásra figyelemmel. tehát a kiállításig Petrának még hosszú az út. mondja ezt egy vizuális, képzőművész-

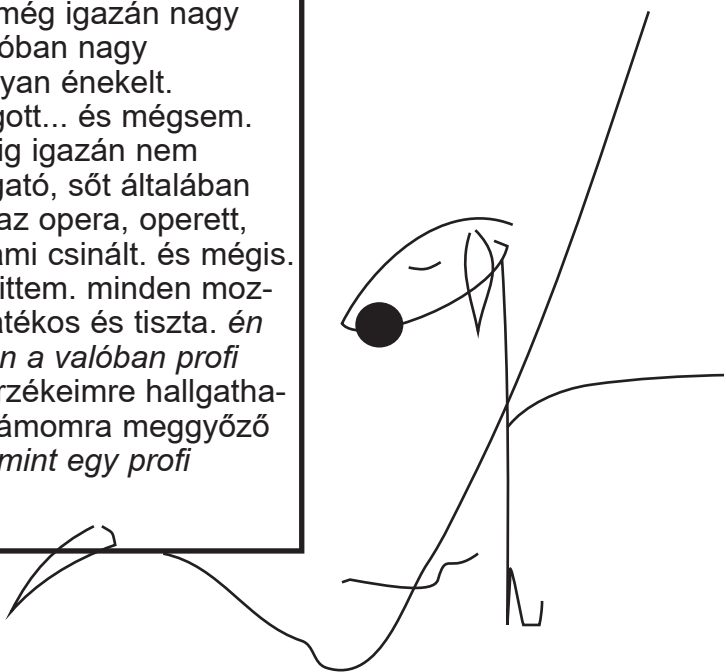

Nők Bódis Krisztával a Centrálban,
2008.05.08.

feljegyzés régebről...

Kiss Judit Ágnes - -
meglepetés. először látom igazán fel-
szabadultnak, pontosabban másmi-
lyennek... nőnek. az ének... csak
bámultam, hogy ez a nő... egészen
vonzó. a szandál, magas sarok, a
boka... lábfej... ami éppencsak kivil-
lant, na és az arc... nem lehetett róla
levenni szemet. (a háttérben zenész
fiúk, illő, éppencsak illusztrációs kel-
lék). ám alighogy kilépett, illant a
varázs is, azonnal visszaváltozott.
kislány... irodalmár? átlagember, mint
minden ember. jól állt... amikor olvas
is izgalmas hallgatni... beszél,
kérdés...

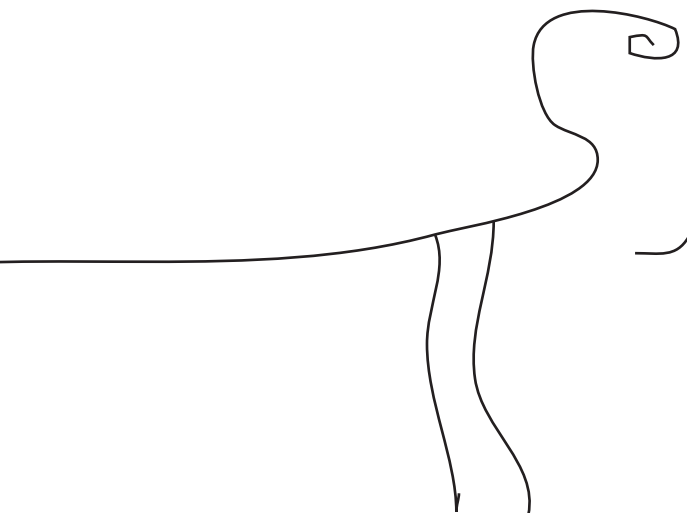
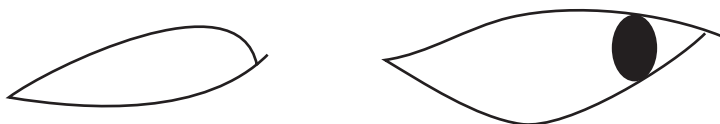
na és Esze Dóra még igazán nagy
meglepetés. a valóban nagy
meglepetés. ahogyan énekelt.
szerény, visszafogott... és mégsem.
elhittem neki. pedig igazán nem
vagyok operahallgató, sőt általában
kifejezetten irritál az opera, operett,
minden színházi ami csinált. és mégis.
Esze Dórának elhittem. minden moz-
dulatát. őszinte, játékos és tiszta. *én
nem tudom, milyen a valóban profi
zenész, csupán érzékeimre hallgatha-
tok. itt ez most számomra meggyőző
volt. valami több, mint egy profi*

énekesé. amikor beszélget... kérdez is... sosem tudtam, mi is az, ami vonzott benne.

és akkor ott az est Nőszobra. a szépség tökéletes, hibátlan valósága. egy nő, aki már annyira fenséges, akár egy tárgy. megközelíthetetlen. ahogyan mozdul, ahogyan mutatja magát. tökéletes lábak, alak, arc, manöken. pontos, megcáfolhatatlan mozdulatok. hűvös, idegen, mint a valódi szépség. kellemes volt hallgatni, nézni.

na és Orsi... Karafiáth Orsi ezúttal kissé háttérbe szorult. így esett. ő ezúttal inkább csak *mint szlogen* járult az esthez. neve már önmagában védjegy. csoda-e. *nincs zenei hallása*. és nevet. különben ha nem is hosszú ideig, adta magát. ahogy megszokhattunk. azért megvallom, rákérdeztem volna, milyen érzés volt háttérből hallgatni a lányokat...

játsszunk tiszta lapokkal
2008.06.05.

válaszlevél 3 változatra. más-más arc,

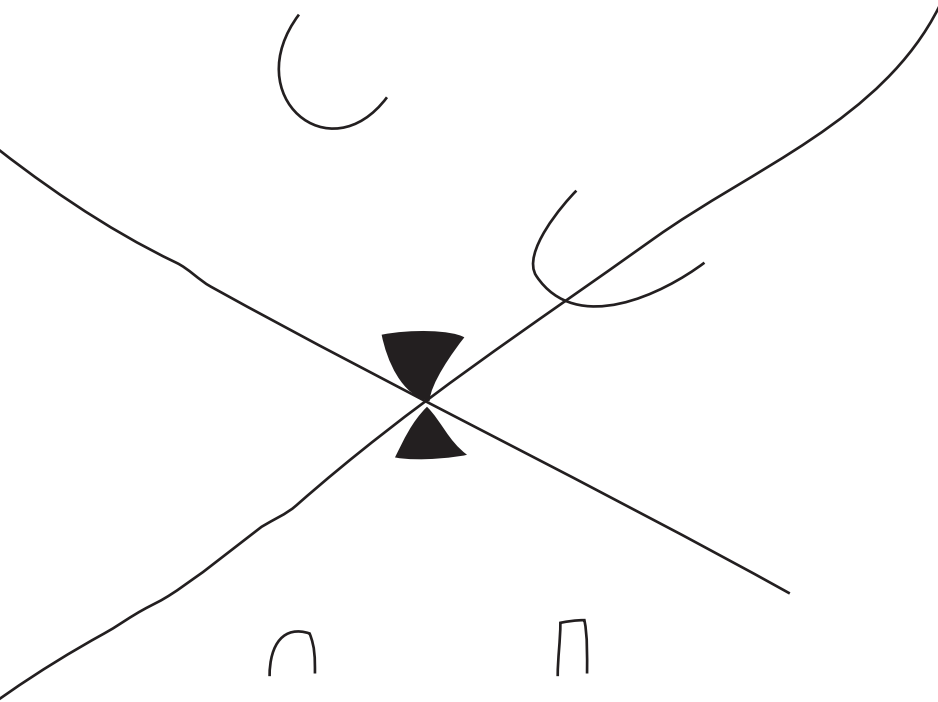
1.

Kedves litera szerkesztői,

érdekes játék a fórum topicra, vagy a haddszóljon rovatra feltenni írást, természetesen kivételes lehetőségnek vélem magam is. nem véletlen, hogy immár a fórum topicon legalább az 5. írásom az egy hét alatt, mióta regisztráltam. a jövőre nézve azonban hosszútávon nem egy álom álnévvel szórakozásból feltenni írásokat. csak ezért nem küldtem volna hozzátok levelem. tovább szeretnék mozdulni. írással foglalkozni, valóban, de már komolyan is felvállalva, nem pusztán játékúzésből. méghogyha igen kedves is számomra a nyulacska, vagy túlságosan is hozzámnőtt. másfél éve intenzíven írok, verset, mesét, prózát, egyébiránt több, mint 15 éve, de sosem gondoltam ezidáig komolyan. arra lennék kíváncsi, hogy a literát érdekli-e, lát-e fantáziát ezekben a számomra újszerű élménybeszámoló írásokban, a legelsőt nemrégén Szilágyi Ákos szemináriumon írtam, talán jó élménynek maradhatott meg, valószínű ennek hatása lehet ez a folytatás. azonban lehet más ok is, vagy hatás, nem gondolkodtam ezen. továbbá, hogy van-e mód ezt és a hasonlókat egy komolyabb, pl. igen, a magazin oldalon megjelentetni. érdekelt volna az is, mennyit fizet egy cikkért a litera, nem mintha a pénz, és mégis. megvallom, ezidáig tanításból éltem, és arra gondoltam, ha már így esett, hogy munkanélküli lettem, szívesebben közölnék lapokban. beismerem azt is, egyelőre csupán az élvezet volt ami rávett az írásra (gondolok itt a legú-

jabb élménybeszámolókra, hiszen a többi műfajban írás amúgy is automatikus), és a kíváncsiság, hogy mit szólnak hozzá, hogy pl. mit szóltok hozzá, mert mégsem hiszem (azzal együtt, hogy nyitott vagyok a hajlékonyságra), hogy pusztán ebben merülne ki alkotóvágyam. szóval kecske is káposzta is marad-e. nos, valóban kíváncsi vagyok a véleményetekre.

Barátság,

2.

ez itt tekintessék szigorúan csak játéknak. (!)
mit is jelenthet ez a pár sor.
hányféleképpen, hogyan is lehet olvasni...
kezdjük a legkedvezőbbel:

- a) jelentheti azt, hogy inkább célszerű lett volna csak e-mailen küldeni, különben hogy akarod, hogy segítsünk továbblépni (magazin oldalon közölni pl.), amikor akadály, hogy mindjárt egyszerre két helyre töltöd fel az írásokat. *ez az eset, amikor jót jelenthet, hiszen az írás megfelel, kipipálva.*
- b) a beszámolókat egyáltalán nem is olvastátok a fórumon, de éppen véletlenül ti is oda valónak ajánljátok... (miért is nem a hadszóljon rovatba...)
- c) éppenhogy olvastátok, de valóban csak a fórumra tartjátok alkalmasnak. tehát marad, mint ahogy azt már eddig is tettem, és hozzá további jó szórakozást kívántok. *ez az eset is, akárcsak előző, nem túl kecsegtető.*
- d) ha nekem megfelel a fórumon közlés, minek küldözgetem a leveleket a szerkesztőségbe. lennék szíves abbahagyni.

?nos

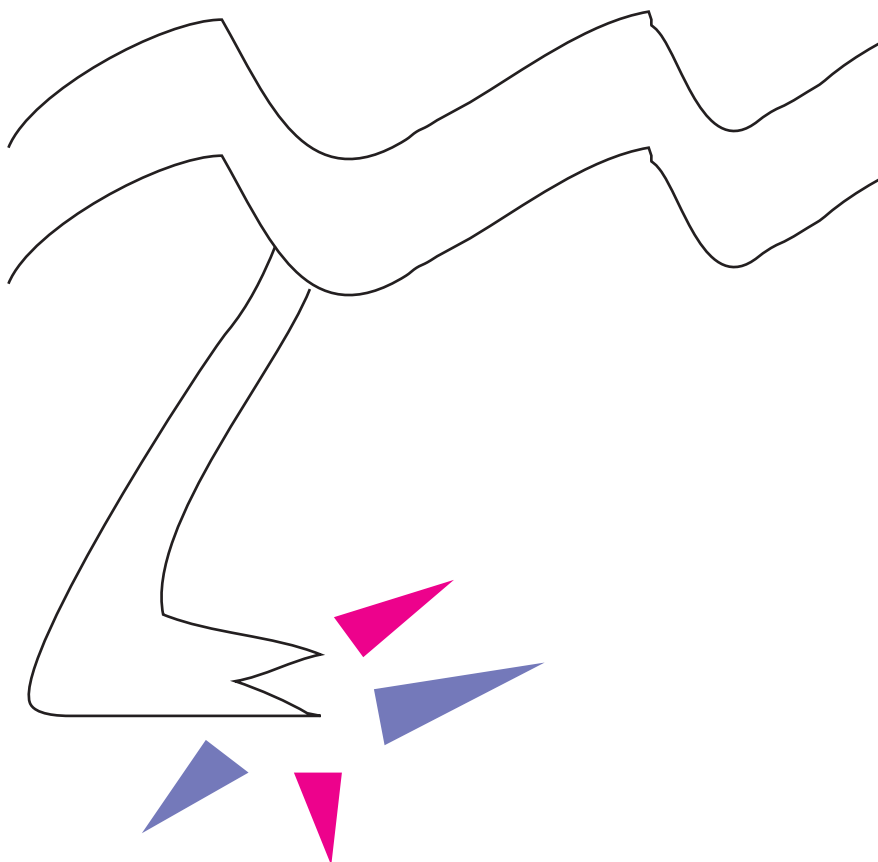
3.

borzasztó érzés kritikusnak lenni. csak egy hete tapasztalom, pontosabban átéltem 1-2 hónapja, akkor egy igen elismert (legalábbis Elte szinten) kritikust bíráltam felül egy (már említett) szemináriumon. pillanatnyilag nem, de később igen kellemetlen, kifejezetten rossz érzés volt. nos, ha tükörbe nézek, árulónak, bűnösnek érzem, látom magam ebben az arcban, és megijedek ettől. egy idő után már azon sem lepődnék meg, ha az emberek szemében, utcán vagy bárhol, felismerve, megvetést éreznék. képtelen lennék elviselni, hogy többé ne csilloghassanak rám szemek, hogy többé ne szeressenek emberek. hogy elveszítsem a napfényt. az igazán jó szakmai kritikus sajnos besúgó is. mert rámutat az alkotó, szerző eldugott rossz oldalaira is, nemcsak dícsér. mindkét oldalt mutat tehát, hiányosságot és jó oldalt. mi több, olyan hibára akad, ami lehet hogy éppen csak akkor bukott ki, éppen csak abban a munkában volt jelen. és rányomódik örökre mint pecsét, a szerzőre. bűnjel, amit az életben nem lehet lemosni. nem hiszem, talán igen, mégsem szabadna beszámolókat publikálnom. még akkor sem, ha ezek részemről csupán hatás, érzések, nempedig kifejezetten szakmai írások. és nem is csak a rosszat látja meg. és én? ki vagyok én? *még egy lapát rá* az, hogy nevémen sem vállalok. igaz, részemről nem merés kérdése (és most itt nyulacska), csupán valami játék, ami már annyira megszokássá vált, hogy szinte azonosulás. de hát meddig lehet így? a játék, ha csupán ez, de még az elrejtőzés is, hagyján. mégsem akarok amatőr jelmezben lógni. semmilyen bitófán, nemhogy magamén. maradjunk inkább annyiban, nem tudom, fogok-e, képes leszek-e ezzel az öntudattal még kritikát, beszámolót írni.

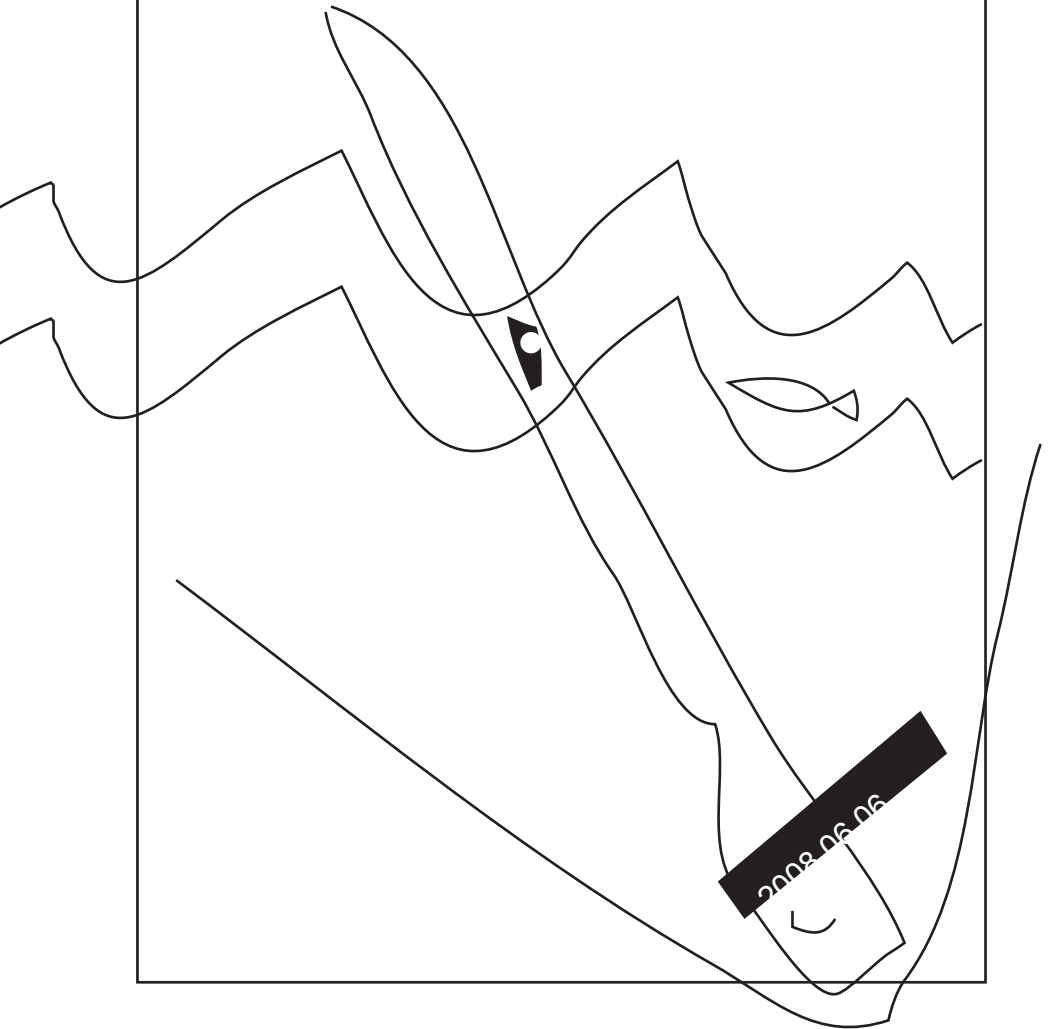
DDDD

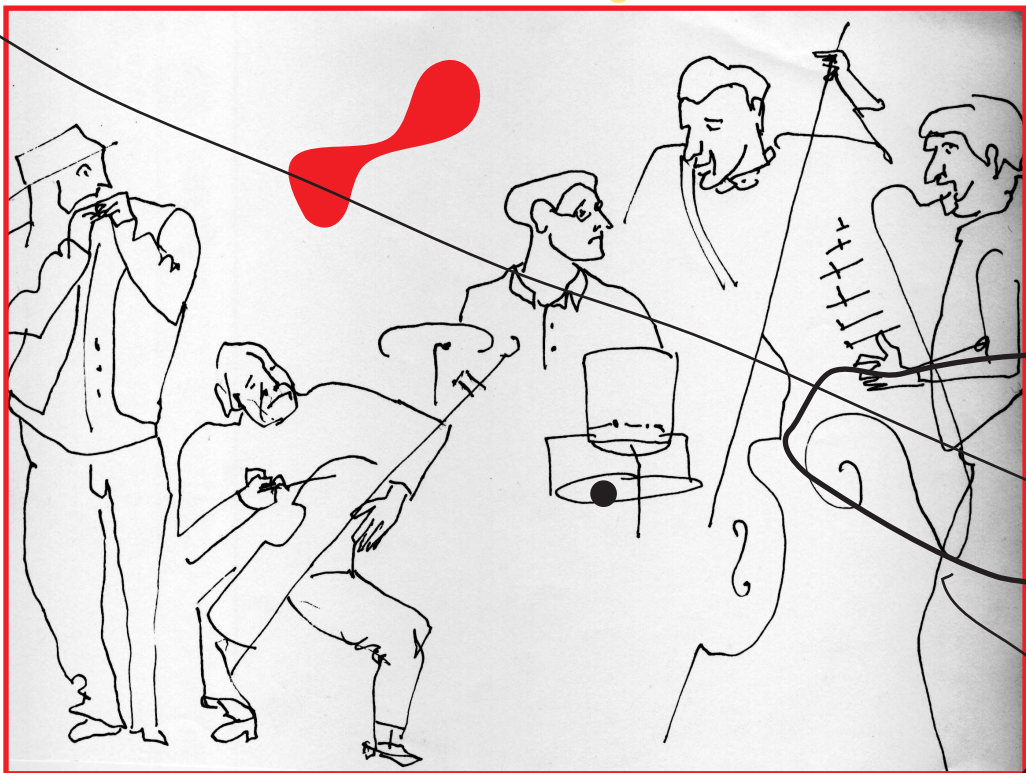

.....amit ne gondolnék hasonlóan, főképpen esetem-
ben a mix, *szépirodalom és újságcikk* közötti karakterre
mutatást, tehát

.....megpróbáltam, van-e út, működőképes-e átjárás a két műfaj között. tanulságosak inkább, mint elvetendőek voltak korábbi tapasztalataim ebben a kísérletben, mi több, kifejezetten érzékeltem, hogy

maradhatok-e örökké vak.

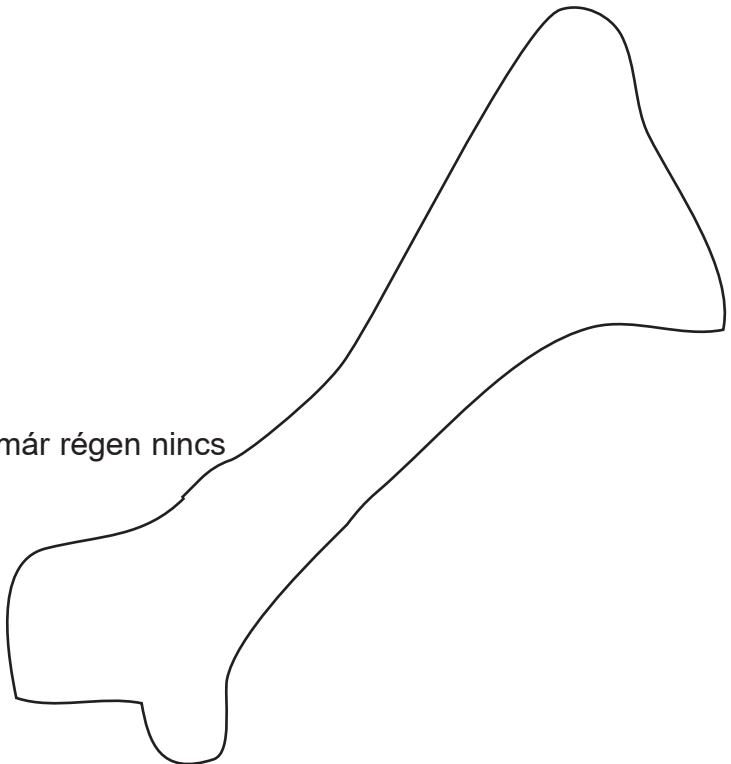

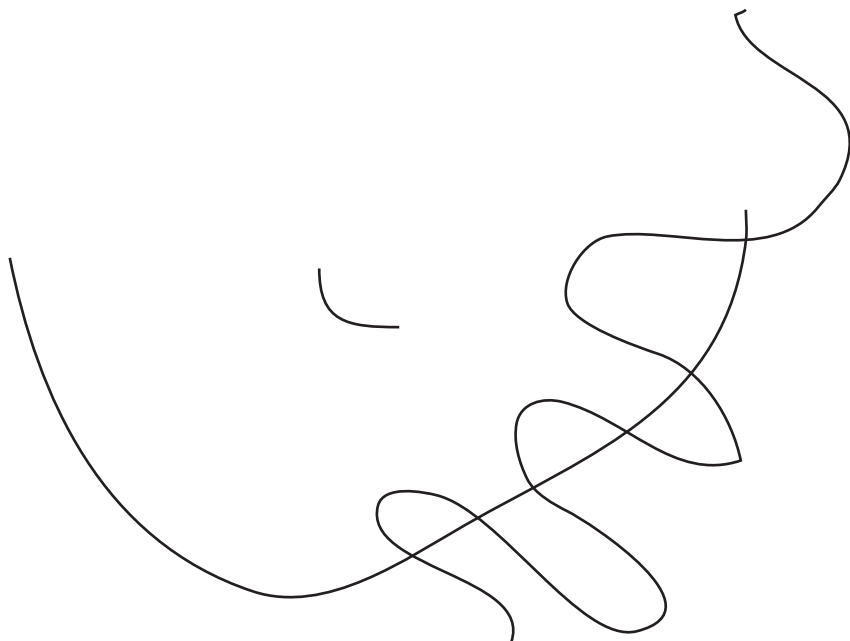
talán igen, némának kellene lennem, ahogy ajánltad. de akkor arra is felelj, hogy egyeztethető azzal, mindazzal amit kívánsz, s ami mindennel ellentmond,

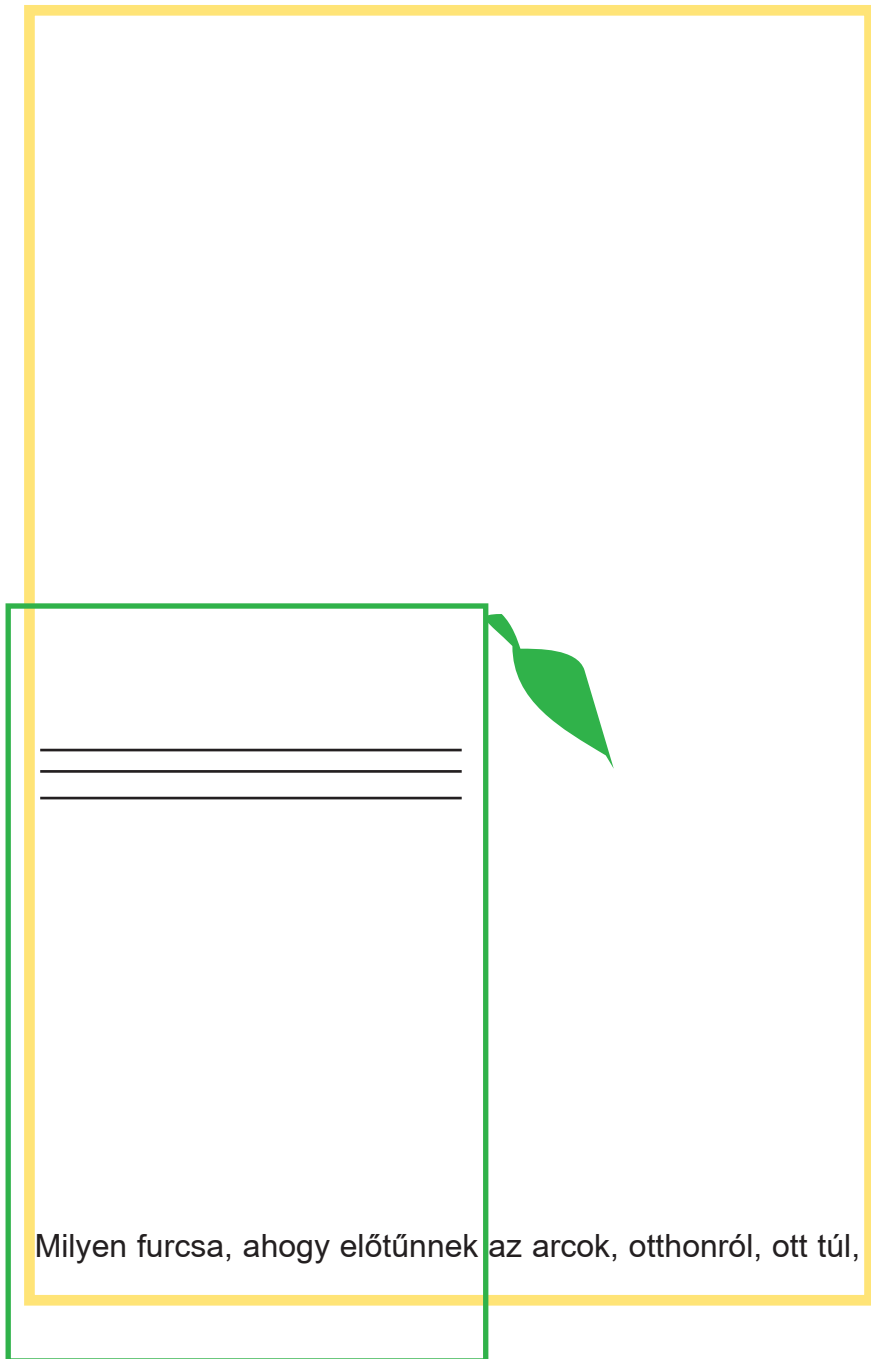
átlép rajta, és vigyorog
egy csont. még lélegzik
meleg
kevés az, hogy...

lefoszlik róla

már régen nincs

Milyen furcsa, ahogy előtűnnek az arcok, otthonról, ott túl,

aztán az itteni arcok, egyszerre egy szempillantás alatt, hogy felfedődik a lepel, így 43 év környékén, a 20, majd 23 mögül, mint egy megvilágosodás, a különbség, mindig látam, inkább érzékeltem ezt a másságot, de sosem vezettem le miért is, talán most ütött a perc, hogy felfedődjék előttem ezen a leplen át, ami mindvégig a szemem előtt mintegy védő... pajzs? nem, inkább is valami szárny, leheletnek vékony, szétszórt, visszafogott vékony anyag, ami igen, véd. Hogy eljön, mindig időben leplezi fel arcát egy-egy réteg, mindig csak egy, aztán fokozatosan, szerre, sosem egyszerre fedődnek fel a rétegek. Az idő egy hosszú folyam, a titkok is ebbe a hosszú folyamban fürdőznek, tisztítják, mossák maguk, míg egyik olykor kilép a burokból, mintegy felfedve magát.

Mi is a titok ebben a különbség mögött meghúzódó jelenlétben, arcokból fedve múltak, jelenek, ok-okozatok hátterében.

Miért is más ott túl egy 40-es születésű arc, de még akár 50-es, de akik még régebben, akár visszamenőleg 5-ben, 10-ben születettek, de a 20-as, harmincasból, ha most végignézek ezeken az arcokon. mindjűkön ott valami idegen sötétség a ráncok mögött, a mosolyok, nevetések is, de még a (vas)humor sem olyan könnyed, önfeledt, inkább is olyan nyers, hordozva ezt a fényteleniséget, ami ugyanott mégis mosolyok, nevetések mögött is valami bújtatott remény, fel-felsejlő világosság sávon. Csak egy-egy sáv engedi be ezt a fényt, a sötétség arcokra ráülepedett felületein keresztül.

A 2 világháború, ami között, ami hátul mögötte, és ami vele, a határon túl rekesztettség sötétsége más, mint itt, azokon az arcokén, akik nem élték meg gyermekként vagy felnőttként ezt a "túliséget" (valami túlpárt, varázs vagy önmaguk árnyképeként), nem éltek 20-30-40-50-60-80 éveken át ezek a lepelrétegek mögött. Fel nem fedett

rétegek mögül kilépő szárny, sugár. Sokszorozódnak a fénysugarak a kilépéssel, minden egyes kilépés egy újabb fénysugár... lenne. De nincs. A 20-30-40-50-60... évek ráülepedtek sötétségükkel ezekre az arcokra, és túl nagyok lettek a repedések. Már nem jut be a fénysugár. Ott túl arcokból. Még befogadnának, még átélnék az örömet, de már a test elveszítette rugalmasságát. A 20-30-40-50-80 éveket nem lehet kitörölni. Hiába a fénysávok, az arcok magukban hordozzák az évek sötétségét. Szabadság. A lélek szabadsága-e vagy a testé, mindkettő, külön-e, (?) hogy hordozza egy test ezeket a felszabadulásokat. A szellem szabadságáét. Melyik milyen mértékben mérhető szabadságnak. Vélhetjük-e, hogy a szellem önmagában szabad, vagy több-e, akár átváltozik-e a test, arcon vonások hogyan tükrözik azt a különbséget, amikor a test is, a lélek is mindvégig születéstől fogva ebben a szabadságban. Más arcok. Akik megélték időket, sem mindegy melyik oldalra kerültek. Az itteni arcok "otthon" maradvá, vagy ottani arcok, túl. Át. Átöltöztetni lelket, testet egy másik világba. A hirtelen változás, egészségesen is mennyivel több, más energiákat, többletenergiákat termelve, idomulva a "más" környezethez. Hogy a szellem hogyan élte meg. Mert más, amikor a lábak maguktól lépnek át egy másik ajtón. Ha akarom becsukom, ha nyitva... És más, amikor az ajtó a lépések mögött bezárul. Minden test idegen környezetben többletenergiákat emészt fel. És ez az arcokon a ráncok mögött ott. Mosolyokból, nevetésekből, mindből ahonnan kibukik ez a rejtett sötétség. Hát ezért más egy ottani arc nevetése, még ha humor is, mint egy itteni arcé. Közösen megélve háborúkat, mindenféle ráarakódott többletanyagot, fölösleget feldolgozva is, más, amikor otthonában az ember, amikor visszatérhet, és más, amikor egy egészen másik határvonalra kerül. Több lesz a ráarakódás, amit napról-napra sem képes a szervezet feloldani, feloldozni, míg itt, ezen az oldalon ez a lerakódás, napról-napra fog, ott a remény, hogy egyszer elfogy

végleg, és elérkezik a testi, lelkihez csatolt szellemi szabadság. Sorrend felcserélhető egyedi jellemzők alapján.

A szem, hogy miért más arcok, ráncok árnyékából egy szem, ami odaátról, egy másik szemmel, ami ideát. Hogy miért nevet önfeledten, aki már elérte ezt a hármas összhangot a testi, lelki, szellemi összehangolásban. Hogy miért nevet másképp, mint az, amelyik nevetne, felszabadulna, nevet is felszabadult is, mégis ott az a halovány ráncban megbújó sötétség.

Más. Lehet-e "rabságban" (mert mit nevezünk rabságnak is összetett, beszélhetünk szimbolikus vagy szó szerint értelmezett rabságról, ez most nem levezetendő fonalszál) szabadnak lenni. A szabad lélek, szabad testben, szabad szellem. Igen, a testet kiemelve? – nem tudni. Hogy amit megélt egy test, egyszerű átbillentéssel már elmúlik arcról ez a sötétség. Igen, lehet, vagy mégsem.

(a fiatalok szeme sem úgy csillog odaát, mint itt, ideát. Ahol másképpen nevet egy fiatal. Aki természetes közegben nevelődött, nem volt élete minden pillanatában valami árnyék mögött. Ám megvan a gazdagsága, szépsége is ennek az árnyéknak. Nézzünk csak meg egy fekete-fehér fotót. Fotózzuk le magunk, amikor hétágra süt a nap, tegyük ki egy széket (lehetőleg fal elé, nem szükségszerű), és kattintsunk. Figyeljük meg az árnyékát. Csináljunk sorozatot. Sokféle oldalról vizsgáljuk meg. Hát nem szép?

Aztán az egészet helyezzük át ideát. Vegyük a színpalettát, és kezdjük el játszani a képekkel. Fedezzünk fel új elemeket. Megváltozik a jelentése, vidámabb lesz. Sokszínűbb. A szellem teljes szabadsága. Amikor a testet nem hagytuk meg a maga környezetében, hanem kiemeltük abból. Nem vidámabb lesz-e a sorozatunk. Fénysáv, fénycsík. Sötétség ráncaiból. A szépség ezzel a

szellemi szabadság játékával nem-e lendületesebb, életesebb, energikusabb lesz.

De vigyázzunk, mindig maradjunk hitelesek (nem, nem vigyázni, inkább is valami természetesség, amit követni), mégis ne feledkezzünk meg az alaprétegről, amire mindezt a tudást ráépítettük. Amely fekete-fehér kontrasztréteget megtöltöttük fénnel. Színekkel. Hát ezért más az ottani ember nevetése az itteninél. Az itteniben hiányzik a fekete-fehér réteg, csak úgy szabadon tűnnek át színes rétegek. Tele van élettél, vidámsággal, (irónia, absztrakt játékok csakúgy élnek, az abszurd a fáklyafények mögött ki-kibújik, a baj, ha, de ne, ne is nézzünk innen. hogy mi a baj. Mert nincs baj. Csupán csak odafigyelés kérdése. Hát nem-e több, ha az alapokra helyezzük a fényeket, mint amikor csak a fények. Több, persze, de nézzük meg másik oldalról. Ha fényekből építkezik, az önfeledt szabadságból, a mű. Mert a mű is, minden mű egy arc mögül születik. Amelyik arc nem élt át sötétséget (vagy nem az említett, levezetett sötétségből), nem a fényárnyékból növi ki magát a világosságba, hanem valami más, adott korok sötétségéből, ami közös sötétség, de vissza, máshonnan, amikor fiatalabb generációról van szó, és nincs ez a közös sötétség sem, és minden a játékból, elemek összhangjából, fényből születik, vagy árnyékból (de amit mások éltek meg), hogy mennyire más. És mégis. Lehet innen is szép. Ez a világosság. A nevetés. Az önfeledt, vidám, minden sötétségtől (múlt korok bélyegeitől mentes) nevetésé. Hogy ennek a tisztaságát megélni is szép. Ha visszatükrözi az arc azt a tükröt. Ami rá visszanez. Több réteget fedtem fel, van amely szálát, szálakat nem bontottam ki, mert távol, messze vezetne. De a lényeg, talán érthető. Azt hiszem, nem is rangsoroltam arcok, életek között, inkább csak próbáltam ezt a lepelréteget kicsit megmozdítani, benézni mögé. Mint egy függöny mögül kinézés. Nem több. Egy felfedés? is inkább csak számomra engedett betekintést, valamiféle rálátást.

Nem is kívánok többes számban beszélni, bár előbb kicsit kibeszéltem az írásom mögött. Visszavonom, magamba. Minden szín hordoz valami szépséget, ha ezen a tükrön keresztül. A sötété, a fényé,... hogy melyik szebb... vagy hogy sikerül-e. A tükör mondja meg. Visszamosolyog-e.

Ami még igen szép, és rejtély, hogy tudtak úgy nevelni, hogy behunyt szemmel, álomvilágban nevelődjünk, nőjünk fel. Hogy a sötétség ne ültetődjön át a mi arcunkra. Arcomon könnyebb. Hiszen átléptem a 20 év, éppen felnőtté válás kapujából (átmenet a gyermek és felnőtt között, kis túlzással, bár attól is függ, ki mikor érik) egy másikba (az itt és ott között, még abban az időszakban amikor új volt, amikor még a kezdet, amikor még itt is kezdeteken lépett át a tér a kapun, ideát is valami kezdetet megélve), az ittenibe. Újabb 22 ?23 év mögül tekintve, amikor ebből a kapuból is visszanezdek, fedődnek fel valójában a rétegek. Lesznek arcai a tükörben. Egyenként, minden újabb fény "megvilágosodással" egy kicsivel több réteg mutatkozik. Amikor már mindkét kaput magam mögött hagyom. Amikor a saját út tárul ?lepleződik fel előttem. Ismeretlennek tűnhetnek, mégis olyan ismerős. Mintha mindvégig gyermekkoromtól ezen az úton jártam volna, csak nem tűnt fel olyan tisztán, élesedve a kontúrok. Most is helyenként fátyolos, a fátyoloknak mindig megvan jelentőségük, hogy mikor fedődnek fel, ettől szép, és titokzatos. Ha mindegyik egyszerre fedődne, talán nem lenne maga az út sem. Az idő is kiiktatódná. Az arc, a ráncok sem fokozatosan tűnének elő. Lehet, igen, létezhet egy olyan világ, ahol nincs idő. Meglehet. Hogy más iránypontok, jelzők vannak, mint a földön.

Anya és nevelőanya. Mostohaanya, szóltak a mesék, de ma tudjuk, hogy vannak nevelőanyák. Mégis, hogy mi a különbség. Vagy hogy kell-e beszélni róla. Hiszen itt is annyiféle nézőpont, ami felfedődik, majd összeroskodik.

Úgy hogy "semiben" sem szenvedtünk hiányt. S a szegénység is, ha kiláttunk a szem mögött, is ami legtermészetesebb, ...de volt-e szegénység. Nem "láttunk" ilyent, mert olyan kicsi volt még, szűk a határ-különbség, ha észrevehető volt is, a gazdag réteg és a szegény között. Nem volt még divatban, akár mondhatni, egyáltalán nem is létezett a kor árnyéka mögött (árnyékból kinövő) vállalkozó réteg, a birtok, a javak, minél több javak megszerzése (is milyen messze nyúlik vissza), a "gazdagság" mint olyan, csak odafönt, ahol "istenek" (nagyurak, a hatalom) léteznek (istenek, más, ma idelenn, kicsi hatalom), mi emberek akkor még olyan aprók ehhez képest, és ahogyan lassan bontakozott ki ez a réteg, távolodott el év, sok év, évek mögött ez a két réteg, a szegény a gazdag mögött. "Akkor még" csak az "igazán nagyurak" kezében volt a hatalom, nem voltak szembetűnőbb különbségek kicsi ember és nagyobb között (noha igen, volt akinél kicsit nagyobb rúd szalámi, és kicsit rövidebb), de akik mind valamilyen állami intézményben dolgoztak. Nem voltak még nemcsak nagy, de kisvállalkozók sem. Nem volt annyi munkanélküli. Aztán lettek kicsidenként, születtek meg a föld alól kibújva, mint a gombák, vállalkozók, s az együtt járó baráti családokban lassan látszódott meg a különbség, egyiknek maradt a trabant, másoknak valamilyen nyugati kocsi, kettő is, aztán sorra a nyaralók, a különbségek kezdtek látható nyomokat hagyni. Azok még mindig sokáig nem látszottak, akiknek kezében a "nagyhatalom", de a kis különbségek már szembetűnően határaikat szélesítették, olykor át is buktak a mérhető tengelyen. Most már látszanak az arcok, akik kezében nagyhatalmak, legalábbis azt hisszük, láthatjuk, de az arcok mögött a tükör még mindig sötét. Még mindig nem tudhatjuk, melyik arcban bízhatunk. Dehát nem-e így voltak, hasonlóan elrendezve régebbi korokban is az arcok.

Csupán csak másként hívtuk a dolgokat. Alapjában véve a megnevezésekben vannak a különbségek. A tükör pedig nem mutat mást, csak saját arcunk. Azaz, akik saját arcukat nem láthatják a tükörben, mert a tükör elfordul, azok tudják, melyik arc mögé bújhatnak. Valahogy az arc nélküli tükrök megtalálják egymást, magukat. Különös ez a tükör arcokkal, nélkül. Rejtély. Hogy mikor fordul át. Egy mosoly, a tükörből. Amikor a mosoly már nem elfed, nem kajánul visszamosolyog, mint egy győzelmi mosoly, hanem a saját arcunk néz vissza másik arcból. Akkor történik meg az átfordulás. A tükör játszik is. Arcokkal, arcainkkal. Figyeljük csak meg, távolodjunk, közeledjünk, mást mutat. Olyan mintha a tükrök megsokszorozódnának, torzít, ferdít. De tudni, érezni a távolságot. Éppen jól bemérhető, hol állunk. Csak a tükör a titok tudója.

Nos, felsőbb hatalom, és voltunk mi, emberek. Kicsit jobb módban élők, meg egyszerűbb emberek, kicsit kulturáltabb réteg, meg dolgozó, egyszerű munkás emberek. Nem volt olyan nagy, szembetűnő a különbség.

Legalábbis gyermekszemmel.

Az itt és az otthoz még: igen, volt valami a levegőben, ami más, mint itt. Hogy az otthoni arcok, még a legfiatalabb generáció is hordoz valamit ebből a más, levegőből... a más, nevetés, a más, szomorúság, a más humor, más vidámság arcai mögött.

A színek mások? Hogy ott még a rózsaszín is élénkebb? Vagy inkább csak a mi látásunk teszi a színt élénkebbé vagy kevésbé átlátható fényűvé. Az átlátszó rétegek. Dehogy lenne élénkebb az árnyalat. Attól függ, milyen megvilágításban nézzük. Milyen színű fal mögött. Milyen terítő, függöny mögött. Csak a nézőpont más. De a tekin-

tetek, a szemek, a hordozója... akárhogyanis, arcokból megmutatkozik.

A ruha, bár, a szín, ugyanaz. De egy amúgyis világos háttérben, környezetben nem annyira tűnik fel egy élénk rózsaszín, mint egy másmilyen közegben. Pusztán ez lenne az irányadó. Na és igen, a hordozó és a néző arca. (fókuszpontok...) Arcok találkozása. Hogy mikor találkozik két arc. Ez is a titok része. Nagy, legnagyobb titkoké.

A sötétség és sötétség között is különbség? Hogy mások lennének a gének pusztán egy megváltozott környezettől? Hogy a géneket befolyásolná hosszútávon generációkból levezetve a másmilyen közeg? Sötétség, és a sötétség árnyékkal. Melyik az élénkebb. Azaz hogy melyik a feltűnőbb. Szemekből, szemekben. Azaz hogy mi az, hogy feltűnő, lehajló fejekből. Virágszirom.

Visszatérve tehát, alighogy kinőve gyermekkorból, amikor ezen az áttetsző kapun 20 évesen belépve, azért nevezem így, mert észrevétlen volt számomra, nem volt ajtaja, kilincse, nem volt színe (eleje, vége), egyszer csak az ottból, amit innen a még ráadott ?ráakódott (attól függően, ruha-e vagy homok, ?sár, netán agyag-e ez a ráakódás) 22 év múltán nevezek "határon túlinak", mint ahogy a határon túl is más, mint a határon túlinak lenni-levés, valamiféle lét, ami megváltoztathatatlan együvé azonosulás, vagy valami ami éppen akkor ott, határon túl, de ami másik pillanatban, ha úgy hozza véletlen, határon innen. Nos, az átlépés előtt felsejlik (**előtt, mert mindvégig csupán előtte* – mint ahogy az árnyék is a "dolog mögött" hordozva testét –, nempedig benne lépdelés adatott lábaimnak, ahogy a test fölötte, de mégis, akárhogyanis is valamiféle jelenlét, benne lenni-levés, akár zöldség a levesben) egy olyan tér, nevezzük "világnak" (ami önmagában nem mint egész hordozó, de mégis merőben más, mint amiből átlépik az ember, és ezt szoktuk

más világnak nevezni, ami valójában nem világ, hiszen világ, mint olyan, maga a teljesség), ahonnan kissejlik a fény, innen (ajtón innen) ez a fénysáv, mely az árnyékon (azon a szép alapformán) szőtt lábakat (jelen helyzetben én lábaimat) tengelyén kezdte vezetni, hordozni. A fény, mondhatni, innentől tenyerén hordozott. Még akkor is, mondhatnánk, amikor még szinte út elején, a sávon, többször is leejtett a sötét kútba (nem a mesékből, ez valódi sötét kút, mert kút és kutak közt is, ha szimbólum, ugye mennyi más kút), hogy szinte mód sem volt újra felemelkedni, ki-, ebből a másfajta, eddig nem ismert sötétségből. Mert sötétség kútjai kifürkészhetetlenek. Vannak szép, elviselhetőbb, és kevésbé szép, mit szép, egyszerűen csak gonosz vagy csúf sötétségek. Ezek, mindenesetre ismeretlen sötétségek voltak. És nem a szebbik fajtából. Innen nézve, tehát, a 23 év mögül, mindez is csupán azért, megmutassa, honnan is hoz fel a felszínre. Hogy az élet innen értékelhetőbb legyen, onnan kinézve. Mert a fény pályáján mindent eleve elrendez, mi mikor következnek be, szinte kiporcióz törmeléket, anyag? agyagtömböket, mikor melyiken átvezetni, hogy kit fojt bele, kit enged át –, újra, napvilágra, nos, átlépve átjárókat (fénysávok), nevezve iskolák, egyetemek (mennyiféle iskolák), sokféle ember, arc, szemek, mennyiféle szem, golyókban, de innen, ezeken az arcokon, ahonnan hiányzik az a másik (jól ismert) sötétség, nevezzük innen ezt a közeget egyfelől fényekben, színekben pompázó leplezetlen, kimondható kimondatlanságok mögötti térnek, másoldalról ebben a szabadságban fürdő (igen, akár a "fürdőző nő", nők) fények önfeledt játéka, a formáé, formáké, összehangolások helyett is inkább összefüggések rendszerét kutató formáé, massa, amiben vannak dolgok, amik megférnek, és vannak, amik nem férnek meg. Vannak kiváltságos dolgok, és vannak a kimondatlanságok, kimondva? átfordítva jelentőségük, mint jelenség? nemlétező dolgok, vagy inkább amelyekről nem lehet beszélni, és amelyekről igen (mondhatni a fény nem tűr sötétséget, semmilyen sötétséget nem

tűrni, mondani, kimondani). Tehát nincs átjárás. Innen ismerni meg egy olyan titkot, ami egészen másfajta titok, mint az otthonról hozott ki nem mondható titok. Tehát innen is, onnan is, valami titok a lepel szövedékén. A fényben is a titok, a sötétségben is. Feloldani? Vannak-e eszközök. Titkokat átengedni fényeknek, sötétségből.

És hol van a valóság titok titkok fényútján. Az a valóságé, amit ott túl, az udvaron, ház előtt kifejűdt napozó test érez a zöld fű illatán át, a virágszirmok szagán (legyen szag, valami megfogható testiség), ebből a gyermekorból maradt kicsi fénysávból. De legyen fenn a tetőn, innen, ott túl, dombokon, valamelyik másik fénysávban. Titokból titkokból szöve újabb és újabb fénysávok.

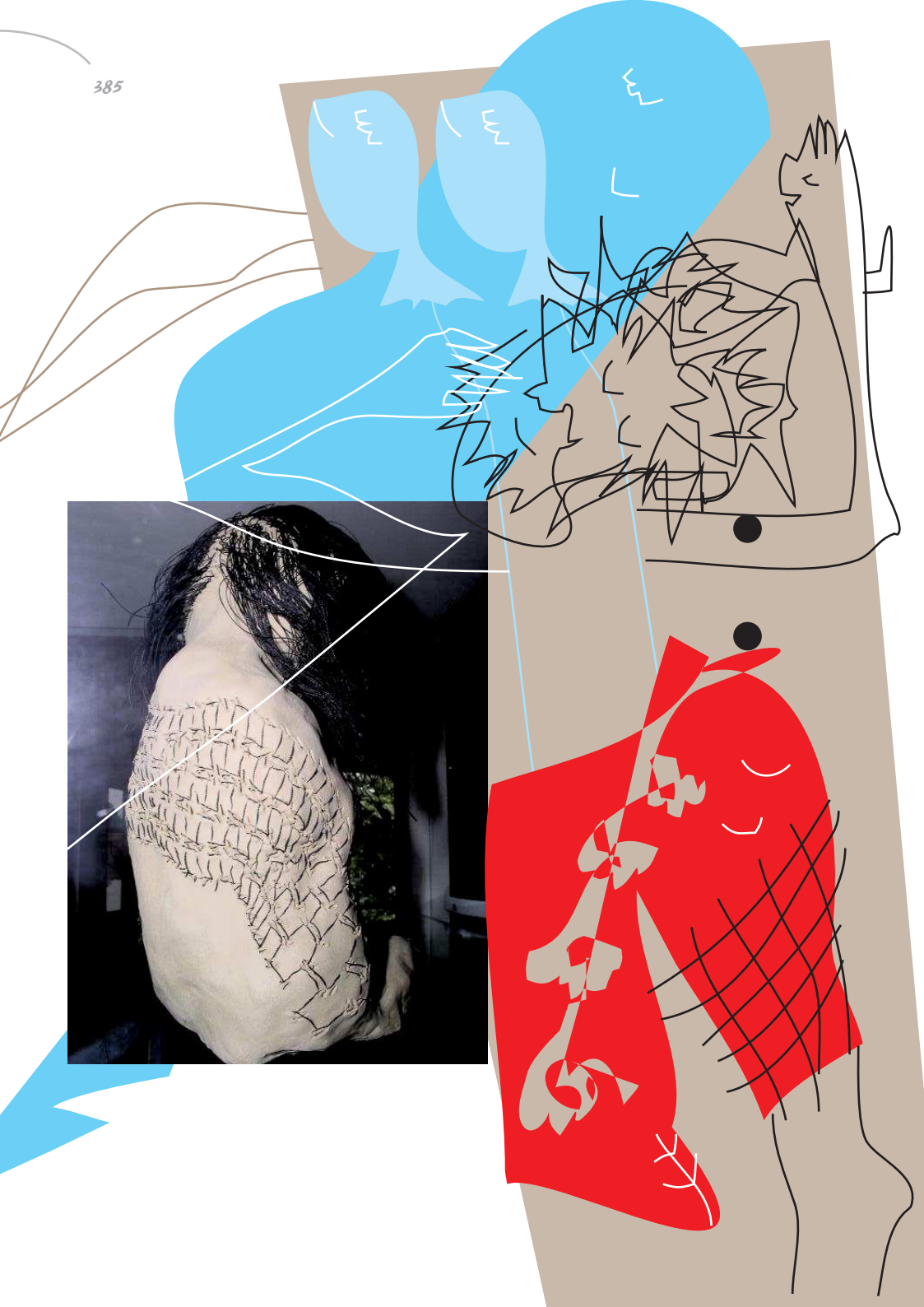
Hogy kellene-e fények, az önfelelt színek és a sötétség, túl, árnyékon. Lehet-e választani. Szét lehet-e választani a fényt az árnyéktól.

A kísérlet, a keresés mosolyok, kacagások, nevetések mögött, bennük, át, széthajló karokból. Taszítás? Összehajlás... emberi gyengeség? erény.... Mind, mind, ezeken át-, látni, kiszűrni fényt, a csodát, inni igazi hango-
kat, szavakból vidámság, ami mögött nincs félelem, sem ilyen, sem olyan sötétség, amitől tartani,
árny az árnyék fonalán megül. Hogy a szépség is megmaradjon emlékül.

Hatalom, hatalmak fölött, mögött nyitott ajtó, a varázs, hogy mindenki előtt nyitva áll. Egy szép láb, egy szép szó, egy hang, álmokból görcsök nyújtózva, lusta ölelések, fölkelni ágyak paplanjaiból. Hogy aki egyszer bemegy ezen az ajtón, hiába távozzék.

Hogy amit addig befogadott, szívott, levegőt, az mind bennmaradjon. Hangokból, arcokból. A szép hangok maradjanak. Nyújtózó görcsökből. Amikor kezd látni a szem.

tükrökből. Felsejlő illatok, pára, a gőz, nedvesség, mind megmaradjon. Szagokból. És igen. Kezdjen élni, táncoljon. A fény, az árnyék, a sötét, mindegyikből vonódjon ki kicsi fény. Arcokból.

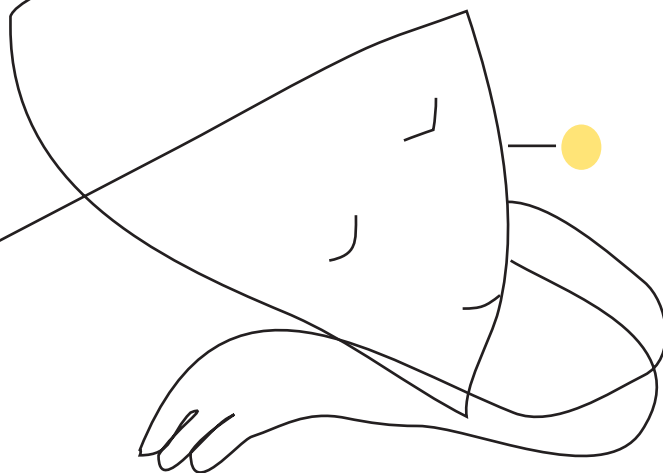
Kilép, és visszanéz, átlép minden, amit maga mögött hagyott.

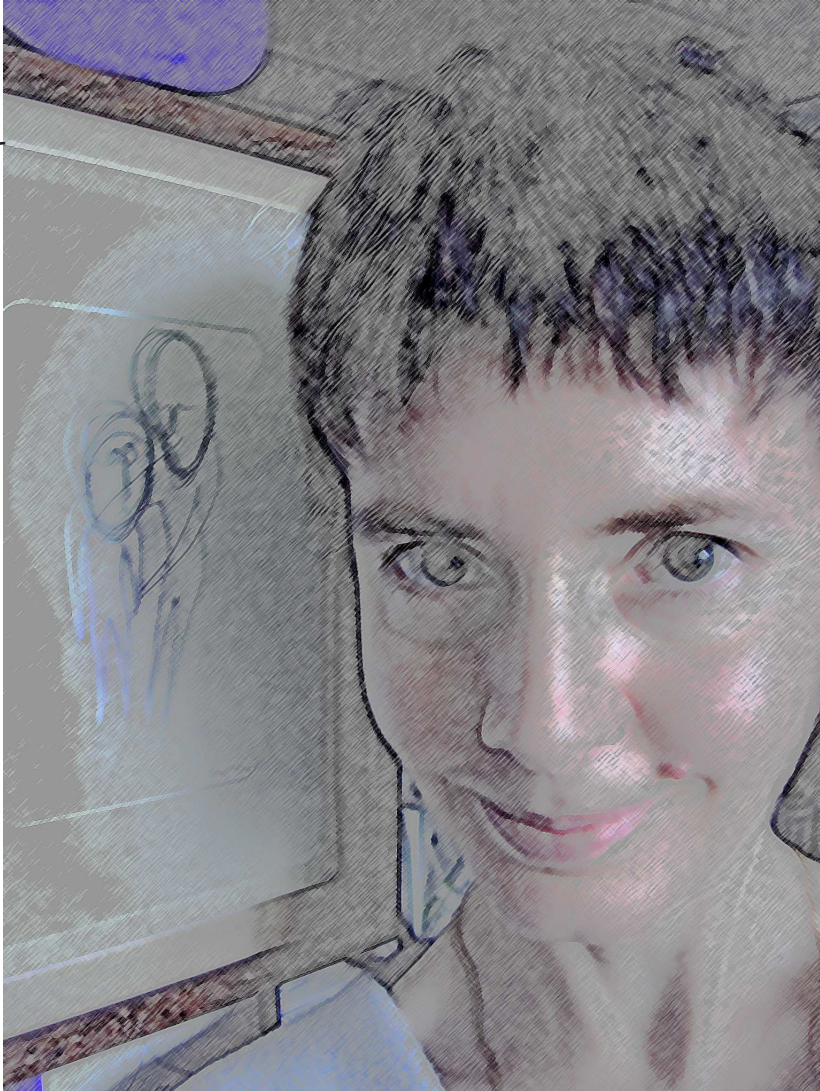
Milyen érdekes, csodálkozik el, fákon, a gyümölcs, a fű, hát miért jártam végig az utat, amikor a fák, a gyümölcs mind ugyanolyan, mint amikor az ajtón ki, elindult. Mintha már olyan régen látta volna, csodálkozik el, zöld, sárga, száraz leveleken. A félbeharapott alma... a magok... minden újra él. Csak a szemek ráncai öregedtek, tükrökből

visszajátszódik még, ahogyan a fény kiemel, hoz, visz, elejt kezéből. Aztán megint fel, csakhogy valamelyik úton tovább, mutasson homályosabb vagy tisztább üvegen, repedéseken túl, az ajtót hátam, háta mögött is nyitva hagyva.

mennyiféle sötétség. milyen távoliak, árnyékból.

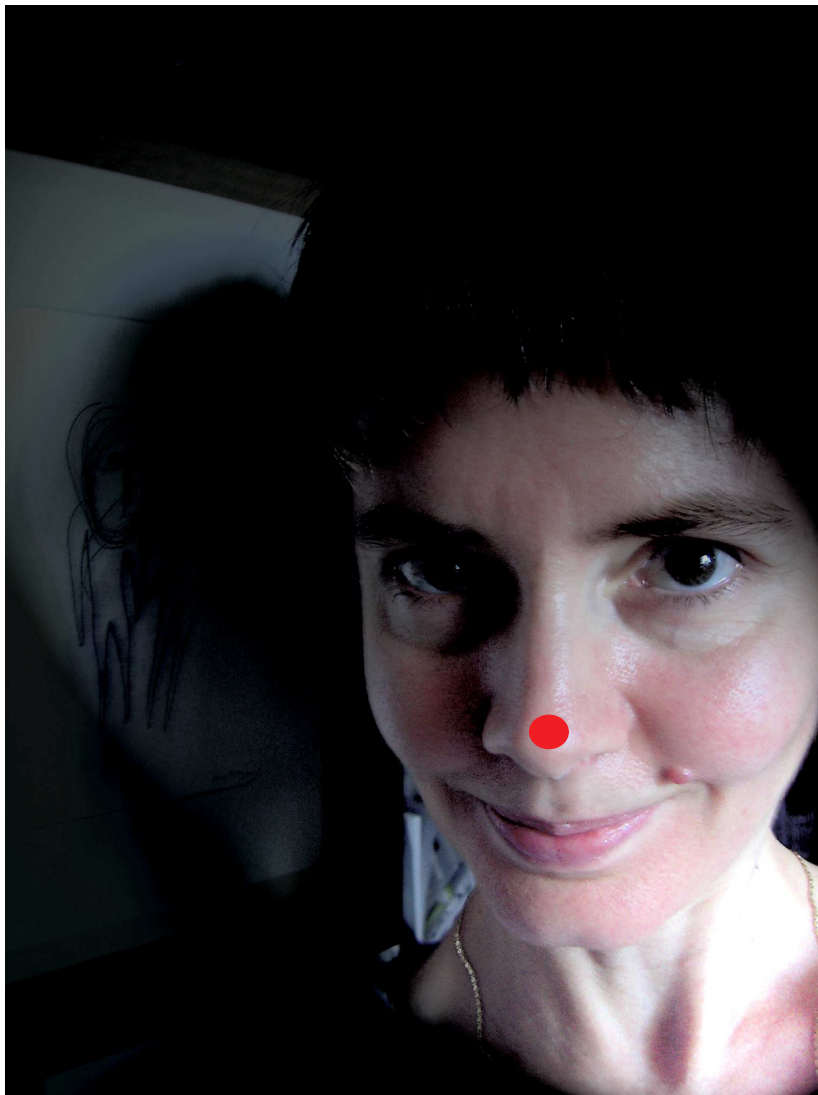
2012.02.22.

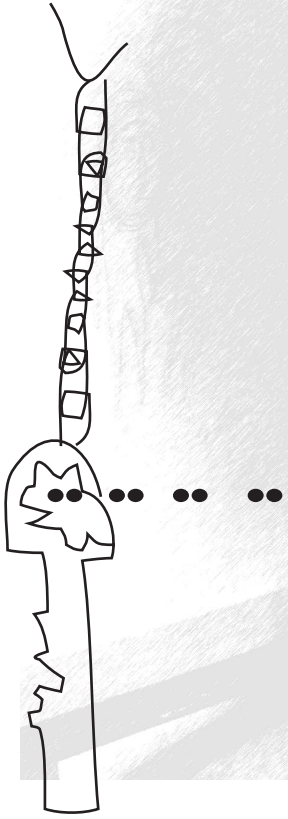
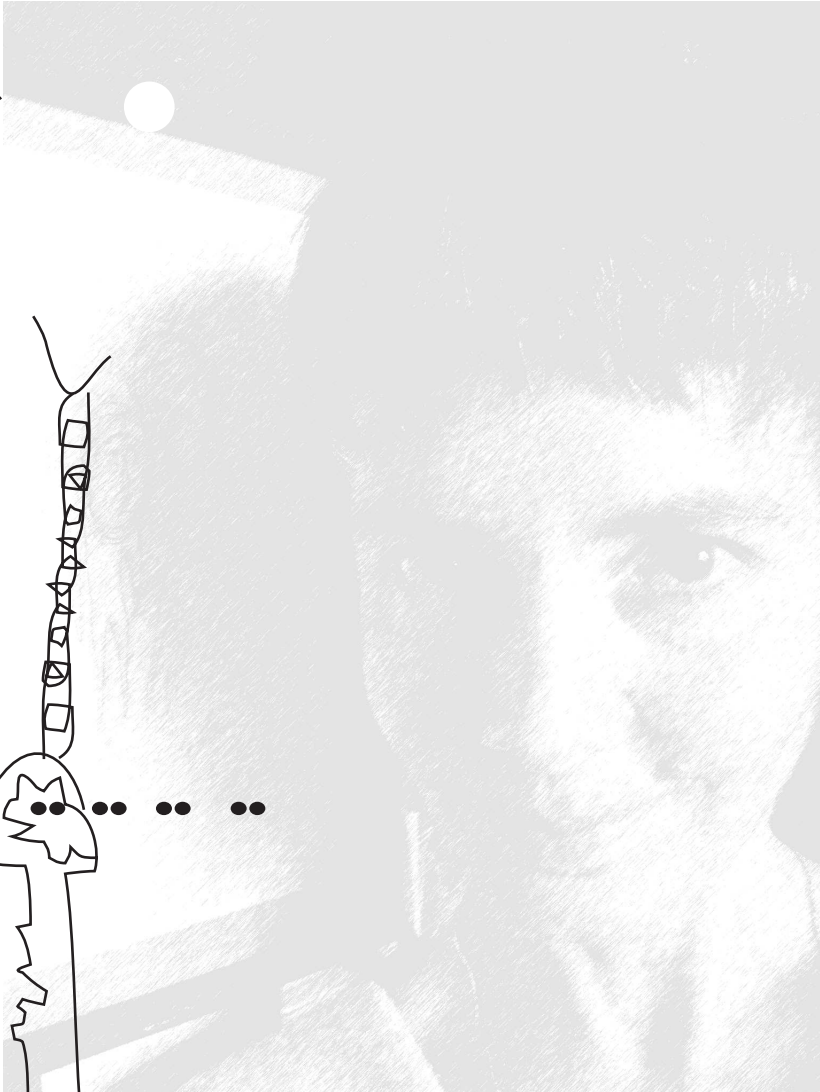
mindig máshoz hasonlítottál. hogy milyen kár, bezzeg más... pedig én nem vagyok olyan mint más. én mindig más voltam mint más. de te mindig azt szeretted volna, hogy olyan legyek, mint más. azt aki én vagyok sosem szeretted, mindig a más volt a jó. sosem tudtad elfogadni, hogy más vagyok másnál.

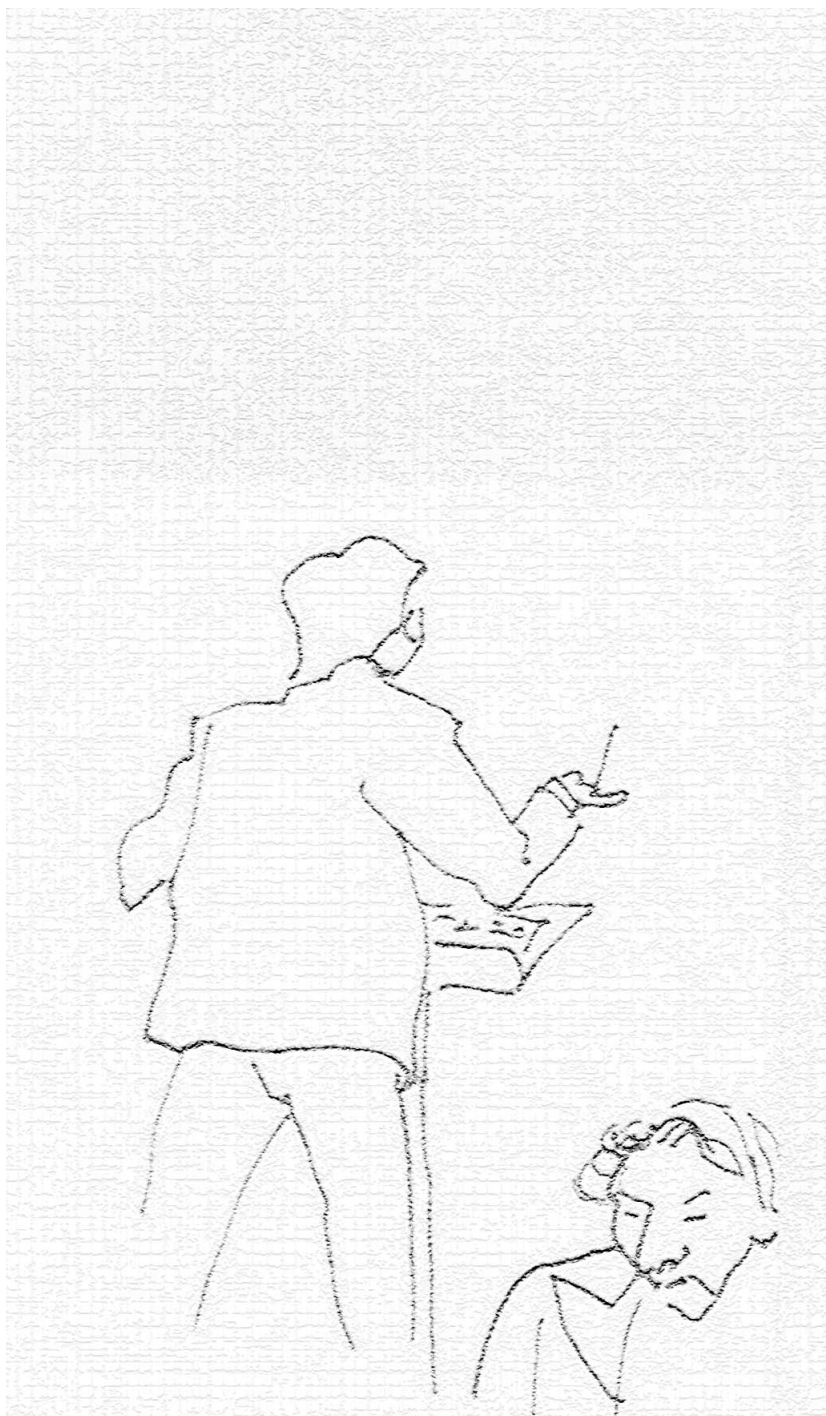

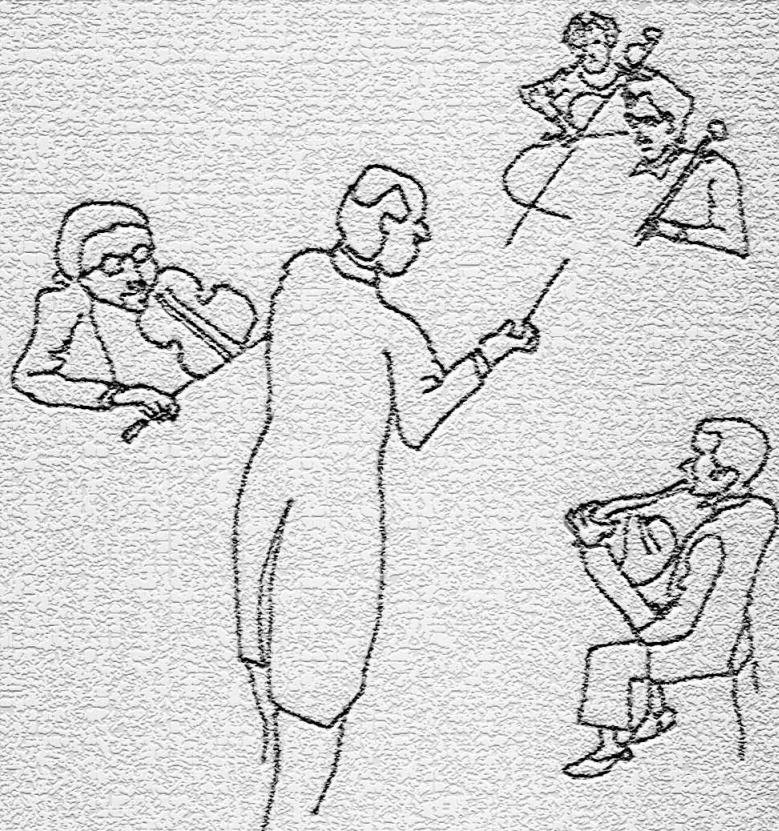

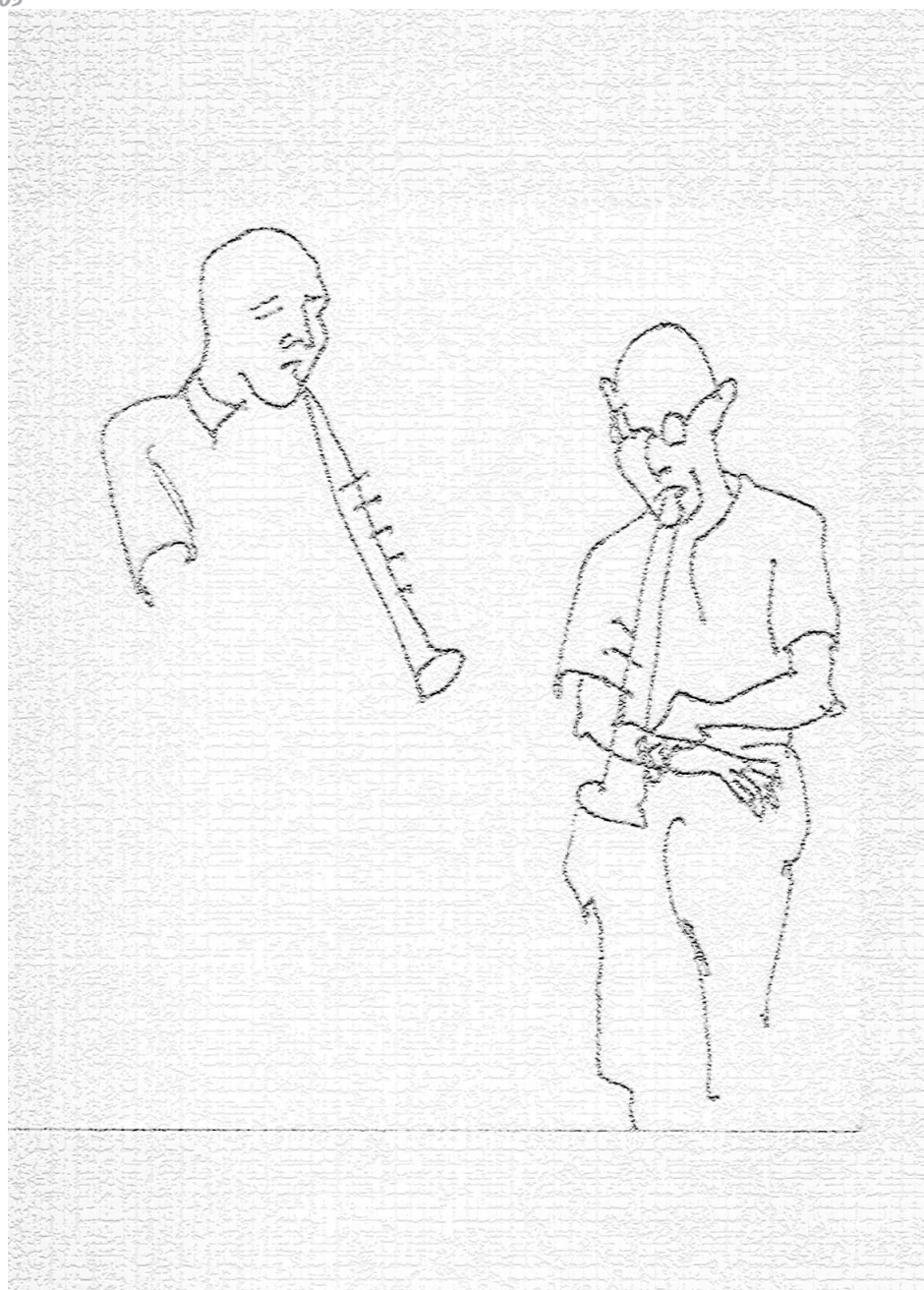

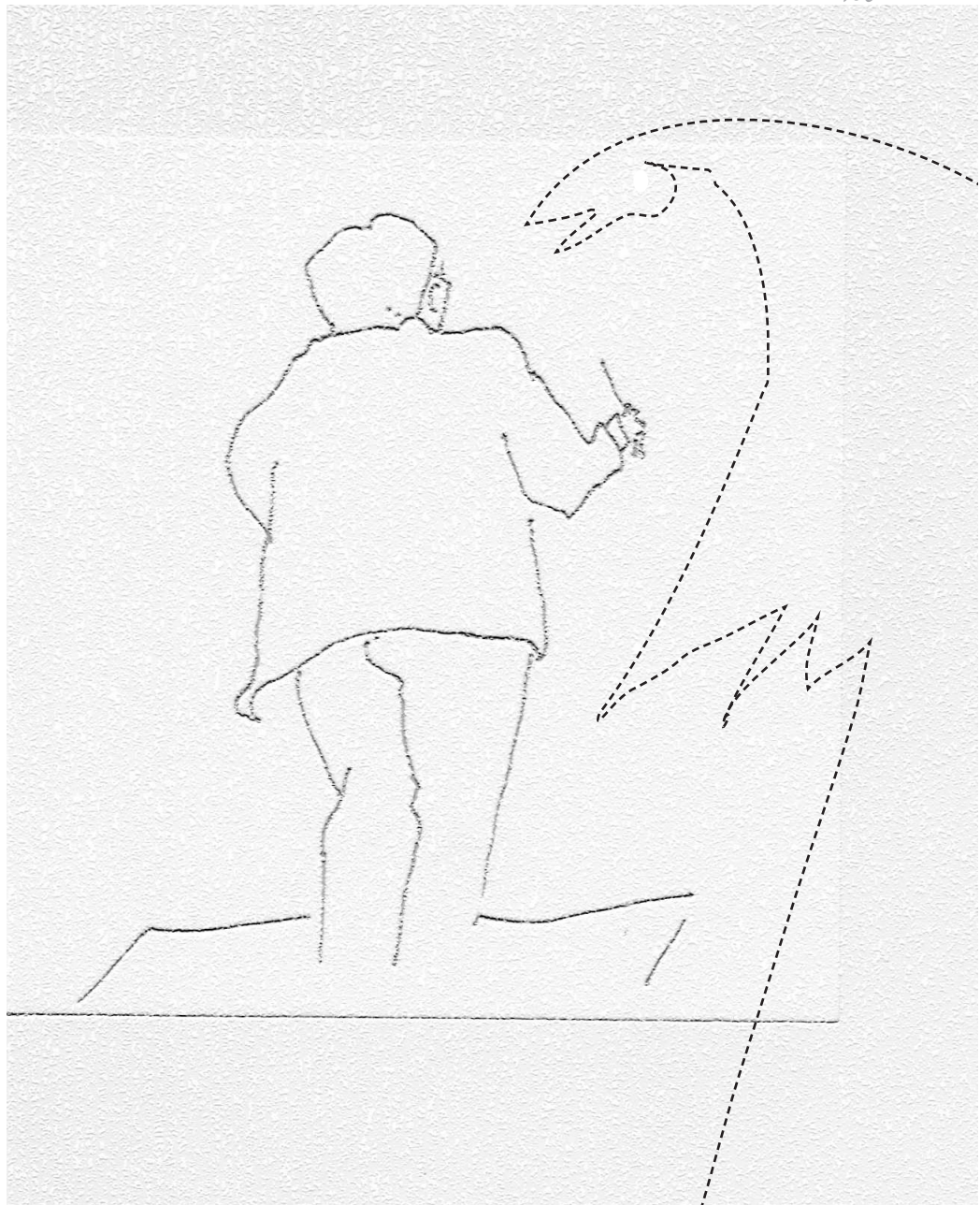

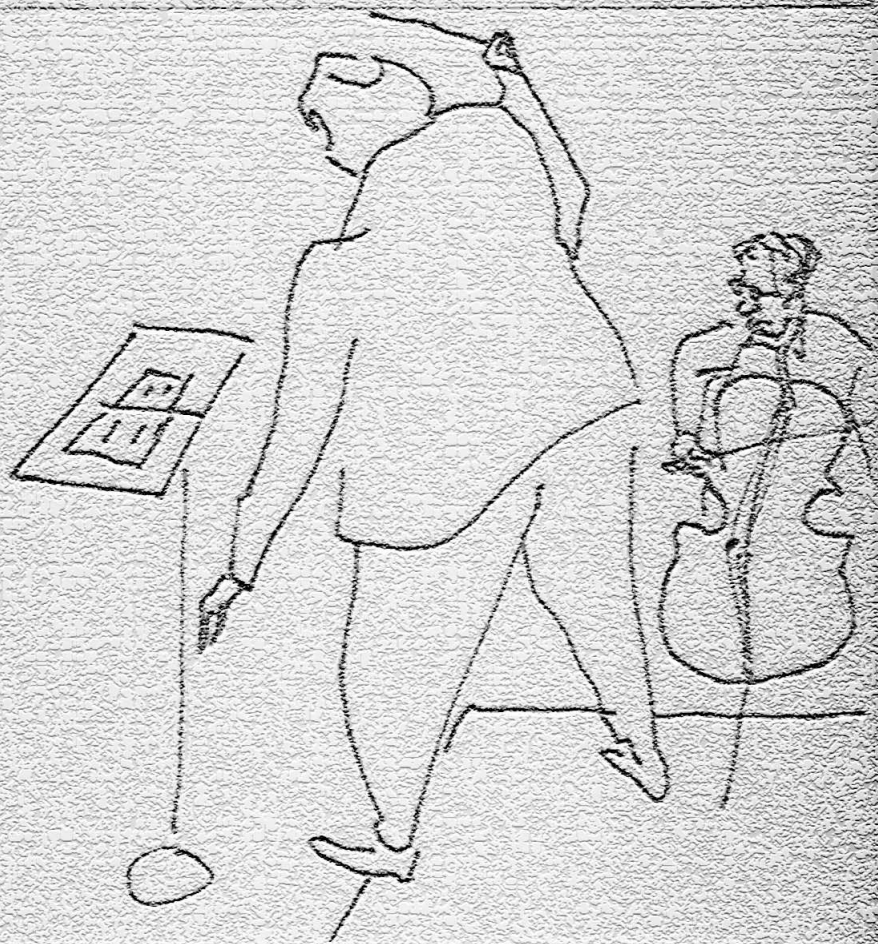

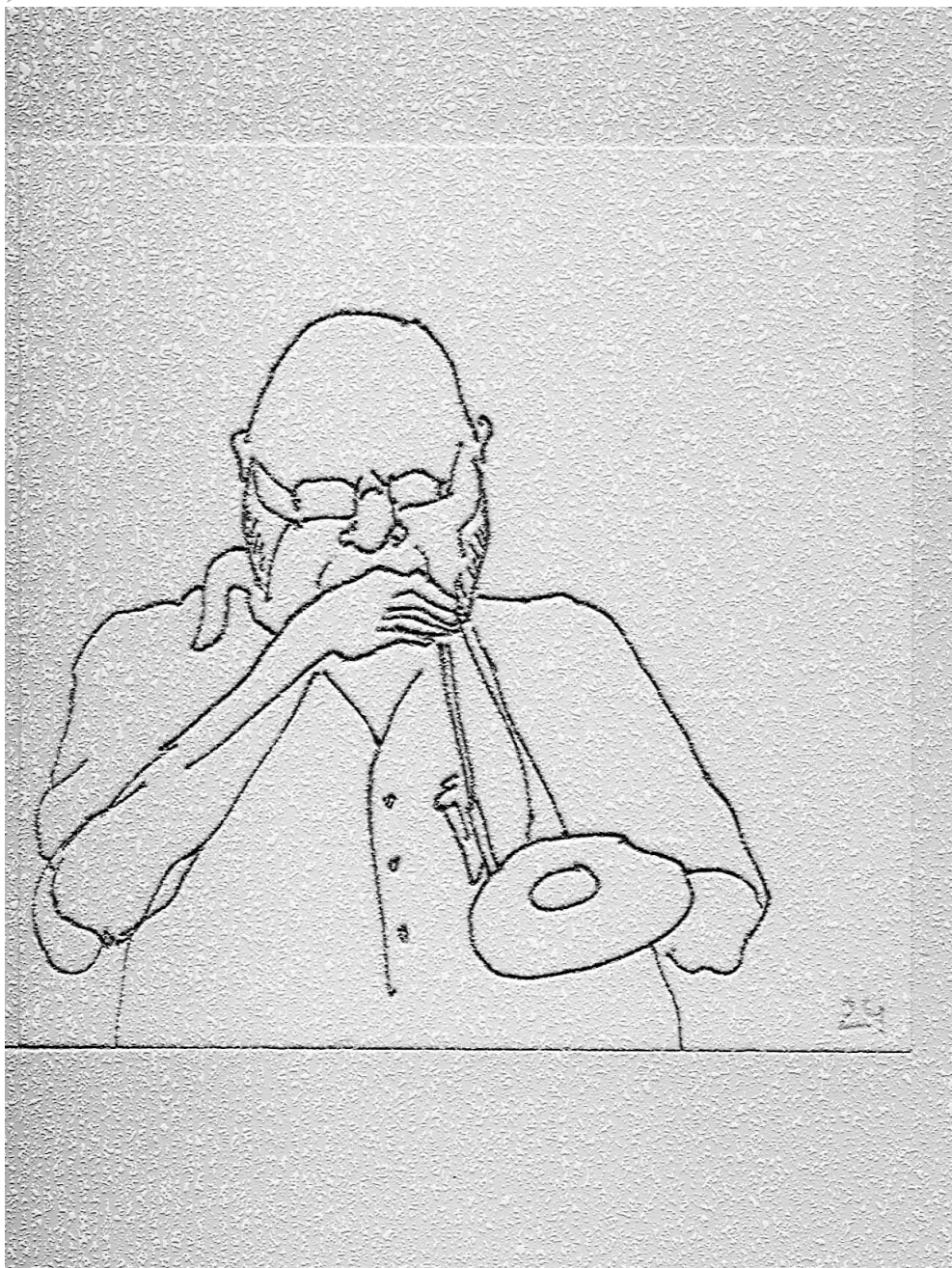

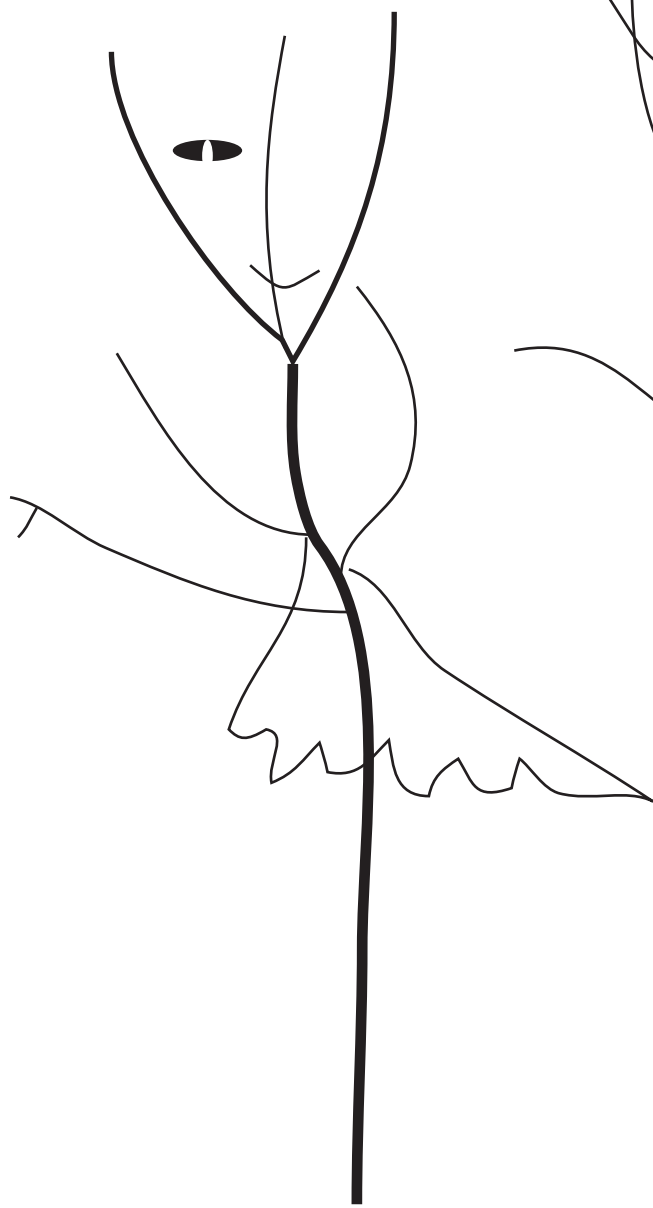

pálkatapáter jó reggelt!

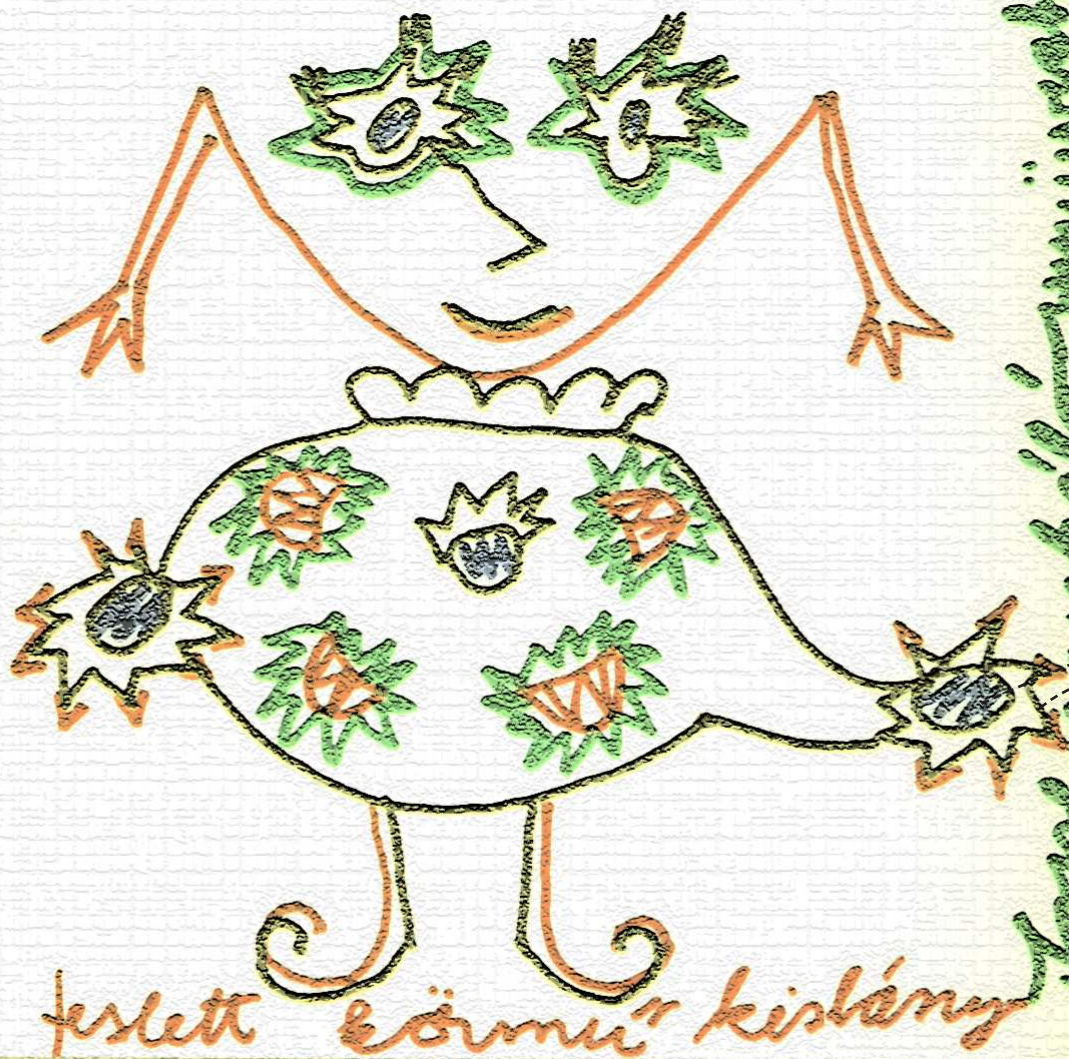

412
Korona-kalás-gyűjtemény

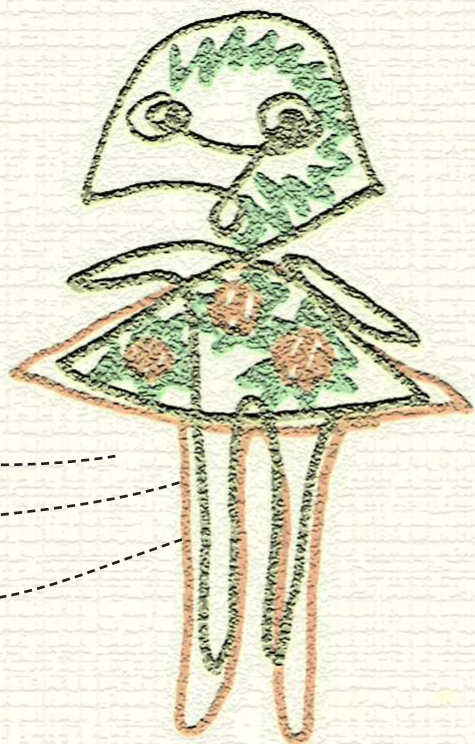
teslett körme kislány

vinagla borulva

teslett körmű kislány

virágba borulva

szabómintá s narchip

mindig máshoz hasonlítottal, hogy milyen kár,
bezzeg más... pedig én nem vagyok olyan mint
más. én mindig más voltam mint más. de te
mindig azt szeretted volna, hogy olyan legyek,
mint más. azt aki én vagyok sosem szeretted,
mindig a más volt a jó. sosem tudtad elfogadni,
hogy más vagyok másnál.

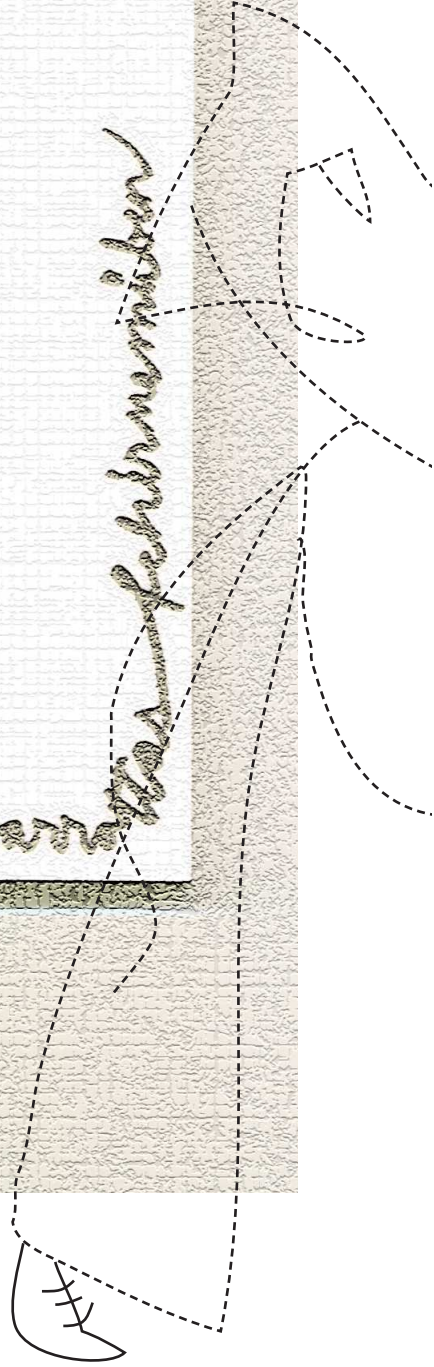

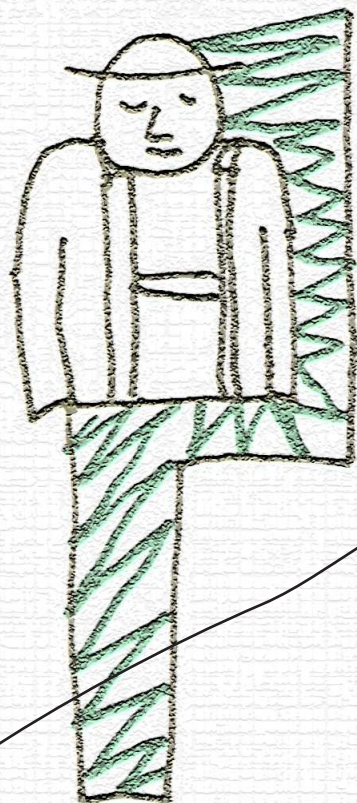
© 2000

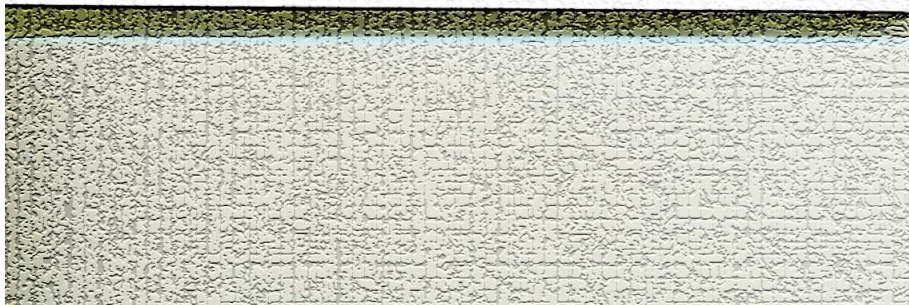
no - vana

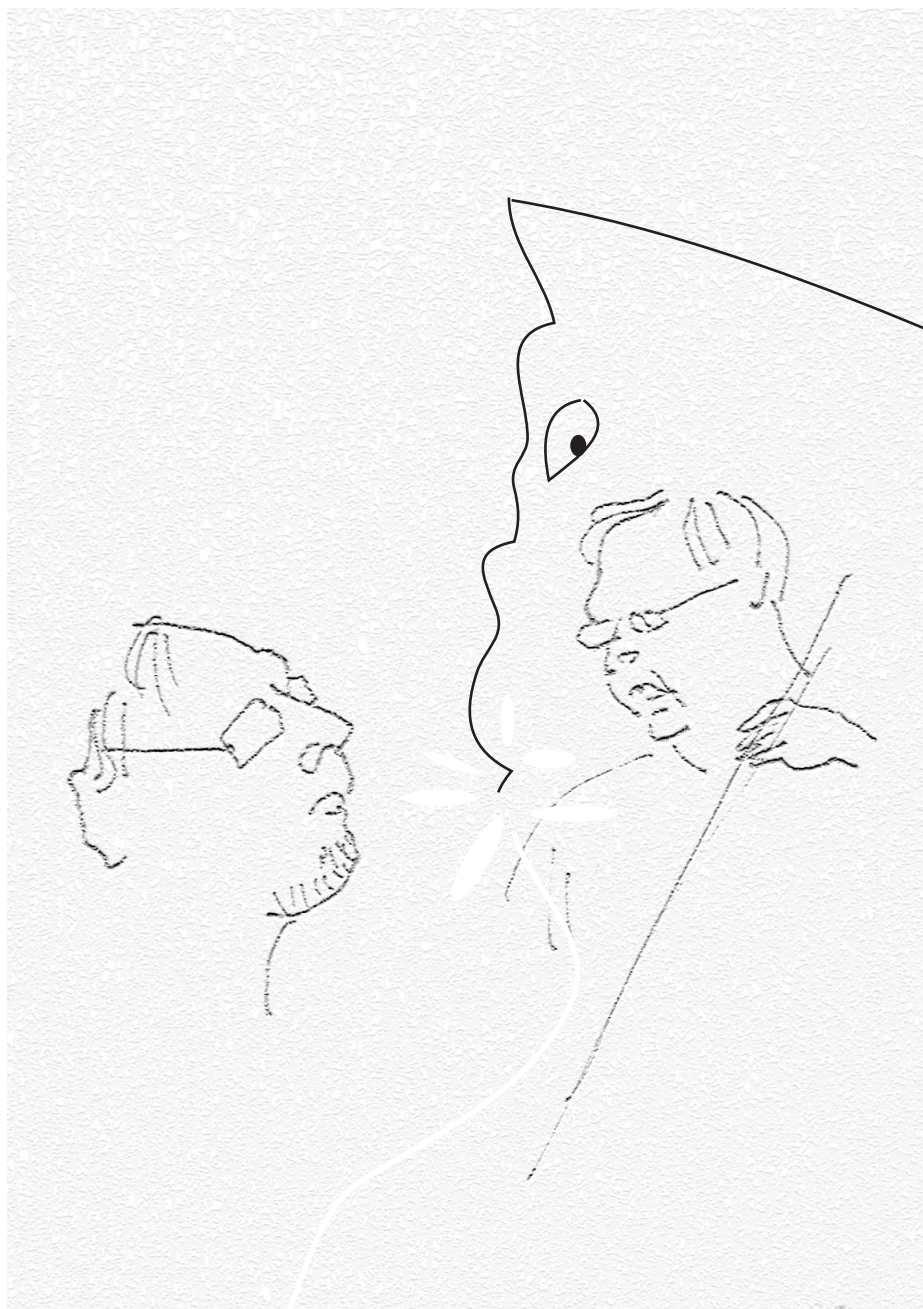
das schneewitzen

Handwritten text in green ink, possibly a signature or a name, located below the drawing.

álmovilágban élni behunyt szemmel
engedni-e ébredésnek
megtenni-e a lépést a felébredéshez
álmovilágból ébredni
rábízni-e az időre ébredést
vissza lehet-e küldeni az álmokat időnek

ráébredni valami új időnek
időkből
minden kilépés átvezet egy másik álomhoz

van-e a szemnek saját meggyőződése

rá lehet-e bízni magunkat az időre
elfeledett idők
hirtelen kinyíló szemekkel
akarom-e a valóságot visszaküldeni álomnak

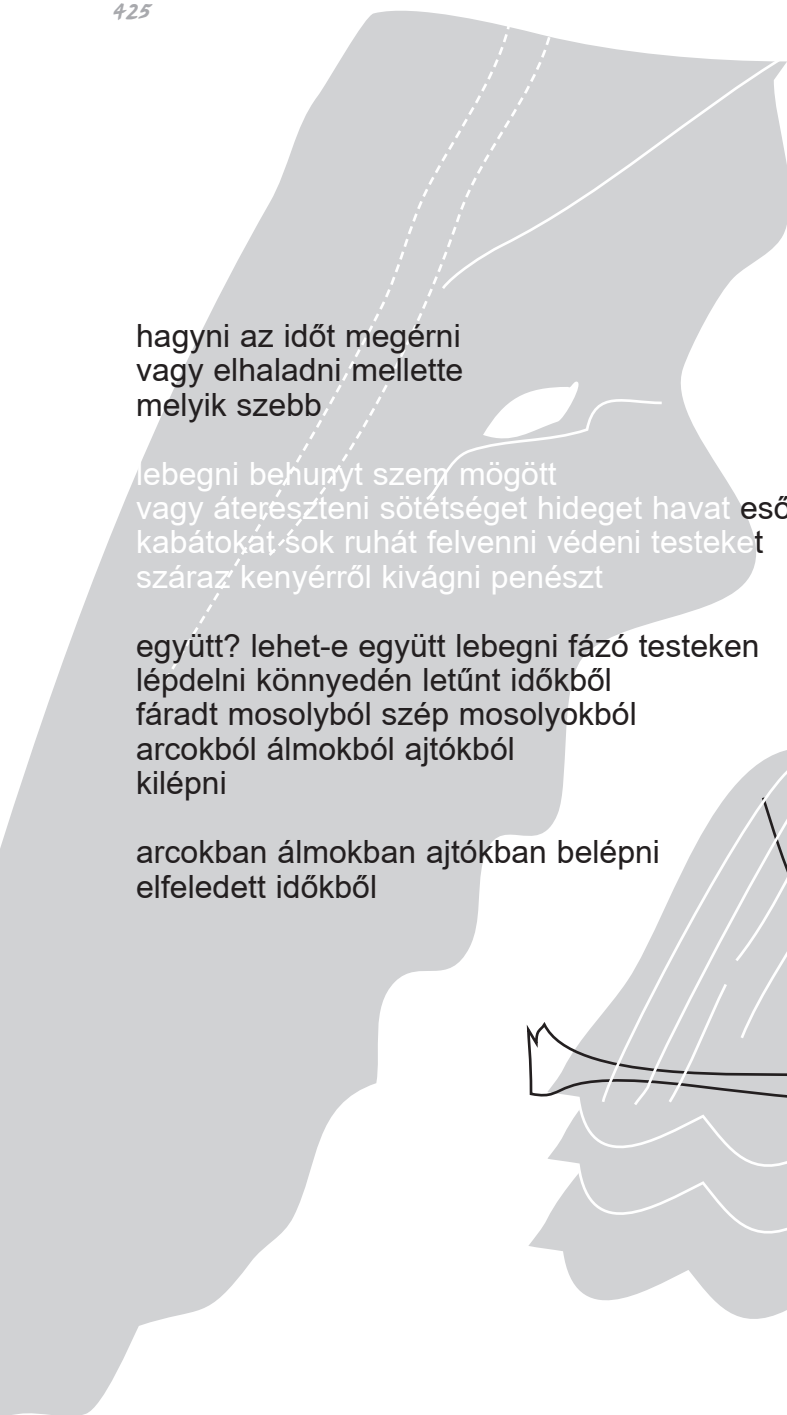
kimaradt elfeledett időkből

lehet-e vonalat húzni melyik valóságosabb
álmoké vagy a kilépések közötti valóság
egymásra rakódott
elfeledett időkből

aprónyi ablak
megvilágosodásból

akarok-e álmokból szőni időt
új idők régi időkben
időkből kinőtt álmok egyetlen ami megmarad
a test elporlik
az álmok új időket szülnek
más lábakon

nyitott szemmel végigmenni
visszamenni elhagyott elfeledett utakon

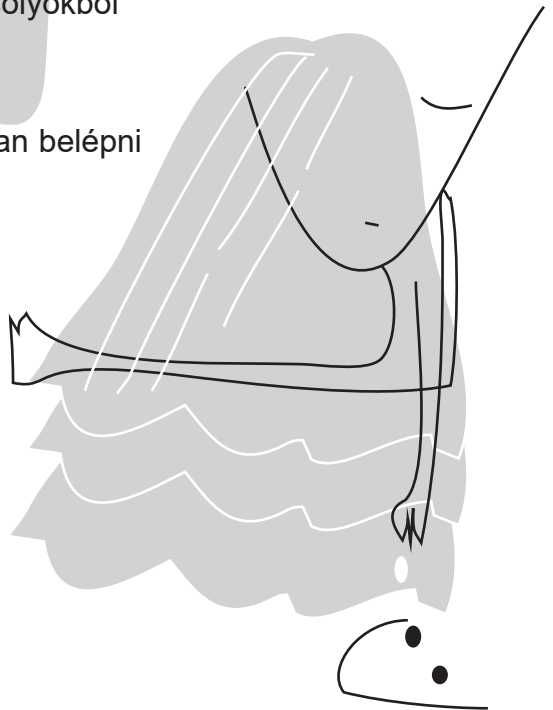

hagyni az időt megérni
vagy elhaladni mellette
mélyik szebb

lebegni behunytt szem mögött
vagy átérészteni sötétséget hideget havat esőt
kabátokat sok ruhát felvenni védeni testeket
száraz kenyérről kivágni penészt

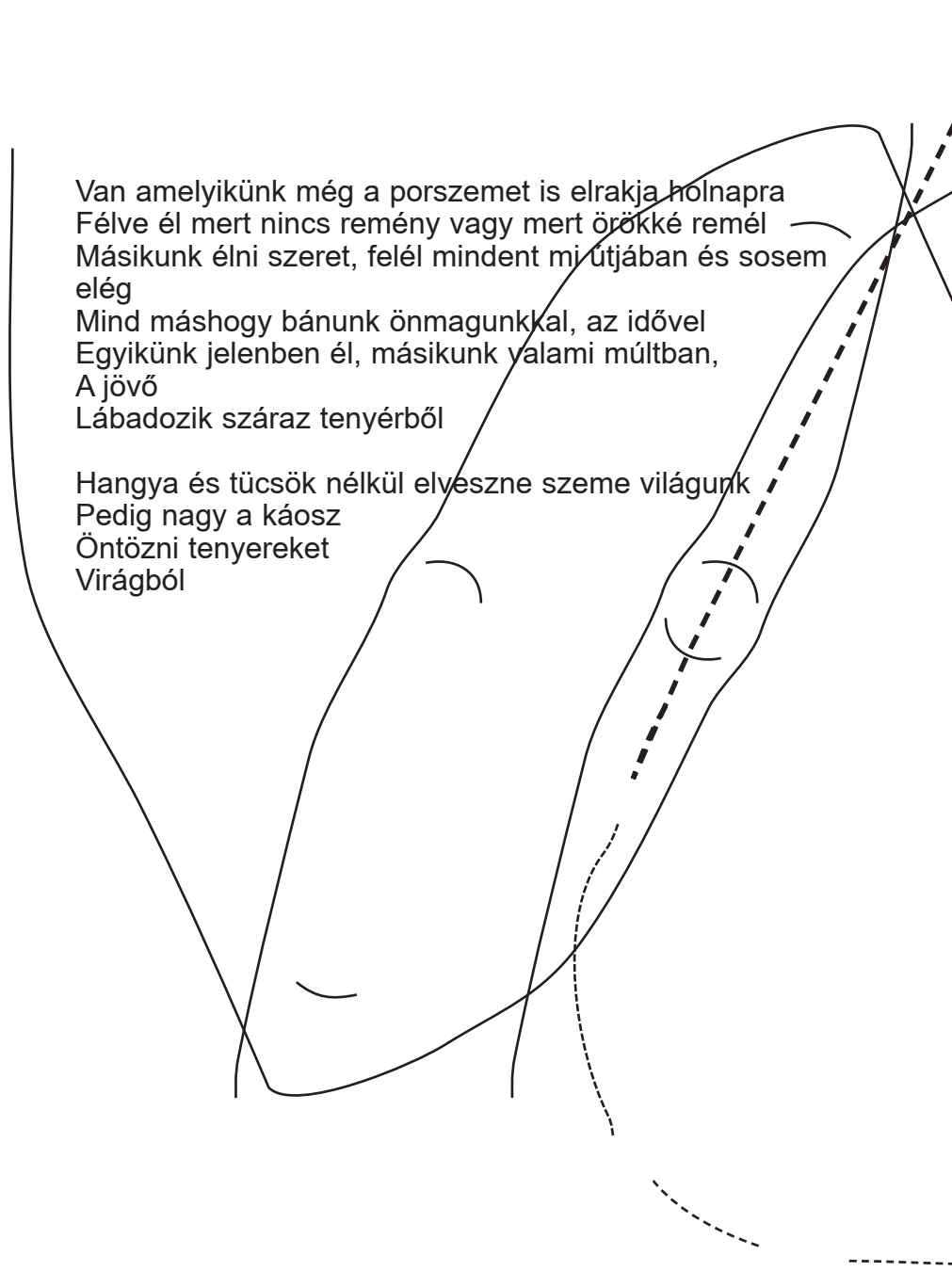
együtt? lehet-e együtt lebegni fázó testeken
lépdelni könnyedén letűnt időkből
fáradt mosolyból szép mosolyokból
arcokból álmokból ajtókból
kilépni

arcokban álmokban ajtókból belépni
elfeledett időkből

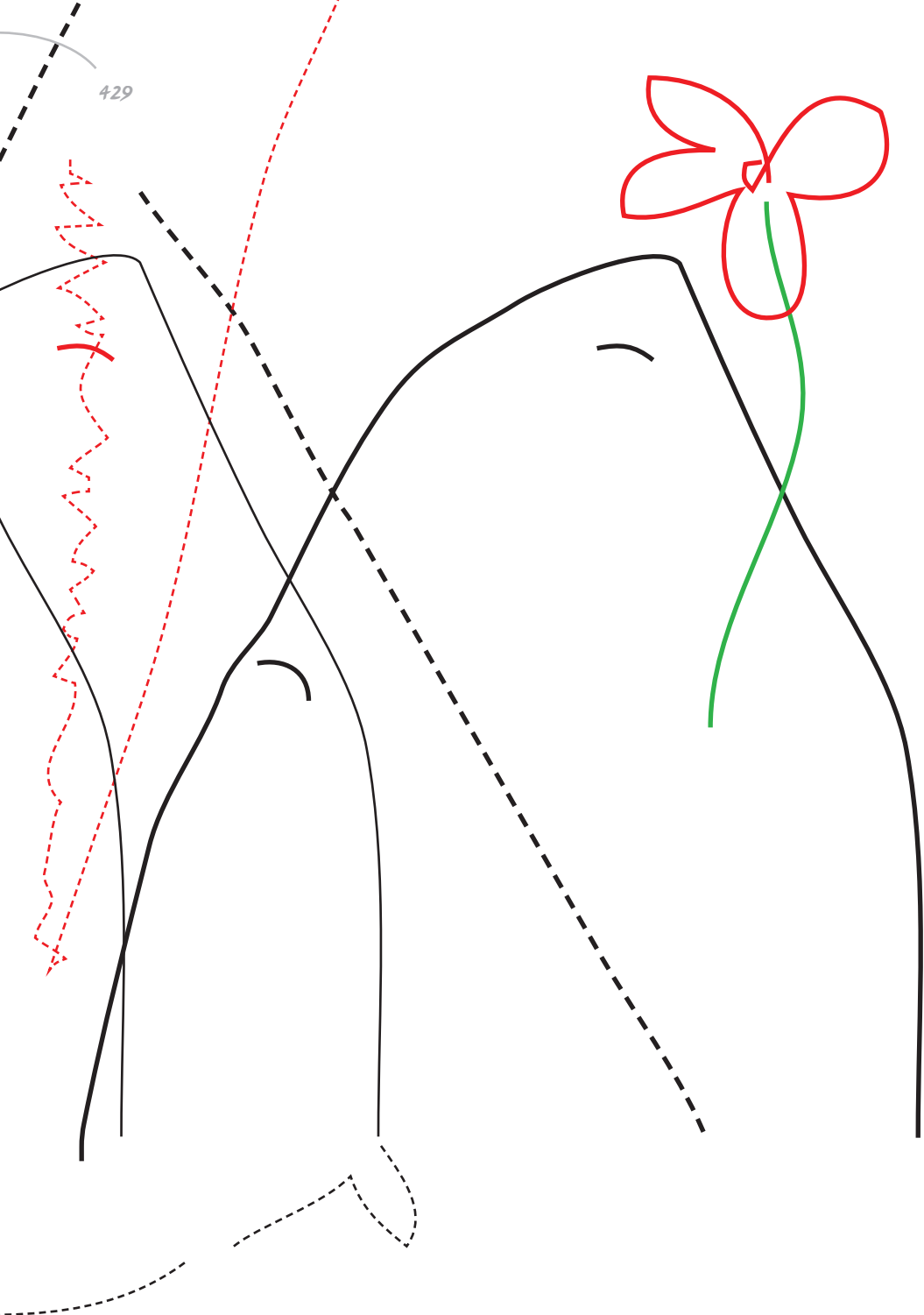

Van amelyikünk még a porszemet is elrakja holnapra
Félve él mert nincs remény vagy mert örökké remél
Másikunk élni szeret, felél mindent mi útjában és sosem
elég
Mind máshogy bánunk önmagunkkal, az idővel
Egyikünk jelenben él, másikunk valami múltban,
A jövő
Lábadozik száraz tenyérből

Hangya és tücsök nélkül elveszne szeme világunk
Pedig nagy a káosz
Öntözni tenyereket
Virágból

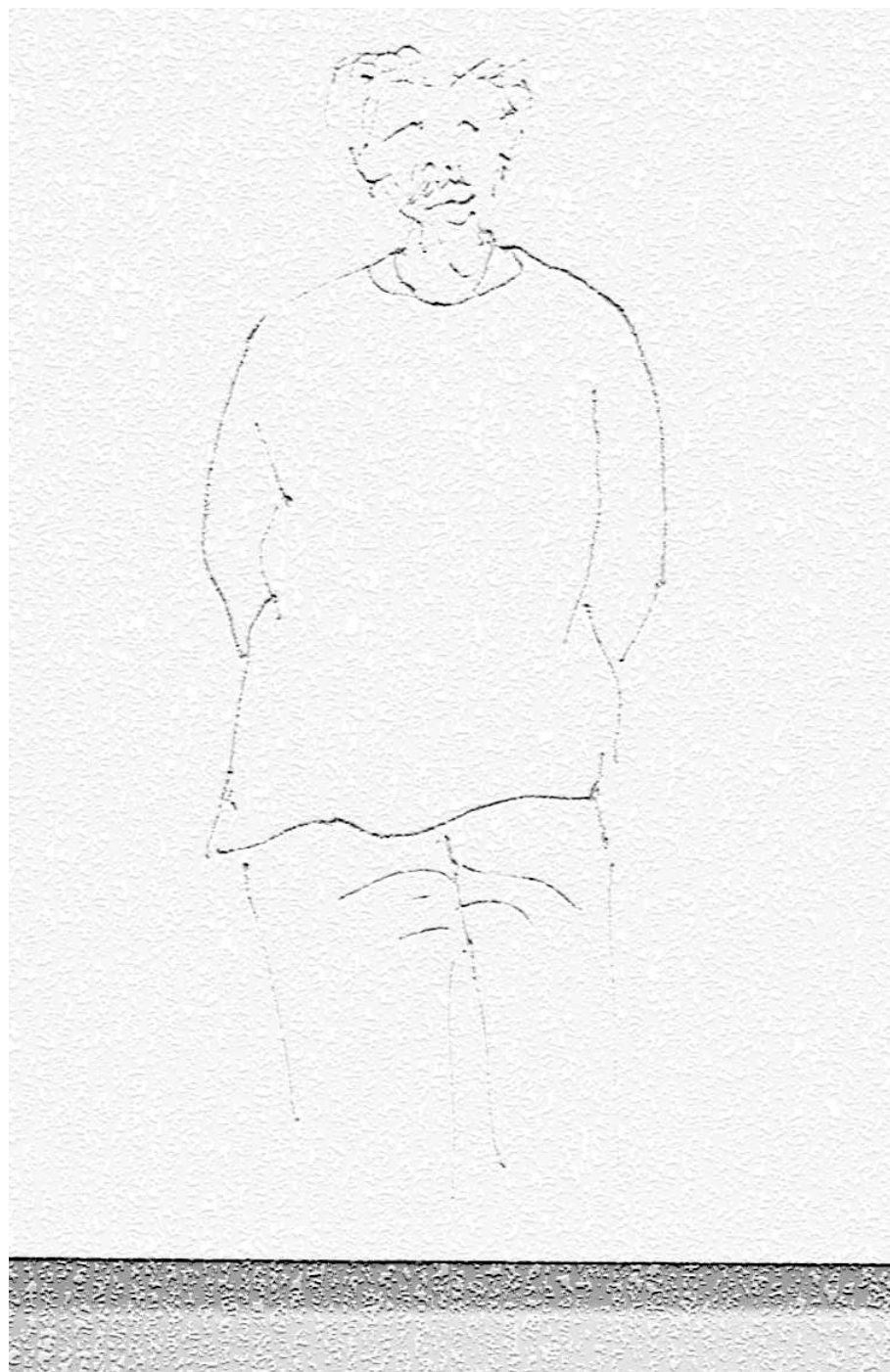

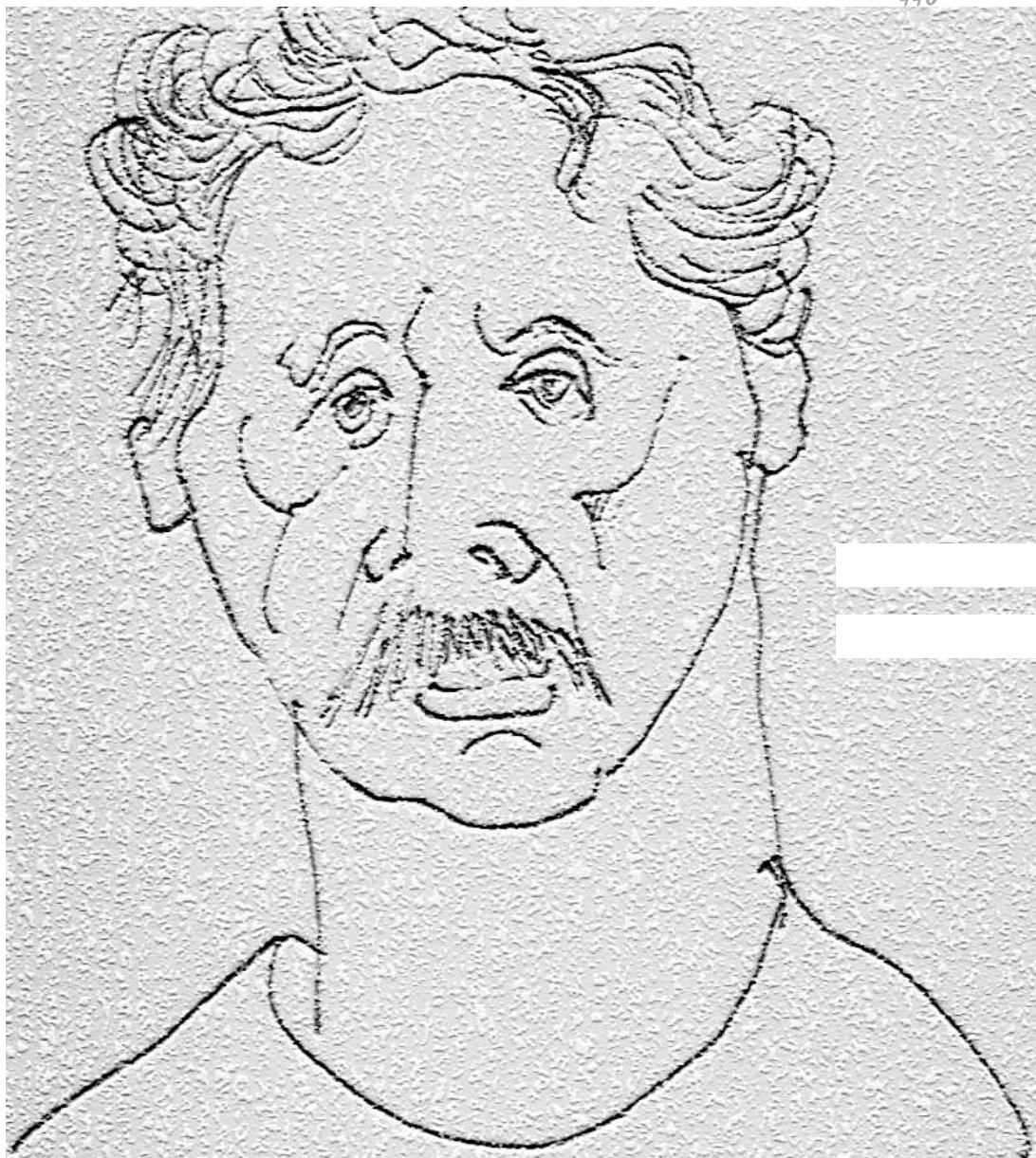

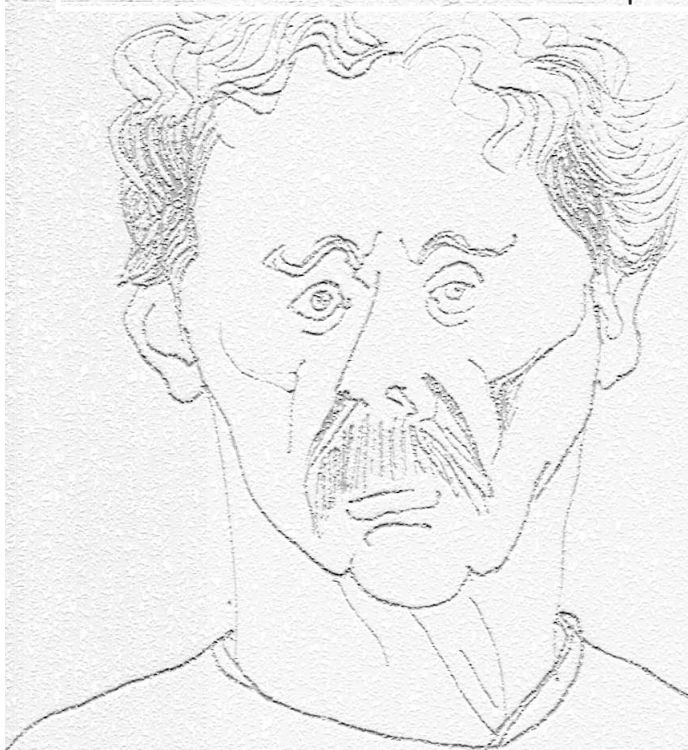

illúzió.....avagy egy utópisztikus sugallat a szabadságról

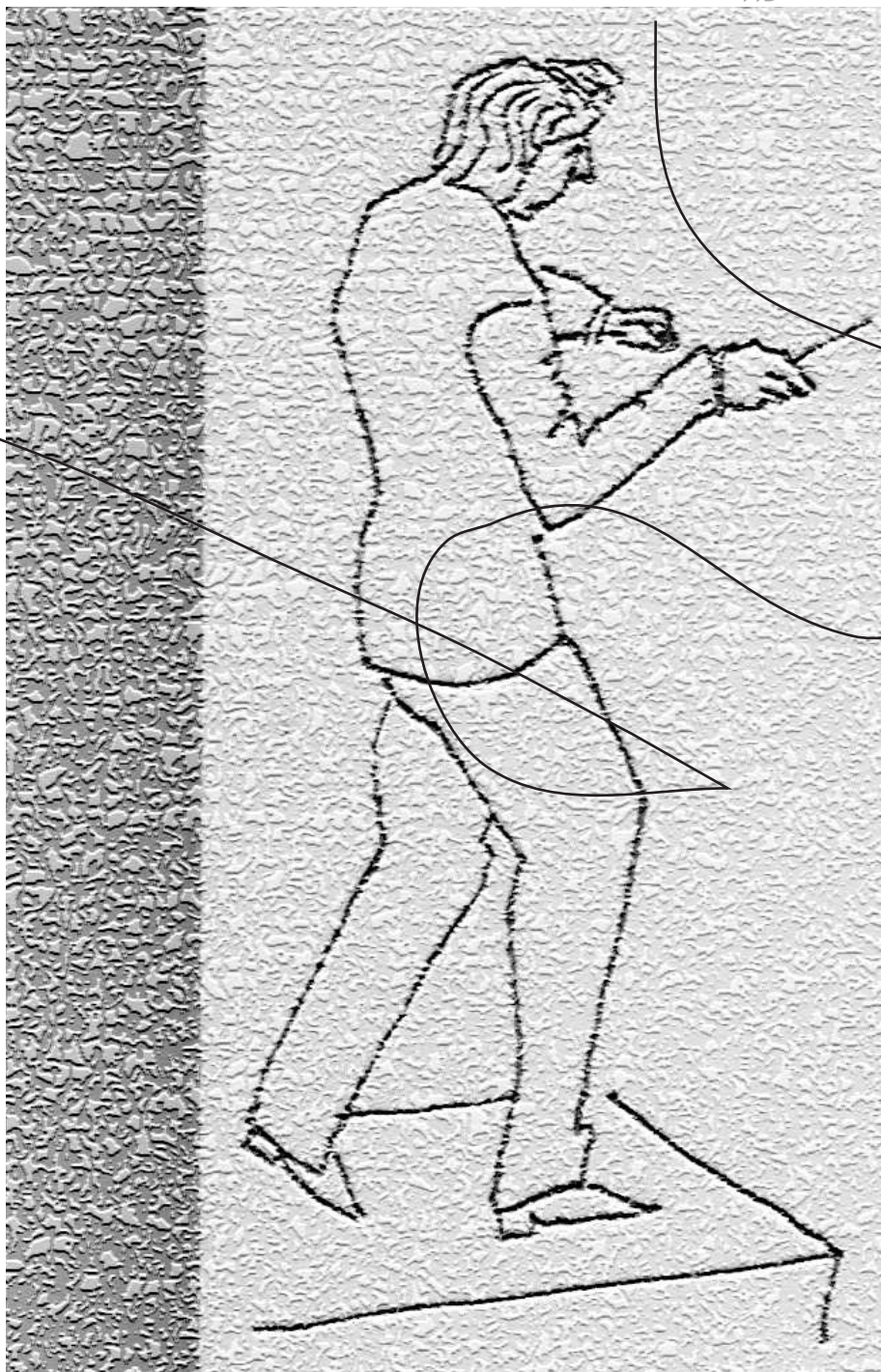
a szabadság nem az, hogy elkülönítsük magunkat, többnek, nemesebbnek tartjuk magunkat a többségtől (másoktól) (miközben másoknak tartjuk magunkat), hanem abból áll, hogy lehetőséget adunk a *másoknak, többségnek* (el-

nyomottak?visszafejlettek...) hogy ők is többnek, nemesebbnek érezhessék magukat. feltételeket biztosítunk, segítséget adunk hozzá, hogy ők is a "másság", különösség jegyébe léphessenek.

azzal, hogy minden "többet", többséget kizárunk, megkurtítjuk a szabadságjogokat, így akik a túloldalon, sohasem juthatnak át az igazi nagy szabadság, lehetőségek oldalára. ha többek vagyunk, a többlől könnyebb adni, anélkül, hogy féltenünk kéne amink van,

hiszen ez csak megerősíthet bennünket. ne féltsük a másságunkat, nyissunk kapukat az átjárhatóság felé. attól még a "mi templomunk" egy kicsit a miénk is marad.

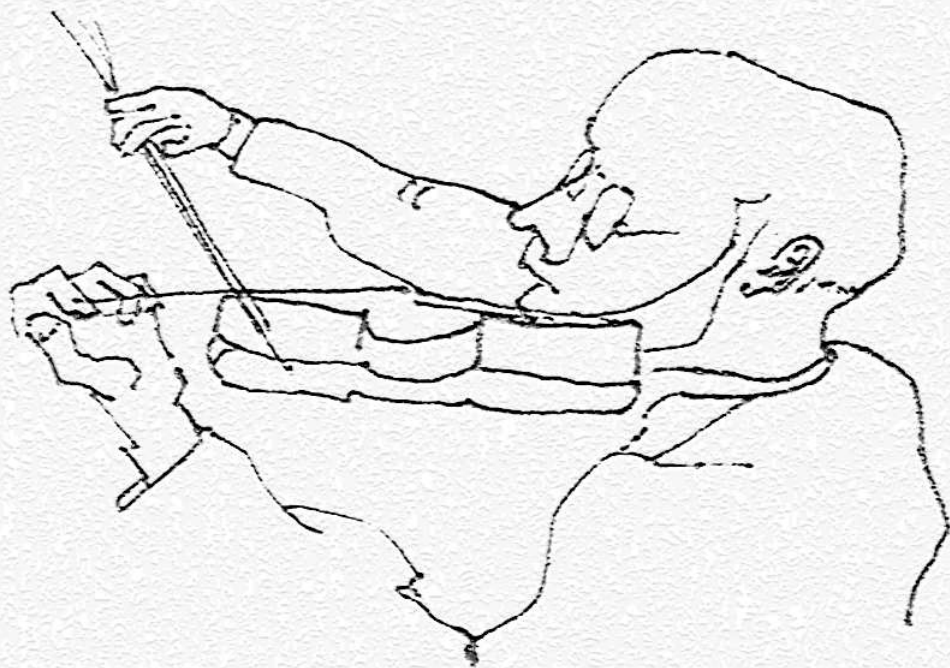

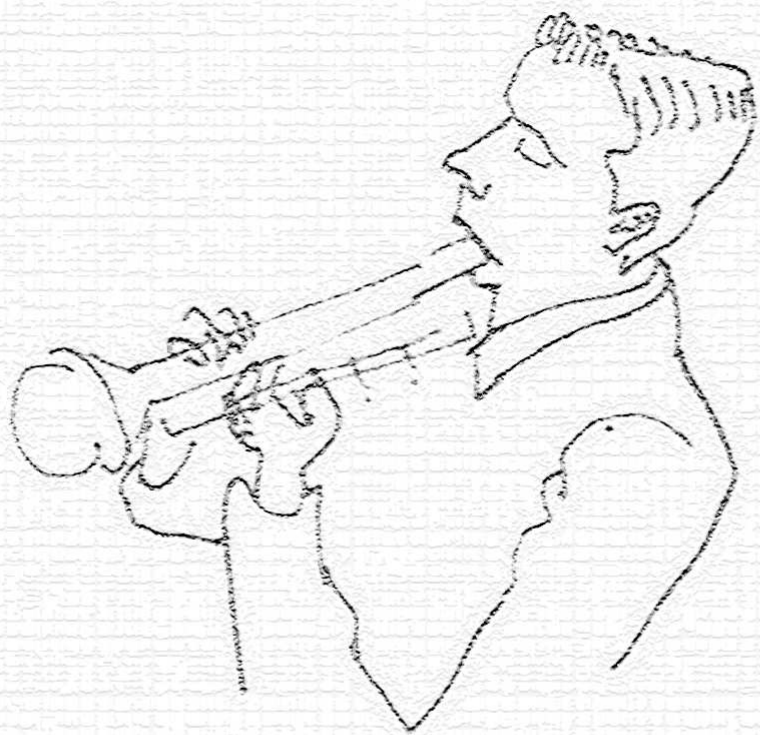

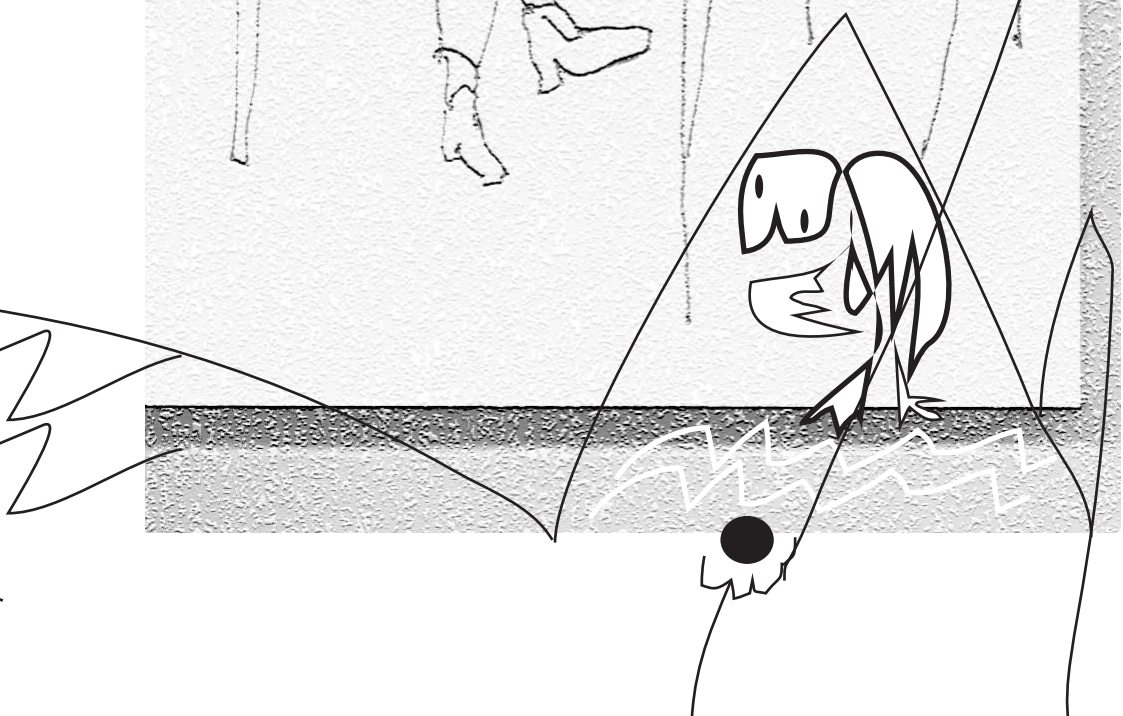

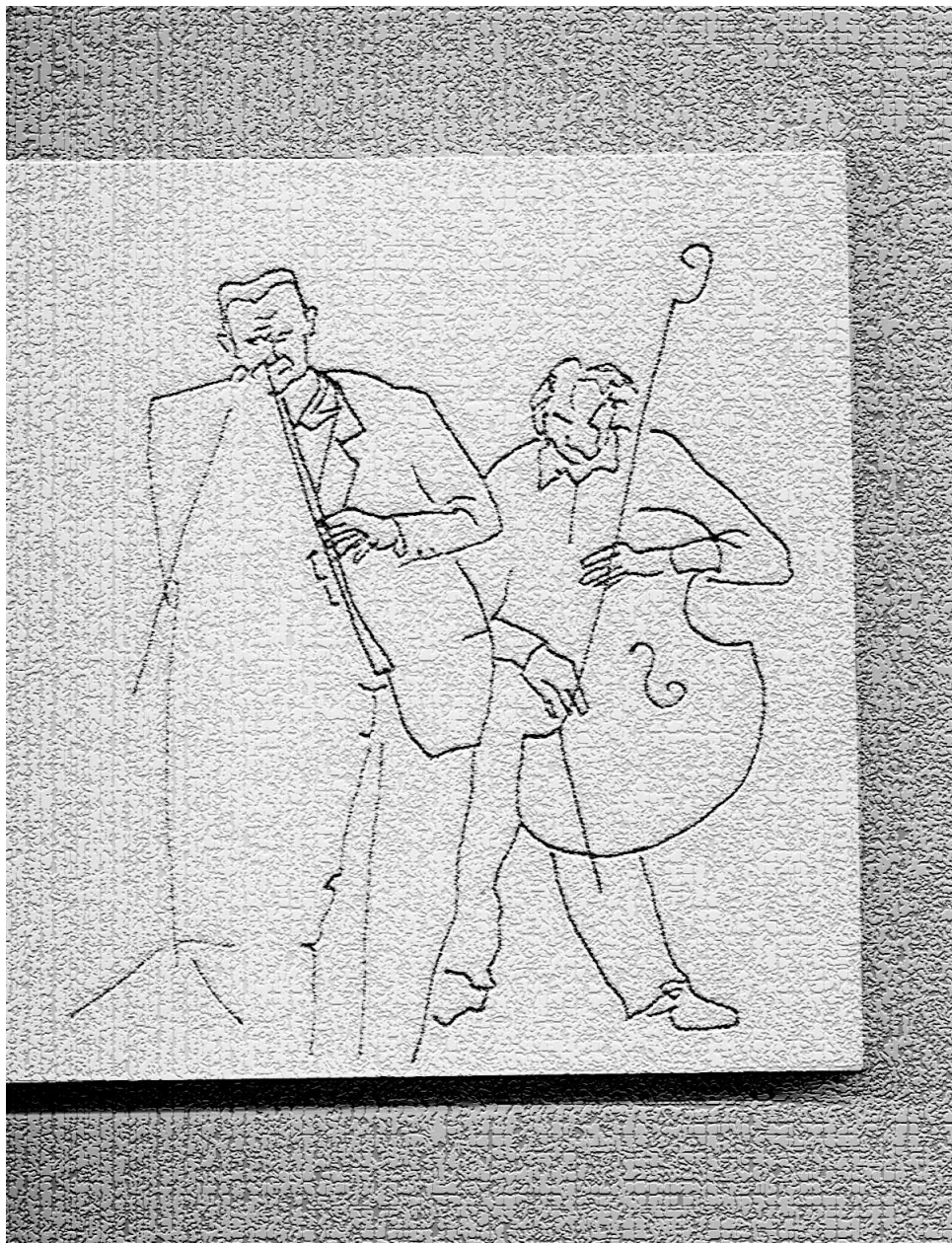

NÉMA DAL
DRESCH
MIHÁLYAL

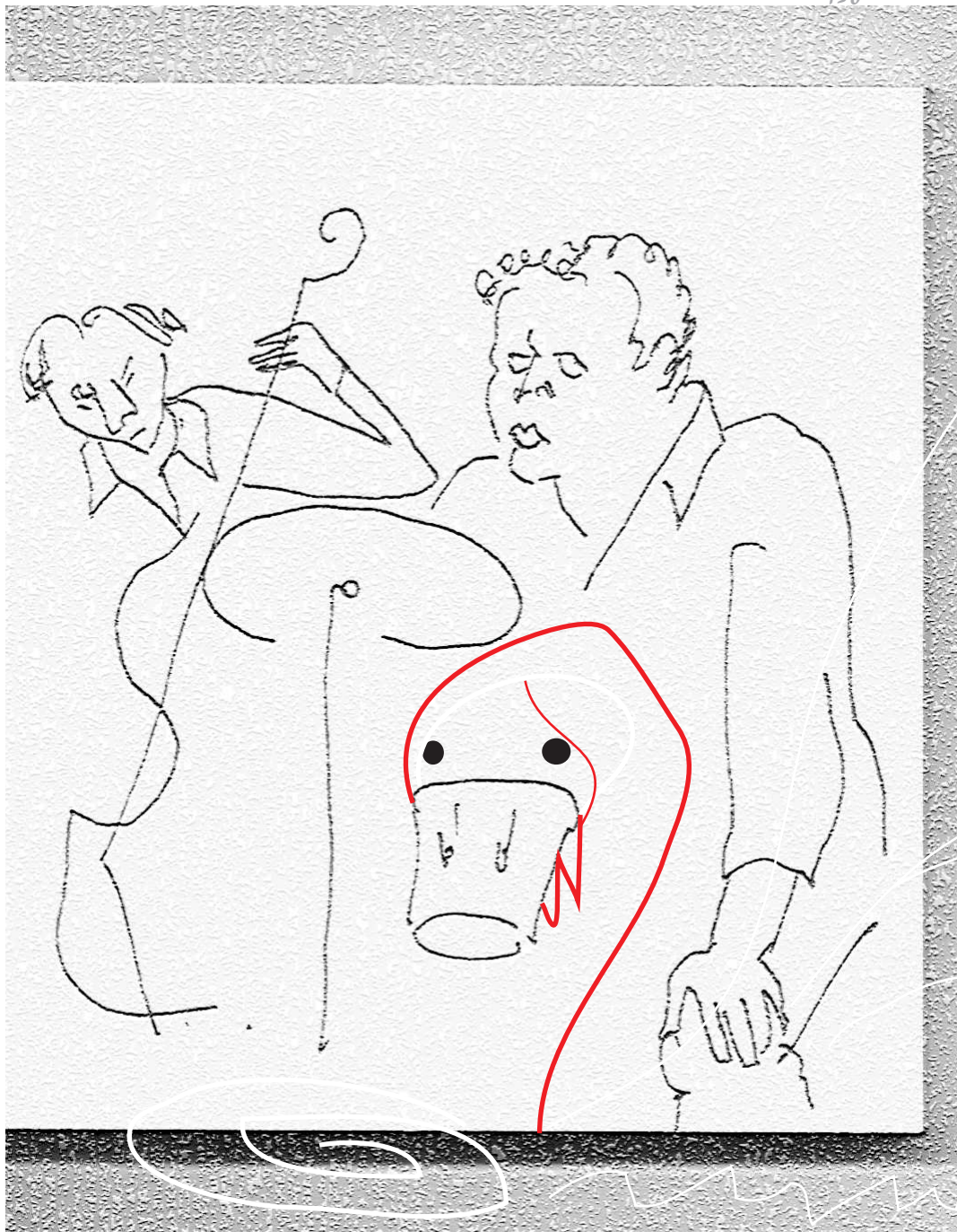

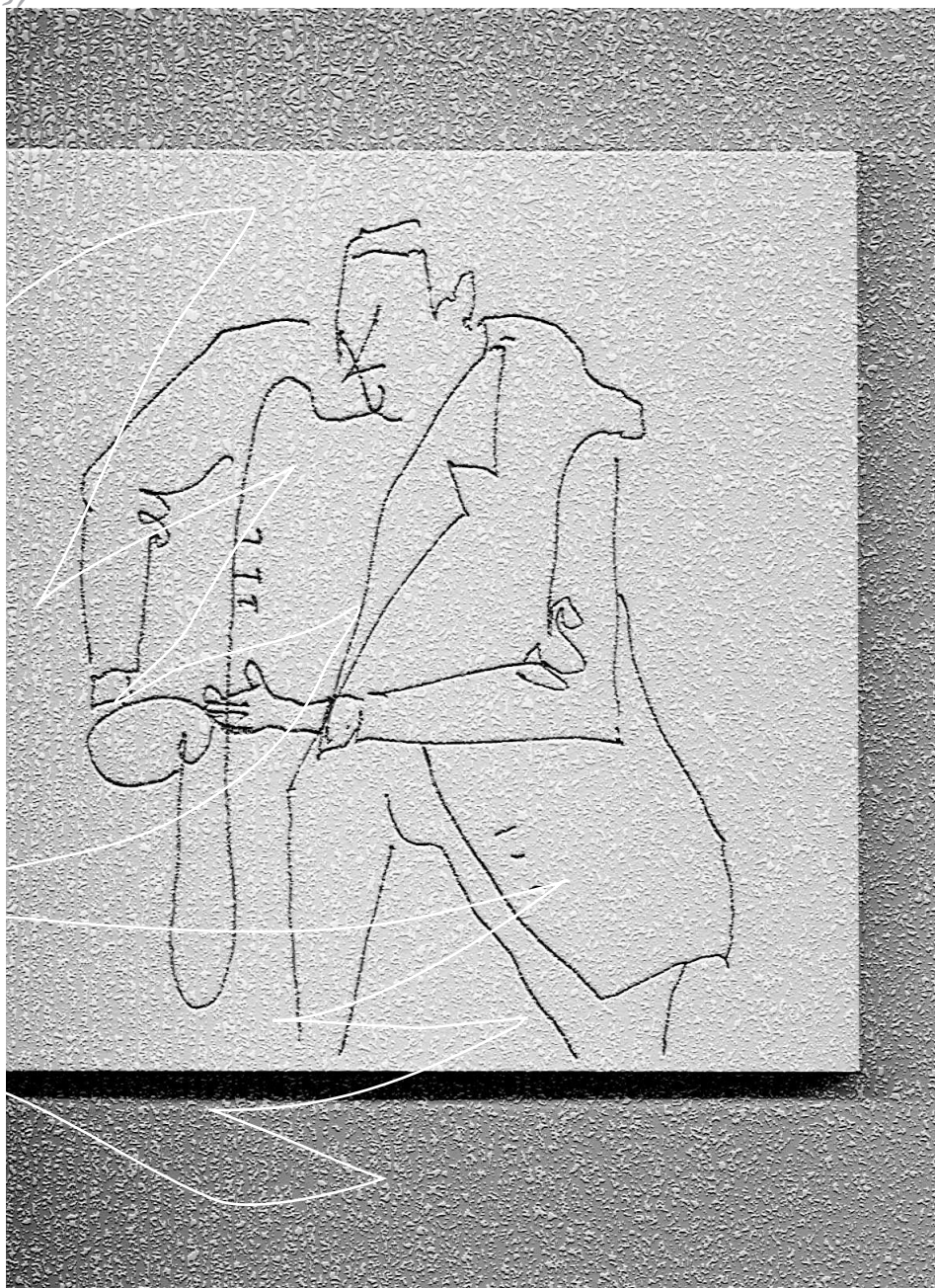

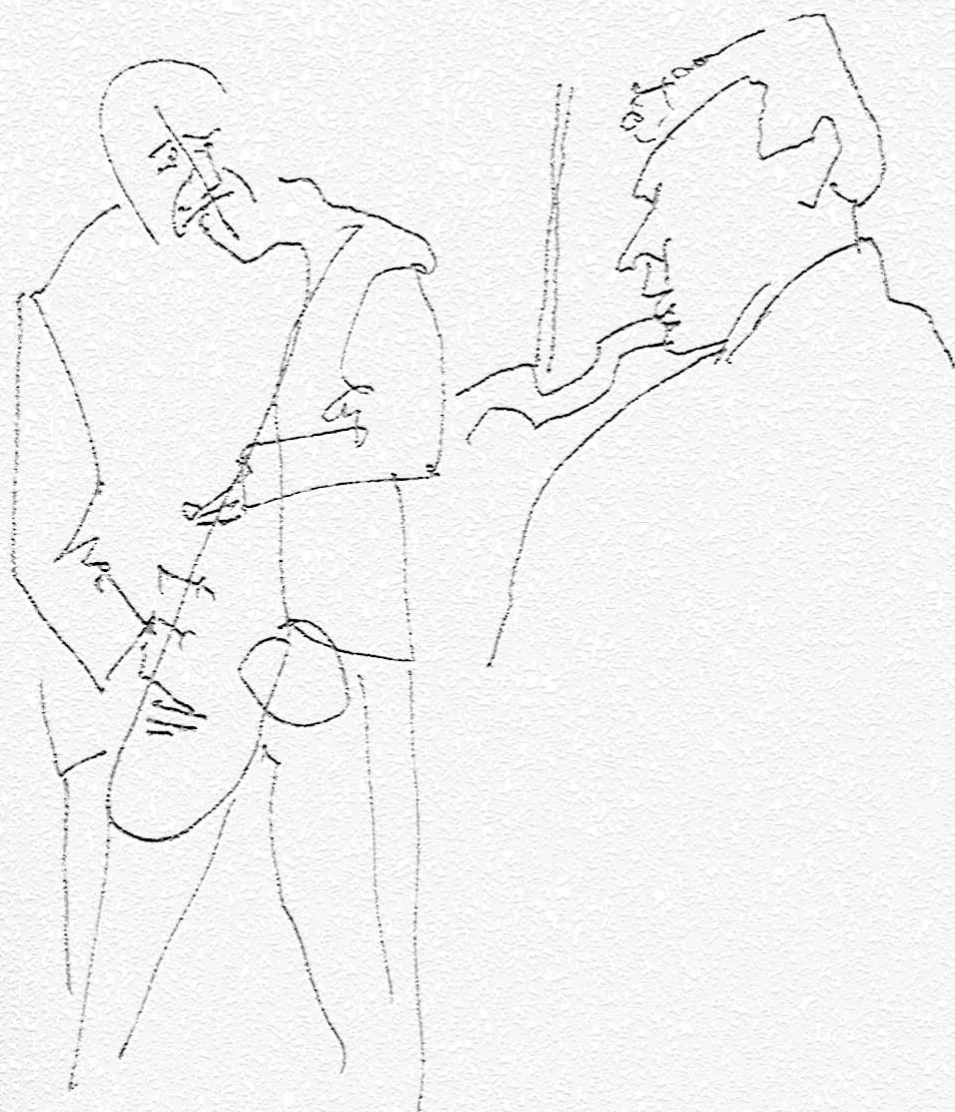

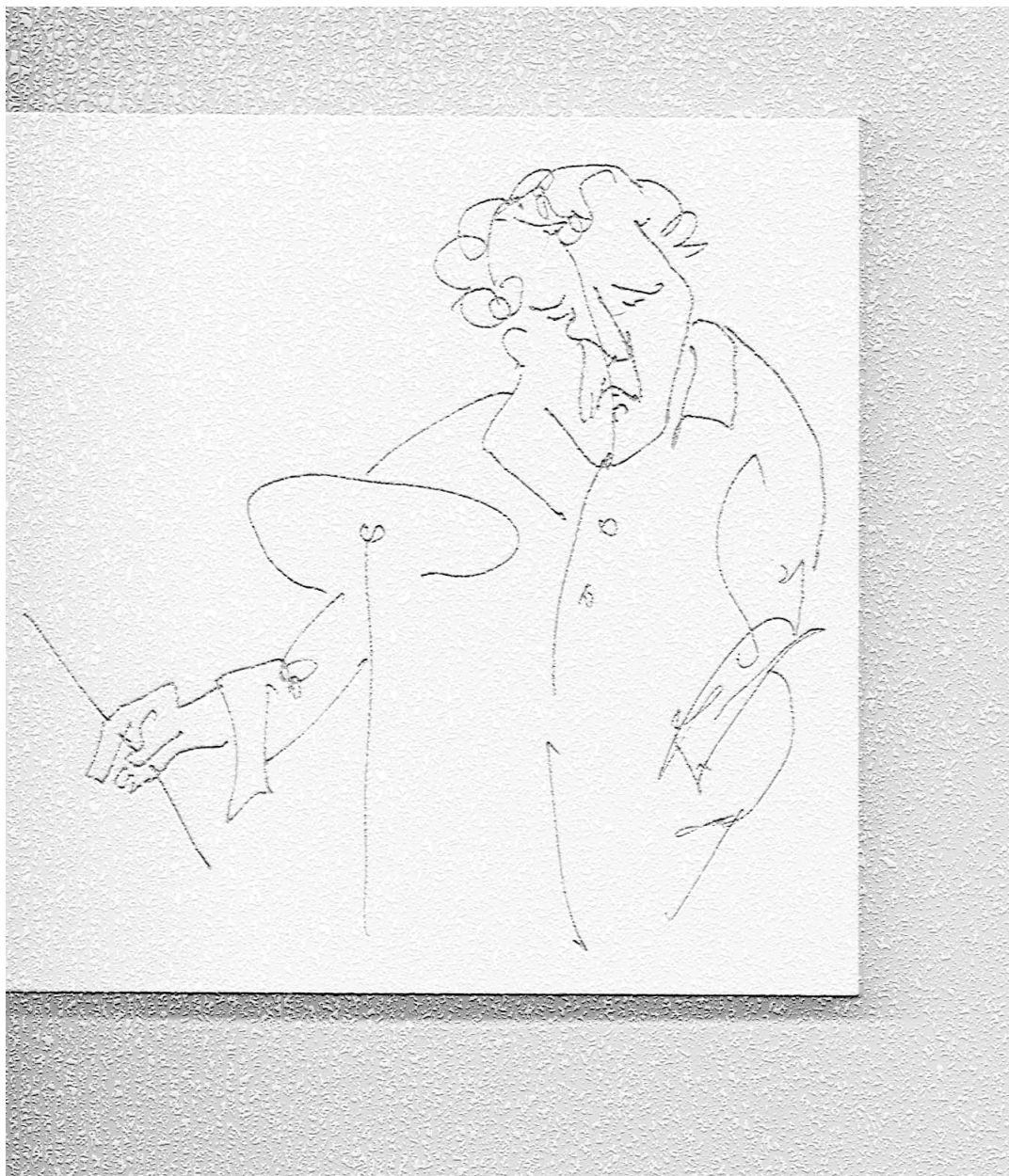

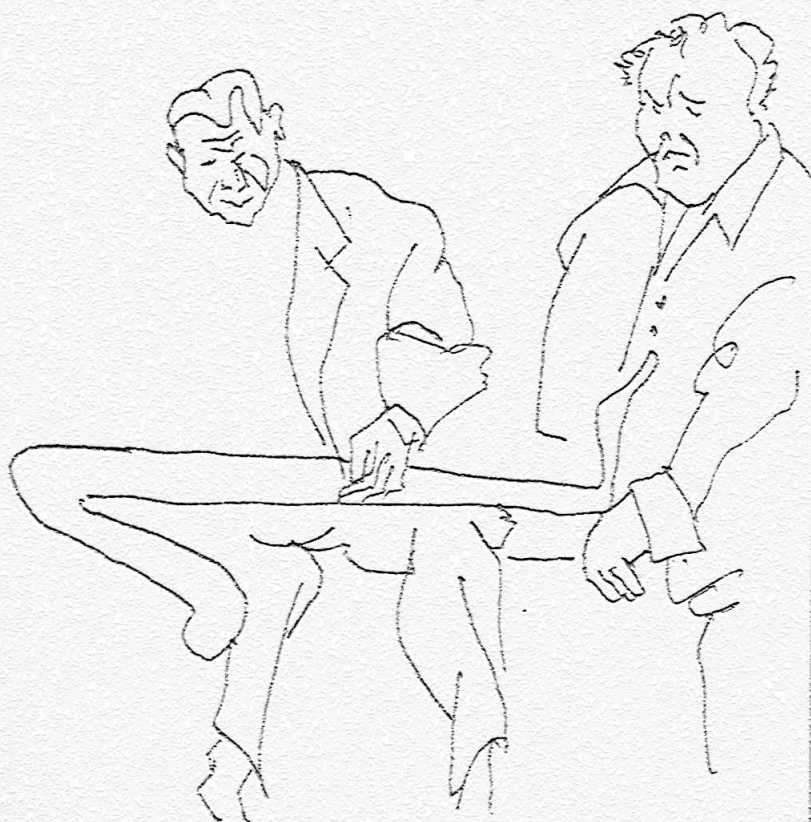

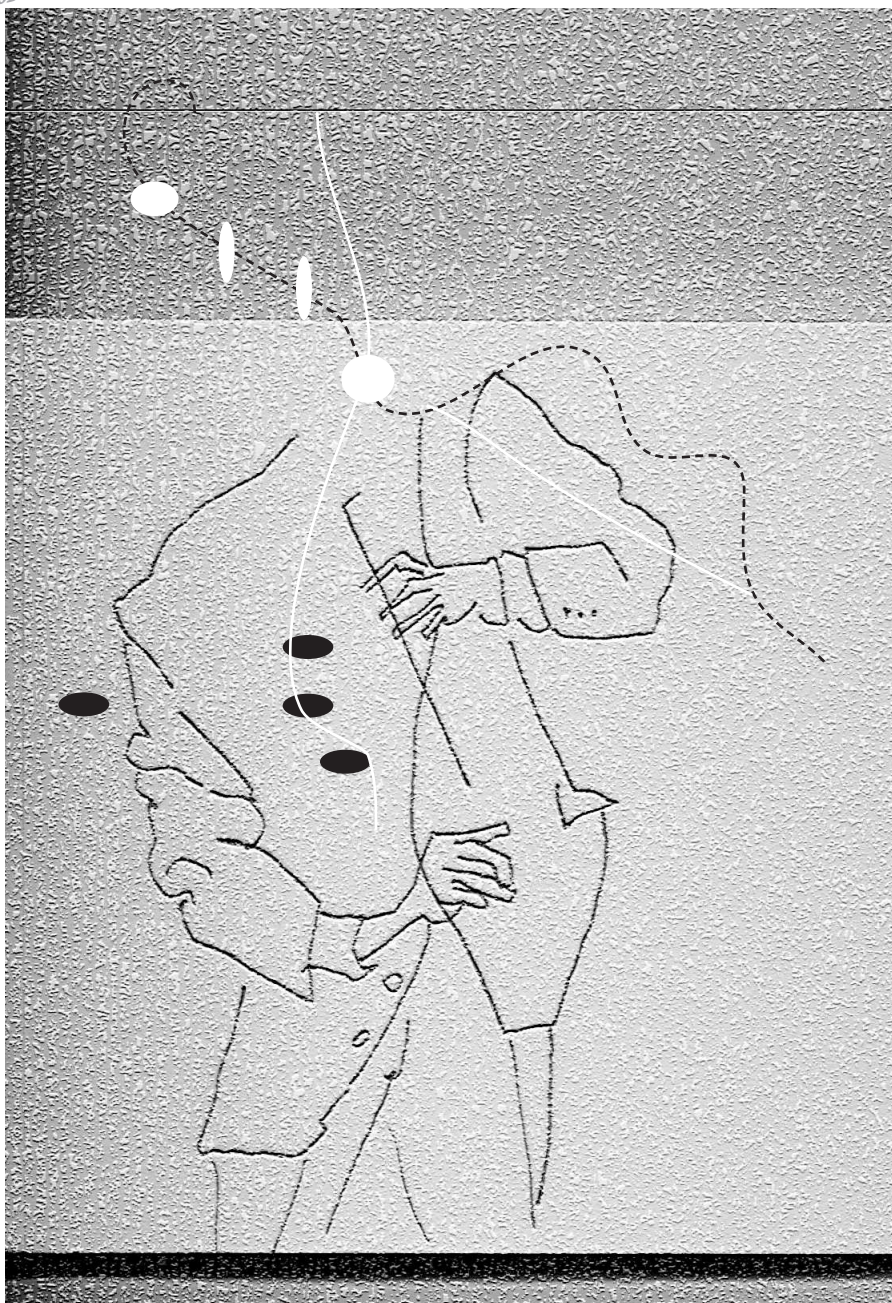

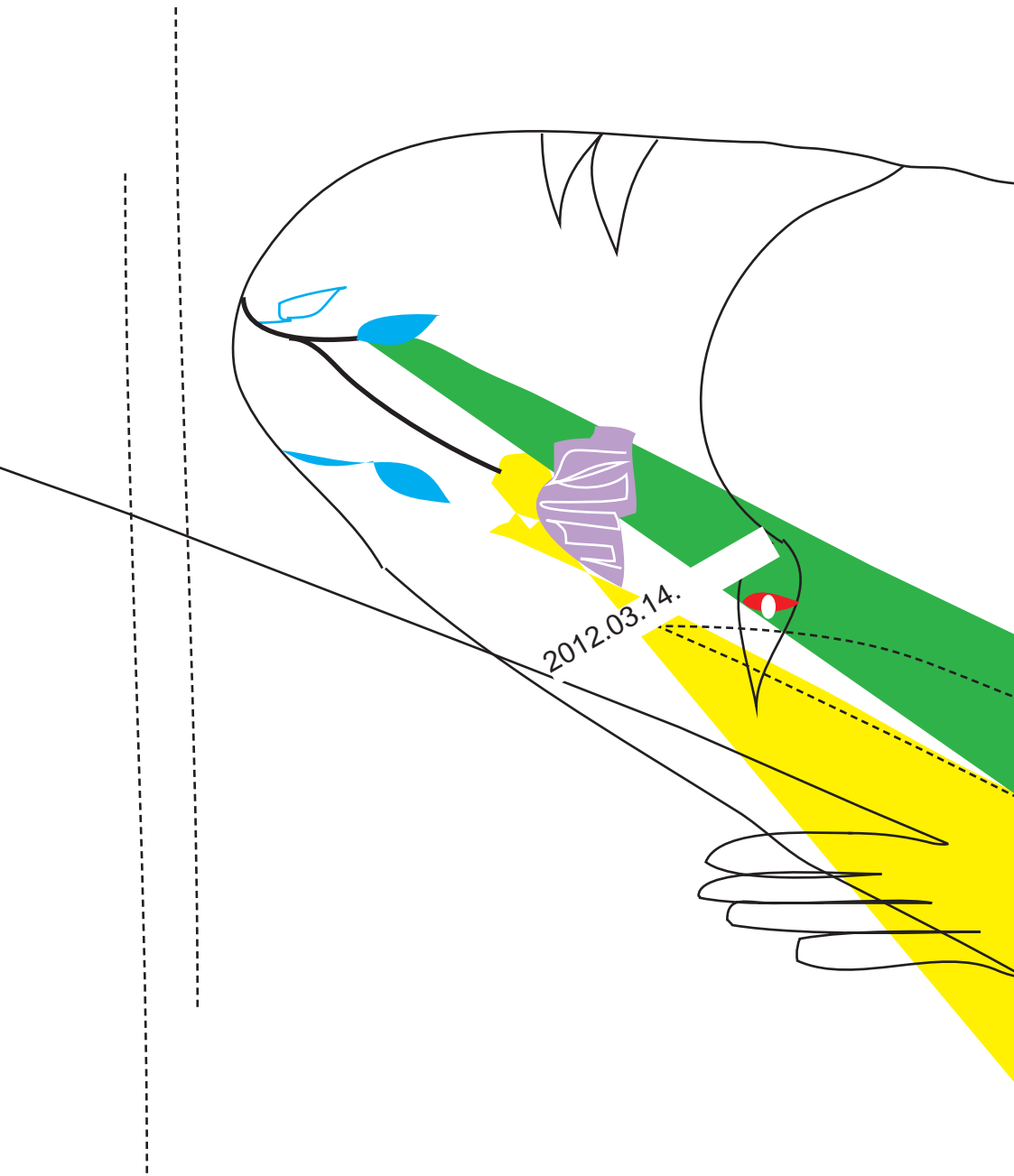

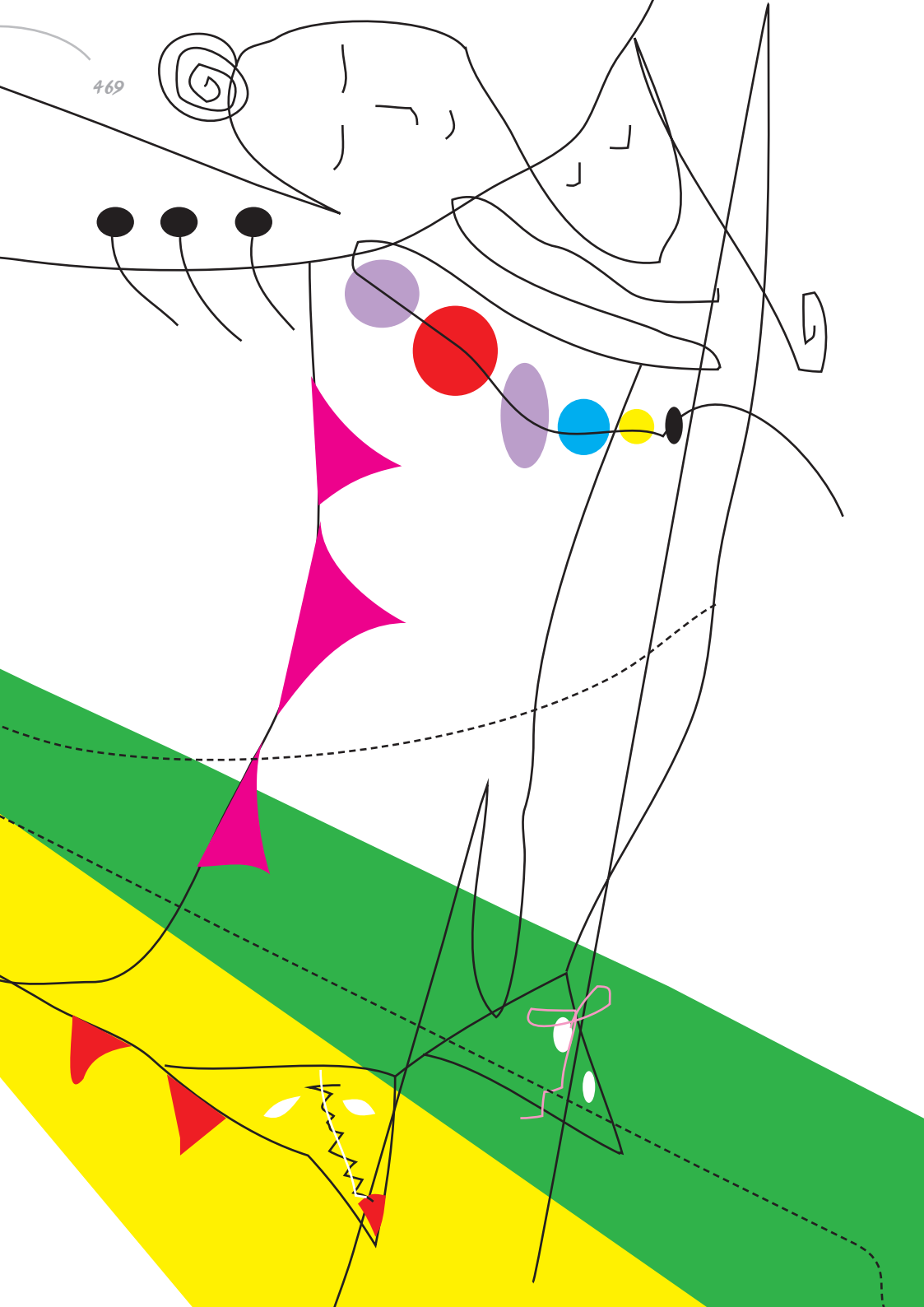

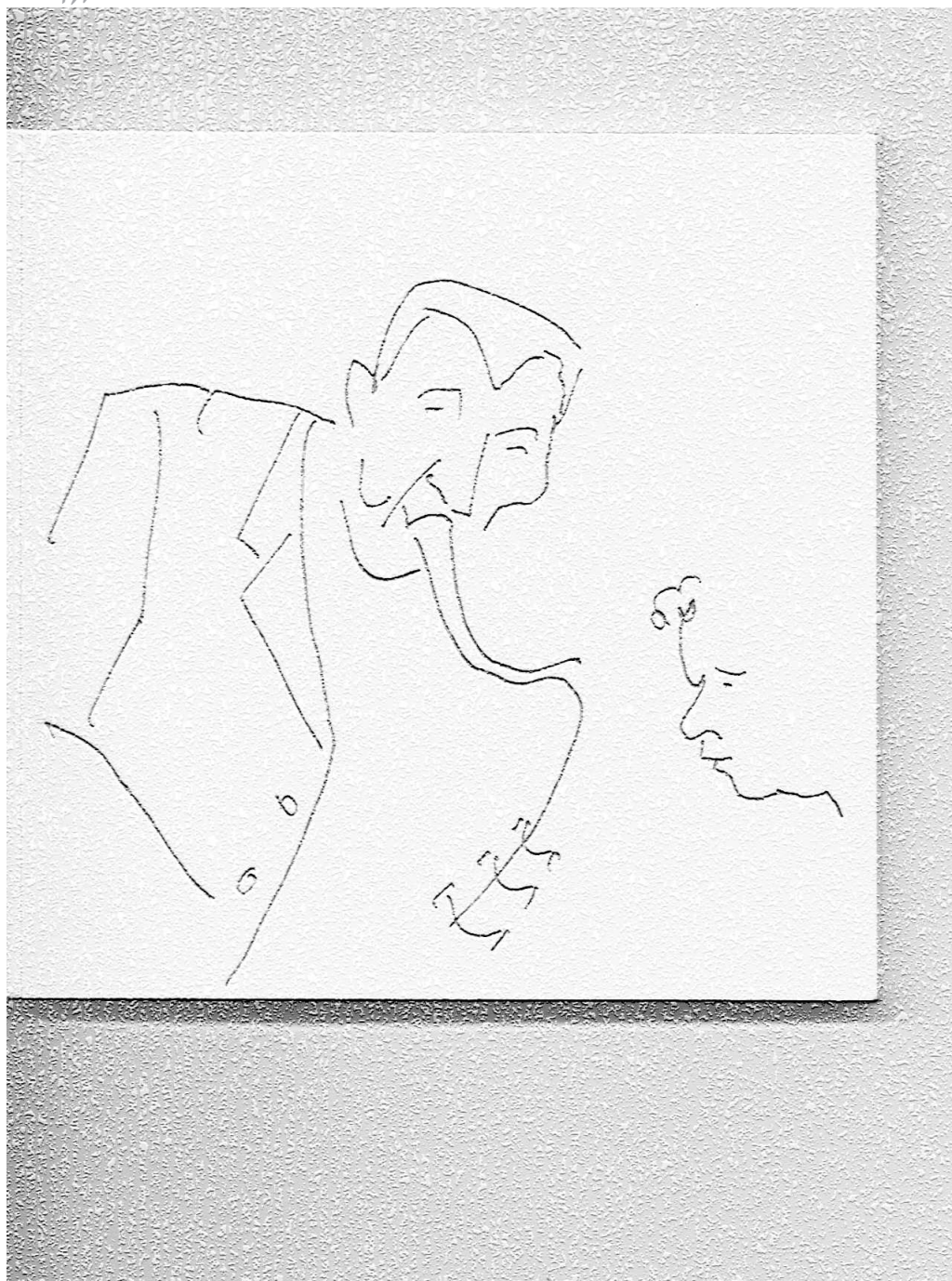

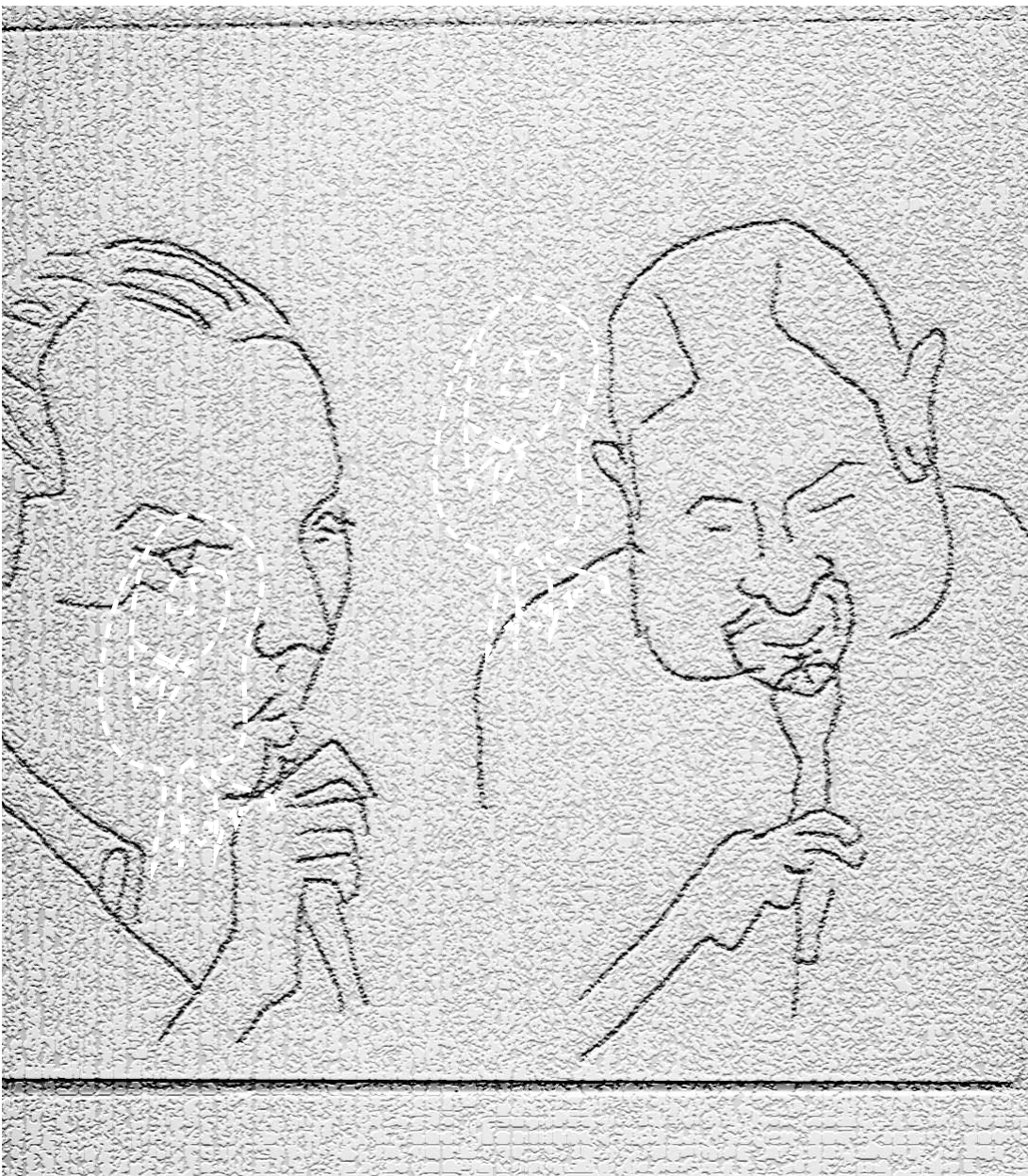
2012.03.14.

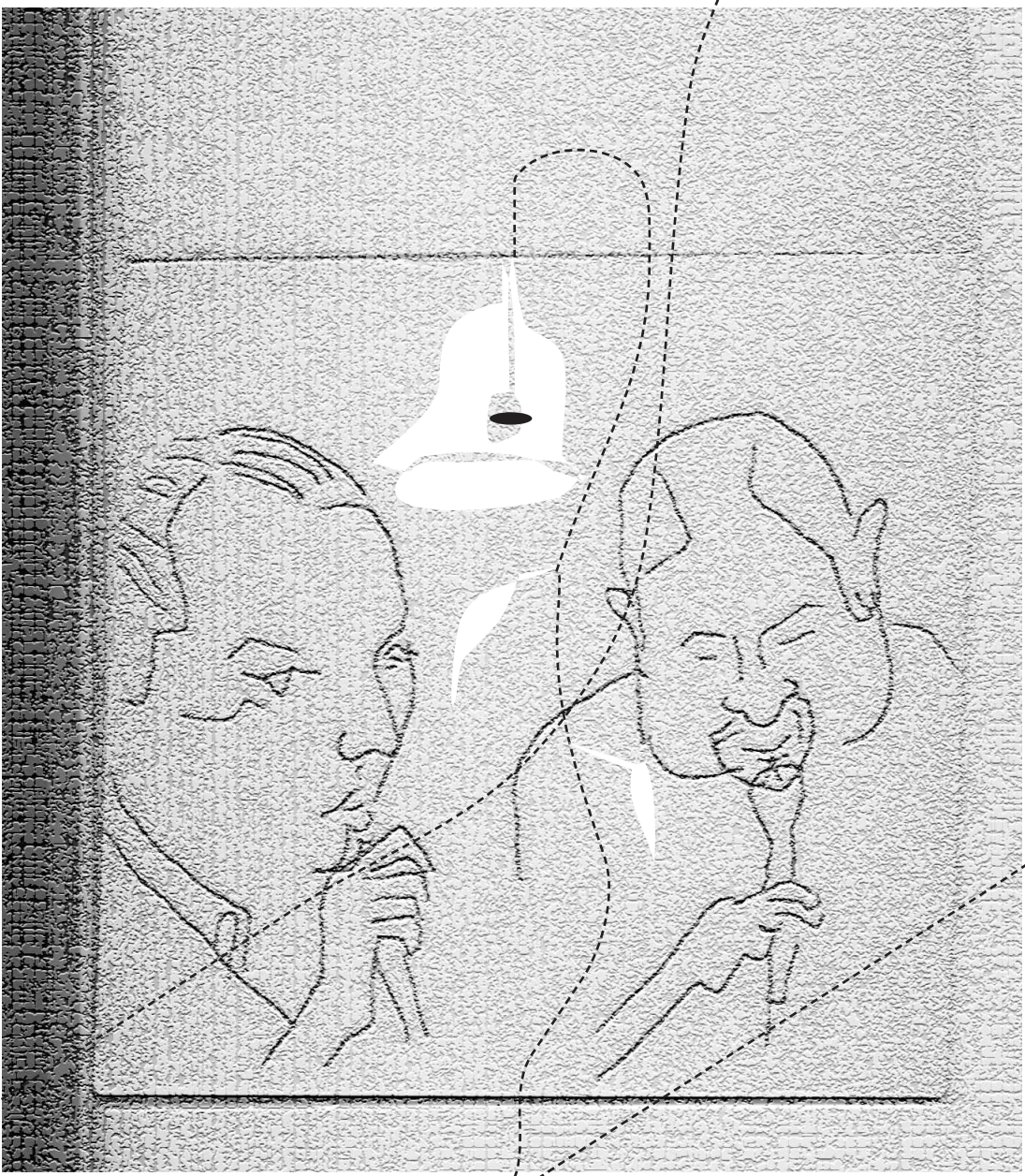

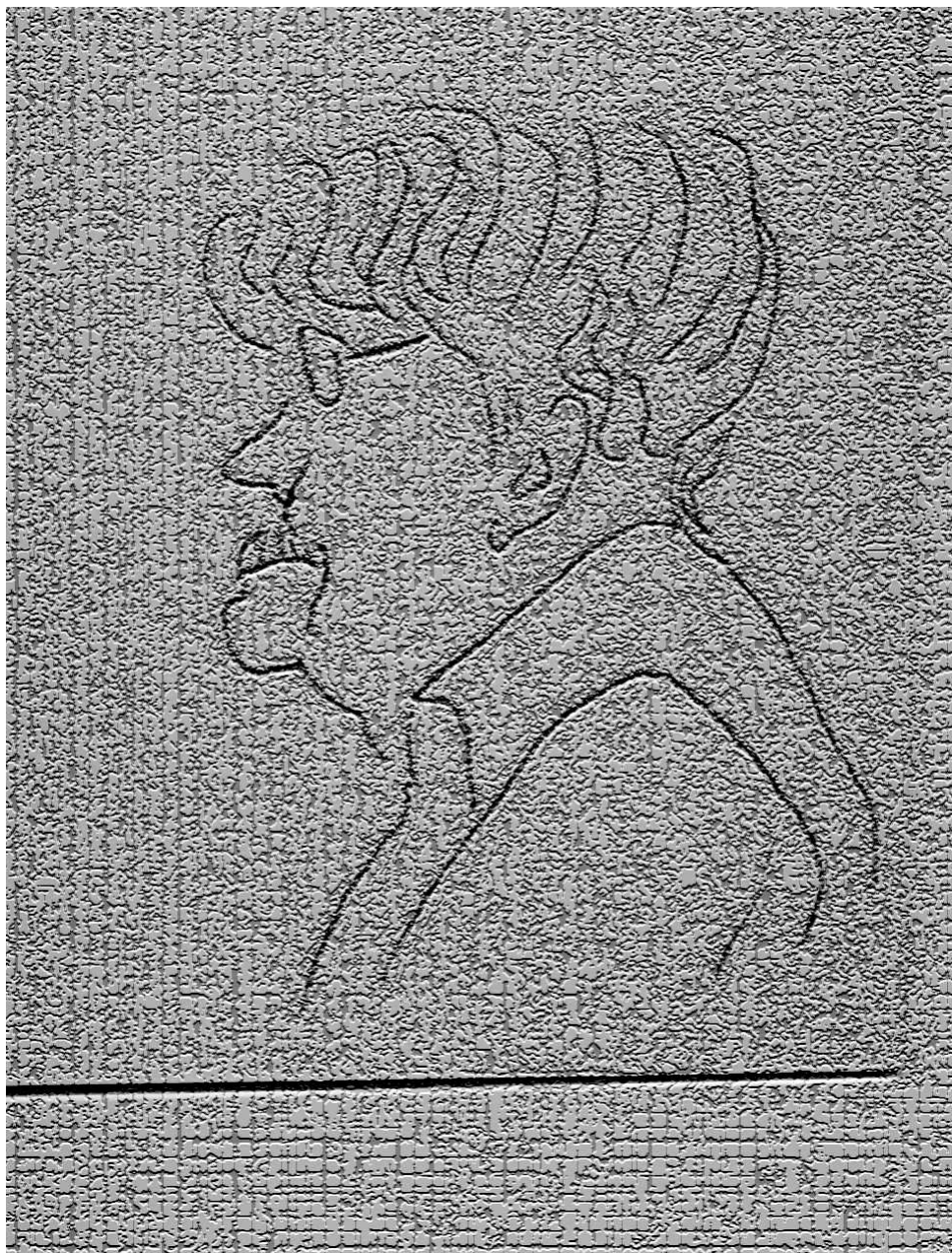

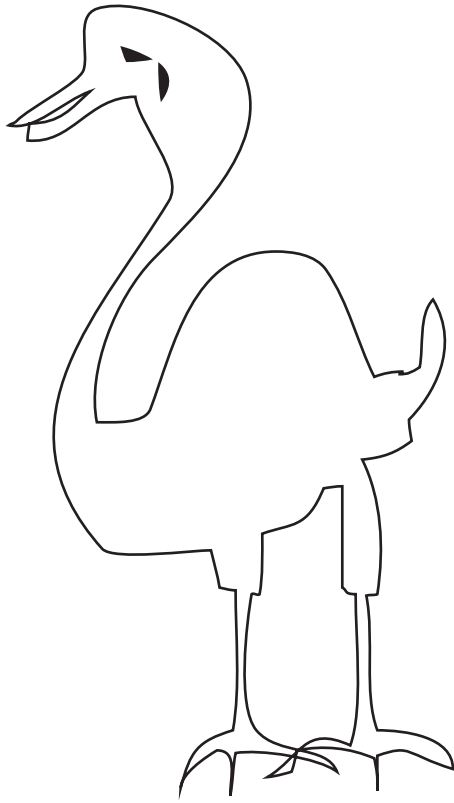

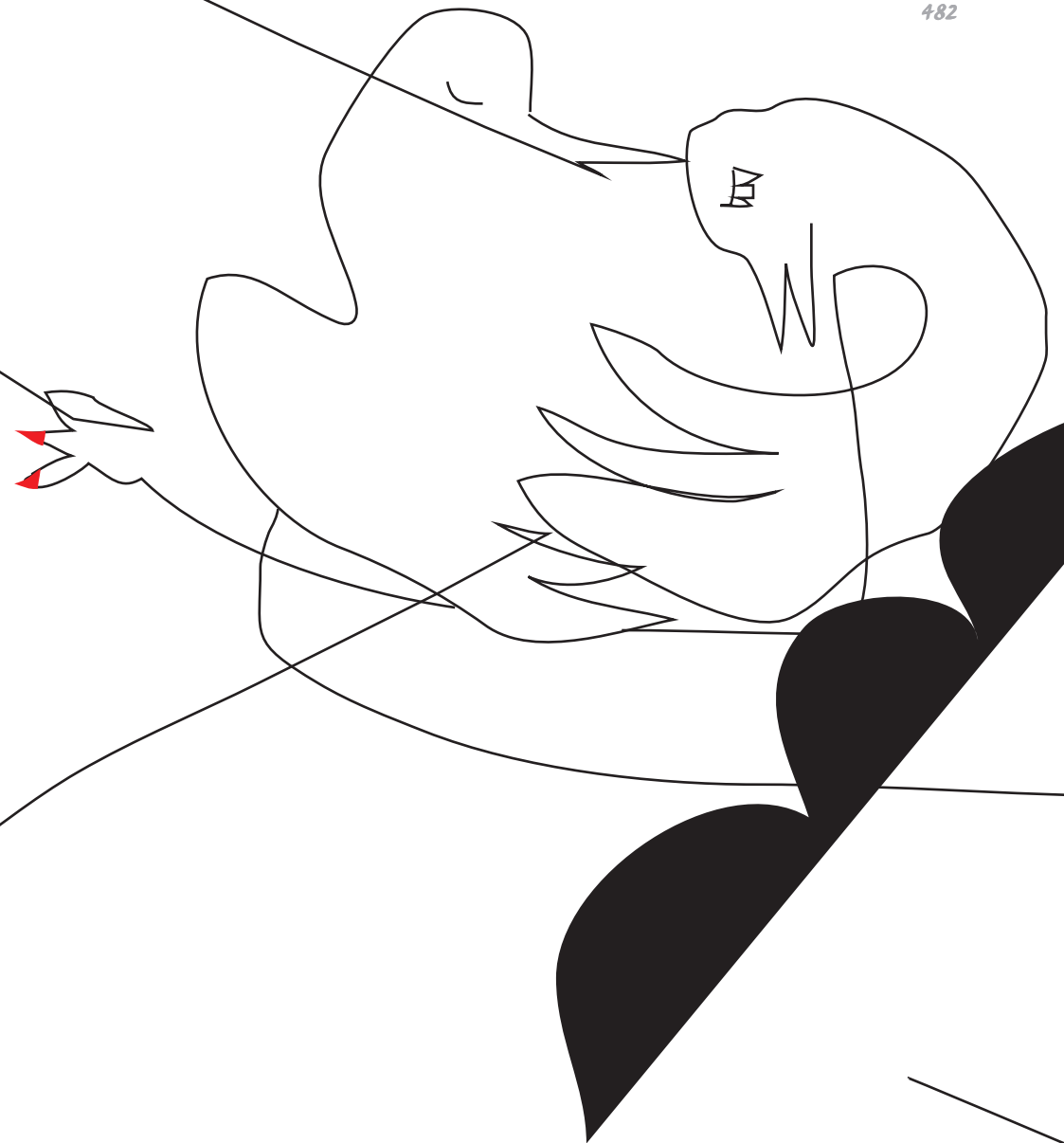

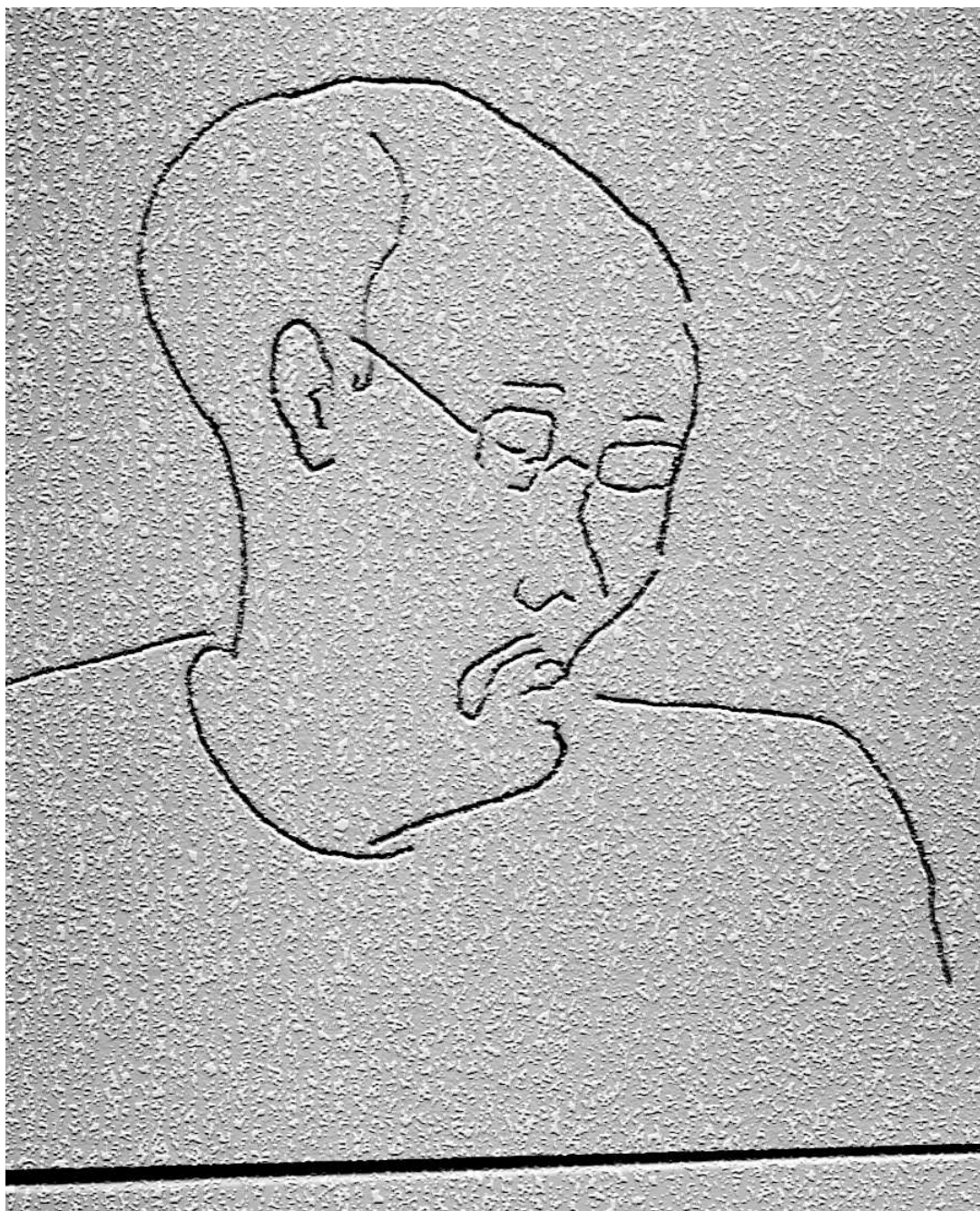

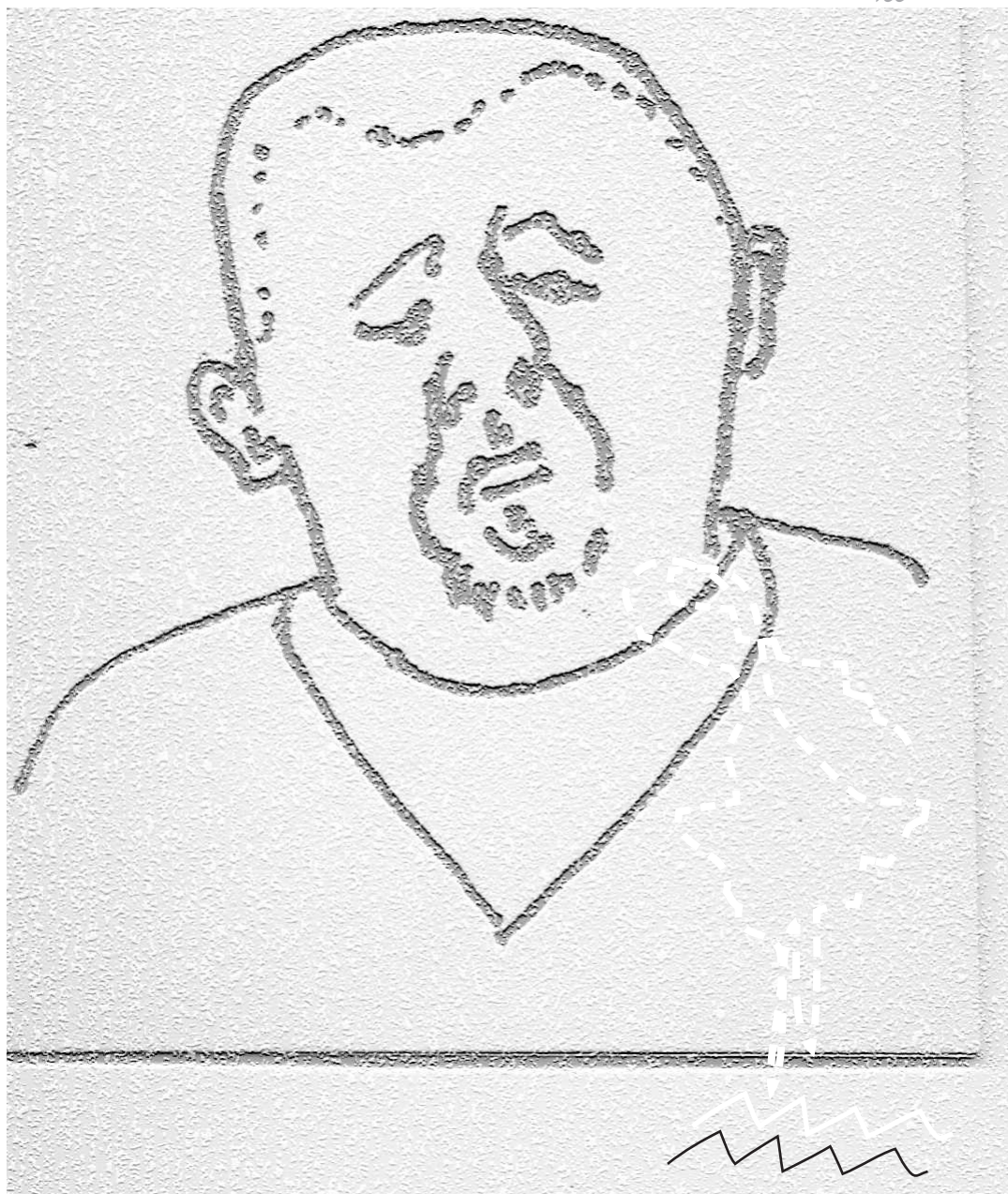

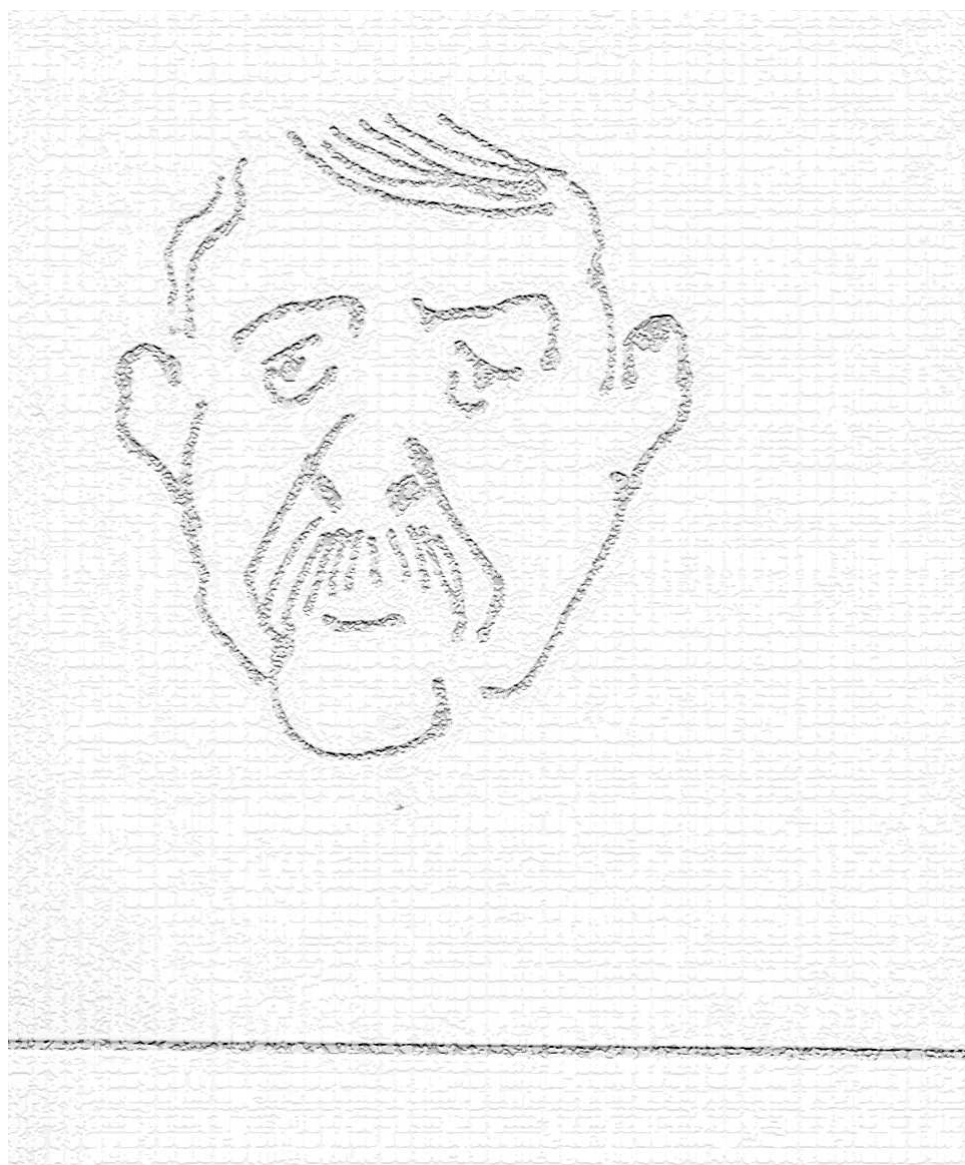

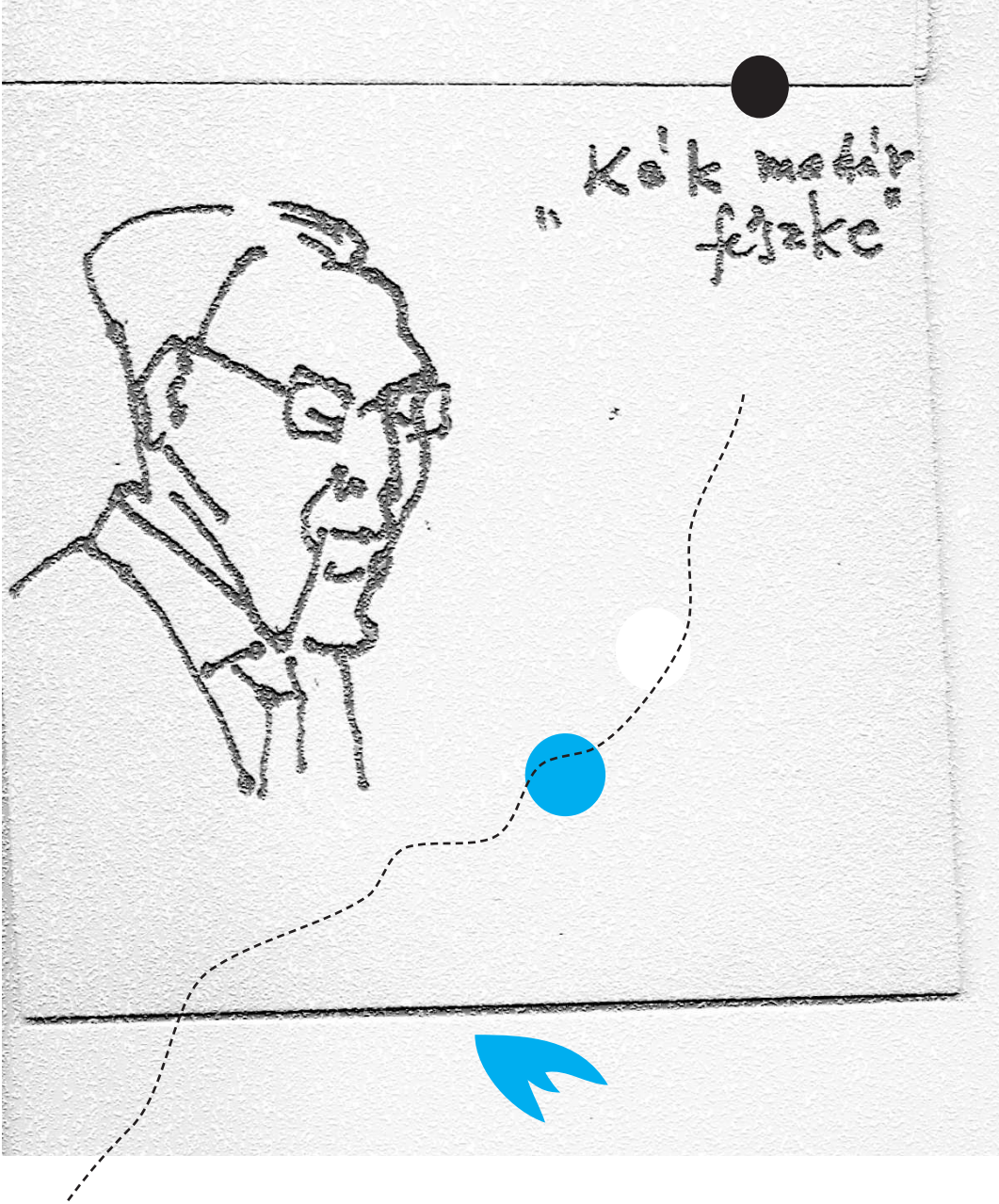

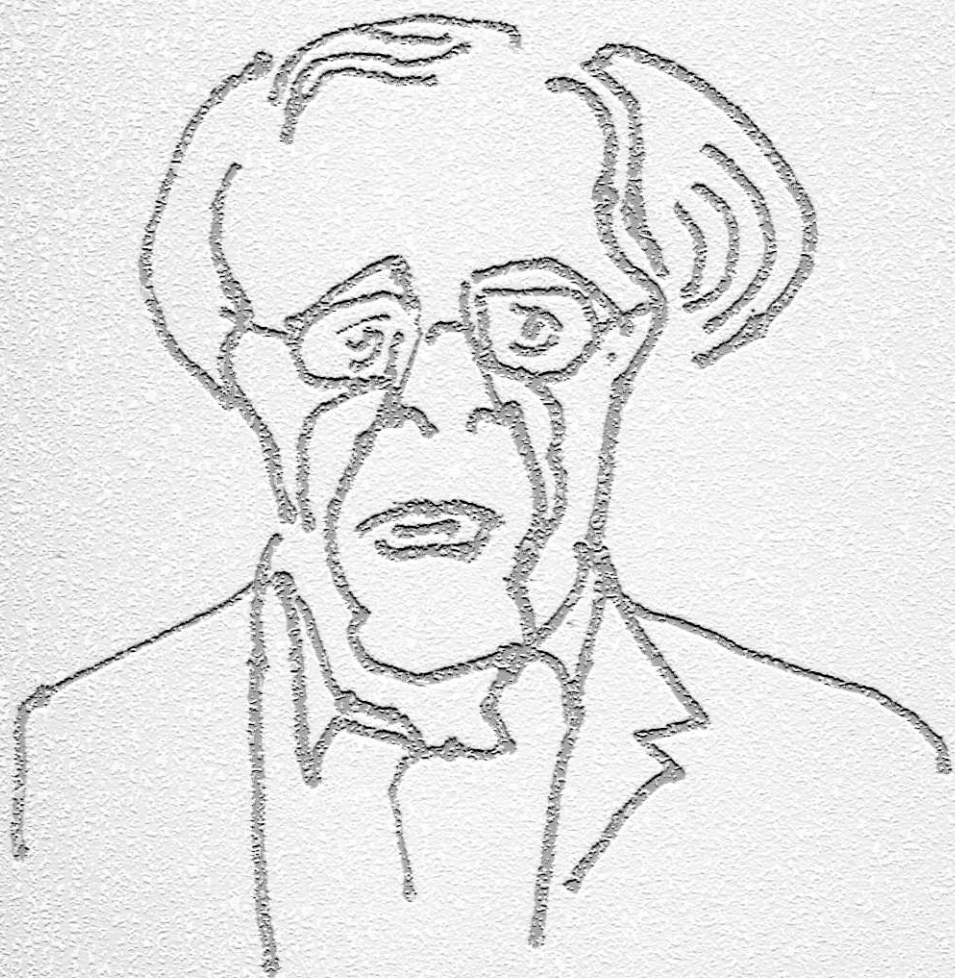
"Kok maki fake"

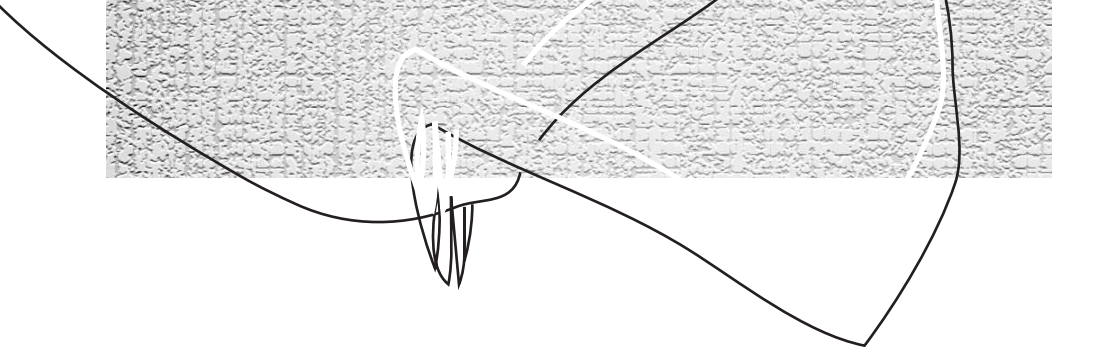
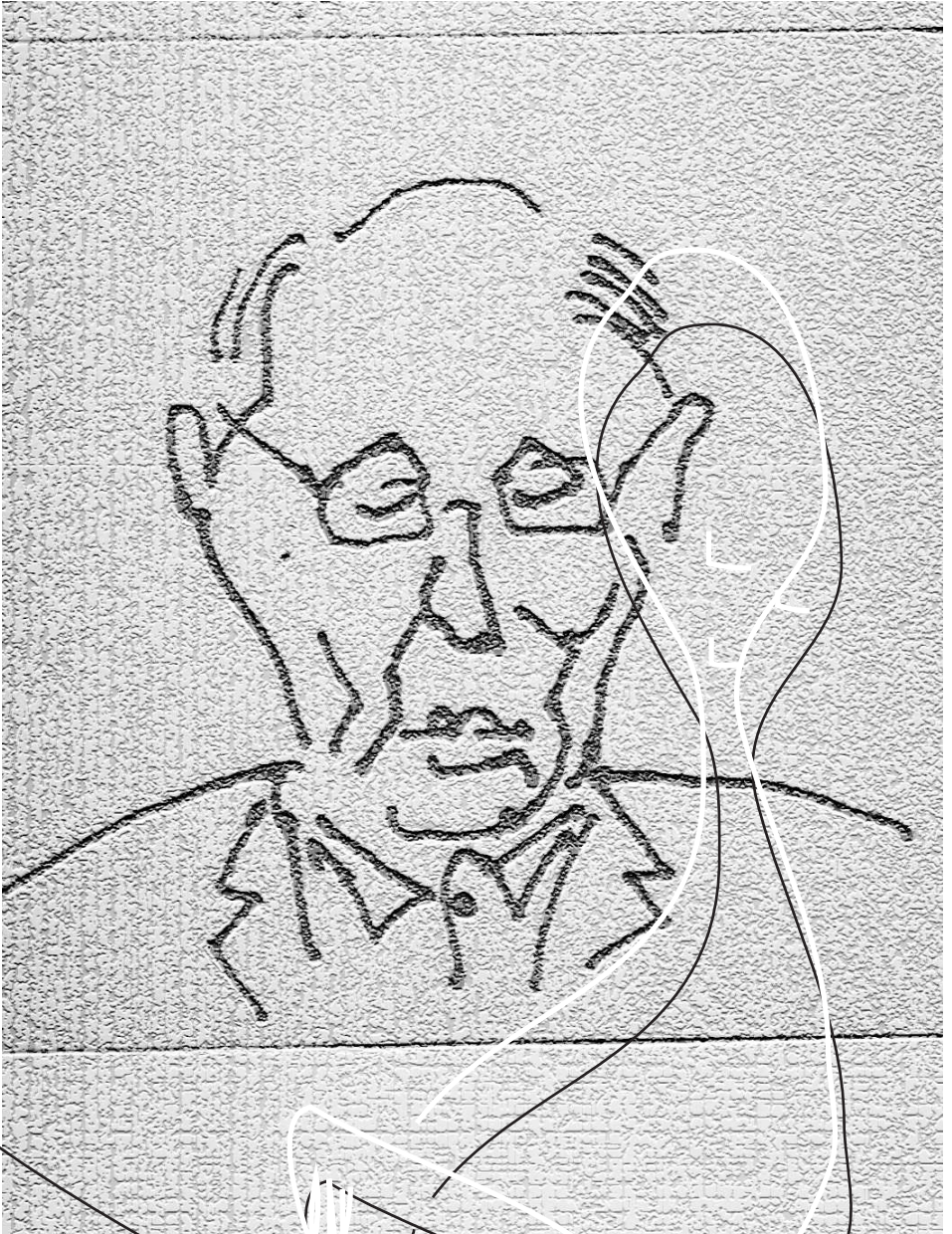

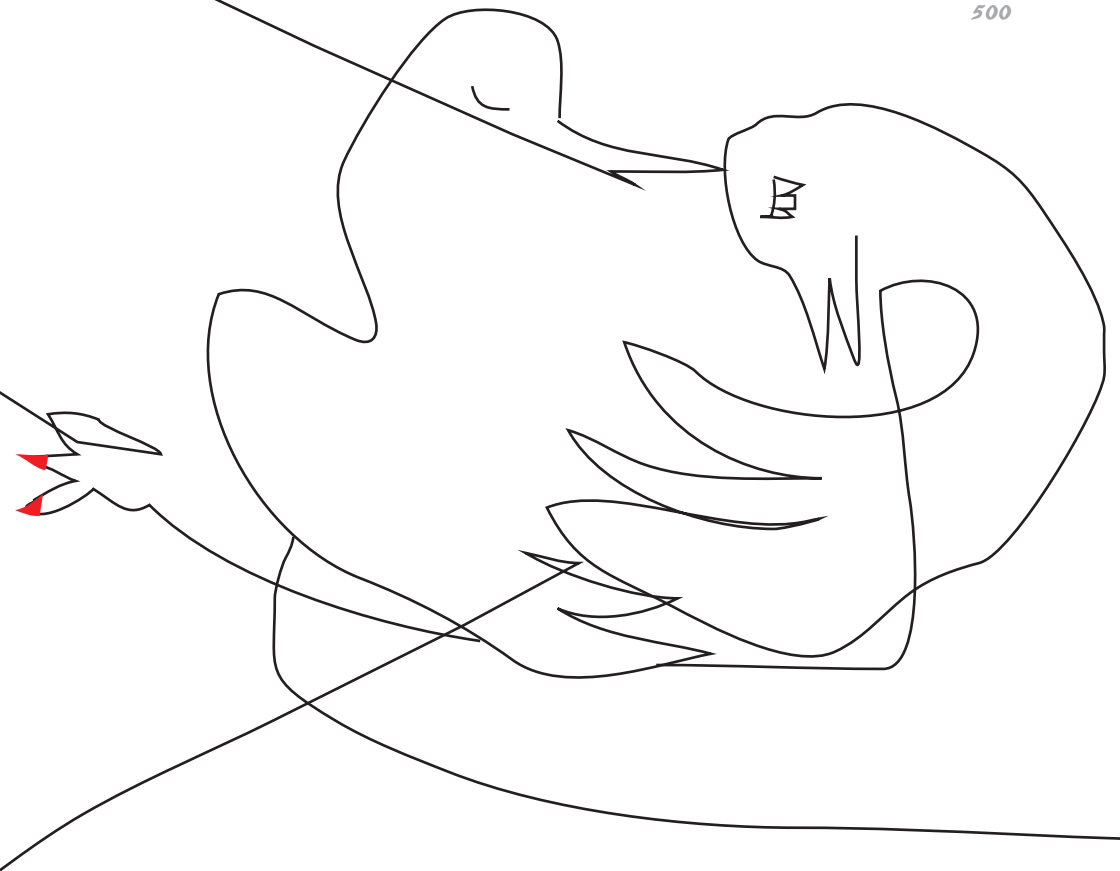

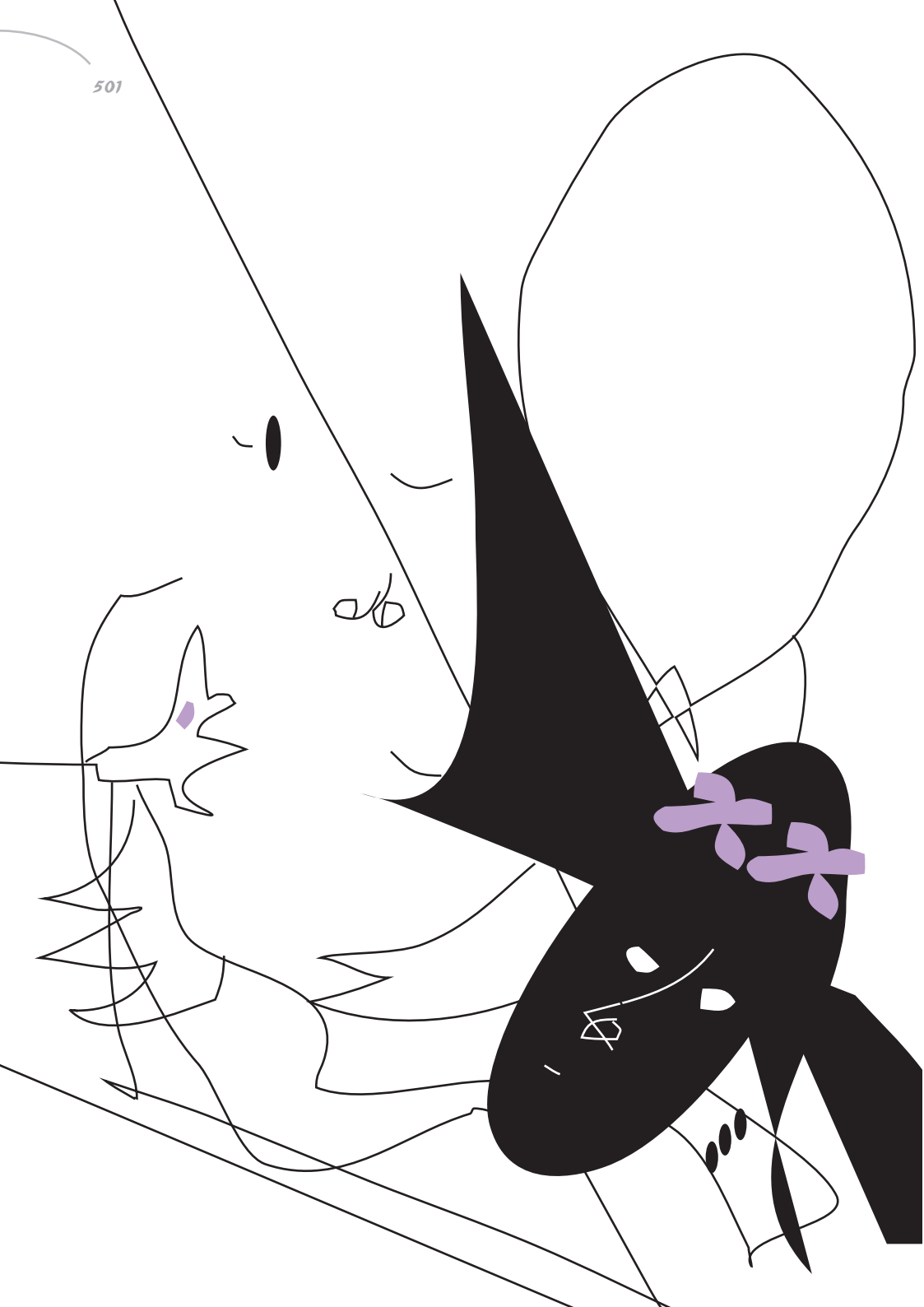

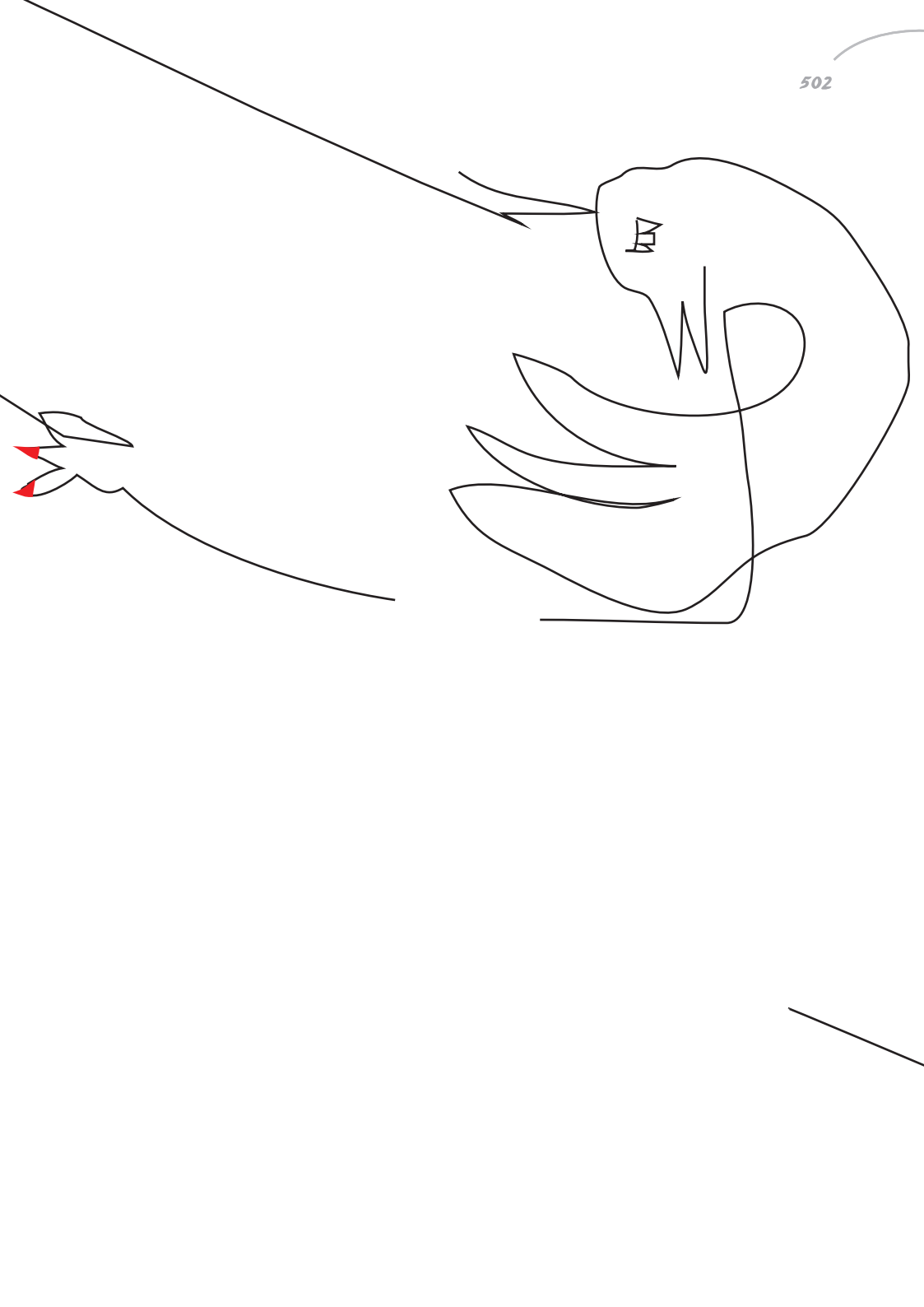

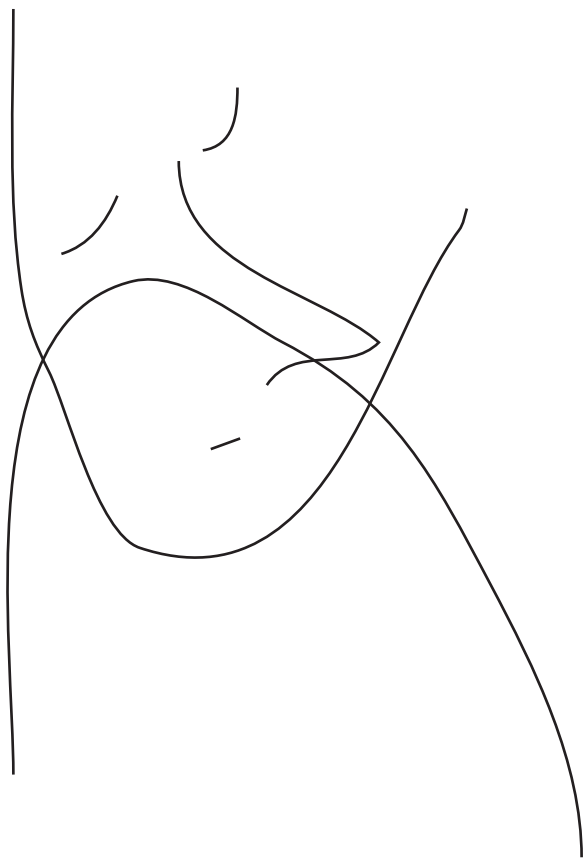

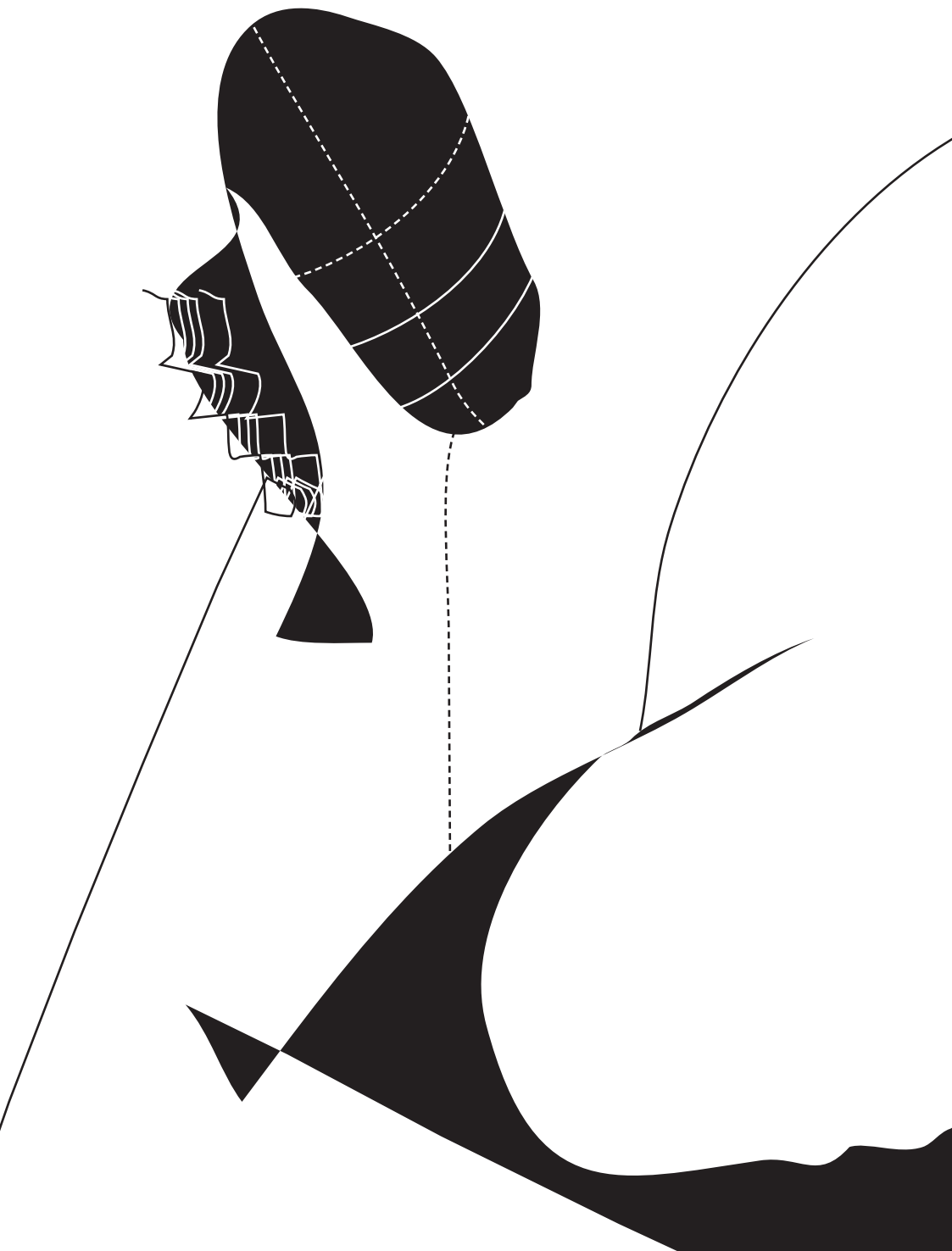

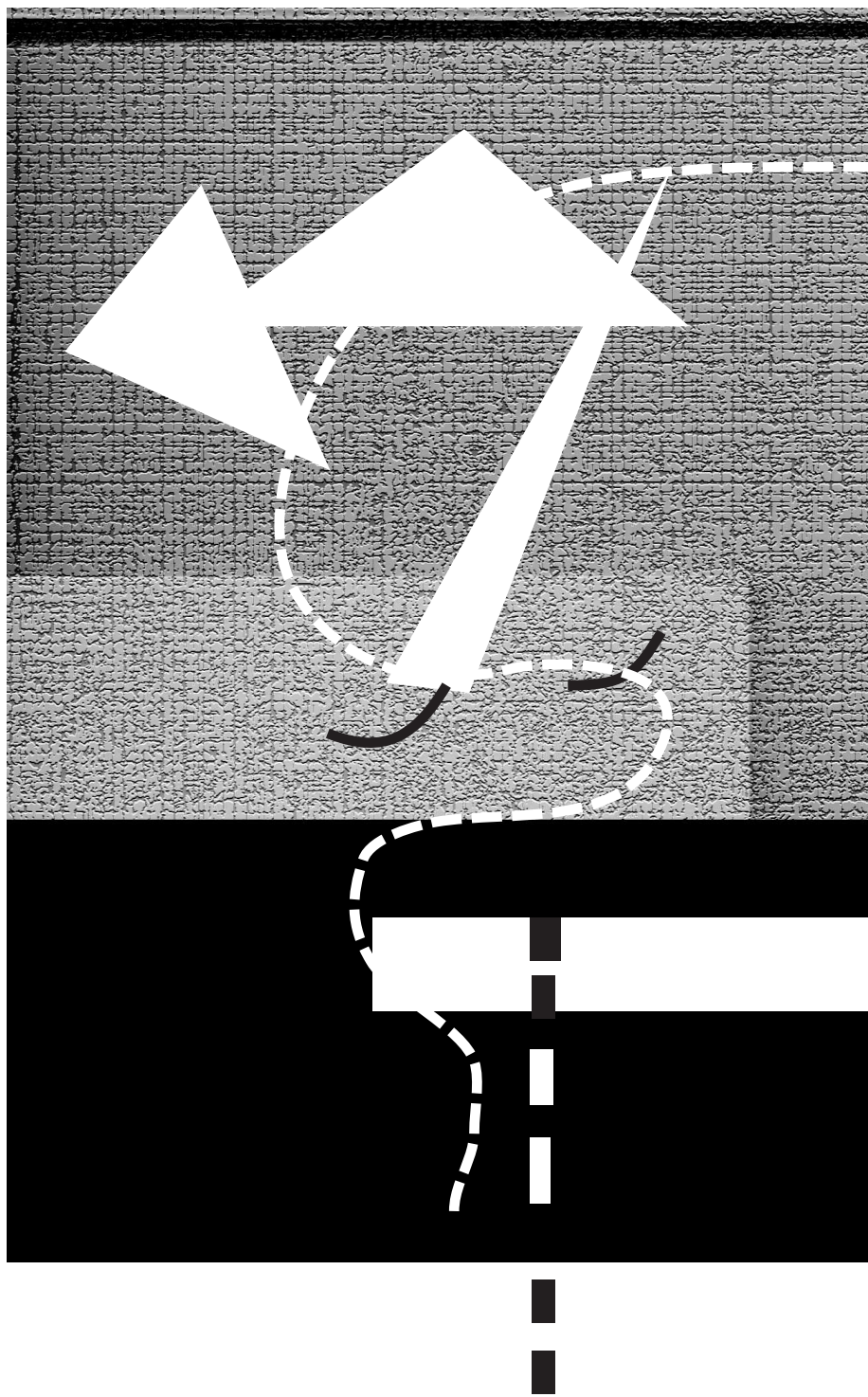

A visszafele út.

Amikor a szó építi, közben lebontja önmagát.

(monológ csakúgy magamnak)

Mit mondhatnék? Nem értek a szép szavakhoz, nem vagyok a szavak mestere, de talán az embert értem. Magam is emberből. A szó pedig csakúgy van. Mester-e, élete nélkül.

A madárnak az a dolga, repüljön.
 Az ember pedig ameddig él
 Harcolni fog a bilincsek ellen.
 Kinek ez a bilincs, kinek az.
 (de: az ember szabadságra teremtetett.)

A lelőtt madár pedig halott,
 Akárcsak a lelőtt ember.

Nincs más tudomány. A vég, mikor már minden iskolát
 kijártunk, ez.

Hogy ettünk a fáról, megszereztük a tudást? Minek? Hogy
 egymást pusztítsuk el.

Az ember nem lehet elég okos. Amíg folyton ő akar lenni
 erősebb. Folyton küzd valami ellen. Ha más nincs, akkor
 önmagát pusztítja.

Nem tudjuk megbecsülni sem egymást, sem más lényeket
 akik körülöttünk. Birtokolni akarunk. Hatalmat szerezni.
 Több és több hatalmat.

Hogy a halál után értelme van-e a szép szónak.
 Vagy hogy igaz szó-e, jelentősége.
 S hogy mi az igazság
 A hatalmi harcok mögött
 Maszkok, arcok mögül
 Melyik szó ismeri fel egymást
 Önmagán kívül
 Ért-e mást

Tudom-e az ember mennyit ér?
Amikor a halál sem más, mint önmaga. halál.

Na igen. talán igen. van értelme szónak
Hiszen halál után is jön még (más) generáció
Sok generáció előttünk.

S hogy ki csinál szavainkból más, szavakat.
Hogy a szó is önmagában mennyit ér.
Elveszti értelmét a más korokból.

Minden szó megfordítható, kifordítható önmagából,
nézőpont kérdése.
És az eljövő generációk majd érteni fognak-e múlt, elmúlt,
halott nyelveket.

Úgy hisszük ami ma érvényes, holnap is az lesz.
100 évig élhet egy más vessző, más pont.
Aztán a hangsúlyok máshová helyeződnek. A lényeg
sosem lesz megfogható. Ami kimarad. Mindig kimarad
valami, ami emberből. Embertől. Sosem tartalmazhat
egészét, a teljességet, mi embertől, emberből.

Mindig lesznek letűnt idők, elkopott korok, mögöttük
hangunk is elhalkul.

Ami emberből, sosem lesz tökéletes.
Csak (más). mást mindig létrehozhatunk. Ami ott és akkor,
a jelenben érvényes. Hogy előre remélni, de az ember ér.
Vagy hogy mennyit ér.

Az ember akkor tud valamit, amikor már elfelejti azt is,
hogy valamikor tudott.

Akkor jöhet el, valami új szabadság.

Szabadság... letört szárnyakból. Csak a bilincs, mi elrakható. Menthető.

A szabadság? Elszáll. Emlékből.

Generációk előttünk, ahogy mögöttünk. Sírnak vagy nevetnek. Az akkortól függ majd, nem a mi szavainktól. Meglesznek majd az ők szavaik. Érvényes szavaik. Mi csak itt és most létezőnk, miránk majd az ők jelenéből emlékeznek. Majd elmúlnak szavaink. Kikopnak arcokból. A szép szavak, meglehet, tovább maradnak. De számít-e, amikor a szabadság... csupán a szavak mögött, álmokból. A valóságban a vadászé a szó. a fegyver.

Honnan nézzük. Nézőnk. Melyik időből előre.

Lesz-e még jelentősége könyvnek (könnynek, halálnak).
Nincs jelentősége.
A lelőtt madár mindig lelőtt marad.
Az almák után van-e jelentősége szabadságnak.

Varázslat pedig nincs. Legalábbis ember meg nem fejtheti.
Sem múlt, sem előre fekvő időket.

Az ember csak beszélhet. A cselekedet pedig hőstett, mindaddig míg eljön az idő, önmagát pusztítja el. Ez az élet rendje a földön. Sosem változik, mert a dolgok újra ismétlődnek, korokból. Körforgás. Az ember visszatér. Tudástól, tudásból. Mindig valami más, tudásba. Tudni akar. És ha akar, tud. Az ember mindig képes új tudásokra. De a szabadságot meg sosem fejtheti. A titkot nem tudja. Mert az ember emberből. És cselekszik nagy dolgokat. Ha nem nagy dolgokat cselekedne, csak megülne egy dombon, felnézne az égre, az idő megállna.

Akkor jönne el, valamiféle dolog, ami addig nem volt.
Szabadság?

A földön ilyen nincs. Részszabadságok vannak. Teljes szabadság, van-e jelentősége itt a földön.
Amikor ember, emberből.
Sokféle szabadság van.

Ahogy a bilincsek is sokfélék.

Mi meg vegyük fel a földről ruháink, meg ne fázzunk. És menjünk szépen haza.

Kinek ez a haza, kinek az. Nincs más tudomány, az otthonnál.

Azért a földön is
ha elhúzzuk kicsit a leplet, kikandikál itt-ott apró piszok. A piszkok ott is megülnek, ahol szabad szemmel nem látunk.

De ha eltávolodunk kicsit magától a dologtól. Kiviláglanak az apró hibák.

Arcaink... mások arcaiból. Kinéz a maszk, felkacag a nap, bolygókból.

Te föld, balga ember. Hát nem látsz?

Mit mondhatnék még? A szabadságról...

A madárnak a golyókkal szemben
Akár innen akár onnan a golyók
Nem sok esélye.

Legalábbis kevesebb mint golyók nélkül.

De a láthatatlan golyók veszélyesek. Beleülnek az ember bőrébe, és az ember még sokáig él. Madárból, szárnyakból.

Mert láthatatlan golyók míg korok a földön, mindig ismétlődnek.

A láthatatlan golyók sosem szűnnek.

Hogy miért nem hagyják a madarat szabadon repülni?

Vagy hogy miért akadnak
Minduntalan emberek
A kik a madarakra vadásznak, lőnek?

És akkor mi van. Mi megesszük.

Ilyen az ember. Előbb-utóbb enni fog, mert enni kell.
Amíg emberből.

A lelőtt madár pedig lelőtt marad. Emberből.

Aki nincs velünk az ellenünk, bárki szájából rosszul hangzik. Legyen innen, vagy onnan. Mert van, hogy aki lő, az is eszi meg a madarat.

De nem mindegy? ki eszi meg a madarat.

Nézzük, mi van fent. Az lenne jó, ha sosem kellene lejönni. Aztán csak fel kell szépen öltözni. És elindulni.

A szabadsághoz pedig így-úgy joga van az embernek. Hogy kinek mi a szabadság.

A madár van, és a földön nincsenek varázslatok. Trükkök vannak, szemfényvesztés. Talán még az álmok, amikben hihetünk. Azok, amik összekapcsolnak minket a földdel, de képesek is felemelkedni. Elrugaszkodni a földi másunktól. Maskaráinktól. Ami a ruhánk, ruházatunk. De aztán az álmok is nem-e csak a földi dolgainkból, vagy mégsem? Egészen.

Az okos ember pedig mindig fog okosakat mondani. És elvarázsolni bennünket. Legalábbis amíg ki nem töremkedik a felszínre apró hiba. Aztán már ennek sincs jelentősége.

Az ember, emberből.

Amíg az ember tudja ezt, boldog. Hogy van-e szabadság? Kérdezi-e boldog ember. Vagy van-e hitele, amíg ezt boldog ember teszi fel. Felteheti-e ezt boldog ember? Vagy a bőr, ami tapasztal, egyedül ami kétségbe nem vonható.

Az okos embernek dolga beszélni. És az okos ember beszélni fog, és mi hallgatjuk. A hibák pedig eltörpülnek addig, míg emberből. Hogy mi van a szárnyakkal?

Nincsenek válaszok. A szárnyaknak dolguk repülni. A golyókkal szemben egy élettelen szárnyaknak nincs jelentősége. A földi- égi környezet úgy alakított, hogy az élettelen szárnyak ott fenn, repülnek. Csak az élő szárny elpusztítható.

Csak nem lenni emberből. Mert a szárny azonnal lehull.

Vannak házasított madarak, kik boldogan élnek ketrecben. Nincsenek varázslatok, csodák. Élet van. A földön élet. Vagy él a madár, vagy halott.

Az a madár pedig, amelyiket örökké kalitkában tartottak, csoda-e, megvadul.

Vagy hogy nem tud mit kezdeni szabadsággal. Ha kiszabadul, talán visszavágyik, mind visszavágyunk ahonnan születtünk. A testünk mégis másban él. Mert vágyani és élni is más. Amikor mindkettőből.

Hogy madár és madár között is különbség.

Meg aztán a madár talán nem is gondolkodik. Szerencséjére. Vagy mégis?

Ha kalitkában hosszú ideig tartott madár szabadul Elfelejt-e, elfelejtheti-e honnan szabadult?

Ki lehet-e törölni pusztá legyintéssel múltakat? Pedig szeretné. A madár repülésre teremtett.

(már mindent megírtak)

Az ember pedig csodálatos lény.
Felhőket fakaszt

Mindenhez ért
Szívből nélkül
S hogy hit nélkül magát pusztítja el?
Sincs jelentősége.

Amíg a szavak beszédből.

S a tettek cselekedetből.

Farkas. Hogy jön ide a farkas? Örök körforgás.
Megtanulhatunk mindent
Hogy aztán felejthessünk.
A felejtés szép. Míves emberi cselekedet. És mégsem
kivitelezhető. Míg ember emberből.
Emlékezet él.

Megtanulhatunk mindent, hogy aztán visszatérhessünk

a pillanathoz, amikor teremtődünk. Visszatérhessünk a
semmihez. Hogy elmondhatjuk, vagyunk valakik. Vagy
hogy: nem vagyunk senkik.

Tudom-e az ember mit ér?

Nem tudom. Az ember a halál után nem ér. Talán érdemel.
Kinek? Új generációk mögül is előbb-utóbb, ki később-
hamarabb, elkopunk.

Az embernek a földön, életében élni. De amikor az ember
emberből. A golyók pedig hangtalan szállnak. Szárnyakra
ülnek. Belefészkelik magukat bőr alá. Nem látszanak. A
szem lát, ha akar. Vagy ha tud.
Az is emberből. A szárnyak pedig hullnak. A váll egyre csak
nehezedik.

Az ember a földön utat jár. Utakat. Minél többet, annál
gazdagabb. De aztán mind meghalunk. Reméljük, értéke-

sebbek vagyunk. Hogy pusztán a szó, ami marad utánunk.
Hogy a szó szebb, igazabb legyen. Küzdünk, harcolunk,
közben elfeledkezünk a lényegről.

Igen, persze fontosak vagyunk. minden ember láncszem,
igen. láncszemek, tengerben.

Melyik marad meg felszínen.

da Capo..... A harcosok (innen is túl is)
akárhol vannak
egyszer lelövik a repülő
madarat.

Így vagy úgy, a
Madaraknak ez a sorsuk.

Vagy egy száguldó kocsi
Vagy valami más

A madarak sorsa?
Így vagy úgy lelőni őket.
Esetleg egy száguldó kocsi
Nyomán akadnak fel.

A végeredmény ugyanaz.

Harcosok pedig, ahogy túlélők itt is ott is
Vannak szép számmal.
Ki akarva ki nem akarva
Hogy mivé, mi mögé bújik ilyenkor az ember
Amikor lő.

Az embernek is meg kell maradni.

Harcmezőn-e békés mezőn-e

Vagy egy békésnek tűnő út mentén.
Az elkövető pedig mindig ugyanaz, ember.

Nincs jelentősége milyen ember. Hogy ki volt az az ember.

Vagy egy békésnek tűnő út mentén
Éri-e halál.

A madarak sorsa ez. Szerencsés, akit nem ember tép
Mert ott még van esély.
Ügyesség? Szerencse pedig ott, hol ember, nem elég.

Akik nem látják meg a szépséget
Sem a világosságban sem a sötétségben
Lesznek a tudás foglyai.

Akik eltakarják szemüket.

Akik meglátják a szépet
A fényben és sötétségben
Lesznek tudás foglyai.

míg el nem takarják szemüket.

Kíváncsi szem, látni bűn. A földön azoké az erény, akik
nem látnak. A nem látó szemeké ma a boldogság.

Ó, milyen hangosság. A mély. Hogy hallgat-e a mély,
amikor ma mindenki beszélhet.
De a boldogság. Csak a nem látó kiválasztottaké.

A gondolkodó ember szabad. Micsoda szép. Igazi költő.
A szem pedig nem lát, nem hallgat.
A mély pedig sötét.

Tudás annyiféle, ahány szabadság. Sohasem lehetünk itt a földön még ember, teljesség birtokosai.

Tehát, a szabadságé sem.

Csak földi mércével ismerjük a szabadságot. Tehát valójában nem tudunk semmit, nem ismerünk semmit. Induljunk el újra az úton, ismerjük meg újra a világot. Nyitott szemmel. Ébredjünk fel. Álomból. Birtokosai lehetünk-e szabadságnak, míg meg nem ismertük milyen nem szabadságban élni. A tudat szabadsága.

Ezek is földi beszédek. És mégis. Ember csak visszafele épülhet. Amíg ember emberből. Csak visszafele szépül.

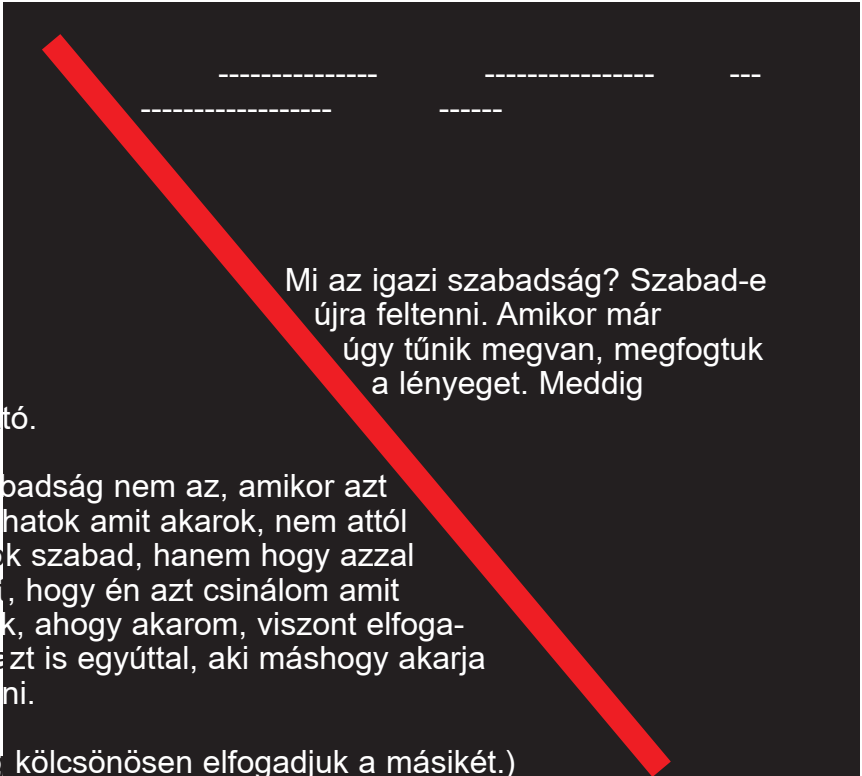
Milyen szép is lenne a semmiből, a semmi tudással indulni. Álomból, nélkül. Talán ott meglenne a szabadságunk. Amit nem ismerünk, azt megtaláljuk. Rátalálunk. Minden megfordítva is érvényes. Honnan nézünk.

Ha valamiről képünk van, és még ember, mindig más képet lát valóságból, addig azt akarja elérni, délibáb. Nem megfogható. Sokszínű. De amit nem ismer, az tartogathat titkokat. S ha nem a földön, a titkok még valóra is válhatnak. Gondolkodás, tudás nélkül.

Az igazi titkokra véletlenül lelünk. Amikor nem számítunk. Sem mi, magunk, sem pedig a dolog maga. Amikor a dolog az, ami önmaga. Akárcsak mi is.

Felsejlenek régi nagy igazságok. Függetlenségből. Arcokból, faltól falig. A zsinór (kilóg). Felkúszik a függetlenségre, ki a repedéseken, túl, ahogy jött, megy. Eltűnik.

Volt nincs rajta lánc. Eszterlánc. Kitalálsz. Meg nem találsz.
(boldogság)
(szabadság)

Mi az igazi szabadság? Szabad-e újra feltenni. Amikor már úgy tűnik megvan, megfogluk a lényegét. Meddig tartható.

A szabadság nem az, amikor azt csinálhatok amit akarok, nem attól vagyok szabad, hanem hogy azzal együtt, hogy én azt csinálok amit akarok, ahogy akarom, viszont elfogadom azt is egyúttal, aki máshogy akarja csinálni.

(Amíg kölcsönösen elfogadjuk a másikat.)

Azt, hogy toleráns vagyok azzal, hogy más máshogy csinálja, máshogy akarja csinálni, és kölcsönösen toleránsak vagyunk egymáshoz, hogy más máshogy csinálja.

Hogy mi mind más. milyen szép is. más világ, új világ. Selymek összefonódása, mennyi év. A gyűrűk, megszámlálhatók-e? emberi szemmel, érzéssel. Szárnyak simulása. Arcok? Orrok tisztulása, dörgölözésből. Golyócskákat összegyűjteni. Legyen mivel játszani. Szárnyaknak, cérnából. Selymekből. Szárnyakban, selymekben a forma. Színek, formák. Golyócskák lukakban megülnek.

Repülnek. Repülünk. -----

Nyelv a nyelvvel összeér.

Selyemszál, a simulások megférnek-e szabad választás nélkül. Amikor szabadon választhatok. Hogy választhatok-e szabadon. Nyelvet.

Amikor nyelv a nyelvvel összeér. Hogy összeér-e.

Mielőtt még bármikor összeérne. A selyemszál, a simulás.

(szerelem és szerelem között is különbség)

Szeretkezés és erőszak között is különbség. Kérdés, egyáltalán megmarad-e nyelv. Mielőtt még bármikor összeér.

A nyelv.

De ki szereti elnyomóját dicsőíteni?

Ki szeret elnyomójával azonosulni?

Ki szeret az elnyomójába beleolvadni?

A selyemszál, a simulások. Megférnek-e szabad választás nélkül. Amikor a szó visszakérdez.

A hang elfekszik kanapén, nyújtózik váll. Keresi arcát. Arc az arcban összeér.

Csak az tudja mi a szabadság, aki megélte ellenkezőjét a maga bőrén. Hogy a bőr fertőzött-e?

Nem a másén, nem a közösségén (mi az hogy közösség, amikor az erő hatalom ((testté? léleké))), hanem a sajátján. Ez a tapasztalat semmivel nem felülírható.

Mégis, a bőrünk, fertőzött-e vagy nem, elég jól érez. És amit megérezünk, az agy sem képes felülírni. (felülbíralni)

A szó lassan szabadít fel, a bőr alá gyűlt göcsörtöket lassan oszlatja szét, a lukakból az idegen anyag sohasem képes azokat teljességgel feloldani. Aminthogy a hegek is halványulnak, de teljesen el nem tűnnek. Embernyi időben a tél táj testen tavasz virág felszínén.

A homok pedig a homokozóban marad. Nem beszél. Ha szája volna, beszippantaná magát testestől.

És beszél, és beszél, rávilágít mindenre ami emberi. Ez a mi bajunk, embereknek, hogy emberből. És választani kell.

A gondolkodó ember pedig magára marad.

A tudós mögé bújjik a maszk, bőr vedlik szőrt. Ruha alatt.

Apák vannak, nevelőapák, mind emberből
hullik maszk, meg nem született gyermek
ágyéka

szül új apát új
anyák a mennyben

árnyékból láb, cipő

képet öltöztet

Valamiért más feketeségből
bukkan fel
Arc. Fehérből.

Homlok minden lyukat beszippant.

Délibáb?

Legszívesebben azt is elfeledném, hogy valaha éltem. És ettem, jóllaktam.

Új képeket öltöztetni jöttem.

Azt mondják a remény a zöld. Mások csúfot űznek. Ahány
ember annyi szó
Hullik temető
Falak szélesednek.

Tenger nő. Ember nő. Nő elvesz. Feketeség, fehérség.
Emberi emlékezetből.

Alma finom. Zöldből, sárgából, aranyból, vörös.
Barna öltönyt öltöztet. Emberből
Fogas. Ép szerkezet.

Fiatal bábszínész
Lépik hajó,
Orra kék.

Eltűnnek feketék.

Kicsi hajó fakó égen szörnyek
játszanak körbe fények
Zsinór elszakad. Marad háromszög.

Tűnni télnék. Szél játszik esőt.

Nincs emlékezet. Kicsi ember lépik nagy fenyő, nagy luk,
Dombokból kinéző égnek.
Szarvak ágakból. Bogyó tenyéren szül álmat
Magot kiköpní.

Szaval csend, négyszögek sarokban ülnek. Keresztek elől.
Át kell jutni kék hegy. Aprókat lép a tél
Tavaszból nyílik nyál, lány siet. Keres álom
Csipkés tető kiált
Utána kap a fáklya átfordul idő kerekén
Kinyúl a tó.

Tábortűz volt az éjjel. Fenekére esik ló
Szalagok szerte-széjjel
Zászlóba botlik a mór
Tegnapi játékból

Kit kell megtalálni?

Hajlékból hál hó.
Takarót nyúlik tó.
Virágének dalol
Tapsikol só
Nyújtózik tenyerén
Dióból

Hó-ösvény mélyedésekben.
Köveket szétrúgni
Lábak alatt
Fej ne lásjon keménységet
Koppan táj ütköztet homlokot.

Fák kacagnak
Sír a sál
Elveszett nyakat simogat homok
Csöppen a tó
Ölből eszik valaki
karéj kenyeret
álmodik

Gyermekszáj. Tátogat.
Körbe szalad a szél
Sapkákon álom sző lyukat.
Holnapból hó nap. 18 a 19-ből. Találd meg a húszadikat.
S vonj ki belőle legalább még egyszer húszat.
Kitalálni esőből. Huzat.

Vidd el tőlem messze a 18-akat. Legyen mindegyikből csak tíz.

Ujjakból is szájakból is kettő
ne fázzon kesztyű, ujjakon körmök
Hamvasszanak.

Testek menedéket reméljenek
Írányok összeérjenek
Elmulasztott tekintetből
Hajszálak nőjenek
Göndörödjön tó
Örüljön naplopó
Fakasszon csinálásból
Virágokat
Utak fonjanak körbe
Sziklákat
Ahová beszorul egy kéz.

Legyen ez a kéz
Tiéd.

Kimászik a tó tengerből.

Arca mögé képzelem azt, ami valóságban
sosem volt.
fehér haj. Fekete haj. Szakáll.
Vörösből bálnacomb.

Égben japánkert
Örül apróság
Diadalút kút köré fon csodát
semmisségben.

Le kéne engedni vödröt
Felhúzni valakit.

Hogy az élet boldogság nem a tudás.

Fogak között nő szerencsepatkó.

Varrjuk bele a könnyeket. Könyvekből
Nő ábécé.

Melyik a te neved.

Ereszkedik felhő, haza kéne térni
Emlékből.

Törölni vonalakat.
Arcok mögül
Tej megalszik.

Kákán csomó, nincs tovább út.
Gerincesek előnyben.

Cselekedni kéne.
Hibák ellepnek ujjakból.

Nézd milyen sokat tanultam.
Akkor még jobbfajta emberről beszéltem.
Ráncok világítanak hibákra.
Mikor még elszomorított a remény.
Sötét fejű nevelőapádból
Kút. Szélein nő virág. Apró, lila-fehér.

Fésületlen emlékezetből.
Serceg a szó hangok sípolása felébreszt.
Tudatból lapát
Száj tát. Fej ás
Lukat álmodik tó
Helyén fogas.
Fogak kihullnak
Virág alszik
Temetőt.

Keringőt csap szél. Testeken.
 Álmodik tovább
 Temetőt
 virág ápol
 kabát kabát hátán
 A test.
 Vedlik szőr
 Állat
 Fekszik hanyatt
 Ébredő tavasz
 Lassan zöldellő fűszálból.

Nyiss ki ablakot.
 Tej folyik rácsokon
 Réseken kereszt hullik
 Nyílik bot mögött tó
 Kétfelé nyúlik tenyér.
 Enyém-tiéd.

Melyikünk ér hamarébb. Fussunk táncot.
 Nem is tudsz énekelni.

Én lettem első. Ipi-apacs, ha megfogsz, tiéd a kendő.
 Kalap.
 Melyikünk kapja el.

Háromra ugrás. Hunyd be szemed. Egy- kettő.
 Megint én lettem első.

Szemeknek élvezni napot.
 Kútból sír a szó.
 Felsír még aki könnyeket ejteni nem mert.

"ipi-apacs, ha megfogsz tiéd a kendő"

(Végülis sokkal rosszabb korban is szülehettem volna. Tudod, csak az a szomorú, hogy halálunk után már sosem derül ki semmi. Hogy hová születtünk volna. A titkok is, akár a felfedett sötétségek mind jelentőségüket veszítik.) (Még rosszabb, ha méltatlan kézbe kerülnek. De én megmentettelek téged. Szaladj a kalap után, fogd meg.)

Elveszteni a Napot. Távlatból nézem.

Hogy nincs isten sem a mennyben sem a pokolban?
Földről nézem.

Nézzük együtt. Találj meg.

Hiányból ruhát szövünk, kalapot növesztünk.
Selyemsál. Fonálból. Vegyél fel.

Kérdezhetnéd, melyik szabadságról is beszélek. A tiédről.
Övé az enyémmel. Tiéd az övével.

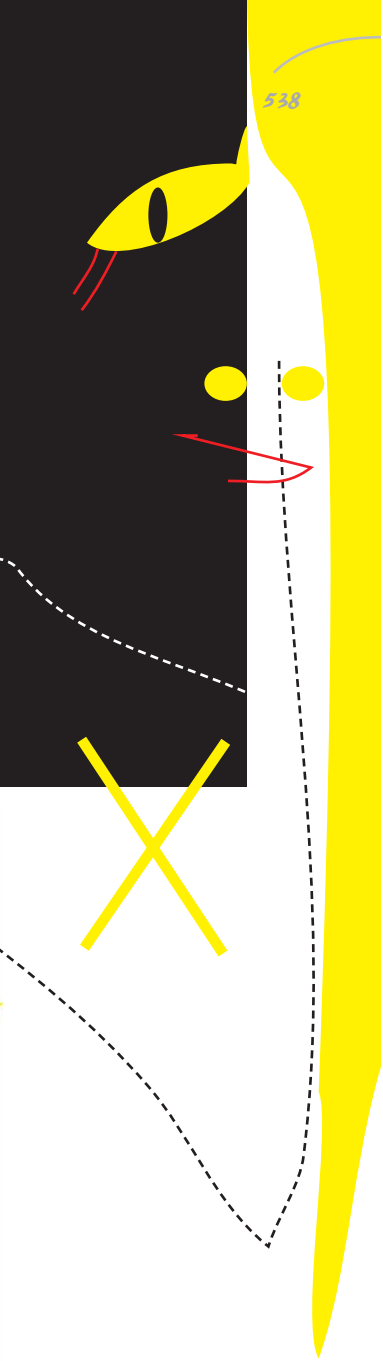
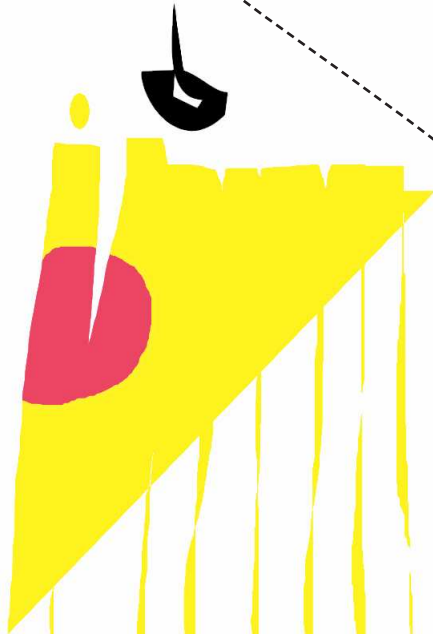
Mindig hiányzik valami. Ruhákból. Pokrócból.
Hiányokból szép ruháink szövődnek.

A hiányérzet a titok.
Hogy a hiányzó ruhák mindig szépek.

A legszebb
A legderekabb
A legprecízebb

Befejezésül legyen valami kézzelfogható.

véletlen-e? egybeesés. egybeesések halmaza. minden mindennel összeépül.

ahol

áttűnnek múltból - jelenből - valamiféle jövő

árnyából

árnyékból

rétegek

ismerős - ismeretlen

Az 1001 éjszaka meséi Kerettörténet, Ábrázolás
összetettség, Egyetemesség, Szerzői kérdés

Bevezetőként néhány ismert adat:

Amit alapul veszek: 1990-es évek kiadása ('97-es), 7 kötet, eredeti arab nyelvből 1. teljes terjedelmű magyar fordítás.

Szöveg, elbeszélések legnagyobb részben Prileszky Csilla 20 évnyi nyersfordításai, valamint eredetinek megfeleltetett formahű stiláris átültetéssel kidolgozott versbetétek (szintén Prileszky Csilla nyersfordításai alapján műfordítások)

Tótfalusi István munkái. Továbbá hiányzó részek nyersfordításai, szerkesztés, kiadásra irányuló utómunkálatok, finomítások, lábjegyzetek, megnevezések, előszó

bevezető, utószó Simon Róbert munkái. Ezek az adatok

azért jelentősek, mert igen változatos kiadásokon ment végig a mesegyűjtemény, műfaji illetve egyéb szöveg

jellemzők felfogásbeli különbségeit illetően, kezdve a 800-as évektől, a 12-14. századi, később a 18-19. sz.-i európai érdekeltségű felfedezés sajátosságain túl egészen a 20.

sz.-ig. Nemcsak a szerkesztők, kiadók, fordítók ízlésseltérései okán, de az összetett keleti kultúra helyi sajátosságai, mint mezopotámiai, bagdadi, kairói, egyiptomi, muszlin,

indiai, perzsa, arab, beduin, iszlám karakter különbözőségek meghatározói a szövegforma tartalmi és szerkezeti kialakulásainak.

A mese-együttes tehát eltérő hagyományok ötvözete, így jellemzők: Mezopotámia: félig ember-félig állatábrázolás, Bagdad: szegényesebb, kevesebb mágikus elem, inkább leíró épületrészek megnevezése, ugyanakkor jellemző műfaji sajátoságként kiemelendő a humoreszk, Kairó: gazdag képzelőerő, erotika, kereskedőtörténetek, anekdota, erkölcsi példázat, állattörténet, természetfeletti erő, varázseszközök gazdag tárháza, Egyiptom: rejtőzködő rablók, bűnügyi regények, itt is szembetűnő a jó humor, India: kerettörténet, Perzsia: tündérmesék, dzsinnek, Arab vonás a próza és vers váltakoztatása, a rímes próza.

Ugyanitt megemlíthető a műfaji sokszínűség, a későbbi nyugati beütésekkel egyetemben, mint: Mese, Kerettörténet, Regény és novella, Szerelmi történetek, Szélhámos történetek, Tengerész-történetek, Mondáklegendák, Tanmesék, Humoreszkek, Fabulák, Parabolák, Anekdoták.

A továbbiakban teszek néhány kiemelést, köztük személyes észrevételt, inkább csak, mint egyfajta megközelítés a számos lehetőségben. Egyik ilyen szembetűnő elem maga a kerettörténet jelenléte, az egyes részek, mesék meseegészbe foglalása, meseregény-folyammá alakítás. Ez jelentős elmozdulás, többlet, hozzáadás az eddigi mese feldolgozás ismeretekhez, mely túlmutat a népköltészetten a mesegyűjtésre vonatkozóan is, valamint a műfaji színesiségekkel, elágazó rétegződésekkal a keleti kultúrák igen változatos szimbólumrendszerében az 1001 éjszaka meséit a "magas irodalom", egyetemesség felé irányítja. Még akkor is, ha ez a kerettörténet jelleg nem következetesen végigvezetett, kidolgozva mind a 7 kötet mesefolyamán.

Mi is ez a kerettörténet? Nevezetesen Sahriár és Sahrazád története, maga is mint önálló mese fogja körül, kapcsolja össze, vezeti át egymásba a meserészeket, sok apró rész

szövődve a nagy-egészbe. A történet keretsémán belüli szüzséje: bírái előtt halálra kárhoztatott szűz, a kiválasztott leány, Sahrazád (némi túlzással, nem kevés fantáziával szinte látom is megelevenedni a XX. sz. eleji néma filmek expresszionista, szürreális avantgárd valóságábrázolástól igen messzire elvonatkoztatott ábrázolásait, mint Ferdinánd Léger: Gépi balett vagy René Clair: Felvonásköz, Luis Bunuel: Aranykor, Dulac: Kagyló és lelkész vagy Bunuel-Dali: Andalúziai kutyája), nos, az áldozat szerepét önként vállaló leány, aki a bűnök feloldozását nyeri azzal, miszerint halála előtt nem kér kegyelmet vagy egyéb jogokat, csupán azt, hogy elmondhassa saját történetét. Egyetlen esélyt, mely az ártatlanság és erény köntösében helyre állítja azt ami jóvátehetetlenül tönkrement, cselekedet, mely nevezetesen a felesége által felszarvazott király bosszúját hivatott feloldani. Történetei megörökítik sorsát, mely úgy hat a jelenlévőkre, akár bűbáj, szemfényvesztés. Az elbeszélés járható híd élet és pusztulás között, mégis egy-egy méltó történetért életet lehet visszanyerni. Hiába a rang, az úr, a király, mindenható, Allah nevében győz a szó.

Természetesen itt még a középkorban vagyunk, de ha nyugatról evezünk vissza kelet felé, a keretbetét, amire az apró mese részek épülnek, ha úgy fogjuk fel mint későbbi szülemény, gyűjtő egyben szerző, fordító, szerkesztő munkája egy nagy, összefogó, szigorú klasszikus egészben, elágazásként kelnek életre további szürrealista, romantikus vonások, hol egy kis reneszánsz elem, vagy gót, visszavezetve, fokozatosan egészen az ókorig. Keleti filozófia: minden mindennel összefügg. Egymásba ölelkező elemek, széteső, elbizonytalanító jellemzők, vonzás, taszítás, végső nagy találkozás.

Mert mi az hogy egyetemes? magába foglalja a részeket, itt az egyes meserészek, elbeszélések, mint hagyományos népies vonal, egyik oldalon, másikon a világi vonásokkal

tűzdelt vers szöveg, lírai betétek, kis elvonatkoztatással urbánus vagy liberális vonal, és akkor mindezt összefogó elemként a felvezetett keretséma.

Az agyafúrt szerkezet, mely az egyetemes masina része, az agyé, látszólag szinte önműködő szerkezet, melyet sehol nem lehet fülön csípni. Csúcspontjában a babérokat learató, előzőekben felvázolt okos, ügyeskedő kereskedő észjárásával bíró szerző, fiktív vagy a kézzel tapintható egyszemélyes szerző, aki körmönfont okoskodásával úgy játszik szereplőivel, és itt akár az olvasóval magával is, akár a játékszerével. Könnyedén egyik oldalról a másikra terelvén anélkül hogy az kiszolgáltató szerepéből kimozdulhatna. Semmi nincs előre meghatározva, minden viszonylagos, nincsenek egyértelműen kimondva európai szokásnak megfeleltetett végső nagy igazságok, kiengesztelődés, megbocsátás, a jó győzelme a rossz felett.

Valamint éppen úgy nem lehet szem előtt téveszteni az emberismeretet a tehetség, szónoki, meggyőző képesség tükröződésében, mint az üzleti tevékenység, kereskedelmi jártasság, adás-vételre való hajlam vonatkozásaiban.

Másik érdekes észrevétel a nők ábrázolásának összetettsége, sajátos megközelítése az egyes rész elbeszélésekben.

A feleség a féltékenység, ármány, kapzsiság, birtoklásvágy, bosszú megtestesítője, gonosz varázslattal sújtja azt, aki férjének kedves. A jó itt büntetésként állattá hasonul, az állati lét alacsonyabb rendűséget sugall.

A szűz nő pedig, apa lánya, legyen az kereskedőé, a gonosz varázslatot felfedi, jóra fordítja, a rossz elnyeri büntetését. Az állati lény visszahasonul eredeti önmagába, emberré.

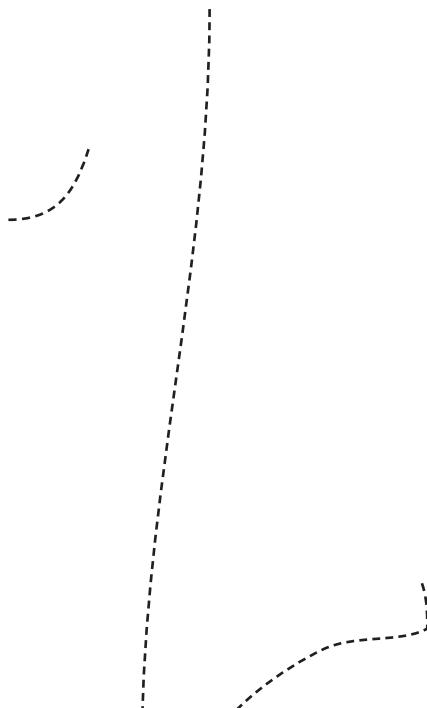
Ezt mint nyugati vonást vélem felfedezni, a keleti kultúrákban jellemzően az állat inkább szent lényként, mint szimbólum érvényesül, látóképességgel, varázserővel

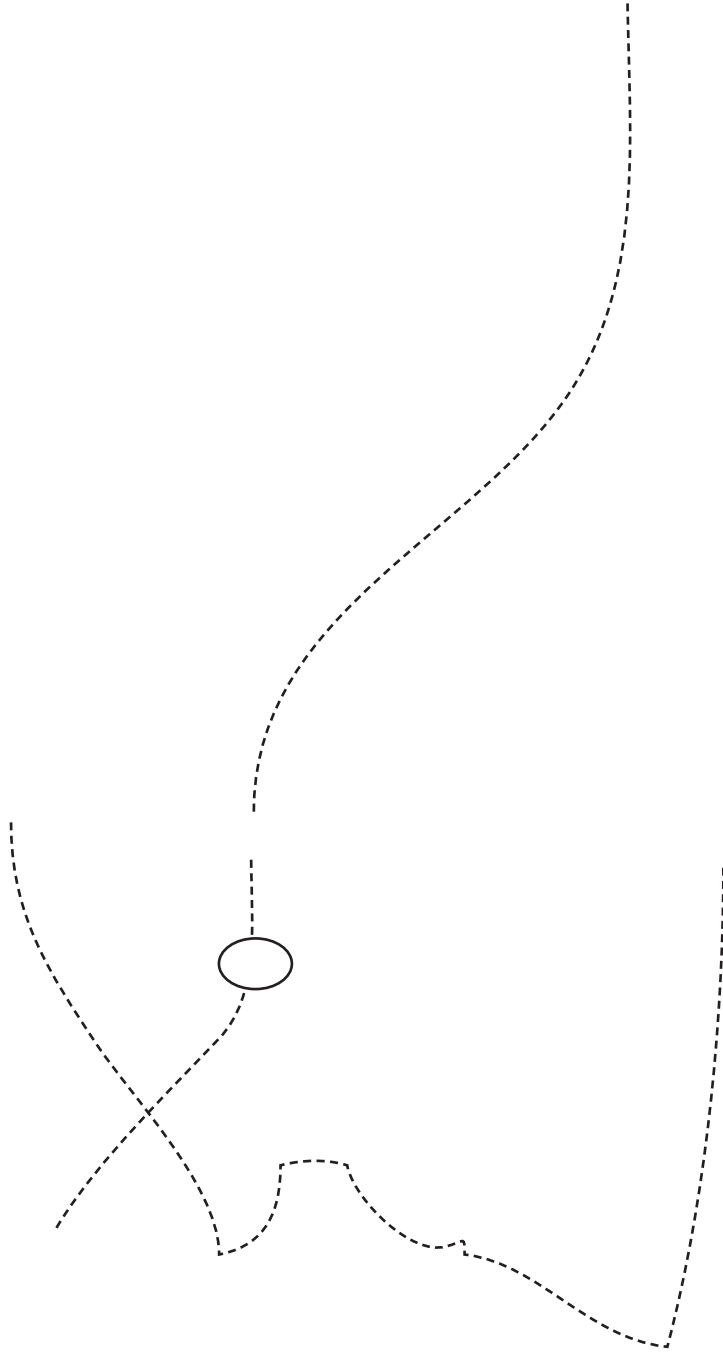
megáldva.

Hogy egy kicsit költői hasonlattal zárjak, a népmesék nyersebb, markánsabb, földhözragadtabb realista vonásai jól összhangba vegyülnek az álom, lebegés, fantázia, túlvilági lét elemeivel. A földből megemelt valóság tovasodródik, fel, egészen a felhőkön túli napsötétig. Luk, üreg, ahol a sötétségből kibújik a fény, és ahol egyúttal meghal a fény. Élet-halál játék, valóság- képzelet, néhol mintha remény bukkanna, de ez is csak azért, hogy visszatalálhassunk az eredendő lukba, sötétségbe, ahonnan az élet elindult.

Hogy érdemes-e felnőtteknek mesét olvasni, avagy mesét írni?

Végül: kié a mű? A szájról-szájon át rögzült írásos hagyományé, vagy a szerzőé (gyűjtő, fordító, szerkesztő), aki azt kerettörténetbe ágyazva az egyetemes történet részévé emelte?

visszatekintve:

a 7 könyv talán csak egy utópisztikus álom, amiből ildomos felébredni. ha a jelenek-múltak-jövők szövődményeinek áttűnéséből nézünk, talán valóság. hol van az átjárás a megfogható és a visszatükröződő nézőpontok megközelítései között.

de csak abból tudunk felébredni, amit alaposan végigjártunk. mégis, vannak az álmok között is felébredések. ki- és visszalépések. előre és háttal arcok, amelyek visszatérnek.

rossz és jó álom, sem mindig egyértelműen követhető. de hogy a valóság hogyan és mikor tűnik át, az álomba. *mikor esíphetjük fűtön, amikor az úton egyenesen tartunk, a lineáris tengelyen, vagy éppen ellenkezőleg, amikor az utak összeérnek, és szabadon cirkázunk a vonalak között az összefüggések rendszerében.*

az lenne szép, mire életem végéhez érnék, a szálak amiken visszamennék a 7 könyv lapjain, is fokozatosan halványulnának, míg végleg eltűnének, és már semmi sem lenne érvényes abból, ami ezen az ösvényen vezetett.

valami új világ kezdődne, ami még nem volt.

Állok

